

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ФАНТАСТИКА

Ексклузивно събитие на
харизматичния Борислав...

81

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД

КОМАР

ШЕДЬОВЪР НА ВОЕННАТА ФАНТАСТИКА!

Лоис Макмастър Бюджолд

Комар

ГЛАВА 1

Последните сребристи лъчи на истинското слънце на Комар се скриха от погледа зад ниските хълмове на западния хоризонт. Влачейки се подире му в небесния свод, отразеният огън на слънчевото огледало пламтеше в ярък контраст с потъмняващата, преливаща във виолетово синевина. Когато за пръв път зърна шестоъгълната конструкция откъм повърхността на Комар, Екатерин веднага я оприличи на гигантски орнамент от Зимния празник, закачен в небето като снежинка, направена от звезди, блага и внушаваща утеха. Сега стоеше на балкона с изглед към централния градски парк на купол „Серифоза“, вперила изучаващ поглед в несиметричните пръски светлина. Снежинката искреше измамно на фона на прекалено тъмното небе – три от шестте ѝ диска не светеха въобще, а централният седми изглеждаше опушен и мътен.

Беше чела, че древните земяни смятали промените в обичайното движение по небето – комети, нови, падащи звезди – за предсказващи бедствия поличби, било природни или политически. Сблъсъкът отпреди две седмици между един превозващ руда товарен кораб за вътрешносистемни полети и слънчевото огледало, което допълваше получаваната от Комар слънчевата енергия, определено и съвсем буквално си беше бедствие, най-вече за половин дузината комарци от поддържащия екип на огледалната станция, които бяха загинали при катастрофата. А оттогава целият механизъм сякаш работеше на забавен каданс, макар засега това да не се беше отразило видимо на херметично запечатаните куполи, които приютяваха населението на планетата. В парка група работници монтираха допълнително осветление върху високи трегери. Явно аварийните мерки от подобен характер в произвеждащите храна оранжерии вървяха към приключване, щом бяха отделили работна ръка и оборудване за декоративна задача като тази. Не, напомни си тя, в купола нито един представител на растителния свят не изпълняваше единствено декоративна функция. Всяко растение имаше своя мъничък дял в биологичното равновесие, което поддържаше живота тук. Куполните паркове щяха да оцелеят под топлите грижи на своя партньор в симбиозата – човека.

Извън куполите, в крехките плантации, които се опитваха да биотрансформират цял един свят, положението беше съвсем различно. Бяха ѝ известни данните – редовна тема за разговор по време на вечеря от две

седмици насам – за загубите в проценти на слънчева енергия в зоната на екватора. За дните, натегнали от зимни мъгли – в което не би имало нищо лошо, ако не се отнасяше за цялата повърхност на планетата, и които се точеха еднообразно... докога? Кога щяха да приключат ремонтните работи? Кога щяха да започнат, по-точно? За саботаж, ако беше саботаж, щетите бяха необясними. За полусаботаж – два пъти по-необясними. „Ще опитат ли пак?“ Ако въобще съществуваха те, ако се касаеше за ужасяваща злонамереност, а не за ужасяващ инцидент.

Тя въздъхна, обърна гръб на гледката и включи прожектора, който бе инсталирала, за да помогне на собствената си балконска градинка. Някои от бараярските растения, които отглеждаше, бяха особено докачливи на тема светлина, така че тя провери силата ѝ с прибора и премести две саксии с еленова стъпка по-близо до прожектора, после нагласи таймерите. Обикаляше кутиите, проверяваше температурата и влагата на пръстта с чувствителните си опитни пръсти и поливаше по малко, където преценеше за необходимо. Замисли се дали да не внесе стария си скелит-бонзай вътре, за да му осигури по-контролирани условия, но тук, на Комар, всъщност нямаше „вън“ в нормалния смисъл на думата. Почти година, откакто не беше усещала вятър в косите си. Потръпна от странно усещане за съпричастие с трансплантираната екология отвън, жадна за светлина и топлина, задушаваща се в една отровна атмосфера... „Глупачка. Престани. Имаме късмет, че сме тук.“

– Екатеринбург! – стресна я приглушеният вик на съпруга ѝ, долетял някъде от вътрешността на жилищната кула.

Тя подаде глава през вратата.

– На балкона съм.

– Слез долу!

Екатерин прибра градинарските си инструменти в кутията, затвори капака, запечата прозрачните врати след себе си и забърза през стаята, по коридора и надолу по спиралното стълбище. Тиен стоеше нетърпеливо до двойната врата, през която се излизаше от апартамента им в коридора на сградата. Държеше комуникатор.

– Току-що се обади вуйчо ти. Кацнал е на космодрума. Ще ида да го прибера.

– Само да взема Николай и ще дойдем с теб.

– Не си прави труда – ще ме чака при шлюза на станция „Запад“. Каза да те предупредя, че води гост. Още един ревизор – каза го така, сякаш му е нещо като помощник. Но каза и да не се притесняваш, щели да хапнат каквото имало. Изглежда, мисли, че ще ги нахраним в кухнята

или нещо такова. Боже! Двама имперски ревизори! Защо въобще ти трябваше да го каниш?

Тя го погледна объркана.

– Може ли вуйчо Вортис да дойде на Комар и да не ни гостува? А и едва ли можеш да твърдиш, че собственият ти отдел не е засегнат от разследването му. Естествено, че ще иска да го види. Мислех, че го харесваш.

Той се плесна по бедрото.

– Когато си беше старият смахнат професор – да. Ексцентричният вуйчо Вортис от Ворския технологичен. Но това негово имперско назначение беше като гръм от ясно небе за целия род. Един Господ знае срещу какви услуги го е получил.

„Това ли е единствената ти представа за начина, по който се издигат хората?“ Но не го каза на глас, а измърмори:

– От всички политически назначения постът на имперски ревизор е последният, който може да се спечели по този начин.

– Наивната ми Кат. – Тиен се усмихна и я прегърна. – Никой не получава нещо срещу нищо във Ворбар Султана. Освен навярно помощникът на вуйчо ти, за когото подразбрах, че е тясно свързан със самия Воркосиган. Той явно е получил назначението си като награда за това, че диша. Невероятно млад за поста, ако е същият, за когото чух, че положил клетва на Зимния празник. Лека категория, доколкото подразбрах, макар вуйчо ти да каза само, че бил чувствителен на тема ръст и че не трябвало да го споменаваме. Поне ще има нещо в цялата тази простотия, което да разпръсне суката.

Той прибра комуникатора в джоба на туниката си. Ръката му едва забележимо трепереше. Екатерина го сграбчи за китката и я обърна нагоре. Треморът се засили. Тя вдигна потъмнелите си от тревога очи и го погледна въпросително.

– Не, по дяволите! – Тиен дръпна ръката си. – Не започва. Просто съм малко напрегнат. И уморен. И гладен, така че виж да приготвиш нещо свястно за ядене, докато се върнем. Вуйчо ти може и да има пролетарски вкусове, но не вярвам те да се споделят и от онова ворбарсултанско лордче. – Пъхна ръце в джобовете на панталона си и отклони поглед от отчаяното й лице.

– Сега си по-стар, отколкото беше брат ти тогава.

– Началото варира, не помниш ли? Скоро ще отидем. Обещавам.

– Тиен... иска ми се да се откажеш от този план за галактическо лечение. На Комар има медицински центрове, които са почти толкова

добри, колкото... колкото на колонията Бета или другаде. Когато спечели поста си тук, мислех, че ще го направиш. Зарежи секретността, просто открито потърси помощ. Или дискретно, щом настояваш. Но не чакай повече!

– Не са достатъчно дискретни. Кариерата ми най-после потръгна, най-после започна да се отплаща за усилията ми. Не горя от желание точно сега публично да ме заклеят като мутант.

„Щом за мен няма значение, защо се тревожиш какво ще си помислят другите?“

– Затова ли не искаш да се видиш с вуйчо Вортис? Тиен, от всички ми роднини – а и от твоите – най-малко него би го интересувало дали заболяването ти е генетично, или не. Него го е грижа за теб. И за Николай.

– Всичко е наред – настоя той. – Да не си посмяла да ме издадеш пред вуйчо ти, когато съм толкова близо до истинския успех. Всичко е наред. Ще видиш.

– Само... само не избирай онзи изход, който избра брат ти. Обещай ми! – Злополуката със скутер, която не беше съвсем злополука, повела след себе си всичките тези години на хронично, неподвластно на медицината, кошмарно чакане и вглеждане...

– Нямам такова намерение. Всичко е планирано. Ще приключа с тазгодишното си назначение, после ще си организираме една дълга галактическа ваканция – ти, аз и Николай. Всичко ще се оправи и никой няма да разбере. Стига ти да не си загубиш ума и да не се паникьосаш в последния момент! – Стисна я за ръката, усмихна се насила и излезе.

„Почакай и ще оправя всичко. Имай ми доверие. Така каза и последния път. И преди това, и по-преди това... Кой е предаденият? Тиен, времето ти изтича, не разбираш ли?“

Тръгна към кухнята, като внасяше наум промени в планираната семейна вечеря, така че да включи и един ворски лорд от имперската столица. Бяло вино? Ограниченият ѝ опит с този вид хора и нашепваше, че ако успееш да ги напиеш порядъчно, е без значение какво ще им дадеш да ядат. Сложи още една от безценните си, донесени от дома бутилки да се изучава. Не... нека бъдат още две.

Добави още един прибор на масата на балкона пред кухнята, който обикновено използваша за трапезария. Ех, да можеше да наеме сервитьор за вечерта. Но хората сервитьори на Комар бяха прекалено скъпи. А и тя държеше да осигури на вуйчо Вортис малко домашен уют. Дори умерените официални репортери от видеонovinите тормозеха всеки,

свързан с разследването. Пристигането не на един, а на двама имперски ревизори в комарска орбита не беше успокоило трескавите спекулации, а само ги бе пренасочило. Когато за пръв път беше говорила с него малко след влизането им в орбита – по канал за далечна свързка с дълги паузи след всяка реплика, което проваляше всеки опит за нормален разговор – обикновено търпеливият вуйчо Вортис изглеждаше видимо раздразнен; оплакваше се от брифингите, в които трябвало да участва. Беше намекнал, че не би имал нищо против да се измъкне за малко от тях. Тъй като годините му като преподавател със сигурност го бяха калили срещу глупави въпроси, Екатерина се чудеше дали раздразнението му не се дължи на факта, че не е в състояние да отговори на журналистически въпроси.

Но най-вече, трябваше да го признае, просто бе искала да улови отново стария привкус на едно по-щастливо минало, заради самата себе си. Беше живяла с вуйчо си и вуйна си две години след смъртта на майка си и бе учила в Имперския университет под ненаатрапчивия им надзор. Животът с професора и професорката ѝ изглеждаше някак не толкова скован, колкото в консервативния ворски дом на баща ѝ в граничното градче на Южния континент, където се бе родила. Навярно защото се бяха отнасяли към нея като към порасналата Екатерина, каквато се бе стремела да бъде, а не като към детето, каквото беше тогава. Беше ги чувствала, с известна доза вина, по-близки от баща си. За кратко всяко бъдеще ѝ бе изглеждало постижимо.

Сетне бе избрала Етиен Ворсоасон, или той я беше избрал... „По онова време този факт те правеше щастлива.“ Беше казала „да“ на брачното споразумение, изработено от бащиния ѝ Баба, при това от все сърце. „Ти не знаеше. Тиен не знаеше. Дистрофия на Ворзон. Никой не е виновен.“

Доветгодишният Николай влезе в кухнята с гръм и трясък.

– Гладен съм, мамо. Може ли да си взема торта?

Тя успя навреме да пресече пътя на бързите пръстчета, устремили се към глазурата.

– Можеш да изпиеш чаша плодов сок.

– Ооо... – Но все пак прие заместителя, лукаво поднесен в една от хубавите винени чаши, подредени в очакване. Изгълта го на един дъх, като подрипваше от крак на крак. Превъзбуден ли бе, или се беше заразил от нервността на родителите си? „Престани да приписваш на детето собствените си чувства“ – каза си тя. Последните два часа Николай бе човъркал съсредоточено моделите си в детската – крайно време беше да

се поразкърши.

– Помниш ли дядо Вортис? – попита го тя. – Ходихме му на гости преди три години.

– Помня го. – Детето доизпи последните капки сок. – Заведе ме да разгледам лабораторията му. Мислех, че ще е пълно с епруветки и разни бълбукащи неща, но имаше само големи машини и бетон. Миришеше странно, някак прашно и остро.

– Заради заварките и озона, точно така – каза Екатеринбург, впечатлена от ясните му спомени. И спаси чашата. – Дай ръка. Искам да видя колко още има да пораснеш. Кученцата с големи лапи стават големи кучета, нали знаеш. – Той протегна ръка към нейната и дланите им се долепиха. Пръстите му бяха само с два сантиметра по-къси от нейните. – Леле мале!

Той ѝ се ухили самодоволно, после се загледа в краката си и размърда пръсти. Палецът на десния му крак се подаваше от дупка в новия му чорап.

Светлата му детска коса потъмняваше, току-виж станала кестенява като нейната. Стигаше ѝ до гърдите, макар да можеше да се закълне, че само преди петнайсетина минути ѝ е бил до кръста. Очите му бяха кафяви като на татко му. Омацаната му ръчичка – къде бе намерил толкова мръсотия под купола? – беше също толкова стабилна, колкото ясни и невинни бяха очите му. „Няма тремор.“

Ранните симптоми на дистрофията на Ворзон бяха измамни – бяха същите като на куп други болести – и можеха да се появят по всяко време, от пубертета до зрялата възраст. „Но не днес и не Николай.“

„Още не.“

Откъм антрето се чу шум и ниски мъжки гласове. Николай се стрелна пред нея. Когато го настигна, той вече се гушеше в прегръдките на набит белококс мъж, който сякаш изпълваше цялото помещение.

– Ох! – Вуйчо ѝ май се канеше да завърти Николай във въздуха, но се спря навреме. – Пораснал си, Ники!

Не се беше променил, въпреки внушаващата си страхопочитание нова титла – същият величествен нос и големи уши, същата измачкана, провиснала туника и твърде широки панталони, които винаги изглеждаха така, сякаш е спал с тях, същият дълбок смях. Остави внук си на обликования с плочи под, някак успя да прегърне племенницата си, която му отвърна крепко, после се наведе и затърси нещо в пътната си чанта.

– Тук май имаше нещичко за теб, Ники... – Николай подскачаше възбудено, а Екатеринбург се оттегли временно, чакайки реда си.

Тиен се промъкна странично през входната врата, помъкнал багажа. Едва тогава тя забеляза мъжа, който стоеше леко встрани, усмихваше се и наблюдаваше тази мила семейна сцена.

Екатерин преглътна някак потреса си. Едва ли беше по-висок от деветгодишния Николай, но определено не беше дете. Главата му беше голяма и се крепеше върху къс врат, гърбът – леко превит. Останалата част от него изглеждаше слаба, но солидна. Беше облечен с туника и панталон в светлосиво, под отворената туника се виждаше хубава бяла риза, а на краката си имаше ниски излъскани ботуши. По дрехите му нямаше и помен от псевдвоенната декорация, която ворският елит предпочиташе обикновено, но съвършенството на изработката – дрехите сто на сто бяха ушити по поръчка, за да паснат на това странно тяло – говореше за цена, която Екатерина не смееше дори да си представи.

Не можа да определи със сигурност възрастта му – не много по-голям от нея, може би? В тъмната му коса нямаше бели косми, но бръчки от смях край очите и бръчки от болка покрай устата браздяха зимно-бледата му кожа. Той остави пътната си чанта на пода и се обърна към Николай, който бе обсебил окончателно дядо си, но, като се изключеше известна скованост в движенията, по нищо друго не личеше да е инвалид. Не беше човек, който се слива с тълпата, но в поведението му се долавяше определена неназрачливост. Дали не се чувстваше неудобно сред непознати? Последното внезапно ѝ напомни за задълженията ѝ на морска дъщеря и тя пристъпи към него.

– Добре дошли в дома ми... – Ох, Тиен не бе споменал как му е името! – Милорд ревизор.

Той протегна ръка и пое нейната в едно съвсем обикновено, делово ръкостискане.

– Майлс Воркосиган. – Ръката му беше суха и топла, по-малка от нейната, но определено мъжка. С чисти нокти. – А вие, мадам?

– О! Екатерина Ворсоасон.

За нейно облекчение, той пусна ръката ѝ, без да я целуне. Тя хвърли поглед към темето му, което ѝ стигаше до ключицата, осъзна, че ще му се наложи да говори на деколтето ѝ, и отстъпи крачка назад. Той вдигна очи към нея със същата лека усмивка.

Николай вече влачеше голямата чанта на дядо си Вортис към стаята за гости и гордо се перчеше със силата си. Тиен последва старшия си гост, както си му беше редът. Екатерина премисли набързо ситуацията. Със сигурност не би могла да настани този член на семейство Воркосиган в стаята на Николай – детското легло щеше да му бъде смущаващо

по мярка. Какво тогава – да покани един имперски ревизор да спи на кушетката в хола? Едва ли. Направи му знак да я последва по отсрещния коридор към кабинета ѝ, който по съвместителство приютяваше и оранжерията ѝ. Едната му страна беше изцяло заета от работен тезгях и претоварели стелажки. Осветителни тела се катереха в боен ред по краищата, подхранвайки крехки разсади в буйно разнообразие от земно зелено и бараярско червеникавокафяво. Пред широкия прозорец имаше достатъчно празно пространство.

– Жилището ни е малко – извини се тя. – Боя се, че тук дори бараярските администратори трябва да се съобразяват с предписанията. Ще ви поръчам едно гравитолегло, сигурна съм, че ще го доставят преди да сме приключили с вечерята. Но поне стаята е самостоятелна. Вуйчо хърка ужасно... Банята е малко вдясно по коридора.

– Много е хубаво тук – увери я той, пристъпи към прозореца и се загледа в парка. Светлините на заобикалящите го сгради блещукаха топло в сияйния здрач на полутъмното огледало.

– Знам, че не е на каквото сте свикнали.

Едното ъгълче на устата му се изви нагоре.

– Веднъж спях месец и половина на голата земя. Заедно с десет хиляди изключително мръсни марилаканци, много от които хъркаха. Уверявам ви, всичко е наред.

Тя също се усмихна, без да е сигурна как да разбира шегата му, ако въобще беше шега. Остави го да си подреди нещата както намери за добре и побърза да се обади на компанията за вещи под наем и да сложи масата за вечеря.

Въпреки добрите ѝ намерения да направи вечерята малко по-официална, в крайна сметка всички се събраха в кухнята, където дребният ревизор отново не оправда очакванията ѝ, като ѝ позволи да му налее само половин чаша вино.

– Денят ми започна със седем часа в компресионен костюм. Току-виж съм заспал с лице в чинията още преди десерта. – Сивите му очи проблеснаха.

Тя ги подбра всичките към масата на балкона и им поднесе леко лютивата яхния на основата на ват-протеин, която вуйчо ѝ много хареса, както всъщност бе предполагала. След като поднесе хляба и виното, най-после ѝ се отвори възможност да размени няколко думи с вуйчо си.

– Как върви разследването? Колко време можеш да останеш?

– Боя се, че не сме напреднали кой знае колко. Основното си го чула по новините – отговори той. – Можем да останем долу само докато

екипът, разследващ вероятната причина за инцидента, приключи със събирането на отломките. Все още ни липсват някои от основните парчети. Шлепът на товарния кораб е бил натоварен до дупка и масата му е била огромна. Когато двигателите са избухнали, парчета с всякакъв размер са се разлетели във всички възможни посоки и с най-различни скорости. Отчаяно се нуждаем от всяка част от контролните му системи, която успеем да открием. Би трябвало да приберат повечето в рамките на следващите три дни. Ако имаме късмет.

– Е, било ли е умишлен саботаж, или не? – попита Тиен.

Вуйчо Вортис сви рамене.

– Пилотът е мъртъв, така че ще е много трудно да се докаже. Може да е било самоубийствена акция. Досега екипите не са открили и следа от военни или химически експлозиви.

– Експлозивите биха били излишни – промърмори Воркосиган.

– Въртящият се около оста си товарен кораб се е връзал в огледалото под най-лошия възможен ъгъл, с ръба напред – продължи Вортис. – Половината от разрушенията са причинени от парчета от самото огледало. При инерцията, която е поело от разнопосочните сблъсъци, то просто се е раздрало на парчета.

– Ако резултатите са били планирани предварително, значи си имаме работа с наистина забележителни изчисления – сухо заяви Воркосиган. – Това е едно от нещата, които ме навеждат на мисълта, че е било инцидент и нищо повече.

Екатерин наблюдаваше съпруга си, който пък скришом наблюдаваше малкия ревизор, и прочете в очите му мълчаливата, неуравновесена присъда: „Мутант!“ Как щеше да възприеме Тиен този човек, който открито и явно, без желание да се извинява на околните за съществуването си, без стеснителност дори, носеше такава дамба за ненормалност?

– Разбирам защо император Грегор е изпратил професора, най-големия авторитет в Империята по анализ на грешките и така нататък – каза Тиен. – Каква е, хм, вашата роля във всичко това, лорд ревизор Воркосиган?

Усмивката на Воркосиган се изкриви.

– Имам известен опит с космическите инсталации. – Облегна се на стола, вирна брадичка и смекчи странния проблясък на ирония върху лицето си. – Всъщност, що се отнася до разследването на вероятната причина, аз съм само един обикновен наблюдател, възползвал се от възможността да попътува. Това е първият наистина интересен проблем, откакто преди три месеца положих ревизорската си клетва. Исках да

видя как се прави. Като се има предвид предстоящата му сватба с комарка, Грегор живо се интересува от евентуалните политически последици на този инцидент. Моментът би бил крайно неподходящ за едно сериозно влошаване на бараярско-комарските отношения. Но без значение дали е саботаж, или злополука, повредата на огледалото ще се отрази пряко върху проекта за тераформиране. Доколкото разбирам, положението във вашия сектор е типично за цялата планета, нали?

– Така е. Утре ще направим една обиколка – обеща Тиен. – Комарските ми асистенти в момента ви подготвят пълен технически доклад, с всички цифри. Но за най-важната цифра все още можем само да гадаем. За колко време ще бъде поправено огледалото?

– Срокът отчасти зависи от това колко пари е склонна да похарчи Империята. И точно тук нещата опират пряко до политиката – Воркосиган се намръщи. – Части от самия Бараяр са все още в процес на тераформиране, а планетата Сергияр привлича имигранти и от двата свята с невиждани темпове, кораб след кораб, така че някои членове на правителството открито се чудят защо харчим толкова много имперски средства за незначителен свят като Комар.

Екатерин не можа да прецени по премерения му тон дали е съгласен с тези членове на правителството, или не. Каза притеснено:

– Тераформирането на Комар е започнало три века преди ние да го завладеем. Едва ли можем да спрем сега.

– Значи да хвърляме пари в едно обречено капиталовложение? – Воркосиган вдигна рамене, въздържайки се да отговори на собствения си въпрос. – Ситуацията може да се разглежда и от друга гледна точка, чисто военна. Като се ограничи населението в рамките на куполите, Комар става по-уязвим във военно отношение. Защо да предоставяме на гражданите на един победен свят допълнителна територия, в която да се оттеглят и да прегрупират силите си? Този ред на мисли почива върху интересната предпоставка, че след още триста години, когато тераформирането най-сетне ще е завършило, населенията на Комар и на Бараяр все още няма да са се слели в едно. Ако стане обратното обаче, куполите ще са наши и ние със сигурност не бихме искали те да са уязвими във военно отношение, нали?

Той замълча, колкото за хапка хляб, лъжица яхния и глътка вино, после продължи:

– Тъй като асимилацията е официалната политика на Грегор, с която той лично се е ангажирал от висотата на поста си... въпросът за мотивацията на един саботаж се превръща в, хм, сложен въпрос.

Възможно ли е саботьорите да са бараярски изолационисти? Комарски екстремисти? С цел да прехвърлят отговорността върху първите? Доколко средният обитаващ купол комарец е емоционално привързан към една идея, чийто резултат никой от живите днес не ще доживее да види, и дали няма да предпочетат да спестят тези пари за нещо обозримо? Дали е било саботажа, или злополука няма никакво значение от инженерна гледна точка, но е изключително важно от политическа. – Дватама с вуйчо й Вортис се спогледаха кисело.

– Така че аз наблюдавам, слушам и чакам – завърши Воркосиган. После се обърна към Тиен. – А на вас как ви се струва Комар, администратор Ворсоасон?

Тиен се ухили и сви рамене.

– Всичко му е наред, с изключение на комарците. Прекалено докачливи са за моя вкус.

Веждите на Воркосиган подскочиха.

– Няма ли чувство за хумор?

Екатерин присви очи при суховатата острота, промъкнала се в бавния му, спокоен говор, но Тиен явно не я бе усетил, защото само изсумтя пренебрежително:

– Половината са алчни, а на останалите им е крив целият свят. А да измамиш бараярец се счита за патриотичен дълг.

Воркосиган вдигна празната си винена чаша към Екатерина.

– А вие какво мислите, мадам Ворсоасон?

Тя му наля, преди той да е успял да я спре, като същевременно обмисляше внимателно отговора си. Ако вуйчо й бе техническият експерт в това ревизорско дуо, това означаваше ли, че Воркосиган е... политическият? Кой всъщност бе старшият член на екипа? Беше ли усетил Тиен поне едно от тънките загатвания в думите на дребния лорд?

– Не сме имали много възможности да завържем приятелства с комарци. Николай ходи в бараярско училище. А аз не ходя на работа в истинския смисъл на думата.

– На една ворска дама рядко й се налага да работи – усмихна се Тиен.

– На един ворски лорд също – добави Воркосиган много тихо. – И все пак ето ни тук...

– Това зависи от способността на човек да си избере подходящи родители – каза Тиен малко раздразнено. – Извинете любопитството ми. Роднина ли сте на бившия регент?

– Той ми е баща – обезкуражаващо кратко отвърна Воркосиган. Не

се усмихна.

– Значи вие сте самият лорд Воркосиган, наследникът на графа?

– Така излиза.

Тонът на Воркосиган ставаше все по-изнервящо сдържан. Екатерина изтърси, без да се замисля:

– Детството ви трябва да е било изключително трудно.

– Е, той се справи – измърмори Воркосиган.

– Исках да кажа за вас!

– Аа. – Леката му усмивка се върна, после угасна отново.

Разговорът беше тръгнал в ужасяващо погрешна посока, но Екатерина не смееше да отвори уста и да се опита да го върне в правилното русло. Вместо нея се обади Тиен, но само дозабърка кашата:

– Баща ви, великият адмирал, примири ли се с факта, че вие не можете да направите военна кариера?

– Дядо ми, великият генерал, държеше на това повече от него.

– Самият аз служих десет години, обичайното. В администрацията, голяма скука. Не сте загубили много, повярвайте ми. – Тиен махна с ръка, любезно и едновременно с това пренебрежително. – Но в днешно време не всеки вор трябва непременно да бъде войник, нали, професор Вортис? Вие сте живият пример за това.

– Доколкото знам, капитан Воркосиган е служил, хм, тринайсет години, нали така беше, Майлс? В Имперската служба за сигурност. Галактически операции. Беше ли ти скучно там?

Усмивката на Воркосиган, отправена към професора, беше искрена – поне за секунда.

– Не беше достатъчно скучна. – Вирна брадичка, явно някакъв обичаен нервен тик. За пръв път Екатерина забеляза тънките светли белези от двете страни на късия му врат.

Тя стана и отиде в кухнята, за да поднесе десерта и да даде време на попарения разговор да се съвземе. Когато отново влезе при тях, нещата се бяха поуспокоили, или поне Николай бе престанал да се държи неестествено добре, тоест тихо, и бе сключил договор с дядо си Вортис да му обърне внимание след вечеря, тоест да поиграят на последната му любима игра. Това поддържаше разговора, докато служителите от компанията за вещи под наем не позвъниха на входната врата с гравитолеглото и великият инженер не излезе, начело на цялата мъжка част, за да надзирава инсталирането му. Екатерина с облекчение се зае с рутинната задача да раздига масата.

Тиен с върна с новината, че всичко е наред и че ворският лорд е

настанен успешно.

– Тиен, ти наблюдава ли внимателно този човек? – попита Екатерина. – Мутант, вор-мутант, а се държи така, сякаш няма и помен от нещо необичайно. Щом той може... – Тя остави изречението незавършено, надявайки се, че Тиен сам ще стигне до „значи и ти ще можеш“.

Той се намръщи.

– Не започвай отново. Очевидно е, че, според Воркосиган, за него правилата не важат. Той е син на Арал Воркосиган, за Бога! На практика е доведен брат на императора. Нищо чудно, че е получил това хубавичко имперско назначение.

– Аз не мисля така, Тиен. Ти слушаше ли го въобще? – „Всички тези подводни течения...“ – Според мен... според мен той е машата на императора и е изпратен тук да прецени състоянието на целия проект за тераформиране. Умен е... и навярно опасен.

Тиен поклати глава.

– Баща му беше умен и опасен. Той е просто привилегирован. Проклет глупак със синя кръв. Не се тревожи за него. Вуйчо ти скоро ще го отведе оттук.

– Не за него се тревожа.

Лицето на Тиен потъмня.

– Взе да ми писва от всичко това! Оспорваш всяко нещо, което кажа, буквално обиждаш интелигентността ми пред своя свръхблагороден роднина...

– Не е вярно! – Или беше? Опита се да прецени всяка от репликите си по време на вечерята. Какво толкова беше казала, че да го ядоса?

– Само защото си племенницата на великия ревизор, не значи, че и ти си нещо, момичето ми! Това е нелоялност, да, нелоялност!

– Не... не е. Извинявай...

Но той вече излизаше от кухнята. Студеното мълчание щеше да се настани помежду им и тази вечер. Тя едва не изтича след него да го моли за прошка. Тиен беше под голямо напрежение в работата си и моментът не бе подходящ да настоява за решение на медицинската му дилема... Но изведнъж се почувства прекалено уморена, за да опитва отново. Прибра и последната чиния и излезе на балкона с преполовената бутилка вино и пълната си чаша. Изключи цветния прожектор за растенията и седна под слабата отразена светлина на запечатания комарски град. Осакатената снежинка на слънчевото огледало почти се бе сляла със западния хоризонт, пъплейки след истинското слънце към нощта, настъпваща с въртенето на планетата.

Нечий силует се раздвижи мълчаливо в кухнята и я стресна. Беше лордът-мутант – бе свалил елегантната си сива туника, а явно и ботушите си. Подаде глава през незатворената врата и каза:

– Хубава вечер.

– Да, лорд Воркосиган. Излязох да погледам как залязва огледалото. Искате ли още вино? Ей сега ще ви донеса чаша...

– Не, не ставайте, мадам Ворсоасон. Аз ще си взема.

Бледата му усмивка ѝ намигна откъм сенките. От кухнята долетя тракане на стъкло, после той излезе на балкона. Като добра домакиня, тя напълни догоре чашата му, а Воркосиган застана до парапета и вдигна очи към небето, по-скоро към онази част от него, която се виждаше между трегерите на купола.

– Това е най-хубавата гледка оттук – каза тя. – Западната. – Светлината на огледалото се усилваше от атмосферата близо до хоризонта, но обичайните вечерни цветни ефекти от сблъсък с леките облаци бяха помрачени от повредата. – Залезът на огледалото обикновено е много по-красив, отколкото сега. – Отпи от виното си, хладно и сладко върху небцето ѝ, и най-сетне започна да усеща мозъка си набъбнал. Хубаво усещане. Успокояващо.

– Разбирам – съгласи се той, все още загледан нагоре. Отпи голяма глътка. Това означаваше ли, че се е отказал да бяга от съня с помощта на алкохола, и вместо това се стреми към него посредством същия метод?

– Хоризонтът тук е толкова претъпкан в сравнение с този у дома. Боя се, че тези запечатани куполи събуждат клаустрофобията ми.

– А къде е домът за вас? – Той се обърна да я погледне.

– Южният континент. Вандевил.

– Значи сте израснали с тераформирането.

– Комарците биха казали, че това не е било никакво тераформиране, а само обработка на почвата. – Той се засмя заедно с нея на престо-рено сериозната ѝ интерпретация на комарския техноснобизъм. Екатерина продължи: – Прави са, разбира се. Не е като да сме започнали от нулата, с половинхилядолетен план за коренна промяна в атмосферата на цяла една планета. Единствената трудност, с която сме се сблъскали в периода на Изолацията, е, че сме се опитали да го направим практически без никаква технология. И все пак... обичах откритите пространства у дома. Липсва ми откритото от хоризонт до хоризонт небе.

– Това важи за всеки град, с или без купол. Значи сте селско момиче?

– Отчасти. Макар че Ворбар Султана ми хареса, когато учех в университета. Там има друг вид хоризонти.

– Ботаника ли сте учили? Забелязах библиотечката в кабинета ви. Забележителна е.

– Не. Просто ми е хоби.

– Така ли? А аз реших, че е страст. Или професия.

– Не. По онова време не знаех какво искам.

– А сега знаете ли?

Тя се засмя неуверено. Не отговори, така че той просто се усмихна и тръгна покрай парапета, разглеждайки градинката ѝ. Спря пред бонзая, който клечеше в саксията си като някакъв яркочервен чуждопланетен Буда, вдигнал вейки в поза на смирена молитва.

– Не мога да се въздържа да не попитам – замислено каза той, – какво е това нещо?

– Бонзай.

– Наистина? Това е... не знаех, че може да се направи със скелит. Обикновено са високи по пет метра. И с много грозен кафеникав цвят.

– Една от сестрите на баба ми обичаше градинарството. Често ѝ помагах като малка. Беше истински пионер – от стария вид, твърда като стомана – и вор до мозъка на костите си. Дошла на Южния континент веднага след Сетаганданската война. Оцеляла след серия от съпрузи... след... ами, всичко. Наследих го от нея. Той е единственото растение, което донесох на Комар от Бараяр. На повече от седемдесет години е.

– Невероятно!

– Истинско дърво си е, с всички жизнени функции.

– И... ха!... ниско.

За момент тя се уплаши, че може да го е засегнала несъзнателно, но явно не беше. Той свърши с инспекцията и се върна при парапета и виното си. Отново се загледа към западния хоризонт и залязващото огледало, веждите му се свъсиха.

Притежаваше излъчване, което, поради факта, че сам не обръщаше внимание на физическите си особености, предизвикваше наблюдателя да го направи, и то на глас. Но малкият лорд бе разполагал с целия си живот, за да се нагоди към състоянието си. Не като ужасната изненада, която Тиен бе открил сред документите на покойния си брат и която тайните изследвания впоследствие бяха потвърдили за самия него и за Николай. „Можеш да си направиш изследвания анонимно“ – беше спорила тя. „Но не мога да се лекувам анонимно“ – ѝ бе възразил той.

Откакто бяха дошли на Комар, Екатеринбург беше на крачка да встане

срещу обичая, закона и заповедите на своя господар и съпруг и самоволно да заведе неговия син и наследник на лекар. Знаеха ли комарските лекари, че една ворска майка не е законен настойник на собствения си син? Навярно би могла да се престори, че генетичният дефект е наследен от нея, а не от Тиен. Но генетиците, колкото и малко да си разбираха от работата, със сигурност щяха да открият истината.

След малко тя каза, без връзка с предишния им разговор:

– Лоялността на всеки ворски мъж трябва да е насочена първо към неговия император, но тази на ворската жена трябва да принадлежи най-напред на съпруга ѝ.

– Исторически и от законова гледна точка е така. – Гласът му прозвуча развеселено – или изумено? – и той отново се обърна към нея. – Това не винаги е било в нейна вреда. Когато екзекутирали съпруга ѝ за измяна, съдът приемал, че съпругата само е изпълнявала заповедите му и така се измъквала безнаказано. Всъщност чудя се дали чисто прагматичната причина зад всичко това не е, че един слабонаселен свят не би могъл да се лиши от утробата ѝ.

– Не ви ли е хрумвало, че в това има някаква извратена асиметрия?

– Но така е било по-лесно за нея. Повечето жени обикновено имат само по един съпруг наведнъж, докато мъжете често имат голям избор от императори и тогава накъде трябва да насочи човек лоялността си? Лошият избор може да се окаже пагубен. Макар че, когато дядо ми генерал Пьотър и армията му изоставили лудия император Юри и подкрепили император Ецар, това се оказало пагубно за Юри. И добро за Бараяр, между другото.

Тя отпи отново. От мястото, където седеше, силуетът му се очертаваше ясно на фона на потъмняващия купол, потънал в сенки, загадъчен.

– Значи вашата страст е политиката, така ли?

– Господи, не! Не бих казал.

– Историята?

– Само от време на време. – Той се поколеба. – Преди беше армията.

– Преди?

– Преди – твърдо повтори той.

– А сега?

Беше негов ред да не отговори. Сведе поглед към чашата си и разклати остатъка от виното. Най-сетне каза:

– Според бараярската политическа теория всичко е взаимосвързано. Обикновените поданици са верни на своя граф, графовете са верни на

императора, а за императора се предполага, че е верен на цялата империя, на тялото на империята под формата на всичките й, въз, тела. Тук става малко прекалено абстрактно за моя вкус. Как може да е отговорен пред всички, без да е отговорен пред всеки поотделно? И ето че се връщаме на първото квадратче. – Той пресуши чашата си. – Как да си бъдем верни един на друг?

„Аз вече не знам...“

Настана мълчание. Двамата гледаха как последните лъчи на огледалото се скриват зад хълмовете. За още минута-две бледо сияние увенчаваше залеза му в небето.

– Така. Боя се, че ме хвана здраво. – На нея не й изглеждаше чак толкова пиан, но той завъртя чашата между дланите си и се отблъсна от парапета. – Лека нощ, мадам Ворсоасон.

– Лека нощ, лорд Воркосиган. Приятни сънища.

Той внесе чашата си в кухнята и изчезна в тъмния апартамент.

ГЛАВА 2

Майлс с мъка се отърси от един сън, който се въртеше около косата на домакинята му и който, ако и да не беше еротичен, се отличаваше със смущаваща доза чувственост. Освободена от строгата прическа, която притежателката ѝ бе предпочела снощи, тя бе разкрила дълбокия си тъмнокестеняв цвят с кехлибарени отенъци, копринена маса, която се стелеше хладна между късите му пръсти – прие, че ръцете са били негови, в края на краищата нали той беше сънувал. „Събудих се прекалено рано. По дяволите!“ Видението поне не беше опетнено от кървавите гротески на редките му кошмари, от които се будеше изстинал и потънал в пот, а сърцето му биеше като полудяло. Сега му беше топло и приятно в глупавото луксозно гравитолегло, което беше настояла да му поръча.

Мадам Ворсоасон нямаше вина, че принадлежеше към един особен физически тип, който събуждаше стар резонанс в спомените на Майлс. Някои мъже бяха вманиачени на далеч по-странни теми... неговата идея фикс, както унило си бе признал много отдавна, беше насочена към високи студени брюнетки с излъчване на тиха резервираност и с топли алтови гласове. Разбира се, в един свят, където хората променяха лицата и телата си почти толкова лесно, колкото подменяха гардероба си, в красотата ѝ нямаше нищо необичайно. Докато човек не си спомнеше, че тя не е оттук, и не си дадеше сметка, че бялото ѝ лице едва ли е имало среща с пластични хирурзи... Дали беше разбрала, че идиотизмите, които ѝ беше наговорил на балкона, не са нищо друго освен потиснатата сексуална паника? Беше ли онази странна забележка за дълга на ворските жени завоалирано предупреждение да се оттегли? Но той не беше направил нищо, поне не съзнателно. Нима бе толкова прозрачен?

Не бяха минали и пет минути от пристигането им, когато Майлс си даде сметка, че въобще не е трябвало да се оставя на сърдечния и многословен Вортис да го придума да слезе с него долу, но пък старецът изглеждаше принципно неспособен да зарече колегата си в орбита и сам да се наслади на домашната атмосфера. А мисълта, че радостта от семейната среща може и да не е чак толкова приятна за един външен човек – или за домакините, на които е бил натрапен – явно въобще не беше хрумнала на професора.

Майлс въздъхна, изпълнен със завист към домакинята си.

Администратор Ворсоасон, изглежда, бе извадил най-големия ворски късмет. Разбира се, бил е достатъчно умен да заработи по въпроса преди десетина години. Вносът на галактическа технология за предварителен избор на пола бе предизвикал недостиг на женски бебета на Бараяр. Тази оскъдица на жени бе достигнала най-заплашителното си ниво при поколението на Майлс, макар че напоследък родителите като че ли бяха започнали да идват на себе си. Въпреки това всички ворски жени на възраст близка до неговата, които Майлс познаваше, вече бяха женени, и то от години. Нима щеше да му се наложи да чака още две десетилетия за своя собствена булка?

„Ако се налага. Никакво заглеждане подир омъжени жени, момче. Сега си имперски ревизор.“ От деветимата имперски ревизори се очакваше да бъдат образци на висока нравственост и почтеност. Не помнеше някога да е чувал и за сянка от сексскандал, свързан с някой от лично подобрите наблюдатели на император Грегор. „Естествено, че няма да си чувал. Другите ревизори са на по осемдесет години и през последните петдесет от тях са женени.“ Майлс изсумтя. Пък и тя вероятно го мислеше за мутант, макар че, за щастие, беше твърде възпитана, за да го каже на глас. В лицето му.

„Ами тогава да разберем дали има сестра, а?“ Измъкна се от предизвикващата мързел хватка на гравитолеглото и седна, насилвайки мозъка си да смени скоростите. Дори според най-консервативната преценка, денят щеше да го засипе с нова информация в рамките на неколкостотин хиляди думи относно инцидента с огледалото и последствията от него. Реши да започне с един студен душ.

Днес нямаше да го огреят удобните трикотажни корабни гашеризони. След като избра един от трите нови официални цивилни костюма, които си бе донесъл от Бараяр – в нюанси на сиво, сиво и сиво – Майлс грижливо среса влажната си коса и се отправи към кухнята на мадам Ворсоасон, откъдето се носеха гласове и аромат на кафе. Там завари Николай, който дъвчеше овесени ядки с мляко в бараярски стил, администратор Ворсоасон – напълно облечен и явно готов за тръгване, и професор Вортис, все още по пижама, който преглеждаше нова доставка инфодискове и се мръщеше. До лакътя му се мъдреше недокоснатата чаша с розов плодов сок. Вортис вдигна очи и каза:

– А, добро утро, Майлс. Добре, че си станал вече.

Което бе последвано от любезния поздрав на Ворсоасон:

– Добро утро, лорд Воркосиган. Спахте добре, надявам се?

– Чудесно, благодаря. Какво има, професоре?

– От местния офис на ИмпСи ти изпратиха комуникатор. – Вортис посочи устройството до чинията си. – Не ми убягна от вниманието, че на мен не изпратиха.

Майлс смръщи чело.

– Баща ти не е бил толкова известен, когато сме завладели Комар.

– Вярно – съгласи се Вортис. – Старият джентълмен принадлежеше към онова уникално поколение между войните – твърде млад да се бие в Сетаганданската война и твърде стар, за да тормози бедните комарци. Тази липса на възможност да демонстрира войнствеността си бе източник на дълбоко лично неудовлетворение за него, както ни бе дадено да разберем на нас, децата.

Майлс закопча комуникатора на лявата си китка. Машинката за връзка представляваше един вид компромис между него и ИмпСи в Серифоза, която в противен случай би носила отговорност за доброто му здраве, докато е тук. От ИмпСи предпочитаха да сгрешат в полза на предпазливостта и бяха настояли да го обградят с трудноподвижна тълпа от телохранители. Майлс бе решил да изпробва властта си на имперски ревизор, като им нареди да не му се мотаят в краката и, за негово удовлетворение, се беше получило. От друга страна, освен че му осигуряваше директна връзка с ИмпСи, комуникаторът следеше и местоположението му... Той се помъчи да не се чувства като опитно животинче, пуснато на свобода.

– А тези какви са? – Той кимна към инфодисковете.

Вортис вдигна дисковете и ги подреди във ветрило като карти.

– Куриерът, който дойде сутринта, донесе и записи от снощната реколта прибрани отломки. Както и нещо специално за теб, понеже бе така добър да се пишеш доброволец по медицинската страна на въпроса. Още една предварителна аутопсия.

– Да не би най-после да са открили пилота? – Майлс взе дисковете.

Вортис изкриви лице.

– Части от нея.

Мадам Ворсоасон влезе от балкона навреме, за да чуе последното.

– О, Боже. – Беше облечена както вчера, с ежедневно облекло по комарската мода в земни тонове – свободни панталони, блуза и дълго елече, които успешно скриваха фигурата ѝ, каквато и да бе тя. Би била очарователна в червено, или зашеметяваща в светлосиньо с тези нейни сини очи... косата ѝ отново беше вързана на стегната опашка, за голямо облекчение на Майлс. За миг се притесни от мисълта, че вследствие на последните си наранявания е развил и способността да предчувства,

наред с онези отвратителни пристъпи.

Майлс ѝ кимна за добро утро и предвидливо насочи вниманието си пак към Вортис.

– Явно съм спал добре. Въобще не съм чул кога е дошъл куриерът. Прегледа ли вече доклада?

– Отгоре-отгоре.

– Каква част от пилота са открили? – попита Николай, раздиран от любопитство.

– Не е твоя работа, младежо – твърдо заяви Вортис.

– Благодаря – прошепна мадам Ворсоасон и му кимна.

– Това беше последното неоткрито тяло. Добре – каза Майлс. – Толкова е тежко за роднините, ако нямат дори тяло, което да погребат. Когато бях... – Той премълча останалото. „Когато бях командир на флот за секретни операции, обръцахме небето наопаки, докато не открием телата на нашите другари и не ги върнем на семействата им.“ Тази глава от живота му беше приключила.

Мадам Ворсоасон, тази прекрасна жена, му подаде чаша черно кафе. После попита гостите какво биха искали за закуска. Майлс остави Вортис да отговори пръв, а сетне се присъедини към избора му в полза на овесените ядки. Докато тя се суетеше, сервирайки закуската и разчиствайки след Николай, администратор Ворсоасон каза:

– Докладът на моя отдел ще бъде готов днес следобед, ревизор Вортис. Сутринта Екатерина се чудеше дали не би искал да разгледаш училището на Николай. А след като изслушате доклада, може би ще ни остане време за един оглед отвисоко на някои от проектите ни.

– Не звучи зле за дневен ред. – Професор Вортис се усмихна на Николай. В бързината около внезапното им тръгване от Бараяр той – или може би професорката – не бяха забравили да му купят подарък. „Трябваше да взема нещо за хлапето – със закъснение се сети Майлс. – Най-сигурният начин да се подмажеш на една майка.“ – А, Майлс?

Майлс потупа купчинката дискове до купичката си.

– Няма да ми липсват занимания до обяд. Мадам Ворсоасон, забелязах, че в работната ви стая има комуникационно табло. Може ли да го използвам?

– Разбира се, лорд Воркосиган.

Ворсоасон любезно се извини, че трябвало да огледа нещата в отдела си преди изслушването на докладите, и тръгна. След малко станаха и всички други. Майлс, с дисковете в ръка, се върна в стаята за работа/гости на мадам Ворсоасон.

Преди да се настани зад комтаблото ѝ, той се помота пред херметически затворения прозорец, вперил поглед в парка и в прозрачния купол. Бледото комарско слънце не се виждаше, но линията на утринната му светлина бавно пълзеше през другия край на парка. Следващото го осакатено слънчево огледало още не беше изгряло, за да направи сенките двойни.

„Означава ли това седем хиляди години нещастие?“

Той въздъхна, затъмни поляризираното стъкло на прозореца – което едва ли беше необходимо, – настани се зад комтаблото и започна да вкарва информацията от дисковете. За последната нощ бяха прибрани двайсетина прилично големи отломки. Той изгледа видеозаписите, на които се виждаше как те се въртят бавно из космоса, докато корабите по прибирането се приближават. Теорията гласеше, че ако откриеш всички фрагменти, ако направиш прецизни записи на въртенето и траекториите им, а после ги пуснеш отзад-напред, може да получиш компютърно генериран модел на самата катастрофа и така да определиш причината. Уви, в истинския живот нещата никога не сработваха толкова гладко, но и най-малката информация беше от полза. Комарската ИмПСи продължаваше да пресява орбиталните трансферни станции в търсене на туристи с видеокамери, евентуално снимали въпросния участък от космоса в момента на сблъсъка. Но нямаше смисъл, опасяваше се Майлс – в подобни случаи хората сами бързаха да се обадят на властите, развълнувани и водени от желание да помогнат.

Воргис и екипът, работещ върху вероятната причина, бяха стигнали до предварителното заключение, че шлепът с руда не е бил цял, когато се е сблъскал с огледалото – хипотеза, която още не беше направена обществено достояние. Така че изникваше въпросът – била ли е унищожилата доказателствата експлозия на двигателите причина или следствие от катастрофата? И в кой момент тези разкъсани парчета метал и пластмаса са се сдобили с някои от по-интригуващите си деформации?

Майлс върна, за двайсети път тази седмица, компютърния запис на курса на товарния кораб преди сблъсъка и за стотен път се замисли над аномалиите му. На кораба беше бил единствено пилотът, а полетът бе рутинен – всъщност скучен до смърт – бавен преход от астероидния рудодобивен пояс до една от орбиталните рафинерии. Двигателите не би трябвало да са работили на специален режим по време на катастрофата – ускорението е било завършено, а забавянето на скоростта още не би трябвало да е започнало. Влекачът се бе движил пет часа преди графика си, но само защото е тръгнал по-рано, а не заради по-висока от

обичайното скорост. Отклонението от курса беше около шест процента, в рамките на нормалните параметри – корекциите на този етап бяха излишни, макар че пилотът може да се бе опитал да прогони суквата, старейки се да постигне по-голяма прецизност с помощта на микротласъци извън предварителното разписание. Дори преди минималните корекции в курса обаче пътят на влекача бе минавал на достатъчните неколкостотин километра от огледалото, всъщност дори по-далеч, отколкото ако се беше движил точно по зададения курс.

Промяната в курса всъщност бе довела до това, че пътят на товарния кораб бе минал право през една от неизполваните комарски точки за скок. Космическото пространство около Комар бе необичайно богато на активни скокови точки, факт със стратегически и исторически последиствия. Една от тях бе единственият достъп на Бараяр дотук. Именно заради контрола върху точките за скок, а не заради самата студена планета, бараярската флота се бе изсипала тук преди трийсет и пет години.

Тази точка за скок обаче не се използваше нито за транспорт, нито за търговия, нито беше от стратегически интерес. Изследователските експедиции, пътували през нея, бяха стигали до задънена улица, озовавайки се или в дълбокото междузвездно пространство, или близо до звезди, които нямаха нито обитаеми планети, нито полезни изкопаеми, чието добиване да е икономически изгодно. Никой не скачаше през тази точка, никой не би трябвало да скача през нея. Идеята как някой пират злодей с неясна мотивация изскача от възела, гръмва невинния товарен кораб – с оръжие, което не оставя никакви следи, забележете – и после изчезва, засега не бе подкрепена от никакви доказателства, макар районът да бе претърсен основно за такива. Това беше предпочитаният за момента сценарий на новинарската медия. Но в петизмерното пространство не беше засечена никаква следа, каквато оставяше след себе си всеки кораб, извършил скок.

Петизмерната аномалия при скок дори не се забелязваше с обикновени средства откъм триизмерното пространство и не би трябвало да се отрази по никакъв начин на влекача, дори ако той беше минал право през централния ѝ вихър. Влекачът се използваше единствено за вътрешносистемни полети, не беше оборудван с неклинови тръби и не можеше да извършва скокове. И все пак... точката за скок беше там. За разлика от всичко останало.

Майлс потри тила си и извика доклада за аутопсията.

Зловещо, както винаги. Беше пилотирала комарка, към петдесетте. Може да беше бараярски сексизъм, но трупове на жени винаги го бяха

притеснявали повече от трупите на мъже. Смъртта беше най-злонамереният унищожител на човешкото достойнство. И той ли бе изглеждал толкова уязвим и оголен, след като го бе покосил снайперисткият огън? По трупа на жената личеше обичайната последователност – бе премазан, декомпресиран, облъчен и замръзнал – всичко това беше типично за катастрофите в дълбокия космос. Едната ръка бе откъсната, по-скоро в началото на сблъсъка, отколкото по-късно, ако се съдеше по кадрите в близък план на ефекта на замръзване при течностите, изтекли от крайника. Поне смъртта ѝ беше била бърза. Майлс имаше достатъчно опит в полза на обратното, за да добави „и почти безболезнена“. В замръзналите ѝ тъкани не бяха открити следи от забранени наркотици или алкохол.

Наред с шестте си окончателни доклада комарският лекар, направил аутопсията, бе включил и една бележка, в която искаше да знае дали има позволение на Майлс да освободи телата на шестимата членове на екипа по поддръжка на огледалото и да ги предаде на семействата им. Боже, няма не го бяха направили вече?

Като имперски ревизор, от него не се очакваше да ръководи това разследване, а само да наблюдава и да докладва за него. Не искаше самият факт на присъствието му да смазва инициативността на останалите. Веднага изпрати нареждане да освободят телата.

После зачете шестте доклада. Бяха по-подробни от предварителния, който бе прегледал току-що, но не криеха изненади. Беше стигнал дотам, че копнееше за някаква изненада, за нещо, каквото и да било, отвъд „Космически кораб избухва безпричинно, убива седем души“. Да не говорим за астрономическата цифра, на която възлизаха материалните щети. След три преглътнати доклада и символичната закуска, изпълваща стомаха му с носталгия, си позволи кратък период на умствено възстановяване.

Докато чакаше гаденето да премине, заразглежда разсеяно информационните файлове на мадам Ворсоасон. Файлът, озаглавен „Виртуални градини“, му прозвуча добре. Тя сигурно нямаше да възрази, ако той си направеше една виртуална разходка из тях. „Водна градина“ го съблезни окончателно и той я извика на видеоплочата.

Както бе предположил, файлът съдържаше програма за пейзажно оформление. Човек можеше да погледне от всякакъв ъгъл и разстояние – от миниатюрен изглед отгоре до увеличено подробно изображение на всяко отделно растение, можеше и да програмира разходка по алеите на градината на всякакво ниво. Той избра своето собствено, някъде, хм, под метър и петдесет. Отделните растения се развиваха според

реалистичната програма, която взимаше предвид светлината, влагата, гравитацията, хранителните вещества и дори атаките на виртуални вредители. Градината беше запълнена около една трета с експериментални подредби на различни видове трева, теменужки, острица, водни лилии и хвощ. В момента страдаше от мощен взрив на водорасли. Цветовете и формите изчезваха внезапно по протежение на незавършените краища, сякаш нашествие от някаква непозната сива геометрична вселена бе на път да я погълне цялата.

Любопитството му се събуди и, в най-добрия стил на ИмпСи, той слезе в поднивото на програмата и потърси равнищата на активност. Откри, че най-използваният напоследък е озаглавен „Бараярска градина“. Качи се обратно на ниво изображение, избра отново собствения си ръст и влезе.

Не беше градина с хубави земни растения, разположена на удобно за целта, известно място на Бараяр. Беше градина, изградена изцяло и единствено от местни видове, нещо, което той не би сметнал за възможно и още по-малко за красиво. Винаги бе намирал еднообразните им червеникавокафяви оттенъци и ниските им разкривени стъбла, в най-добрия случай, досадни. Единствените бараярски растения, които бе в състояние да познае и назове без колебание, бяха онези, към които беше силно алергичен. Но мадам Ворсоасон бе използвала някак формите и натюрела, за да създаде хармония в червеникавокафяво. Камъни и течаща вода ограждаха в рамки различните растения – близо до земята се разстилаше бордюр от гъст карминеночервен любовен сърбеж покрай високи талози трева-бръснач, която, както го бяха уверили веднъж, не била трева от ботаническа гледна точка. Никой не оспорваше частта с бръснача обаче. Ако се съдеше по популярните им имена, изгубените бараярски колонисти не бяха обичали много растителния свят на новия си дом – дяволски бурен, кокоша пъпка, козя напаст... „Красиво е. Как е успяла да го направи красиво?“ Никога не беше виждал нещо подобно. Може би човек просто се раждаше с този усет за красивото – както и с идеален тембър на гласа, друго нещо, с което той не можеше да се похвали.

В имперската столица Ворбар Султана имаше една малка и глуповата градска градина в края на пресечката край замъка Воркосиган, на мястото на друга стара господарска къща, която отдавна бяха съборили. Малкият парк бе заравнен по-скоро от съображения за сигурността на лорд-регента, живеещ в съседство, отколкото по някакви естетически съображения. Нямаше ли да е прекрасно, ако се заменеше с по-голяма

версия на тази великолепна и в същото време изящна градина, която да създаде у гражданите вкус към собственото им планетарно наследство? Дори ако се наложеше да минат години, докато израсте.

Предназначението на виртуалната градинарска програма бе да се избегнат изяждащите време и средства дизайнерски грешки. Но ако единствените градини, които можеш да имаш, трябва да се побират в ръчния ти багаж, тя можеше да се превърне в хоби сама по себе си. И със сигурност беше по-чиста и по-лесна за поддържане от реалния си вариант. И все пак... защо ли му се струваше, че виртуалната градина едва ли радва Екатерин повече, отколкото холоизображението на вечеря, която не можеш да изядеш?

„А може би просто я мъчи носталгия по дома.“ Той неохотно излезе от файла.

По навик следващата му стъпка бе да отвори финансовата ѝ програма за един бърз анализ. Оказа се, че файлът съдържа домакинския ѝ баланс. Бюджетът, с който поддържаше дома си, бе доста свит, като си имаше предвид каква заплата би трябвало да получава администратор Ворсоасон. Седмичният бюджет беше направо оскъден. За ботаническото си хоби тя харчеше доста по-малко, отколкото подсказваха резултатите. Други хобита, други пороци? Следата, която оставяха парите, като правило разкриваше най-вярно истинската природа на хората. ИмПСи наемаше най-добрите счетоводители в империята, за да изнамерят хитроумни начини да прикрият собствените ѝ дейности именно по тази причина. Харчеше дяволски малко за дрехи, освен за тези на Николай. Майлс беше чувал свои познати да се оплакват колко е скъпо да облечеш едно дете, но това тук наистина минаваше всички разумни граници... чакай, парите не бяха похарчени за облекло. Средства, отклонени от няколко места, неизменно се вливаха в една малка частна сметка, озаглавена „Николай, лечение“. Защо? Като подопечни на бараярски бюрократ, работещ на Комар, медицинските им такси не се ли покриваха от империята?

Той извика сметката. Годишните спестявания от домакинския ѝ бюджет не възлизаха на нищо впечатляващо, но моделът на прехвърлянето им беше неизменен до натрапчивост. Озадачен, той излезе от файла и извика целия програмен списък. Търсеше нещо, за което да се хване.

Един файл, към края на списъка, нямаше име. Той го извика моментално. Оказа се, че е единственият документ в комтаблото ѝ, който изискваше кодова дума за достъп. Интересно.

Работната програма на таблото беше от най-опростения и евтин вид за широко потребление. Кадетите в ИмпСи разфасоваха подобни програми като загриващо упражнение. На свой ред Майлс усети убождането на носталгията. Слезе в поднивото и за пет-шест минути го накара да изплюе кодовата си дума. „Дистрофия на Ворзон?“ Виж, точно за тази парола едва ли би се сетил веднага, каквато и мнемонична техника да използваше.

Рефлексите надвиха растящото му неудобство. Даде команда за отваряне на файла, като в същото време със закъснение си помисли: „Вече не работиш за ИмпСи. Не би трябвало да вършиш такива работи.“

Файлът съдържаеше статии, достатъчни за цял университетски курс по медицина, събрани от всички възможни бараярски и галактически източници, върху едно от редките и непроучени бараярски генетични заболявания. Дистрофията на Ворзон се бе появила в периода на Изолацията, предимно, както подсказваше и името ѝ, сред ворската каста, макар да не бе диагностицирала като мутация преди завръщането на галактическата медицина. Първо, при нея липсваха външните белези, благодарение на които, хм, той например би се озовал с прорязано гърло още при раждането си. Тази болест се развиваше в по-зряла възраст, започвайки с объркващо разнообразие от леки симптоми и завършвайки с умствен срив и смърт. В по-дивия свят на бараярското минало носителите на болестта често бяха срещали смъртта си по други причини, след като бяха родили или създали деца, но преди симптомите да се изявят. Лудостта се предаваше в немалко семейства – „Включително и сред някои от скъпите ми ворски предци“ – и по други причини, така че късното начало често се бъркаше с нещо друго. Гадна работа, откъдето и да я погледнеш.

„Но вече се лекува, нали?“

Да, макар и срещу много пари – това се дължеше на факта, че се срещаше рядко, а евтини бяха само услугите за масово потребление. Майлс прегледа набързо статиите. Симптомите бяха податливи на различни скъпи биохимични буламачи, които изтръгваха и заместваха увредените молекули. Ретрогенетичното окончателно лечение беше достъпно на по-висока цена. Е, почти окончателно лечение – бъдещото потомство при всички случаи трябваше да бъде сканирано за заболяването, за предпочитане по време на зачатиято и преди да го мушнат в утробния репликатор, заместващ бременността.

Нима малкият Николай не беше износен в утробен репликатор? Боже, не бе възможно Ворсоасон да е настоял жена му – и детето му – да

рискват с опасностите на старомодното телесно износване, нали? Само малка част от най-консервативните стари ворски семейства все още се придържаха към него – обичай, върху който собствената му майка изливаше най-язвителната критика, която Майлс бе чувал да излиза от устата ѝ.

„Какво става тук, по дяволите?“ Той стисна устни. Ако, както изли-
заше от файловете, Николай носеше, или имаше подозрение, че носи
дистрофията на Ворзон, то единият или и двамата му родители също я
имаха. Откога знаеха за това?

Внезапно си даде сметка за нещо, което трябваше да забележи
много по-рано, още в първия момент, когато му бе натрапена илюзията
за блажен семеен уют, която Ворсоасон успяваше да внуши. Това вина-
ги беше най-трудното – да видиш липсващите парченца. В случая –
липсващите две-три дечица. Няма ли някое малко сестриче за Николай
бе, хора? Не, нямаше. „Значи са разбрали най-късно малко след ражда-
нето на сина си.“ Каква лична трагедия! „Но той ли е носителят, или
тя?“ Надяваше се да не е мадам Ворсоасон. Изтръпваше от мисълта как
ведрата ѝ хубост се срива под яростната атака на болестта...

„Защо трябваше да науча всичко това?“

Празното му любопитство бе справедливо наказано. Подобно тъпа-
нарско душене определено не подобаваше на един имперски ревизор,
колкото и да се бе сраснало с мисленето на един агент по секретни опе-
рации към ИмпСи. Бивш агент. Къде беше останала лъскавата му нова
ревизорска неподкупност? Със същия успех можеше да си навре любо-
питния нос в чекмеджето с бельото ѝ.

Години наред се бе дразнил до смърт от военните правилници, с ко-
ито бе принуден да се съобразява, докато най-последно се бе сдобил с рабо-
та, за която не съществуваша писани правила. Усещането, че е умрял и е
отишъл в рая, бе продължило около пет минути. Имперският ревизор
беше Гласът на императора, неговите очи и уши, а понякога и ръце – чу-
десно описание, докато не спреш да се кефиш и не си зададеш въпроса
какво, по дяволите, означава тази поетическа метафора.

Щеше ли да е полезен тест, ако се запиташе: „Мога ли да си пред-
ставя Грегор да прави това?“ Външната студенина на Грегор прикриваше
почти болезнена срамежливост. Мислите му се оплетоха като пате в
кълчища. „Добре, нека променим въпроса: Мога ли да си представя Гре-
гор в кабинета си като император да прави това?“ Кои точно действия,
нередни за отделния индивид, бяха законни за един изпълняващ дълга
си имперски ревизор? Много, според прецедентите, за които беше чел.

Това означаваше ли, че истинското правило гласи: „Прави каквото знаеш, докато допуснеш грешка, а после ние ще ти видим сметката“? Съвсем не беше сигурен, че това му се нрави.

А дори и докато работеше за ИмпСи, ровенето в частните файлове беше запазено за враговете или, в най-лошия случай, за заподозрените. Е, и за бъдещите новобранци. И за неутралните, на чиято територия се очаква да оперираш. И... и... той изсумтя, изпълнен със самопрезрение. Грегор поне имаше по-добри маниери от ИмпСи.

Окончателно объркан, Майлс затвори файловете, изтри всяка следа от вмешателството си и извика следващия доклад от аутопсия. Разгледа внимателно уликите, които успя да събере от частите от разкъсани тела. Смъртта си имаше температура и тя беше дяволски ниска. Спря, колкото да нагласи термостата в стаята с няколко градуса по-нагоре, после продължи.

ГЛАВА 3

Екатерин не си бе дала сметка до каква степен едно посещение на имперски ревизор ще хвърли в смут ръководството на училището на Николай. Но професорът, самият той с дълъг преподавателски стаж, бързо им даде да разберат, че не е дошъл на официална инспекция, и само с няколко изречения успя да ги успокои. Все пак тя и вуйчо Вортис не останаха в училището толкова дълго, колкото ѝ бе заръчал Тиен.

За да убият малко време, тя го заведе на бърза обиколка из най-хубавите места в Серифоза – най-красивите градини, най-високите платформи за наблюдение, от които се виждаше съсухреният комарски пейзаж отвъд запечатаната градска зона. Серифоза беше столицата на този планетен сектор – все още трябваше да полага усилие, за да не мисли за него като за бараярски окръг. Границите на бараярските окръзи бяха по-органични, безразборно очертани територии, следващи речни корита, планински вериги и криви линии там, където графските армии бяха губили исторически битки. Комарските сектори представляваха чистички геометрични порязаници, разделящи безпристрастно планетата. Макар че така наречените куполи – всъщност хиляди взаимосвързани структури с най-различни форми – бяха загубили още преди векове първоначалната си геометрична организация вследствие на случайните външни достроявания и несиметричните изблици на архитектурно обновяване.

С известно закъснение Екатерина осъзна, че би трябвало да разведе заслужилия инженер из най-дълбоките комунални тунели и да му покаже енергийните станции и тези за пречистване на въздуха. Но вече бе станало време за обяд. Обиколката им ги бе отвела близо да любимия ѝ ресторант, чиито маси се кипреха в следващ контурите на естествения релеф парк под остъкленото небе. Повреденото слънчево огледало вече се виждаше, пълзящо по еклиптиката, макар и полускрито зад воал от прозирни облаци, сякаш се срамуваше от обезобразеното си лице.

Огромната власт на Имперски глас, с каквато се ползваха ревизорите, не беше променила много вуйчо ѝ, с удоволствие забеляза Екатерина. Беше запазил ентузиазма си на тема десерти и, под нейно ръководство, подбра менюто си отзад-напред, като започна със сладките неща. Не би могла да каже „не, въобще не се е променил“ – изглежда, се бе сдобил с някак по-силно изразена предпазливост в общуването и паузите пред думите му едва ли се дължаха само на професорската му разсеяност. Но

като че ли не успяваше да отмине и с пълно безразличие новите и пресилени реакции на околните.

Дадоха поръчката си и той вдигна очи към небето, по-точно към огледалото. Екатерина проследи погледа му и каза:

– Нали няма наистина опасност Империята да изостави проекта за слънчевото огледало? Ще трябва поне да го поправим. Искам да кажа... сега изглежда толкова нестабилно...

– Всъщност в момента наистина е нестабилно. Слънчев вятър. Ще трябва да направят нещо по този въпрос, при това скоро – отвърна той. – Аз поне със сигурност не бих искал да го видя изоставено. То беше най-голямото инженерно постижение на старите комарски колонизатори, заедно със самите куполи, разбира се. Израз на най-доброто у човека. Ако е било саботаж... тогава значи е било израз на най-долното у човека. Вандализъм, безсмислен вандализъм.

Дори и художник, говорещ за обезобразяването на велик шедьовър, не би го направил с по-пламенно възмущение.

– Чувала съм по-старите комарци да разказват как са се чувствали, когато нашественическата армия на адмирал Воркосиган завзела огледалото – първото му завоевание всъщност – каза Екатерина. – Едва ли е имало голяма тактическа стойност при високите скорости, с които се се водели космическите битки, но определено е нанесло сериозен психологически удар на противника. Било е почти сякаш сме пленили самото им слънце. Според мен това, че преди няколко години го върнахме под комарски граждански контрол, беше много добър политически ход. Надявам се, че този инцидент няма да провали всичко.

– Трудно е да се каже. – Пак тази нова предпазливост.

– Говореше се, че пак ще отворят за туристи наблюдателната му платформа. Макар че сега сигурно са доволни, че не са го направили.

– Все още организират доста ВИП-обиколки. Самият аз го разглеждах преди няколко години, когато водех един кратък курс в Равноденствения университет. За щастие, в деня на катастрофата горе не е имало туристи. И все пак редно е да го отворят за обществеността, има какво да си види и научи горе. Да се направи както трябва, защо не и с един музей, който да разказва как е било построено. Огледалото е велико постижение, въпреки че основната му задача е да създаде тресавища.

– Тресавищата обаче създават годен за дишане въздух. Рано или късно. Късно. – Тя се усмихна. В съзнанието на вуйчо ѝ чистата инженерна естетика очевидно засенчваше лепкавата биологична крайна цел на проекта.

– Като нищо ще започнеш да защитаваш и плъховете. Тук май наистина има плъхове, доколкото разбрах?

– О, да, в куполните тунели има плъхове. И хамстери, и други гризачи. Децата ги ловят за домашни любимци, каквито вероятно са били първоначално, като се замислиш. Аз например намирам черно-белите плъхове за изключително сладки. На контролорите от Борба с вредителите им се налага да работят в пълна тайна от по-младите си роднини. Освен това си имаме и хлебарки, но пък къде ли няма хлебарки? А в Равноденствие имат диви папагали. Какаду. Няколко двойки избягали или били пуснати на свобода преди няколко десетки години. И сега из целия град хвърчат големи птици с цветовете на дъгата, превърнали са се във всеобщи любимци и не страдат от недояждане. От санитарния контрол искали да се отърват от тях, но акционерите на купола гласували против.

Сервитьорката донесе салатите им и изстудения чай, което доведе до кратка пауза в разговора, докато вуйчо ѝ се наслаждаваше на пресния спанак, мангото, червения лук и захаросаните орехи. Както и бе предположила, захаросаните орехи му харесаха. Хидропонната градинска продукция на Серифоза беше сред най-добрите на Комар.

Екатерин се възползва от паузата в разговора, за да го насочи към темата, която най-силно гъделичкаше любопитството ѝ.

– Твоят колега лорд Воркосиган наистина ли е бил тринайсет години в Имперската служба за сигурност? – „Или ти просто се беше ядосал на Тиен?“

– Три години в Имперската военна академия и десет в ИмПСи, ако трябва да сме точни.

– Как въобще са го приели, как е минал теста за физическа годност?

– С връзки, предполагам. В известен смисъл. Но справедливостта изисква да отбележа, че след това, изглежда, рядко се е възползвал от положението на семейството си. Имах възможността да се запозная с пълното му засекретено военно досие, когато Грегор помоли мен и колегите ми ревизори да обмислим кандидатурата на Воркосиган преди да подпише назначението му. Удивително четиво.

Екатерин беше разочарована.

– Засекретено. Значи не можеш да говориш пред мен за това.

– Е – ухили се той с пълна със салата уста, – там беше и онази история с Дагула IV. Сигурно си чула – масовото бягство на марилаканците от сетаганданския военнопленнически лагер преди няколко години.

Тя имаше само смътен спомен за събитията. По онова време беше

затънала до гуша в майчинските си задължения и почти не обръщаше внимание на новините, особено на галактическите, които бяха толкова далеч от малкия ѝ свят. Но кимна утвърдително, подтиквайки го да продължи.

– Стара история. Разбрах от Воркосиган, че марилаканците са се хванали да правят холовидео-драма за случилото се. „Великото бягство“ или нещо такова, така са я кръстили. Направили опит да го наемат – или по-скоро личността под прикритие, под която го познават – за технически консултант по сценария, предложение, което със съжаление трябвало да откаже. Но упорството, с което ИмпСи продължава да класифицира като строго секретна информацията за събития, върху които в същото време марилаканците правят филм, който ще се гледа по цялата планета, ми се струва прекалено дори за ИмпСи. Във всеки случай Воркосиган е бил бараярският агент, организирайки бягството.

– Дори нямах представа, че наш агент е стоял зад това.

– Той е бил нашият човек на мястото.

Значи онази странна шега за хъркащите марилаканци... не бе... съвсем шега.

– Щом е бил толкова добър, защо е напуснал?

– Хм. – Вуйчо ѝ отопи соса от салатата си с пълно-зърнестото хлябче, после продължи: – За това мога да ти предам само редактираната версия. Не е напуснал по свое желание. Преди две години е бил ранен много тежко – толкова тежко, че се е наложило криозамразяване. Както самото раняване, така и криопроцедурата сериозно увредили здравето му, в някои отношения за постоянно. Бил принуден да се пенсионира по болест, което той... хм... не приел особено добре. Нямам право да обсъждам тези подробности.

– Ако е бил толкова тежко ранен, че да има нужда от криозамразяване, значи е бил мъртъв! – стреснато възкликна тя.

– Технически може и така да се каже, предполагам. „Жив“ и „мъртъв“ вече не са толкова ясно разграничени понятия, колкото са били по време на Изолацията.

И така, вуйчо ѝ притежаваше точно онази медицинска информация за мутациите на Воркосиган, от която се нуждаеше тя, в случай че въобще беше обърнал внимание на тези данни. Военните медицински досиета бяха повече от подробни.

– Така че вместо да остави цялото това обучение и опит да отидат на вятъра – продължи той, – Грегор намери работа на Воркосиган в цивилния сектор. Повечето задължения на ревизорите не изискват особена

физическа издръжливост... макар да си признавам, че се оказа полезно да имам до себе си някой по-млад и по-слаб, когото да изпращам на безкрайно дългите инспекции в компресионен костюм. Боя се, че може да съм злоупотребил с търпението му, но той се оказа рядко сговорчив човек.

– Значи наистина е твой помощник?

– В никакъв случай. Кой умник ти го каза? Всички ревизори са равни. Старшинството е от полза само ако трябва да насадиш някого с неприятна административна задача, и то в редките случаи, когато работим като екип. Воркосиган, като един добре възпитан млад човек, е склонен на отстъпки пред белите ми коси, но иначе е независим и пълноправен ревизор във всяко отношение и се води от собствената си преценка. За момента е преценил, че трябва да изучи методите ми. А аз със сигурност ще се възползвам от възможността да изуча неговите. Работата е там, че имперската ни служба не върви с наръчник за прилагане. Имало е предложение ревизорите сами да си съставят такъв, но те – много мъдро, според мен – са решили, че подобен документ би донесъл повече вреда, отколкото полза. Вместо това ние разполагаме само с архива си от имперски доклади, разчитаме на прецеденти, а не на правила. Напоследък с няколко мои колеги, от тези, които бяхме назначени през последните години, се стремим да изчитаме по няколко стари доклада всяка седмица, после се събираме на вечеря да обсъдим случаите и да анализираме взетите по тях мерки. Очарователно занимание. И вкусно. Готвачката на Воркосиган е изключителна.

– Но нали това му е първата задача? А и... е бил назначен просто така, по каприз на императора?

– Преди това беше временно назначен като Девети ревизор. Много трудна задача, вътре в самата ИмпСи. Лично аз не бих се заел с такова нещо.

Тя не беше чак толкова встрани от новините.

– О, Боже! Да не би да е имал нещо общо със смяната на шефовете на ИмпСи два пъти миналата зима?

– Инженерните разследвания ми допадат много, много повече – меко отбеляза вуйчо й.

Сандвичите им с ват-пилешка салата пристигнаха, докато Екатерина обмисляше новата информация. Що за успокоение търсеше тя, в крайна сметка? Ако трябваше да бъде честна, Воркосиган я смушаваше – с хладната си усмивка и топлите очи, – макар да не знаеше защо. Определено имаше нещо саркастично в поведението му. Не бе възможно да таи

несъзнателни предразсъдъци към мутантите, когато собственият ѝ син... „През Изолацията, ако ми се беше родило дете като Воркосиган, щеше да е мой майчински дълг към генома да му прережа гърлото.“

За щастие, Ники бе избегнал подобна съдба. За известно време.

Слава Богу, че Изолацията бе свършила отдавна и завинаги.

– Разбирам, че харесваш Воркосиган – отново подхвана темата тя, насочвайки събеседника си в желаната посока.

– Вуйна ти също. Канихме го няколко пъти на вечеря миналата зима и, да ти кажа, май точно оттам му е хрумнала идеята за дискуссионните ни сбирки. Знам, че в началото е доста мълчалив – предпазлив, по-скоро – но може да бъде много забавен, щом се отпусне.

– За забавен ли го намираш? – Това определено не беше първото ѝ впечатление от него.

Воргис преглътна поредната хапка от сандвича си и вдигна очи към бялото несиметрично сияние на слънчевото огледало зад облаците.

– Трийсет години преподавах инженерни науки. Имаше си и своите неприятни, досадни страни. Но всяка година имах удоволствието да открива сред студентите си няколкото най-добри и най-способни, които придаваха смисъл на работата ми. – Отпи от чая с подправки и продължи по-бавно: – Но много по-рядко – на пет или най-много на десет години – сред студентите ми се появяваше истински гений и удоволствието се превръщаше в привилегия, която ще стопля душата ми, докато съм жив.

– Мислиш, че е гений? – попита тя и вдигна вежди. „Ворският глупак със синя кръв?“

– Все още не го познавам достатъчно добре. Но подозирам, че е такъв, поне от време на време.

– Можеш ли да бъдеш гений от време на време?

– Всички гении, които познавам, са гении само от време на време. За да влезеш в класацията, е достатъчно веднъж да направиш нещо велико. Веднъж, но навреме. А, десертът! Боже, изглежда превъзходно! – Той се съсредоточи върху шоколадовата паста с бита сметана и орехи.

Екатерин се стремеше към лична информация, а продължаваше да получава само професионални резюмета. Налагаше се да поеме по по-пряк път, колкото и да беше неудобно. Докато загребваше бавно първата си лъжица от ябълковата пита със сладолед, най-накрая събра кураж да попита:

– Женен ли е?

– Не.

– Това ме учудва. – Или не? – Той е от висшата ворска каста,

небеса, от най-висшата. Някой ден ще бъде окръжен граф, нали? Богат е, или поне така предполагам, заема важен пост... – Тя замълча. Какво искаше да каже? „Какво не му е наред, че още не се е сдобил със съпруга? Що за генетична увреда го е направила такъв и от кого я е наследил, от майка си, или от баща си? Импотентен ли е, стерилен ли е, как точно изглежда под скъпите си дрехи? Крие ли и други, по-сериозни деформации? Хомосексуалист ли е? Безопасно ли ще е да оставя Николай сам с него?“ Не можеше да зададе нито един от тези въпроси, а неясните й подхвърляния не бяха изтръгнали търсените отговори. По дяволите, нямаше да се сблъска с толкова проблеми в търсенето на информация, ако разговаряше с професорката, а не с професора.

– През последните десетина години не се е задържал много в границите на Империята – каза той, сякаш това обясняваше всичко.

– Има ли братя и сестри? – „Нормални братя и сестри.“

– Не.

„Лош знак.“

– О, връщам си думите назад – добави вуйчо Вортис. – Има, но не в обичайния смисъл. Има клонинг. Макар че не прилича на него.

– Да, но... ако той е... не разбирам.

– Ще трябва да накараш Воркосиган да ти го обясни, ако те гризе любопитството. Сложно е дори по неговите стандарти. Самият аз още не съм се срещал с онзи приятел. – После добави между две хапки шоколад и сметана: – Като говорим за братя и сестри, не планирате ли някое братче или сестриче на Николай? Разликата ще стане твърде голяма, ако чакате още дълго.

Тя се усмихна в пристъп на паника. Не можеше да му каже. Обвинението в предателство, което й бе отправил Тиен, прогори мислите й, но беше толкова уморена и така й бе втръснало от цялата тази глупава секретност. Само ако война й беше тук...

Някъде дълбоко в съзнанието й постоянно я гложеше мисълта за противозачатъчния й имплантант – единствения продукт на галактическата технокултура, който Тиен бе прегърнал без колебание. Той й гарантираше стерилитет по галактически, но без да води след себе си усещането за галактическа свобода. Съвременните жени с готовност заменяха дяволската лотария на плодовитостта срещу гаранцията за здраве и сигурен резултат, осигурени от използването на утробен репликатор, но Тиен, с неговата мания за преследване, я бе лишил и от това улеснение. Дори ако самият той се излекуваше, гените му все още щяха да носят информацията за болестта и всяко бъдещо негово дете трябваше да

премине през генетично сканиране. Нима възнамеряваше изцяло да се откаже от други деца? Когато се опитваше да повдигне въпроса, той неизменно отлагаше разговора с едно небрежно „дай да караме поред“, а настояеше ли, Тиен се ядосваше и я обвиняваше в егоизъм и психически тормоз. С което неизменно успяваше да ѝ затвори устата.

Екатерин кривна по допирателната, избягвайки въпроса на вуйчо си:

– Местим се толкова често... Иска ми се първо Тиен да напредне в кариерата си и да се установим някъде за постоянно.

– Той наистина изглежда, въ, сякаш не може да си намери място. – Вуйчо ѝ вдигна вежди, подканвайки я да... какво?

– Виж... няма смисъл да се преструвам, че Тиен е лесен човек. – Което си беше съвсем вярно. Тринайсет назначения за десет години. Това нормално ли беше за един издигащ се по служебната стълбица административен служител? Тиен казваше, че било необходимо, че никой шеф нямало да повиши свой досегашен служител, камо ли пък да издигне бивш подчинен за свой началник. Трябвало да си в непрекъснато движение, за да вървиш нагоре. – Местили сме се осем пъти. Вече изоставих шест свои градини, досега. Последните два пъти просто не засадох нищо, освен в саксии. А после се наложи да изоставя повечето от тях, когато се преместихме тук.

Може би Тиен щеше да се задържи на този комарски пост. Как би могъл да обере плодовете на повишението, на статута, за който толкова копнееше, при положение че не се задържаше на една работа достатъчно дълго, за да ги спечели? Първите му няколко назначения, за това Екатерина трябваше да се съгласи с него, бяха посредствени – по онова време не ѝ беше трудно да разбере защо иска да върви бързо напред. Никой не очаква от едно младо семейство да се установи още през първите години на съвместния си живот, които са един вид преход към битието им на зрели хора. Е, за нея наистина бяха преход – беше само на двацет, в края на краищата. Но Тиен беше на трийсет, когато се ожениха...

Всяко ново назначение бе приемал с изблик на ентузиазъм, работеше здраво – или поне до късно. Едва ли някой друг би работил толкова усилено. Сетне ентузиазмът му малко по малко секваше и идваше ред на недоволството – от прекалено многото работа, от прекалено слабата перспектива и прекалено бавните темпове, с която му я предлагаша. Мързеливи колеги, глупави шефове. Или поне той така казваше. Това се бе превърнало в тайния ѝ сигнал за опасност – започнеш ли Тиен да пуска зловни шегички със сексуален привкус по адрес на началниците си,

значи поредното назначение отиваше към края си. И започваше търсене-то на ново... макар че напоследък му отнемаше все повече време да го намери. И ентузиазмът му отново изригваше и се завърташе поредният цикъл. Засега обаче свръхчувствителното й ухо не бе доловило сигнали за опасност във връзка с настоящата му работа, а бяха на Комар вече почти цяла година. Може би Тиен най-сетне бе открил своята... как го беше нарекъл Воркосиган? Своята страст. Този бе най-добрият му пост досега. Може би късметът най-после щеше да им се усмихне – за разнообразие. Стига Екатеринбург да успееше да изтрае достатъчно дълго, всичко щеше да се нареди и търпението й най-после щеше да бъде възнаградено. А и... с тази болест, надвиснала над главите им, Тиен имаше основателна причина да бъде нетърпелив. Времето му не беше неограничено.

„А твоето е, така ли?“ Тя отпъди последната мисъл.

– Вуйна ти не е сигурна дали нещата при теб са наред. Не ти ли харесва Комар?

– О, харесва ми – побърза да го увери тя. – Признавам, че ми е мъчно за вкъщи, но това не значи, че тук не ми харесва.

– Тя мислеше, че ще се възползваш от възможността да запишеш Ники в комарско училище, заради, ако трябва да използвам нейните думи, културния обмен. Не че училището му не е хубаво, разбира се, че не, както и ще й докладвам, за да се успокои, обещавам.

– Изкушавах се да го направя. Но като бараярец, като чужденец, за Ники можеше да се окаже трудно в комарско училище. Знаеш какви са децата на тази възраст – склонни са да тормозят всеки, който е по-различен от тях. Тиен реши, че в това частно училище ще му е много по-добре. Смяташе, че Ники може да си създаде полезни приятелства.

– Не останах с впечатлението, че Ники храни подобни амбиции – отбеляза вуйчо й, като смекчи хладния си тон със закачливо намигване.

Как трябваше да отговори на това? Да защити едно решение, с което сама не беше съгласна? Да признае, че според нея Тиен е сгрешил? Започнеш ли да се оплаква от Тиен, не знаеше дали ще може да спре преди да е изляла и най-голямата си тревога. А и хората, оплаквачи се от половинките си, открай време й бяха неприятни.

– Е, полезни за мен, най-малкото. – Не че досега бе успяла да събере необходимата енергия, за да ги преследва толкова неуморно, колкото Тиен смяташе за необходимо.

– Хубаво е, че завързваш приятелства.

– Да. Ами... да. – Тя се опита да обере остатъците от ябълковия сироп.

Когато вдигна очи, погледът ѝ попадна върху един симпатичен млад комарец, който стоеше до външната врата на ресторантския двор и я гледаше. Миг по-късно влезе, приближи се към масата им и неуверено каза:

– Мадам Ворсоасон?

– Да? – предпазливо отговори Екатерина.

– О, хубаво, опасявах се, че съм се припознал. Казвам се Андро Фар. Запознахме се на приема за служителите в серифозкия клон на проекта по тераформиране на Зимния празник. Помните ли?

Смътно.

– А, да. Бяхте нечий гост, нали?

– Да. Бях с Мари Трогир. Тя е инженерен техник в отдела по Управление на отпадъчната топлина. Или по-скоро беше... Познавате ли я? Искам да кажа, разговаряла ли е тя с вас?

– Не, всъщност не. – Екатерина се бе засичала с младата комарка два или три пъти по време на прецизно дирижирани светски прояви, свързани с проекта. При всеки от тези случаи самата тя се бе чувствала твърде напрегната от мисълта да не изложи Тиен и от необходимостта сърдечно да поздравява всички присъстващи, така че не ѝ бе останало време или сили за по-лични разговори. – Искала е да говори с мен?

Младият мъж изглеждаше разочарован.

– Не знам. Помислих, че може да сте били приятелки, или познати поне. Говорих с всички нейни приятели, които успях да открия.

– Така ли? – Екатерина никак не беше сигурна, че следва да окуражи този разговор.

Фар, изглежда, усети неохотата ѝ и се изчерви.

– Моля да ме извините. Изглежда, се озовах в една твърде неприятна ситуация, а не знам защо. Дойде ми като гръм от ясно небе. Но... вижте... преди месец и половина Мари ми каза, че заминава извън града заради някакъв теренен проект на отдела ѝ и че ще се върне след месец, но не беше съвсем сигурна. Не ми даде комуникационен код, на който да я търся, каза, че едва ли ще може да ми се обажда и да не се притеснявам.

– Вие... вие заедно ли живеете?

– Да. Както и да е, времето си минаваше, а тя все не се обаждаше... така че най-накрая се свързах с шефа на отдела ѝ, администратор Суда. Той не ми каза нищо конкретно. Всъщност мисля, че се опита учтиво да ме разкара. Така че отидох лично и поразпитах. Когато най-накрая го притиснах, той каза... – Фар преглътна измъчено, – каза че Мари

внезапно си била подала оставката и напуснала. Както и нейният пряк началник, инженер Радовас – същият, с когото каза, че отива на терения проект. Суда, изглежда, смяташе, че са... че са заминали заедно. В което няма никакъв смисъл.

Идеята да избягаш от някого, без да оставиш адрес за връзка, й се струваше напълно смислена, но едва ли беше нейна работа да му го казва. Кой знае колко признаци за дълбоко неудовлетворение бе пропуснал да долови Фар у дамата си?

– Съжалявам. Нищо не знам за това. Тиен не го е споменавал.

– Моля да ме извините за безпокойството. – Той се поколеба преди да си тръгне.

– Говорихте ли с мадам Радовас? – неуверено попита Екатеринбург.

– Тя отказа да разговаря с мен. Нищо чудно, ако застаряващият й съпруг бе избягал с по-млада и по-хубава жена.

– Подадохте ли молба за издирване на изчезнало лице в куполната служба за сигурност? – попита вуйчо Вортис. Екатеринбург осъзна, че не го е представила, но, след кратък размисъл, реши да остави нещата така.

– Не знаех дали... Май ще го направя.

– Хм – каза Екатеринбург. Наистина ли искаше да окуражи младия мъж да преследва момичето? То явно бе успяло да се измъкне. Защо беше избрала този начин да прекрати връзката им – защото тя бе глупачка, или защото той беше чудовище? Нямахме как да прецени отстрани. Никога не знаеш какви тайни пороци таят хората зад широките си усмивки.

– Остави всичките си неща. Остави котките си. Не знам какво да правя с тях – жално каза той.

Екатерин беше чувала за отчаяни жени, зарязали всичко, включително и децата си, но вуйчо Вортис се намеси в разговора:

– Това наистина изглежда странно. На ваше място бих отишъл в службата за сигурност, ако не за друго, поне за да съм чист пред съвестта си. Винаги можете да се извините по-късно, ако е необходимо.

– Аз... сигурно ще го направя. Довиждане, мадам Ворсоасон. Сър. – Той прокара ръце през косата си, отдалечи се и излезе през малката врата от имитация на ковано желязо, която водеше към парка.

– Вече трябва да се прибираме – каза Екатеринбург на вуйчо си. – Дали да не вземем обяд за лорд Воркосиган? Тук може да се поръча за къщи.

– Не съм сигурен дали забелязва, че си е пропуснал обяда, когато е зътнал в някой проблем, но идеята е добра.

– Имаш ли представа какво обича?

– Всичко, предполагам.

– Има ли някакви хранителни алергии?

– Доколкото знам, не.

Тя подбра набързо едно добре балансирано и хранително меню, като се надяваше, че красиво аранжираните зеленчуци няма да свършат в кофата за боклук. Но никога не се знае, щом си имаш работа с мъже. Когато донесоха поръчката, двамата си тръгнаха и Екатерина поведе вуйчо си към най-близката станция. Докато пътуваха към куполната секция, където се намиреше домът ѝ, си даде сметка, че все още няма ясна представа как Воркосиган се е справил толкова успешно с положението си на мутант в техния осакатен от мутации свят, освен, може би, че бе прекарал по-голямата част от съзнателния си живот извън него. Щеше ли тази информация да помогне по някакъв начин на Николай?

ГЛАВА 4

Бюрократичното царство на Етиен Ворсоасон заемаше два етажа в една херметично запечатана кула, която иначе приютяваше правителствените служби на купол „Серифоза“. Кулата, в самия край на куполния град, не бе защитена от друга атмосфероподдържаща конструкция. Майлс огледа неодобрително преддверието със стъклен покрив, докато се изкачваха по спираловидния ескалатор в центъра му. Можеше да се закълне, че ушите му долавят слабото, далечно съскане на изтичащ въздух.

– И какво ще стане, ако някой счупи прозорец с камък? – промърмори той на професора, който се взе едно стъпало зад него.

– Нищо особено – каза Вортис. – Ще изтече доста въздух, но разликата в налягането не е чак толкова голяма.

– Вярно. – Купол „Серифоза“ не беше съвсем като космическа инсталация, въпреки някои подвеждащи прилики в архитектурата. Тук въздухът вътре се създаваше от въздуха вън, поне в по-голямата си част. По цялата повърхност на куполния комплекс бяха пръснати вентилационни шахти, които всмукваха свободните летливи газове на комарската атмосфера, филтрираха излишния въглероден двуокис и малките количества други гадории, пропускаха азота непроменен и увеличаваха концентрацията на кислород до годна за дишане смес. Процентното съдържание на кислород в комарската атмосфера все още беше твърде недостатъчно за голям бозайник без дихателна маска, но абсолютното количество възлизаше на обем много по-голям дори от най-обширните куполни комплекси. – Поне докато им работи енергийната система.

Слязоха от ескалатора и последваха Ворсоасон по един коридор, който тръгваше встрани от централното фоайе. Минаха покрай стъклен шкаф с дихателни маски, закачен на стената до пожарогасителя, и видът му вдъхна на Майлс известна увереност – явно комарците не се отнасяха съвсем небрежно към рисковете на ежедневието си. Макар че шкафът изглеждаше подозрително прашен. Бяха ли го отваряли въобще след инсталирането му преди неизвестно колко години? Бяха ли проверявали дали може да се отвори? Ако това беше военна инспекция, Майлс можеше да се позабавлява, като спре групичката им още тук и скъса печатите на шкафа, за да провери дали захранването и резервоарните нива са в рамките на предписанията. Като имперски ревизор също можеше да го

направи, разбира се, както и всичко друго, което му хрумне. Когато беше по-млад, имаше един грях, на който рядко успяваше да устои – импулсивността. В нощните часове на тъмни съмнения Майлс понякога се чудеше дали император Грегор не е сбъркал с последното си ревизорско назначение. Предполагаше се, че властта корумпира, но лично той се чувстваше по-скоро като дете, пуснато на воля в любимата си сладкарница. „Овладей се, момче.“

Шкафът с маските остана зад тях, без да предизвика инцидент. Ворсоасон, вживял се в ролята си на гид, им посочваше офисите на различните подотдели, които ръководеше, без обаче да ги кани вътре. Не че имаше кой знае какво да се види в тези канцеларии. Истински интересните неща и истинската работа се намираха извън купола, в експерименталните станции, в участъците и изолираните терени, пръснати из целия сектор, където се работеше върху местната флора и фауна. В тези скучни стаи Майлс щеше да открие само... комтабла. И комарци, разбира се, много комарци.

– Насам, господа. – Ворсоасон ги въведе в една просторна стая с голяма кръгла маса за холовидео-прожекции. Изглеждаше – и миришеше – като всяка друга конферентна зала, в която Майлс бе влизал за военни или секретни инструктажи и разбори по време на рано приключилата си кариера. „Мислех, че съм се отървал от това. Изглежда, най-голямото ми предизвикателство за този следобед ще е да не заспя на масата.“ Няколко мъже и жени седяха и чакаха, попипвайки нервно тефтери за записки и видеодискове, а други двама притичаха след ревизорите с полугласни извинения. Ворсоасон посочи местата, определени за гостите – отляво и отдясно на самия него. Майлс хвърли една обща усмивка за поздрав и седна.

– Лорд ревизор Вортис, лорд Воркосиган, позволете да ви представя началниците на отдели към клон „Серифоза“ на комарския Проект по тераформиране. – Ворсоасон назова всеки от присъстващите и съответните им отдели, които, под шапката на трите основни клона – Счетоводство, Операции и Изследвания – включваха такива колоритни названия като Въглеродна редукция, Хидрология, Парникови газове, Тестови участъци, Управление на отпадъчната топлина и Микробна рекласификация. Комарци, всичките до един. Ворсоасон беше единственият бараярец сред тях. Все още прав, той се обърна към един от новодошлите.

– Господа, позволете да ви представя и Сер Вение, моя административен помощник. Вение е подготвил за вас едно резюме, след което екипът ми с радост ще отговори на въпросите ви.

Ворсоасон седна. Вение кимна поред на двамата ревизори и измърмори нещо под нос. Беше слаб мъж, по-нисък от Ворсоасон, с тревожни кафяви очи и злополучно тясна челюст, която, прибавена към стреснатото му държане, оставяше впечатлението за заек на ръба на нервна криза. Той застана на подуима с контролното табло на холовидеото, потри ръце и дълго рови из купа инфодискове, преди да се спре на един, който после върна при останалите. Изкашля се и успя някак да заговори.

– Господа. Позволете да започна с един кратък исторически преглед. – Кимна им отново, като задържа за миг погледа си върху Майлс. Вкара един диск в машината и върху видеоплочата се появи привлекателна, тоест артистично ретуширана гледка на въртящия се около оста си Комар. – Ранните изследователи на възлената връзка преценили, че Комар е подходящ кандидат за евентуално тераформиране. Нашата почти девет десети стандартна гравитация, изобилният местен резерв на газообразен азот, инертният буфер от други газове и от достатъчно вода под формата на лед, правели проблема неимоверно по-лесен за разрешаване в сравнение с такива класически студени и сухи планети като Марс, да кажем.

„Наистина са били ранни тези изследователи – помисли си Майлс, – щом са пристигнали и са се заселили тук преди откриването на далеч по-здравословни светове.“ Кое то бе направило подобни амбициозни проекти икономически безинтересни, освен ако вече не живееш тук, разбира се. Но пък... оставаха точките за скок.

– Имало значителни пречки обаче – продължи Вение. – Концентрацията на атмосферен въглероден двуокис била твърде висока и токсична за хората, а в същото време слънчевото греене било толкова недостатъчно, че никакъв парников ефект, било то контролиран или естествен, не можел да улови топлината, необходима за поддържането на течна вода. Вследствие на това Комар бил един мъртъв свят, студен и тъмен. Най-ранните изчисления показали, че ще е необходима повече вода, и за тази цел предците ни организирали няколко така наречени нискоударни кометни сблъсъка, на които можем да благодарим за южните си кратерни езера. – Шарен, макар и малко прекалено, рояк от светлинки бръсна долното полукуълбо на планетата и се превърна в броница от сини петънца. – Но растящата нужда от кометна вода и летливи газове в горната част на йоносферата за поддържане на орбиталните и възлови станции скоро сложила край на това. Както и страховете на ранните заселници от зле изчислени траектории, разбира се.

Много ясно изразени страхове, доколкото си спомняше Майлс от

часовете си по комарска история. Хвърли бърз поглед към Вортис. Професорът изглеждаше напълно доволен от образователната лекция на Вение.

– Всъщност – продължи Вение – по-късните проучвания показали, че водният лед в полярните шапки е по-дебел, отколкото се смятало първоначално, макар и не в такова изобилие като на Земята. И така започнала борбата за топлина и светлина.

Майлс напълно разбираше ранните комарци. Самият той питаше страстна ненавист към студа и тъмнината.

– Предците ни построили първото слънчево огледало, заменено едно поколение по-късно с нов модел. – Холовиден макет, отново в нереален мащаб, се появи до планетата и бавно се преля в друг. – Век по-късно той на свой ред бил заменен от този, който познаваме и днес. – Шестогълникът със седем диска се появи над холоплочата и започна да обикаля около планетата. – Слънчевото греене при екватора се увеличило достатъчно, за да позволи съществуването на течна вода и зараждането на растителност, която намалявала концентрацията на въглерод и освобождавала при фотосинтезата така необходимия кислород. През последвалите десетилетия в горните слоеве на атмосферата пълноспектрална смес от изкуствени парникови газове била освободена с цел да спомогне задържането на новата енергия. – Вение протегна ръка към таблото и четири от седемте диска на огледалото изгаснаха. – После ни сполетя катастрофата. – Комарците около масата се взираха мрачно в осакатеното огледало.

– Спомена се за преценка на бъдещите щети от охлаждането. В цифри? – любезно го подкани Вортис.

– Да, милорд ревизор. – Вение плъзна един диск по полираната повърхност на масата към професора. – Администратор Ворсоасон ми каза, че сте инженер, и аз записах всички изчисления на диска.

Човекът от Управление на отпадъчната топлина, Суда, също инженер, примигна и прехапа палеца си при това наивно неведение за статута на Вортис в инженерните науки. Самият Вортис каза единствено:

– Благодаря.

„А моето копие къде е?“ – не попита на глас Майлс.

– Бихте ли били така добър да резюмирате заключенията си за нас, неинженерите, Сер Вение?

– Разбира се, лорд ревизор... Воркосиган. Сериозните щети върху флората и фауната ни в най-северните и най-южните ширини, не само в сектор „Серифоза“, а по цялата планета, ще се усетят след един сезон. С

всяка следваща година положението ще се влошава, а в края на петата кривата на охлаждане се покачва бързо към границата на екологичната катастрофа. Слънчевото огледало е било построено за двайсет години. Моля се да не ни е нужно също толкова време, за да го поправим. – Върху видеоплочата полярните шапки пълзяха като бели тумори и заплашваха да погълнат цялата планета.

Вортис погледна Суда и каза:

– Следователно на преден план излизат други източници на енергия, поне като временно решение.

Суда, едър мъж с големи ръце, се усмихна мрачно. Също като Вене, и той се изкашля преди да започне:

– В ранните етапи на тераформиране се е смятало, че отпадъчната топлина от нашите разрастващи се куполни системи ще допринесе значително за затоплянето на планетата. С течение на времето се разбрало, че тази преценка е твърде оптимистична. Планета, чиято хидросфера е в процес на зараждане, представлява гигантски термален буфер, да не говорим колко топлина е необходима за втечняването на всички този лед. Понастоящем – преди инцидента – смятахме, че е най-добре да използваме отпадъчната топлина за създаването на микроклимати около куполите, един вид резервоари за следващата вълна от по-висша флора и фауна.

– За един инженер предложението, че трябва да се влага повече енергия в загубата на топлина, би прозвучало безумно – съгласи се Вортис, – но предполагам, че тук подобна идея е съвсем разумна. Какви са възможностите за пренасочване на част от синтезните реактори изцяло към производство на топлина?

– Да подгряваме моретата чашка по чашка? – Суда се намръщи. – Възможно е, разбира се, и аз бих бил единствено доволен да увеличим приложението на техниката за развитие на малки площи в сектор „Серифоза“. Икономически изгодно – не. С оглед на резултатите, би излязло по-скъпо от поправката – или разширяването – на слънчевото огледало, нещо, за което от години изпращаме петиции на Империята. Без успех. А щом вече имаш реактор, по-добре е да го използваш за поддържането на куполни системи. В крайна сметка топлината пак ще се озове навън. – Той плъзна инфодискове по масата, този път и към двамата ревизори. – Това е доклад за настоящото състояние на проблема, с който се занимава нашият отдел. – После погледна един от колегите си. – Всички ние горим от нетърпение да минем към по-висши растителни форми преди да си отидем по реда, но засега най-големият ни, ако не успех, то

дейност поне, остава в границите на микробното ниво. Филип?

Мъжът, който бе представен като шеф на Микробна рекласификация, се усмихна малко криво на Суда и се обърна към ревизорите.

– Ами да, така е. Бактериите направиха истински бум. Както нашите култури, така и дивите видове. Внесени са почти всички земни видове. За съжаление, микробният живот има склонността да се адаптира към околната среда по-бързо, отколкото околната среда се адаптира към нас. Отделът ми няма и миг почивка в усилията си да не изостава от мутациите. Както винаги, светлината и топлината са недостатъчни. А, честно казано, господата, същото се отнася и за отпускните средства. Въпреки че нашата микрофлора расте бързо, тя и умира бързо и повторно освобождава в атмосферата въглеродните си съставки. Трябва да преценим към по-висши организми и да ограничим излишъка от въглерод според изискванията на плана за първото хилядолетие. Може би ти ще искаш да вземеш думата по този въпрос, Лиз? – обърна се той към една приятно закръглена дама на средна възраст, която бе представена като шеф на Въглеродна редукция.

Тя се усмихна доволно, от което Майлс заключи, че нещата в отдела й вървят добре.

– Да, господата. Разполагаме с немалко по-висши растителни форми, за които се грижим както в естествените условия на основните ни тестови участъци, така и в лабораториите ни, където ги подлагаме на генетично развитие и подобрене. Засега най-големият ни успех е при устойчивите на студ и въглероден двуокис торфени блатата. Наистина, те се нуждаят от течна вода и, както всичко останало, биха се развивали по-добре при по-висока температура. Най-добре би било да се разположат в много ниски области, така че ограничаването на въглерода да бъде наистина дългосрочно, но в сектор „Серифоза“ нямаме такива. Така че се спряхме на най-големите падини, с които разполагаме, райони, които, след освобождаването на течна вода от полюсите, един ден ще бъдат покрити с езера и малки морета и уловеният въглерод ще бъде заключен под утаечна шапка. Ако се заложи правилно, процесът ще се развива напълно самостоятелно, без по-нататъшна намеса от наша страна. Ако ни се отпуснат необходимите средства, за да удвоим или утроим площта, заета с плантации, през следващите няколко години... е, тук са записани придвижванията ми. – Вортис прибра още един инфодиск. – Започнахме разработването на няколко тестови участъка за по-големи растения, чието предназначение е да оформят следващия слой над блатата. Тези по-големи организми са безкрайно по-поддатливи на контрол от бързо

мутиращата микрофлора. Дори на този етап сме готови да разширим участъците им. Но за тях заплахата от намалената светлина и топлина е още по-голяма. Наистина трябва да разполагаме с достоверна преценка колко време ще отнеме поправката на огледалото, преди да продължим с плановете си по засаждането.

Тя фиксира очаквателно Вортис, но единственото, което той каза, бе:

– Благодаря ви, мадам.

– Планирали сме полет над торфените плантации за днес следобед – уведоми я Ворсоасон, за да я удовлетвори поне временно.

Срещата продължи в същия дух, докато не се изказаха всички шефове на отдели, засипвайки ги с повече, отколкото Майлс искаше да знае за тераформирането на Комар, и с обиколни и не толкова обиколни апели за увеличаване на средствата, отпускани от Империята. И на светлината и топлината. „Властта корумпира, но ние искаме енергия.“ Само от Счетоводство и Управление на отпадъчната топлина бяха успели да пригответ допълнително копие от докладите си за Майлс. Той потисна внезапно обзелото го желание да посочи този факт някому. Наистина ли държеше на още неколкостотин хиляди думи, с които да се приспива вечер? Докато всички си кажат приказката, най-новите му белези започнаха да прещракват болезнено, без да се брои вчерашното физическо натоварване от външната инспекция на осакатеното огледало в компресионен костюм. Стана от стола си много по-непохватно, отколкото бе възнамерявал. Вортис понечи да го прихване за лакътя, но Майлс смръщи чело и професорът бързо се отказа. Не че наистина се нуждаеше от нещо за пиене, просто искаше да пийне.

– А, администратор Суда – каза Вортис, когато шефът на отдела по управление на отпадъчната топлина мина покрай тях на път за вратата. – Мога ли да поговоря с вас, ако обичате?

– Разбира се, милорд ревизор.

– Има ли някаква специална причина да не помогнете на онзи млад човек, Фар, да открие изчезналата си приятелка?

– Не ви разбрах.

– Човекът, който е търсил бившата ви служителка Мари Трогир. Имаше ли някаква причина да не му помогнете?

– А, той ли? За нея. Ами, вижте... възникнаха някои трудности. – Суда се огледа, но стаята се беше опразнила, с изключение на Ворсоасон и Вение, които чакаха да подкарат високопоставените си гости към следващия етап на туристическата им обиколка.

– Посъветвах го да подаде молба за издирване на изчезнало лице в куполната служба за сигурност. Може би ще имат въпроси към вас.

– Аз... не мисля, че ще съм в състояние да им помогна повече, отколкото на Фар. Наистина не знам къде е тя. Напусна и толкова. Съвсем внезапно, уведоми ме само ден предварително. Това създаде трудности на останалите ми служители, и то в момент, който се оказва твърде тежък. Не останах много доволен.

– Същото каза и Фар. Просто си мислех, че онова с котките е странно. Една от дъщерите ми има котки. Ужасни малки паразити, но тя си ги обича.

– Котки? – попита Суда. Изглеждаше все по-объркан.

– Трогир, изглежда, е оставила котките си при Фар.

Суда примигна, но все пак каза:

– Винаги съм смятал за нередно да се натрапвам в личния живот на подчинените си. Мъже или домашни любимци, това си е работа на Трогир, не моя. Стига да не пречат на професионалните им задължения по проекта. Аз... има ли нещо друго?

– Всъщност не – каза Вортис.

– В такъв случай, ако ме извините, милорд ревизор. – Суда се усмихна и се изниза през вратата.

– Какъв е проблемът всъщност? – попита Майлс, когато тръгнаха по коридора в обратната посока.

– Дребен служебен скандал, за съжаление – отговори Ворсоасон. – Една от техничките на Суда избяга с един от инженерите му. Суда е доста притеснен от случилото се.

– Вие откъде разбрахте за това?

– Младият Фар заговори Екатерин в един ресторант – каза Вортис.

– Голяма напаст се оказа този човек – въздъхна Ворсоасон. – Не се учудвам, че Суда гледа да си няма работа с него.

– Винаги съм смятал, че комарците са по-разкрепостени в това отношение – обади се Майлс. – В галактически стил и така нататък. Не толкова разкрепостени като бетанците, но все пак. Звучи ми като приставане в дълбоката бараярска провинция. – „Разбира се, без необходимостта да се спасяваш от обществения натиск на дълбоката провинция, като роднини със склонност към убийство, които са поели по пътеката на войната, за да защитят семейната чест например.“

Ворсоасон вдигна рамене.

– Културното заразяване между отделните светове не може да бъде само еднопосочно.

Продължиха към подземния гараж, но поръчаната от Ворсоасон въздушна кола не се виждаше никъде.

– Почакайте тук, Вение. – Ругаейки под нос, Ворсоасон отиде да види какво е станало. Вортис тръгна с него.

Възможността да разпита един комарец под прикритието на неофициален разговор не беше за изпускане. От кой вид комарци беше Вение? Майлс се обърна към него, но той го изпревари:

– За пръв път ли сте на Комар, лорд Воркосиган?

– Не. През космическите ви станции съм минавал много пъти, но рядко съм слизал на планетата. А в Серифоза съм за пръв път.

– Някога били ли сте в Равноденствие? Столицата на планетата.

– Разбира се.

Вение фиксира нещо неопределено в далечината, отвъд бетонните колони и слабо осветление, и се усмихна.

– А посещавали ли сте тамошния параклис на Клането?

„Нахален гаден комарец, ето от кой вид си.“ Равноденственското клане имаше позорната слава на най-грозния инцидент по време на бараярското нашествие. Двестата комарски съветници, членове на управляващия по онова време сенат, бяха обявили капитулация и малко покъсно бяха разстреляни от бараярските тайни служби в гимнастическия салон на едно училище. Политическите последствия се бяха колебали в тесните граници между сериозното и катастрофалното. Усмивката на Майлс позамръзна на устните му.

– Разбира се. Не бих могъл да пропусна, нали?

– Всички бараярци би трябвало да направят това поклонение. Според мен поне.

– Отидох с един мой близък приятел. Помогнах му да направи ритуално жертвоприношение за леля си.

– Роднина на един от Мъчениците ви е приятел? – За момент очите на Вение се разшириха от искрена изненада, което беше като свеж полъх в този иначе грижливо режисиран разговор, или поне на Майлс му се стори така. Колко ли пъти бе репетирил наум думите си Вение, докато отвътре го е сърбяло за възможност да ги изрече на глас?

– Да. – Майлс вложи в погледа си малко по-голяма доза открито предизвикателство.

Вение явно почувства тежестта му, защото пристъпи неспокойно от крак на крак и каза:

– Понеже сте син на баща си, просто съм малко изненадан, това е всичко.

„От кое, че имам приятели комарци?“

– Именно защото съм син на баща си, не би трябвало да сте изненадан.

Веждите на Вение подскочиха.

– Е... има една теория, че клането е било наредено от император Ецар без знанието на адмирал Воркосиган. Ецар със сигурност беше достатъчно безмилостен, за да направи такова нещо.

– Достатъчно безмилостен, да. Но не и достатъчно глупав. Тази брилянтна идея се е пръкнала в главата на главния политофицер на бараярската експедиция, за което баща ми се погрижил въпросният офицер да заплати с живота си. Не че това помогнало някому. Дори да оставим настрана моралния аспект на въпроса, клането е било един изключително глупав акт. Обвинявали са баща ми за много неща, но глупостта никога не е била сред тях. – Бе започнал да приказва опасно бързо. И опасно много.

– Сигурно никога няма да научим цялата истина. – каза Вение.

„Това на отстъпка ли трябваше да прилича?“

– Може цял ден да ви повтарят истината, но ако предварително сте решили да не ѝ повярвате, тогава да, не мисля, че някога ще я научите. – Той оголи зъби в усмивка, която не беше точно усмивка. „Не, овладей се. Защо да позволяваш на този комарски глупак да разбере, че те е засегнал?“

Вратите на близкия асансьор се отвориха и Майлс моментално забрави за съществуването на Вение, защото от кабинката излязоха мадам Ворсоасон и Николай. Тя беше облечена със същия безрадостен кафеникав тоалет, който носеше и сутринта, и носеше цял куп дебели якета. Махна им с ръка изпод тях и се приближи с бърза крачка.

– Много ли закъснях? – попита задъхано. – Добър ден, Вение.

Потискайки първия идиотизъм, който му дойде на езика, а именно: „Мога да ви чакам цял живот, милейди“, Майлс успя все пак да каже:

– Добър ден, мадам Ворсоасон. Здравей, Николай. И вие ли ще дойдете с нас? – „Мога ли да се надявам?“ – Съпругът ви тъкмо отиде да провери какво става с въздушната кола.

– Да, вуйчо Вортис реши, че това ще е един добър нагледен урок за Николай. А и самата аз не съм излизала много извън купола. Така че с удоволствие приех поканата. – Усмихна се, прибра назад един кичур коса, който бе успял да се измъкне от затвора си, и едва не изпусна купчината якета. – Не знаех дали ще кацнем някъде и ще се разходим навън пеша, но за всеки случай донесох няколко якета.

Голяма, херметично затваряща се въздушна кола с две купета се показа съскайки иззад ъгъла и кацна с въздишка до тях. Предната врата се отвори, Ворсоасон слезе и поздрави съпругата и сина си. От предната седалка професорът наблюдаваше с усмивка краткото объркване по разпределянето на двете купета между шестимата пътници, но Николай бързо разреши въпроса, като настоя да седне както до дядо си Вортис, така и до татко си.

– Може би днес Вение ще ни бъде пилот? – свенливо предложи мадам Ворсоасон.

Мъжът ѝ ѝ хвърли неочаквано злобен поглед.

– Напълно съм в състояние да пилотирам.

Устните ѝ помръднаха, но тя не възрази. „Избирай, милорд ревизор – помисли си Майлс. – Кое предпочиташ – да те вози човек, който навярно страда от първите симптоми на дистрофията на Ворзон, или комарец със силно патриотично чувство, чиято кола е пълна с изкушаващи бараярски ворски мишени?“

– Аз нямам предпочитания – съвсем искрено измърмори той.

– Донесох якета... – каза мадам Ворсоасон и им ги раздаде. Тя, съпругът ѝ и Николай облякоха собствените си. Професорът срещна известни затруднения със средните копчета на временно поверената му и принципно принадлежаща на Ворсоасон дреха.

Дебело подплатеното яке, което Екатерин подаде на Майлс, беше нейно – моментално заключи той, воден от аромата, уловен в подплата-та. Навлече го и прикри дълбокото вдишване, свирайки нос в яката.

– Благодаря, ще свърши чудесна работа.

Ворсоасон пхна глава в задното купе, извади дихателни маски и им ги раздаде. Дватама с Вение си имаха свои с имената им, изписани отстрани. Останалите бяха с надпис „посетител“ – една голяма, две средни и една малка.

Мадам Ворсоасон преметна своята през ръката си и се наведе да нагласи маската на Николай, проверявайки нивата на енергийно хранване и кислород.

– Вече ги проверих – каза Ворсоасон. В гласа му се долавяше раздрънение. – Не е необходимо и ти да го правиш.

– О, извинявай – каза Екатерин. Но Майлс, който по навик проверяваше своята, забеляза, че тя довърши проверката преди да се заеме със своята маска. Забеляза го и Ворсоасон. И се намръщи.

След още няколко минути, посветени на дискусия в бетански стил, групата се раздели на две, като Ворсоасон, синът му и професорът се

настаниха в предното купе, а Майлс, мадам Ворсоасон и Вение – в задното. Майлс не знаеше дали да се радва, или да съжالياва за спътниците, които му се паднаха. Сигурен беше, че е в състояние да завърже приятен, макар и твърде различен разговор с всеки от тях, стига другият да не присъстваше. Всички свалиха маските на вратовете си, така че да не им се пречат и в същото време да са подръка в случай на нужда.

Излязоха през транспортния шлюз на гаража и колата се издигна във въздуха. Вение се върна към първоначалния си скован професионален лекторски тон, насочвайки вниманието им към различните терени, върху които работеха. От тази скромна височина човек наистина можеше да придобие някаква представа за успехите на местното тераформиране, най-вече по оскъдните земно-зелени петна в падините и по мъхнатите следи от лишеи върху скалите. Мадам Ворсоасон, с лице, залепено към стъклото, задаваше на Вение достатъчно на брой интелигентни въпроси, спестявайки на Майлс усилията в тази посока, за което той ѝ бе изключително благодарен.

– Изненадан съм, мадам Ворсоасон, че при вашия интерес към ботаниката не сте накарали съпруга си да ви намери работа в отдела – каза Майлс след малко.

– О – отвърна тя, сякаш идеята беше нова за нея. – Не бих могла да направя такова нещо.

– Защо не?

– Не би ли било връзка? Или някакъв вид сблъсък на интереси?

– Не и ако си вършите работата добре, в което не се съмнявам. В края на краищата, цялата бараярска ворска система разчита на семейните връзки. За нас това не е порок, а начин на живот.

Вение потисна някакъв неочакван звук, навярно сумтене, и погледна Майлс с подновен интерес.

– Защо вие да правите изключение? – продължи Майлс.

– Това ми е само хоби. Нямам достатъчно технически опит. Ще трябва да опресня значително познанията си по химия, и то само като за начало.

– Бихте могли да започнете от най-ниската техническа длъжност – и да посещавате вечерни курсове, за да попълните пропуските в знанията си. За нула време и със собствени сили може да си спечелите работа, която наистина да ви е интересна. Все трябва да наемат някого. – На Майлс със закъснение му хрумна, че ако тя, а не мъжът ѝ, носи дистрофията на Ворзон, може да има основателни причини, поради които не се

е хвърлила в едно поглъщащо толкова време и енергия предизвикателство. Усещаше някаква скрита енергия у нея, сякаш бе вързана на възли, заключена, циркулираща в омагьосан кръг, без друг отдушник освен саморазрушението. Страхът от надвисналата болест ли бе направил това с нея? По дяволите, кой от тях я носеше? Предполагаше се, че вече е велик детектив, нали така, значи би трябвало да е в състояние да разреши тази загадка.

Е, лесно можеше да го направи. Само трябваше да постъпи непочтено – да се обади в комарската ИмпСи и да поиска пълна медицинска проверка на домакините си. Просто да размаха вълшебната си ревизорска пръчка и да нахлуе в личния им живот. Не! Всичко това нямаше нищо общо с инцидента със слънчевото огледало. Както показва и тазсутрешното недоразумение с комтаблото ѝ, беше крайно време да започне да разграничава личното от професионалното си любопитство също толкова стриктно, колкото разграничаваше личните си средства от тези, които му отпускаше Империята. Не злоупотребявай – нито с чуждите пари, нито с чуждия живот. Трябваше да си поръча табелка с това мото и да си я закачи на стената да му напомня. Поне парите не го изкушаваха. Подушваше слабия ѝ аромат – телесния и цветните мотиви на парфюма ѝ – на фона на пластмасата, метала и рециклирания въздух...

За учудване на Майлс, Вение каза:

– Наистина трябва да го обмислите, мадам Ворсоасон.

Изречението ѝ, което по време на полета постепенно се бе съживило, сега отново си върна старата сдържаност.

– Аз... ще видим. Може би догодина. След като... ако Тиен реши да остане.

Гласът на Ворсоасон, по интеркома откъм предното купе, ги прекъсна, за да насочи вниманието им към торфеното блато в една дългата тясна долина под тях. Майлс не беше очаквал гледката да е толкова внушителна. Първо, цветът му бе яркозелен, и второ – беше дълго километри.

– Този вид произвежда шест пъти повече кислород от земния си предтеча – гордо отбеляза Вение.

– Значи... ако се изгубиш навън без дихателна маска, можеш ли да долазиш до него и да оцелееш, докато те спасят? – практически попита Майлс.

– Ммм... ако можеш да задържиш дъха си за стотина години.

Майлс започваше да подозира Вение в наличие на чувство за хумор, скрито под маската на нервак. Както и да е, въздушната кола

заслиза по спирала към участък с оголени скали и вниманието на Майлс бе привлечено от терена им за кацане. Бе имал неприятен и дълбок, така да се каже, личен опит с коварството на арктическите блата. Но Ворсоасон успя да приземи колата с успокоително хрущящо дрънчене върху твърда скала и всички нагласиха дихателните си маски. Капакът се вдигна и в лицата ги удари студен, негоден за дишане въздух. Излязоха от колата и заслизаха предпазливо по скалите, за да огледат отблизо кашкавите зелени растения. Бяха си кашкави зелени растения, нямаше второ мнение. И бяха много. Чак до хоризонта. Много. Кашкави. Зелени. С известно усилие Майлс възпря вдъхновения си мозък от съставянето на дълъг доклад до императора в този стил и вместо това се опита да оцени подобавашо изобилстващия с технически термини трактат на Вение на тема потенциалните щети от дълбокото замразяване върху не знам си какъв химически цикъл.

След като се наслаждаваха още известно време на гледката – която си беше все същата, а Ники, въпреки че подскачаше наоколо като бълха, следван героично от майка си, не успя да падне в блатото – се качиха във въздушната кола. След полет над една съседна зелена долина и над една друга в мрачно кафяво – необработена – за сравнение и контраст, се насочиха обратно към купол „Серифоза“.

Една доста голяма инсталация, перчеша се със собствения си синтезен реактор, и буйната разнообразна зеленина, разливаща се около нея, привлякоха вниманието на Майлс към левия хоризонт.

– Какво е това? – попита той Вение.

– Главната експериментална станция на „Отпадъчна топлина“ – отговори той.

Майлс натисна интеркома.

– Някаква възможност да кацнем за малко долу и да огледаме?

Гласът на Ворсоасон прозвуча колебливо:

– Не знам дали ще успеем да се върнем в купола преди мръкване. Не ми се иска да рискуваме.

На Майлс не му беше хрумвало, че нощните полети са толкова опасни, но вероятно Ворсоасон знаеше докъде стигат собствените му възможности. Освен това на борда бяха жена му и детето му, да не говорим за целия този имперски товар в донякъде непредразполагащото лице на Майлс и професора. И все пак изненадващите инспекции винаги бяха най-забавните, ако искаш да получиш вярната картинка. За миг той се изкуши да настои. По ревизорски.

– Със сигурност би било интересно – промърмори Вение. – Самият

аз не съм бил там от години.

– Може би някой друг ден? – предложи Ворсоасон.

Майлс се отказа. Двамата с Вортис си играеха на високопоставени гости тук, а не на генерални инспектори. Истинската криза беше там горе.

– Може би. Ако остане време.

След още десетина минути купол „Серифоза“ изникна на хоризонта. Беше импозантна и пищна гледка на фона на здрачаващото се небе с примигващите си нишки от светлинки, с лупингите на транспортните тръби, с топлия блясък на куполите, с искрящите кули. „Ние човечите се справяме доста добре – помисли си Майлс, – ако ни погледнеш откъм правилния ъгъл.“ Въздушната кола се плъзна през транспортния шлюз и кацна в гаража.

Вение продължи с въздушната кола, а Ворсоасон събра допълнителните дихателни маски. Мадам Ворсоасон буквално грееше, възбуди се от обиколката извън купола.

– Не забравяй да включиш маската си в презаредителя – изчурулика тя на съпруга си, докато му подаваше своята.

Лицето на Ворсоасон потъмня и той много бавно и отсечено изсъска:

– Не ми казвай какво да правя!

Тя се дръпна леко и лицето ѝ помръкна, сякаш някой бе хлопнал кепенците на прозорец. Майлс заразглежда съсредоточено колоните, преструвайки се любезно, че нито е чул, нито е забелязал кратката размяна на реплики. Едва ли можеше да се похвали с експертни познания по семейно неразбирателство, но дори и той можеше да види къде беше дало на късо в този случай. Нейният може би несполучливо подбран израз на любов и загриженост бе възприет от очевидно пренапрегнатия и уморен Ворсоасон като обида към неговата компетентност. Мадам Ворсоасон заслужаваше да я чуват по-добре, но Майлс не можеше да предложи съвет. Самият той можеше само да си мечтае за съпруга, с която да има неразбирателства. Не че не се беше опитвал да си намери такава...

– Така, така – каза Вортис, също преструвайки се жизнерадостно, че не е забелязал сценката. – Всички ще се почувствате по-добре с една лека вечеря, какво ще кажеш, Екатерина? Позволете ми аз да черпя. Имаш ли си и друго любимо местенце, също толкова прекрасно, като онова, в което обядвахме?

Мимолетното напрежение бе освободено в поредната бетанска дискусия относно мястото за вечеря. Този път предложението на Ники бе

успешно отхвърлено от по-висшата инстанция на възрастните. Майлс беше гладен, а изкушението да освободи Вортис от днешната му колекция инфодискове и да избяга при най-близкото комтабло беше силно, но може би някоя чашка, или три чашки, щяха да му помогнат да издържи поредната семейна вечеря със семейство Ворсоасон. Последната, обеща си Майлс.

Малко по-пиян от предварително планираното, Майлс се съблече за още една нощ във взетото под наем гравитолегло. Остави новия куп инфодискове върху комтаблото да почакат утрото, кафето и по-ясната му мисъл. Преди да си легне, разрови куфара си и измъкна стимулатора за контролирани пристъпи. Седна с кръстосани крака на леглото и вperi мрачен поглед в него.

Бараярските лекари не бяха открили лечение за посткрионичните пристъпи, сложили край на военната му кариера. Това беше най-доброто, което му предложиха – задействащо устройство, което да освобождава конвулсиите при по-ниски стойности на невротрансмитери в мозъка му, в избрани от него време и място, т.е. насаме, вместо произволно в моменти на стрес и на обществени места. Проверката на невротрансмитерните нива се бе превърнала за Майлс в ежевечерен хигиенен навик, също като миенето на зъбите – точно както бяха препоръчали лекарите. Опипа дясното си слепоочие за имплантанта и намести четящото устройство. Усети само леко затопляне на мястото.

Нивата бяха под опасната зона. Още няколко дни преди да си сложи предпазителя за уста и да го направи отново. Беше оставил на Бараяр своя личен гвардеец Пим, който обикновено играеше ролята и на камериер и прислужник, така че трябваше да си намери друг наблюдател. Лекарите бяха настояли да има наблюдател, докато прави това грозно нещо. Определено би предпочел да бъде безпомощен и в безсъзнание – и да се мятат като риба на сухо, както предполагаше че прави, макар именно той да бе единственият човек, комуто никога не се налагаше да наблюдава това – в пълно усамотение. Може би щеше да помоли професора.

„Ако имаше съпруга, тя можеше да ти бъде наблюдател.“

„Боже, каква привилегия за горката жена.“

Направи физиономия и внимателно прибра устройството в кутията, после се пхна в леглото. Може би в сънищата му космическият корабкрушенец щеше да си направи самовъзстановка, също като при

компютърна реконструкция, и да разкрие тайните на сполетялата го беда. По-добре да сънува катастрофата, отколкото трупове.

ГЛАВА 5

Екатерин огледа тревожно Тиен, докато се събличаха за лягане. Смръщеното му лице и напрегнатото тяло ѝ подсказаха, че колкото по-скоро му предложи секс, толкова по-добре. Напрежението у него я плашеше, както винаги. Вече беше късно да се опита да го намали. Колкото повече изчакваше, толкова по-трудно щеше да стигне до него и толкова по-напрегнат щеше да става той, докато накрая не избухнеше в някоя гневна експлозия от тихи, режещи думи.

Сексът, помисли си тъжно тя, трябва да е романтичен, страстен, всепоглъщащ. А не изискващото най-силен самоконтрол и дисциплина действие в нейния мъничък свят. Тиен държеше на отклик от нейна страна и полагаше усилия да го получи. Не като други мъже, за които беше чувала – мъже, които си доставяли удоволствието, после се обръщали на другата страна и моментално заспивали. Понякога ѝ се искаше и той да прави така. Дразнеше се – от себе си, от нея? – ако тя не успееше да се включи пълноценно. Неспособна да излъже чрез тялото си, тя се бе научила да се самозаличава и така да отблокира непонятните нервни пътища, които позволяваха на плътта да потопи съзнанието. С времето еротичните фантазии, необходими за да блокира самосъзнанието си, ставаха все по-ярки и по-грозни. Беше ли това просто неизбежен страничен ефект от познанието за възможната грозота на човешките взаимоотношения, или бе окончателна поквара на духа?

„Мразя го това.“

Тиен закачи ризата си и ѝ хвърли една крива усмивка. Очите му обаче си оставаха напрегнати, както през цялата вечер.

– Бих искал да ми направиш една услуга за утре.

Каквото и да е, стига да отложи момента.

– Разбира се. Каква?

– Изведи ги тия ревизори някъде и гледай да се позабавляват. На мен вече ми омръзнаха. Тази тяхна ваканция на повърхността разстрои напълно дейността на отдела ми. Вчера цял ден им подготвихме днешното представление и бас държа, че цялата седмица ще отиде по дяволите. Да идат да ръчат някой друг за разнообразие, докато дойде време да се връщат горе.

– Къде да ги заведе, какво да им покажа?

– Каквото решиш.

– Вече разведох вуйчо из купола.

– Показа ли му университетското градче? Може да му хареса. Вуйчо ти се интересува от какво ли не, а на ворското джудже едва ли му пука къде ще отиде. Стига в програмата да е включено достатъчно вино.

– Нямам ни най-малка представа какво обича да прави лорд Воркосиган.

– Ами попитай го. Предложи нещо. Заведи го, и аз не знам къде... заведи го по магазините.

– По магазините? – неуверено попита тя.

– Или някъде другаде. – Той пристъпи към нея с все същата напрегатата усмивка, плъзна ръка зад гърба ѝ. Привлече я към себе си и я целуна леко по устните. Тя отвърна на целувката, като се постара да не проличи, че го прави по задължение. Усещаше напрежението в тялото му, в ръцете му, обтегнатата му до скъсване непринуденост. А, да, ред беше на вечерното ѝ задължение – да обезвреди неексплодиращия Тиен. Трудна задача, както винаги. Насочи вниманието си към отработените ритуали, към ключовите думи и жестове, които водеха към отработената интимност.

Разсъблечена и в леглото, тя затвори очи, докато той я галеше, отчасти за да се съсредоточи върху усещането, отчасти за да се скрие от погледа му, в който започваше да се чете възбуда и доволство. Нямахше ли някаква странна митична птица или някакво друго животно на Земята, което си въобразявало, че ако то не може да те види, значи и ти не можеш? И заравяло главата си в пясъка, колкото и странно да звучи.

Отвори очи, когато Тиен се пресегна през нея и намали светлината на нощната лампа. Алчният му поглед я накара да се чувства не обичана и красива, а грозна и засрамена. Можеха ли да те изнасят само с поглед? Как може да се любиш с някого и в същото време да чувстваш всеки момент на интимност като нахлуване в личното ти пространство и като посегателство върху достойнството ти? „Не ме гледай, Тиен!“ Абсурд. Наистина имаше нещо сбъркано в нея. Той се отпусна до нея и тя побърза да разтвори устни, отстъпвайки пред жадната му уста. Не винаги се бе вглеждала в себе си по този начин. В началото беше различно. Или само тя се бе променила?

Беше неин ред да седне в леглото и да му върне милувките. Това беше по-лесната част – той заравяше лице във възглавницата и млъкваше за известно време, докато ръцете ѝ шареха по тялото му, проследявайки мускулите и жилите. И търсейки скришом симптоми. Тази нощ тремора го нямаше. Може би треперенето от предната вечер бе фалшива

тревога, просто резултат от глада и умората, както твърдеше той.

Тя, разбира се, знаеше кога бе настъпила промяната в нея – преди четири или пет назначения. По онова време Тиен беше решил, по причини, които и досега ѝ бяха непонятни, че Екатерина му изневерява – с кого също така не бе разбрала, защото двете имена, които най-накрая бе назвал като заподозрени, бяха повече от абсурдни. Дори не бе подозирала, че подобни съмнения са обсебили мислите му, докато не го бе хванала, че я следи, че я наблюдава постоянно, че се появява по никое време и на необичайни места, когато би трябвало да е на работа – а дали това нямаше нещо общо с грозния начин, по който бе свършило онова назначение? Най-накрая го бе принудила да изрече обвиненията си на глас. И се почувства ужасена, дълбоко наранена и уплашена. Можеше ли да се определи като преследване, ако извършителят е собственият ти съпруг? Не ѝ бе стигнал куражът да попита кого трябва да попита. Единственият ѝ източник на увереност бе фактът, че никога не бе оставала насаме с друг мъж на някое по-уединено място. Ворското ѝ възпитание ѝ бе направило поне тази услуга. Тогава той я бе обвинил, че спи с приятелките си.

Това окончателно бе прекършило нещо в нея – желанието да се стреми към одобрението му. Как можеш да апелираш към здравия разум на човек, който вярва в нещо, не защото е вярно, а защото самият той е идиот? Колкото и да протестираше ужасено, да отричаше с възмущение или да се опитваше да докаже обратното, полза никаква, защото проблемът не бе в обвиняемия, а в обвинителя. Тогава започна да вярва, че той живее в различна вселена, вселена с различни природни закони и с друго минало. И населена с хора твърде различни от тези, които тя познаваше под същите имена. Гадни двойници до един.

Въпреки всичко само по себе си обвинението се бе оказало достатъчно, за да охлади приятелствата ѝ, да открадне невинната им сладост и да я замени с неканена предпазливост. При следващото преместване времето и разстоянието постепенно сложиха край на социалните ѝ контакти. А при по-следващото тя вече окончателно преустанови опитите си да завързва нови приятелства.

И до днес не знаеше дали той не бе приел породения ѝ от отвращение отказ да се защити като негласно признание на вината ѝ. Колкото и да бе странно, след взрива от обвинения нещата бяха утихнали – той не бе повдигнал повече въпроса, нито тя се бе унижила да го постави отново. Дали я смяташе за невинна, или смяташе себе си за непоносимо благороден, щом ѝ е простил за несъществуващи провинения?

„Защо е толкова невъзможен?“

Не желаше прозрението, но то се появи въпреки неохотата ѝ. „Защото го е страх, че ще те загуби.“ И в пристъп на паника той се мяташе слепешката, убивайки любовта ѝ и създавайки едно самоизпълняващо се предсказание. Изглежда, беше точно така. „Не е като да можеш да се престориш, че страховете му нямат своето основание.“ Любовта отдавна бе изчезнала за нея. Напоследък караше на строга диета от лоялност.

„Аз съм вор. Дала съм обет да се грижа за него в болест и здраве. Той е болен. Няма да престъпя клетвата си само защото е станало трудно да я спазвам. Точно в това е смисълът на всяка клетва, в края на краищата. Има неща, които, веднъж разбити, никога не могат да се поправят. Обети. Доверие...“

Не беше сигурна до каква степен болестта му е в основата на странното му поведение. След като приключе с галактическото лечение, може би щеше да се подобри и емоционалното му състояние, наред с другото. Или поне тя щеше да знае доколко причината е била в дистрофията на Ворзон и доколко в... в самия Тиен.

Смениха си местата. Опитните му ръце се спуснаха бавно по гърба ѝ, стремейки се да я отпуснат и да предизвикат отклик. Това я наведе на една още по-злочеста мисъл. Възможно ли бе Тиен, съзнателно или несъзнателно, да отлага лечението си, защото на някакво неясно равнище осъзнава, че болестта му, че неговата уязвимост, е едно от малкото неща, които все още я обвързват към него? „Аз ли съм виновна за това отлагане?“ Заболя я главата.

Тиен измърмори недоволено. Екатерина не успяваше да се отпусне – явно нямаше да стане така. Решително насочи мислите си към една отработена еротична фантазия – некрасива, но затова пък обикновено вършеше работа. Беше ли това някаква извратена форма на фригидност – това граничеше с автохипнозата нещо, което ѝ се налагаше да прави, за да стигне до сексуално освобождение, въпреки съвсем осезаемото присъствие на Тиен? Как да направиш разлика между това да не харесваш секса по принцип и това да не харесваш единствения човек, с когото си правил секс?

И в същото време Екатерина отчаяно копнееше за докосване, за обикновена обич, неопетнена от униженията на еротиката. В последното Тиен беше много добър – галеше я дълго, дори прекомерно дълго, макар понякога да въздъхваше отегчено – нещо, за което Екатерина не можеше да го вини. Докосването, приятните усещания и котешкото спокойствие най-накрая отпуснаха тялото ѝ, а после и душата ѝ,

въпреки всичко. С часове можеше да поглъща това – отвори едното си око да погледне часовника. По-добре да не става алчна. Колко противоречиво от страна на Тиен – от една страна, да иска от нея сексуално представление, а от друга – да я обвинява в изневяра. Какво искаше от нея – да се топи, или да замръзва? „Което и да избереш, все ще е грешно.“ Не, и това не помагаше. Бавеше се прекалено много с култивирането на възбудата си. Обратно на работа. Отново се опита да задвижи фантазията си. Тиен може и да имаше права над тялото ѝ, но съзнанието ѝ си беше само нейно – единствената част от нея, където той не можеше да нахлуе.

По-нататък всичко мина по план, задачата бе изпълнена и така нататък. Тиен я целуна, след като приключиха.

– Ето, беше по-добре – промърмори той. – Напоследък се справяме по-добре, нали?

Тя измърмори в отговор обичайните уверения. Сценарият беше лесен и стандартен. Би предпочела честното мълчание. Престори се, че е задрямала от следактовата умора, докато хъркането му не я увери, че е заспал. После отиде в банята да се наплаче.

Глупав, неразумен плач. Заглуши хлиповете си в един пешкир от страх, че той, Ники или някой от гостите може да я чуе и да дойде да провери какво става. „Мразя го. Мразя се. Мразя го заедно ме кара да се мразя...“

От всичко най-силно ненавиждаше в себе си онзи осакатяващ копнеж за физическа обич, който се възраждаше като плевел в сърцето ѝ, без значение колко пъти се бе опитвала да го изкорени. Тази нужда, тази зависимост, тази любов към докосването трябваше първа да бъде пречупена. Тя я беше предала по-жестоко от всичко друго. Ако успееше да убие нуждата си от обич, тогава и всички останали пранги, които я държаха вързана – чувството за чест, за дълг и най-вече всички форми на страх – щяха да паднат по реда си. „Доста мистично – помисли си тя. – Ако успея да убия всички тези неща у себе си, ще мога да се освободя и от него.“

„Ще бъда ходещ мъртвец, но ще съм свободна.“

Приключи с плача, изми си лицето и взе три болкоуспокояващи. Сега вече щеше да може да заспи. Но когато се вмъкна в спалнята, завари Тиен буден, очите му просвяткваха в сенките. Чу шепота на босите ѝ крака по килима и запали лампата. Екатерина се опита да си спомни дали безсънието фигурираше в списъка с ранните симптоми на болестта му. Тиен повдигна завивките, за да се умшне до него.

– Какво прави там толкова време? Наслаждаваше се на миговете далеч от мен ли?

Не беше сигурна дали очаква от нея да се засмее, в случай че думите му бяха шега, или да отрече възмутено. Вместо това, заобикаляйки проблема, тя каза:

– О, Тиен, за малко да забравя. Днес следобед се обадиха от банка-та ти. Много странно. Нещо, че се изисквал и моят подпис, както и длановият ми отпечатък, за да закрийт пенсионната ти сметка. Казах им, че сигурно е станала някаква грешка, но че ще говоря с теб и ще им се обадя.

Той замръзна, както бе посегнал към нея.

– Няма работа да ти се обаждат за това!

– Не знам. Казаха, че щели да забавят закриването ѝ, докато не се свърже с тях.

– Да го забавят?! Тъпа кучка! – Дясната му ръка се сви разгневено в юмрук.

Обидата преобърна стомаха ѝ. Всичките тези усилия да го успокои, а ето че отново бе на ръба...

– Тиен, какво не е наред? Какво става? – тревожно попита тя. Моле-ше се да не удари с юмрук стената. Шумът – щеше ли да чуе вуйчо ѝ или онзи Воркосиган, и как щеше да обясни...

– Не... не. Извинявай. – Той потри челото си и Екатерина тайничко въздъхна от облекчение. – Забравих, че според законите на Комар се изисква и твоят подпис. На Бараяр никога не съм имал проблем да из-тегля авоарите от пенсионната си сметка, когато напусках работа, поне работа, която предлага пенсионни осигуровки. Тук, на Комар, изглежда, изискват подпис и от ползвателя в случай на смърт. Няма нищо. Обади им се утре сутринта и уреди нещата.

– Няма да напускаш работа, нали? – Гърдите ѝ се стегнаха в прис-тъп на паника. „Господи, не, не и поредното преместване, толкова скоро...“

– Няма. Успокой се. – Той се усмихна с половин уста.

– О. Добре. – Екатерина се поколеба. – Тиен... имаш ли някакви па-ри по старите ти сметки на Бараяр?

– Не, винаги ги теглех накрая. Защо те да ми използват парите, ко-гато можем да ги използваме ние? Неведнъж са ни помагали да свържем двата края между назначения, не помниш ли? – Той се усмихна горчиво. – При дадените обстоятелства трябва да признаеш, че идеята да спестя-вам за стари години едва ли може да се нарече умна. А и ти държеше на

онази ваканция на Южния континент, нали?

– Струва ми се, тогава каза, че парите били от премия при напускането.

– Така си и беше, в известен смисъл.

Значи... ако с Тиен се случеше нещо лошо, тя и Николай щяха да останат без нищо. „Ако скоро не започне лечение, нещо лошо определено ще му се случи.“

– Да, но... – Мисълта я удари като юмрук в стомаха. Възможно ли бе? – Да не ги теглиш за... ще започнем галактическото лечение, нали? Ти, аз и Николай? О, Тиен, толкова се радвам! Най-после. Разбира се. Трябваше да се сетя. – Значи за това му трябваша парите, да, най-после! Тя се обърна към него и го прегърна. Но щяха ли да стигнат? Ако бяха по-малко от едногодишните вноски... – Ще стигнат ли?

– Не знам. Проверявам.

– Спестила съм малко от домакинския си бюджет, може да използваме и тях – предложи тя. – Ако това ще ни помогне да тръгнем по-скоро.

Той облиза устните си и замълча за момент.

– Не знам. Не ми се иска ти да...

– Точно за това ги спестявах. Знам, че не аз съм ги спечелила, но успях да ги спестя – това може да бъде моят принос.

– Колко имаш?

– Почти четири хиляди имперски марки! – Екатерина се усмихна, горда от пестеливостта си.

– О! – Изглеждаше така, сякаш пресмята нещо наум. – Да, това определено ще помогне.

Целуна я по челото и тя се почувства още по-облекчена. Сетне попита:

– Въобще не се бях сетила, че можем да използваме пенсионните ти осигуровки за медицинското ни начинание. Не знаех, че е възможно. Кога можем да тръгнем?

– Това е... следващото нещо, което трябва да проуча. Щях да го направя тази седмица, но ми попречи тежката епидемия от имперски ревизори в отдела ми.

Тя се усмихна в знак, че оценява остроумието му. Преди често я разсмиваше. Би го разбрала, ако с възрастта бе загубил вкуса си към шегите, но напоследък черният му хумор по-скоро ѝ бе досаден, отколкото да я разсмива. Цинизмите вече не ѝ изглеждаха толкова впечатляващо дръзки, колкото когато беше на двайсет. Навярно и на него му бе

станало по-леко на сърцето от това решение.

„Наистина ли мислиш, че ще направи каквото казва? Или ще излезеш глупачка?“ Отново. Не... ако подозрението беше най-тежката възможна обида, то доверието винаги беше на място, дори и да не е заслужено. Временно успокоена от новото му обещание, тя се сгуши в извивката на тялото му и като никога тежката му ръка, праметната през гърба ѝ, ѝ се стори повече като утеха, отколкото като капан. Може би този път най-последно щяха да пристъпят към живота си като разумни хора.

– По магазините? – повтори като ехо след нея лорд Воркосиган, докато закусваха. Беше станал последен – вуйчо Вортис вече беше седнал пред комтаблото в кабинета на Тиен, самият Тиен беше излязъл за работа, а Ники беше отишъл на училище. Устата на Воркосиган не трепна, но бръчиците от смях край очите му се врязаха по-дълбоко. – Това е предложение, което синът на майка ми рядко получава... боя се, че не се нужда от... не, чакайте, наистина имам нужда от нещо, като стана дума. Сватбен подарък.

– Кой ще се жени? – попита Екатерина, доволна, че предложението ѝ е прието, най-вече защото нямаше друго, с което да го замени. Пригответи се да бъде в помощ.

– Грегор и Лайза.

В първия момент тя не се сети, че става въпрос за императора и неговата комарска годеница. Неочакваният годеж бе обявен по време на Зимния празник, а сватбата щеше да бъде по време на Летния.

– О!... Не знам дали ще откриете нещо подходящо в Серифоза – може би в Равноденствие имат такива магазини... О, Боже!

– Ще трябва да измисля нещо, защото съм поканен за секундант и свидетел на Грегор на сватбения им кръг. Може би ще успея да открия нещо, което да напомня на Лайза за дома. Макар че е възможно идеята да не е толкова добра – не съм сигурен. Току-виж ѝ домъчняло за дома по време на медения месец. Какво ще кажете?

– Може да потърсим... – В определени райони на купола имаше скъпи магазини, в които досега не се бе осмелявала да влезе. Това можеше да бъде поводът да събере кураж.

– Дъв и Делия също, като говорим за това. Да, определено съм изоставил светските си задължения.

– Кои?

– Делия Куделка ми е приятелка от детинство. Ще се жени за

комодор Дъв Галени, който е новият шеф на Комарския отдел в Службата за сигурност. Може още да не сте чували за него, но скоро и това ще стане. Той е комарец.

– Роден е тук, но родителите му са бараярци, така ли?

– Не, семейството му е от комарската съпротива. Съблазнихме го да работи за Империята. Стигнахме до единодушното мнение, че са го изкушили лъскавите ботуши.

Изглеждаше толкова потресавашо сериозен, че нямаше начин да не се шегува. Или не? Тя се усмихна неуверено.

В този момент вуйчо ѝ се вмъкна в кухнята и измърмори:

– Да се намира още кафе?

– Разбира се. – Тя му наля. – Как върви?

– Разнообразно, разнообразно. – Той отпи и ѝ отправи благодарна усмивка.

– Да разбирам ли, че сутрешният куриер вече е идвал? – реторично попита Воркосиган. – Снощната реколта как е? Нещо като за мен?

– За щастие, не, ако под това разбираш още части от трупове. Прибрали са доста оборудване от най-различно естество.

– То отразява ли се на предпочитаните ти засега сценарии?

– Не, но продължавам да се надявам. Не ми харесва как се оформя векторният анализ.

Очите на Воркосиган блеснаха.

– Така ли? Защо?

– Хм. Да вземем точка А във времето – миг преди сблъсък. Корабът е цял-целеничък и се движи по курса, огледалото си клечи спокойно в орбита. Да вземем още една точка – В, известно време след сблъсък. Отломки с всякаква маса са се пръснали във всички посоки при всякакви скорости. Според добрата стара класическа физика В трябва да е равно на А плюс X, като X е каквито там сили – или маси – са се притурили по време на сблъсък. Знаем достатъчно за А, а колкото повече прибираме от В, толкова повече стесняваме възможните граници на X. Все още ни липсват някои от контролните системи, но момчетата горе досега са прибрали повечето от първоначалната маса на системата кораб плюс огледало. От частичните изчисления, направени досега, излиза, че X е... много голям и има много странна форма.

– В зависимост кога и как са се взривили двигателите, експлозията може да е била отговорна за един доста силен ритник – каза Воркосиган.

– Озадачаващи са не толкова величините на неизвестните засега сили, колкото посоката им. Отломките от каквото и да било, което е

изритано в условия на свободно падане, обикновено се движат по права линия, като се отчетат местните гравитации, разбира се.

– А парчетата от товарния кораб не се движат по права линия, така ли? – Веждите на Воркосиган подскочиха. – Имаш ли някаква идея каква е била външната сила?

Вортис сви устни.

– Имам нещо наум, но ще трябва да го обмисля внимателно. Да си поиграя с цифрите и визуалните проекции. Мисля, че мозъкът ми е започнал да остарява.

– Каква е... каква е формата на тази сила, която я прави толкова странна? – попита Екатерин, дълбоко заинтригувана от разговора.

Вуйчо Вортис остави чашата си и събра шепите си.

– Нещо такова... Обикновено в космическото пространство масата създава гравитационен кладенец, тунел, ако предпочиташ. А това прилича повече на корито.

– Движешо се от товарния кораб към огледалото? – попита Екатерин, като се мъчеше да си го представи.

– Не – каза вуйчо Вортис. – Движешо се от онази близка точка за скок към огледалото. Или обратното.

– И товарният кораб е попаднал на пътя на коритото? – попита Воркосиган. За момент изглеждаше също толкова смаян, колкото се чувстваше Екатерин.

Вуйчо Вортис не изглеждаше много по-добре.

– Не бих го заявил официално, това поне е сигурно.

– Гравитационна сила? – попита Воркосиган. – Или може би... гравитационна имплодираща пика?

– Е – неангажиращо каза чичо Вортис. – Със сигурност не прилича на никоя от силовите диаграми на имплодиращи пики, които съм виждал. Такаа... – Взе кафето си и понечи да се върне при комтаблото.

– Решихме да поизлезем – каза Екатерин. – Искаш ли пак да се позарходим из Серифоза? Да купиш подарък за професорката?

– Бих искал, но мисля, че днес е мой ред да си напиша домашното – каза вуйчо й. – Вие вървете и приятно прекарване. Макар че ако видиш нещо, което според теб ще се хареса на вуйна ти, ще ти бъда изключително признателен, ако го купиш, а след това аз ще ти върна парите.

– Добре... – Да излезе сама с Воркосиган? Бе сметнала, че вуйчо й ще бъде с тях като един вид алиби. Все пак, ако се придържаха към обществените места, това би трябвало да успокои евентуалните съмнения от страна на Тиен. Не че Тиен възприемаше Воркосиган като някаква

заплаха, колкото и да беше странно. – Не се налага да ходиш отново в отдела на Тиен, нали? – О, Боже, защо ѝ трябваше да го пита – ами ако кажеше „да“?

– Даже и вчерашните им доклади не съм прегледал още. – Вуйчо ѝ въздъхна. – Може би ти ще се нагърбиш с тях, Майлс?...

– Да, ще им хвърля един поглед. – Очите му се вдигнаха към тревожното лице на Екатерина. – По-късно. Като се върнем.

Екатерин поведе лорд Воркосиган през парка пред блока им към най-близката станция на въздушния градски транспорт. Краката му може и да бяха къси, но стъпваше бързо и Екатерина откри, че не се налага да забавя крачка. Всъщност точно обратното. Особената вдървеност, която възпрепятстваше свободните му движения, изглежда, се появяваше и изчезваше в определени периоди на деня. Очите му също шареха бързо, докато оглеждаше внимателно пейзажа. Веднъж дори се обърна и направи няколко крачки назад, за да огледа нещо, което бе привлякло вниманието му.

– Искате ли да отидем някъде по-специално? – попита тя.

– Не знам много за Серифоза. Оставям се изцяло във вашите ръце, мадам, като мой местен гид. Последното ми голямо пазаруване бе с цел артилерийско и техническо снабдяване.

Тя се засмя.

– Това е нещо много различно.

– Не толкова, колкото би си помислил човек. За наистина скъпите неща ти пращат инженери по продажбите, които пътуват през половината галактика, за да те обслужат. Точно както леля ми Ворпатрил си купува дрехите, които, в нейния случай, също са от наистина скъпите неща. Модистите ѝ изпращат своите любими чираци. Самият аз на стари години започнах да се привързвам към чираците.

Старите му години не бяха повече от трийсет, реши тя. Новоизсечени трийсет, също като нейните – като нова дреха, с която още не си свикнал.

– И майка ви, графинята, ли пазарува така? – Как се бе справила с мутациите му неговата майка? Доста добре, ако се съдеше по резултата.

– Майка просто си купува онова, което леля Ворпатрил ѝ каже да си купи. Винаги съм смятал, че би се чувствала по-щастлива в старите си работни дрехи на бетански астрономически наблюдател.

Известната графиня Корделия Воркосиган беше галактически

изгнанник от най-галактическият възможен вид – бетанка от колонията Бета. Прогресивната, бъкаща от високи технологии и блестяща колония Бета, или корумпираната, опасна и зловеща колония Бета, според различните политически гледни точки. Нищо чудно, че от лорд Воркосиган се носеше лек дъх на галактичност – той буквално беше наполовина галактичен.

– Били ли сте някога на колонията Бета? Наистина ли всичко е толкова светско, колкото казват?

– Да. И не.

Стигнаха до спирката и тя го поведе към четвъртата кола в редицата, отчасти защото беше празна и отчасти, за да си осигури няколко допълнителни секунди преди да избере посоката. Без да се замисля, лорд Воркосиган натисна превключвателя, за да затвори и запечата прозрачния купол, след като се настаниха на предните седалки. Или държеше на усамотението си, или още не беше запознат с кампанията „Сподели пътуването“, която в момента се вихреше в купол „Серифоза“. Кое и от двете да беше вярно, Екатерина остана доволна, че поне този път няма да се свираща между непознати комарци.

От векове Комар се славеше като галактически търговски кръстопът, а от няколко десетилетия и като чаршия на бараярската империя. Дори и един сравнително малък купол като „Серифоза“ предлагаше изобилие от стоки, които не отстъпваха на тези във Ворбар Султана. Екатерина сви устни, после пхна кредитната си перфокарта в контролното табло на колата и зададе космодрумния квартал като цел на пътуването. След миг се гмурнаха рязко в тръбата и колата влезе в режим на ускорение. Ускоряваха бавно, което не беше добър знак.

– Виждала съм няколко пъти майка ви по холовидеото – подхвана тя малко по-късно. – Седнала до баща ви на разни светски събития. Най-вече преди няколко години, когато той все още беше регент. Странно ли е... кара ли ви да възприемате по по-различен начин родителите си, като ги гледате по холовидеото?

– Не – каза той. – Кара ме да възприемам по по-различен начин холовидеото.

Колата се плъзна в тесен мрак, разсейван само от страничните светещи ленти на маркировката, които се стрелкаха пред погледа, сетне внезапно изскочи на светло, поемайки в дъга към следващия запечатан комплекс. На половината път нагоре по дъгата скоростта падна още повече – в тръбата пред тях се виждаха други коли, които пълзяха бронирано като броня като наниз от перли.

– Ох, точно от това се страхувах. Изглежда, попаднахме в задръстване.

Воркосиган проточи врат.

– Катастрофа?

– Не, просто системата е претоварена. В някои часове на деня и по някои маршрути се случва да чакаш по двайсет до четирийсет минути. Води се гореща политическа дискусия относно финансирането на системата. Една от групите настоява да се намали безопасната дистанция между колите и да се увеличи скоростта. Друга иска да се построят повече маршрути. Трета настоява да се ограничи достъпът.

В очите му заискри смях.

– А, да, разбирам. И от колко години спорят, без да стигнат до решение?

– Поне от пет, доколкото знам.

– Не е ли чудесно нещо местната демокрация – промърмори той. – И като си помислиш, че според комарците сме им направили услуга като върнахме управлението на обществения сектор под техен контрол.

– Надявам се да нямате нищо против височините – неуверено каза тя, когато колата простена и спря почти напълно в най-високата точка от арката. През прозрачните стени на купола и тръбата пред погледите им се разстилаше леко изкривеният образ на половината Серифоза с хаотичния си кърпеж от конструкции. Две коли пред тях мъж и жена се възползваха от възможността да се отдадат на доста смели ласки. Екаторин съсредоточено избягваше да поглежда към тях. – Или... против тесни затворени пространства.

Той се усмихна с лека горчивина.

– Стига температурата в тесните затворени пространства да е над тази на замръзването, ще го преживея.

Това намек за криосмъртта му ли беше? Не смееше да попита. Опитва се да измисли как да върне разговора към майка му и оттам – към това как се е справила тя с неговите мутации.

– Астрономически наблюдения? Мислех, че майка ви е служила в Бетанските експедиционни сили по време на Ескобарската война.

– Преди войната единайсет години е работила в тяхното Наблюдение.

– Административна работа или... Не е участвала в проучване на неизследвани проходи, нали? Искам да кажа, всички космически изследователи са малко странни, но проучвателите се смятат за най-луди сред лудите.

– И с пълно основание. – Той погледна навън, когато колата с лек тласък тръгна отново. – Познавам няколко. Признавам, че никога не съм мислил за служителите от правителственото Наблюдение като за хора от същия сой като свободните предприемачи. Независимите скачат на сляпо, рискувайки живота си, с надеждата за главозамайващо богатство. Тези от Наблюдението... скачат на сляпо, рискувайки живота си, за заплатата, облаги и пенсия. Хм. – Облегна се с объркано изражение. – Била е капитан на кораб преди войната. Може и да не е била толкова неподготвена за живота си на Бараяр, колкото смятах досега. Чудя се и дали не се е уморила да катери стената. Ще трябва да я попитам.

– Да катери стената?

– Извинявайте, лична метафора. Когато си рискувал прекалено често, започваш да гледаш на света по различен начин. От адреналина се отвиква трудно. Винаги съм смятал, че моят, хм, предишен вкус към подобни изживявания идва от бараярската ми половинка. Но докосването до смъртта има свойството да те кара да преоцениш приоритетите си. Поемането на толкова много риск и за толкова дълго... или ще свършиш дяволски сигурен кой си и какво искаш, или ще, и аз не знам, ще претръпнеш.

– А майка ви?

– Е, тя със сигурност не е претръпнала.

Екатерин стана още по-смела.

– А вие?

– Хм. – Устните му се извиха в лека усмивка. – Знаете ли, когато им се удаде случай да ме сгасят в ъгъла, повечето хора се опитват да изцедят от мен нещо за баща ми.

– О. – Тя почервения от смущение и потъна в седалката си. – Извинете. Беше неучтиво от моя страна.

– Ни най-малко. – И наистина, той не изглеждаше раздразнен, а в позата му – облегнат назад и вперил очи в нея – се четеше откритост и покана. – Ни най-малко.

Окуражена от думите му, тя реши да рискува отново. Кога пак ще-ше да има подобна възможност, в края на краищата?

– Може би... случилото се с вас е било друг вид стена за нея.

– Да, предполагам е съвсем нормално да видите нещата от нейна гледна точка.

– Какво... точно се е случило?

– С мен? – довърши вместо нея Воркосиган. Не се скова, както в онзи деликатен момент на трапезата първата вечер, а я погледна

замислено, някак сериозно и толкова внимателно, че тя за малко да се уплаши. – Вие какво знаете?

– Не много. Чувала съм, че синът на регента се е родил инвалид. Регентът е известен с това, че държи личният му живот да си остане личен. – Всъщност беше чувала, че наследникът му е мутант и го държат далеч от хорските очи.

– Само толкова? – Той изглеждаше почти засегнат – че не е по-известен? Или позорно известен?

– Рядко съм имала допир с тези социални среди – побърза да обясни тя. – Или с които и да било други всъщност. Баща ми беше незначителен провинциален бюрократ. Боя се, че голяма част от бараярските провинциални вор са много повече провинциалисти, отколкото вор.

Усмивката му стана по-широка.

– Вярно. Трябваше да познавате дядо ми. Или... по-добре не, може би. Така. Хм. Няма много за казване, поне на този късен етап. Изпратен срещу баща ми убиец успял да обгази и двамата ми родители с един излязъл от употреба отровен боен газ, наречен солтоксин.

– По време на Претендентството?

– Точно преди него всъщност. Майка ми е била бременна в петия месец с мен. Оттам ми е и това наследство. – Главата му потрепна от нервния тик и той махна с ръка към тялото си – жест, с който едновременно охарактеризираше себе си и предизвикваше събеседника. – Уредата всъщност е тератогенна, а не генетична. – Той й хвърли странен, кос поглед. – Преди много държах хората да го знаят.

– Преди? Вече не, така ли? – Колко умно от негова страна – не беше губил време с признанието си. Беше почти разочарована. Вярно ли беше, че само тялото, а не и хромозомите му са увредени?

– Вече... мисля, че вече не ме интересува дали ме мислят за мутант. Ако мога да направя така, че наистина да няма значение, може би ще има по-малко значение за следващия мутант, който дойде след мен. Един вид услуга, която не ми коства никакво допълнително усилие.

Костваше му нещо, очевидно. Тя си помисли за Николай, на прага на юношеството, което беше тежък период и за нормалните деца.

– Другите караха ли ви да съзнавате какъв сте? Докато растяхте?

– До известна степен бях защитен от ранга и положението на баща си, разбира се.

Тя не пропусна това „до известна степен“. „До известна степен“ не беше същото като „напълно“. Понякога, „до известна степен“ беше същото като „никак“.

– Преместих няколко планини, за да им се натреса в Имперската военна служба. След, въ, няколко фалстарта най-накрая си намерих местенце в Имперската служба за сигурност, в нередовните части. В ИмпСи се интересуват повече от резултатите, отколкото от външния вид, а аз се оказах добър в резултатите. Само дето – малка грешка в изчисленията – всичките ми постижения, заради които се надявах да бъда оценен по достойнство, потънаха в секретните файлове на ИмпСи. Така че ме изритаха след тринайсет години служба, пенсиониран по болест капитан, когото никой не познава, почти толкова анонимен, колкото и когато започнах. – Тук той наистина въздъхна.

– Имперските ревизори не са анонимни!

– Не, само са дискретни. – Усмивката му грейна отново. – Така че все още има известна надежда.

Защо я караше да иска да се засмее? Тя потисна зараждащия се смях.

– Искате ли да сте известен?

Очите му се присвиха, сякаш се вглеждаше в себе си.

– Сигурно бих казал нещо подобно, някога. Сега мисля... че просто съм искал да постигна нещо със собствени сили. Не се заблуждавайте, на мен ми харесва да съм син на баща си. Той е велик човек. Във всяко отношение. И за мен е привилегия, че го познавам. Но въпреки това си имам една тайна фантазия, в която, поне веднъж, някъде и по някакъв повод представят Арал Воркосиган като бащата на Майлс Нейсмит Воркосиган.

Сега тя наистина се разсмя, макар че моментално заглуши смеха си с ръка върху устата. Но той като че ли не се обиди, защото очите му се присвиха засмяно.

– Доста забавно звучи, нали?

– Не... не, не е това – побърза да отрече тя. – Просто ме се стори някакъв вид... високомерие.

– О, то е всички видове високомерие накуп. – Само дето той никак не изглеждаше обезсърчен от тази перспектива, а само зает с планирането ѝ.

Замисленият му поглед се спря върху нея, той се изкашля и започна:

– Докато работих на комтаблото ви вчера сутринта... – Колата премина в режим на обратно ускорение и го прекъсна. Дребният мъж проточи врат, докато спираха плавно на станцията, и измърмори: – По дяволите!

– Нещо не е наред ли? – загрижено попита Екатеринбург.

– Не, не. – Той натисна бутона, за да вдигне купола. – Е, да видим какво има да ни предложи този космодрумен квартал...

На лорд Воркосиган, изглежда, му харесваше разходката им из организиран хаос на космодрумния квартал, макар че маршрутът, който избра, със сигурност не беше от стандартните – предпочете да обикалят без определена посока из онова, което Екатеринбург определяше като нетърговската част на квартала, където хора и машини товареха и разтоварваха совалките и където се намираха общежитията и любимите кръчми на по-малко заможните астронавти. Районът беше пълен със странни хора, с всякакви цветове и размери, облечени в странни дрехи, а откъслеците от разговори на напълно непознати езици дразнеха слуха ѝ. Погледите, които мятаха към двамата бараярци, не убягваха на Воркосиган, но не личеше да им обръща голямо внимание.

Освен това тя откри, че сред галактическите стоки, с които бяха претъпкани малките магазинчета, него определено го привлича ужасното. За няколко минути той, изглежда, сериозно обмисляше покупката на нещо, за което продавачът твърдеше, че било оригинална репродукционна лампа от двайсети век, произведена в заводите на някой си Джаксън: представляваше запечатан стъклен съд с две несмесващи се течности, които бавно се издигаха и спадаха според конвекционните потоци.

– Много приличат на червени кръвни телца, плаващи в плазма – отсъди Воркосиган, който явно не можеше да откъсне очи от осветените отдолу мехурчета.

– Но за сватбен подарък? – възкликна тя, наполовина развеселена, наполовина ужасена. – Що за пожелание биха разчели в това нещо?

– Грегор би се разсмял – отвърна той. – Рядко получава подаръци, който да го разсмеят. Но вие сте права, подходящият сватбен подарък трябва да е... подходящ. За обществена и политическа употреба, а не за лична. – Въздъхна със съжаление и върна лампата на продавача. Миг по-късно обаче промени решението си, плати я и поръча да му я доставят. – Ще му купя друг подарък за сватбата. Този ще му е за рождения ден.

След това се остави на Екатеринбург да го заведе в по-изисканата част на квартала, където имаше магазини с добре изложени и добре осветени бижута, произведения на изкуството и антики, както и дискретни модни ателиета от онези, помисли си тя, които биха изпратили своите

талантливи ученици при леля му. Той, изглежда, ги намираше за далеч не толкова интересни, колкото галактическите вехтории няколко улици и нива по-нататък, и оживлението в очите му постепенно помръкваше, докато погледът му не попадна върху един необичаен експонат във витрината на малко бижутерийно магазинче.

Миниатюрни модели на планети, големи колкото нокътя на палеца ѝ, обикаляха на черен фон в гравитомехур. Няколко от малките сфери бяха изложени при различни мащаби на увеличение – оказа се, че представляват съвършено картографирани повторения на истинските светове, чак до най-малките подробности. Не само реки, планини и морета, а градове, пътища и язовири бяха изобразени в реалистични цветове. Освен това линията, разделяща осветената от неосветената им част, пълзеше по миниатюрните им пейзажи в реално време, съобразено с планетарния цикъл на всяка от тях, и градовете искряха върху неосветените им половинки като живи бижута. Можеха да се използват за висящи обици или да се окачат на верижки вместо медальон. Включени бяха повечето планети от възлената връзка, включително колонията Бета и Земята, която се предлагаше и във вариант с луната си, обикаляща около нея на длан разстояние, макар да не беше съвсем ясно как тази двойка може да се окачи като бижу на нечие тяло. Цените, към които Воркосиган дори не погледна, бяха възмутителни.

– Много са хубави – одобрително промърмори той, разглеждайки малкия Бараяр. – Чудя се как ли ги правят?

– Приличат повече на играчки, отколкото на бижута, но трябва да призная, че наистина са поразяващи.

– О, да, типични технически играчки – първата година само в скъпите магазини, втората – навсякъде, на третата – никъде, и така до антикварния им ренесанс. И все пак... забавно ще е да се направи един императорски комплект – Бараяр, Комар и Сергияр. Не познавам жени с по три уши... две обици и медальон, може би, макар че тогава би възникнал социополитическият проблем кой свят къде да бъде окачен.

– Може и трите да се сложат на колие.

– Вярно, или... мисля, че на майка ми един Сергияр определено ще ѝ хареса. Или колонията Бета... не, току-виж я налегнала носталгия. Сергияр, да, точно на място. А да не забравяме и Зимния празник, и рождените дни... да видим – майка, Лайза, Делия, леля Алис, сестрите на Делия, Дру – може би трябва да поръчам дузина комплекти, така че да имам няколко в резерва.

– Хм – обади се Екатерина, обмисляйки този изблик на ефективност

– всички тези жени познават ли се? – Имаше ли любовна връзка с някои от тях? Едва ли би споменал любовниците си наред с майка си и леля си. Или може би беше в етапа на ухажването? Но... на всички?

– Ами да.

– Наистина ли смятате, че ще е подходящо да им направите еднакви подаръци?

– Не е ли редно? – неуверено попита той. – Но... те всички ме познават...

Най-накрая Воркосиган се въздържа от неразумни постъпки и купи само два комплекта обици, всеки с по един Бараяр и един Комар, за булките на двете сватби. Добави и един Сергияр на хубава верижка за майка си. В последния момент се втурна назад за още един Бараяр, макар да не уточни за коя жена от дългичкия му списък е предназначен. Мъничките планетки бяха опаковани и увити в луксозна хартия.

Леко замаяна от пъстрия комарски базар, Екатерина го заведе в един от любимите си паркове. Намираще се в края на космодрумния квартал и се простираше около едно от най-големите и най-недокоснати от човешка ръка езера на Серифоза. Екатерина си напомни да спрат за по едно кафе и нещо сладко след като обиколят езерото по пътечките.

Поспряха до парапета при една не особено стръмна скала, откъдето се откриваше гледка към ширналото се отдолу езеро и към някои от най-високите кули на куполния град. Осакатеното слънчево огледало се виждаше цялото над тях, светлината му проникваше през прозрачния купол и изтръгваше мътни искри от вълничките по повърхността на езерото. Весели гласове долитаха откъм другия бряг, където семейства с малки деца се забавляваха върху изкуствено-естествен плаж.

– Много е хубаво тук – каза Екатерина, – но поддръжката е безумно скъпа. Градското лесовъдство изисква постоянни грижи. Всичко е създадено от човека – горите, скалите, бурените, всичко.

– Свят в кутия – промърмори Воркосиган и впери поглед отвъд отразяващото светлината езеро. – Само сглобете и е готово за ползване.

– Някои серифозци считат парковата си система за инвестиция в бъдещето, нещо като екология на влог – продължи тя, – но други, изглежда, дори не съзнават, че има разлика между малките им паркове и истинските гори. Понякога се чудя дали един ден, когато атмосферата стане годна за дишане, праправнуците на днешните комарци няма да са развили такъв страх от откритите пространства, че въобще няма да смеят да си подадат носа извън куполите.

– Много бетанци разсъждават по същия начин. Когато бях там за

последен път... – Думите му бяха прекъснати от внезапен трясък. Екатерин се огледа уплашено, докато не разбра, че шумът идва от един магнитен строителен кран, изпуснал товара си някъде зад тях, отвъд дърветата. Но Воркосиган подскочи и се завъртя като котка. Хвърли пакетчето, което държеше в дясната си ръка, с лявата бутна Екатерин зад себе си и извади зашеметител – Екатерин дори не подозираше, че носи оръжие. В следващия миг разбра откъде е дошъл трясъкът, пое си дълбоко дъх, изчерви се и се изкашля.

– Извинявайте – каза той и срещна ококорения ѝ поглед. – Изглежда да се престарах. – И двамата огледаха купола над главите си – беше непокътнат. – Зашеметителят и без това е доста безполезно оръжие срещу неща, които издават подобен трясък. – Той го напъха в джоба си.

– Изпуснахте си планетите – каза тя и се огледа за бялото пакетче. Не се виждаше никъде.

Той се наведе над парапета.

– По дяволите!

Екатерин проследи погледа му. Пакетчето беше на метър надолу по скалата в колонките на бодлив храст, свел вейките си към водата.

– Може би ще успее да го стигна... – Той се прехвърли през парапета, покрай знака, който предупреждаваше: **ВНИМАНИЕ. НЕ НАПУСКАЙТЕ ПЪТЕКАТА**, и се просна по корем над ръба, преди тя да успее да извика: „Костюмът ви!“ – подозираше, че Воркосиган едва ли е човек, който по принцип сам си пере дрехите. Но късите му ръце не достигаха целта си. Екатерин си представи грозната картинка как повереният ѝ имперски ревизор цопва надолу с главата в езерото. Дали щяха да я обвинят в държавна измяна? Скалата не беше повече от четири метра висока. Колко ли бе дълбока водата обаче?

– Моите ръце са по-дълги – предложи услугите си тя и го последва през парапета.

Временно възпрепятстван, той излази обратно и седна.

– Може да вземем пръчка. Или още по-добре, чираче с пръчка. – И погледна колебливо комуникатора на китката си.

– Според мен – престорено сериозно заяви тя – да се вика ИмпСи за такова нещо е като да убиеш мравка с ядрена бомба. – Легна по корем и се протегна напред. – Мисля, че аз ще мога... – Нейните пръсти също не стигаха до пакетчето, макар и със съвсем малко. Изтегли се с няколко сантиметра напред, протегна се...

Проядената от корени почва пропадна под тежестта ѝ и тя започна да се плъзга по стръмния наклон. Изпищя и се опита да изпъзни назад и

това окончателно изрони опората ѝ. Успя да се обърне... и изведнъж Майлс я стисна за китката като менгеме и тя увисна по най-идиотския начин над езерото. След миг той улови другата ѝ ръка. Екатерина вдигна поглед и видя лицето му точно над себе си. Той лежеше по корем на скалата, сграбчил я за китките, зъбите му бяха стиснати и оголени, сивите му очи мятаха пламъци.

– Пусни ме, идиот такъв! – извика тя.

На лицето му се четеше някаква странна, дива екзалтация.

– Не – промълви той, – този път не.

И в следващия миг започна да се плъзга неумолимо след нея през ръба. Обаче не пусна китките ѝ. Екзалтираното му изражение внезапно се стопи, сменено от ужаса на предчувствието. През следващите две секунди законите на физиката взеха превес над героичните намерения – пръст, камъни, трева и те двамата цопнаха в студената вода повече или по-малко едновременно.

Водата, както се оказа, беше дълбока малко повече от метър. Дъното беше покрито с мека тиня. Екатерина се изправи някак на крака, едната ѝ обувка бе изчезнала бог знае къде. Плюеше, махаше косата от очите си и се оглеждаше обезумяла за Воркосиган. Лорд Воркосиган. Водата ѝ стигаше до кръста, така че не би трябвало да покрива главата му – не се виждаха и крака да стърчат над повърхността – можеше ли да плува?

Той изскочи досами нея, започна да плюе кална вода и да я бърше от лицето си. Красивият му костюм беше съсипан, а на едното му ухо се бе закачило дълго водорасло. Той го метна настрани, погледна я, понечи да ѝ протегне ръка, после спря.

– О! – прошепна Екатерина. – Гадост!

Последва кратка замислена пауза, преди лорд Воркосиган да заговори.

– Мадам Ворсоасон, хрумвало ли ви е някога, че може би сте малко по-възпитана от необходимото?

Тя не можа да се сдържи и се засмя с глас. Той ѝ се ухили, после се заоглежда, докато не забеляза пакетчето си, което сега се полюшваше присмехулно над главите им.

– Ха. Сега поне гравитацията е на наша страна. – Гмурна се, извади няколко камъка и започна да ги мята по бодливия храст. Пакетчето най-после падна и той го улови с една ръка, преди да е цопнало във водата. Отново се ухили и галантно ѝ подаде ръка, сякаш отиваха на дипломатически прием.

– Мадам, бихте ли прецапали до брега с мен?

Хуморът му беше неустоим и преди да се усети, тя вече бе положила длан върху ръкава му.

– Удоволствието е изцяло мое, милорд.

Отказа се да опипва скришом с крак за загубената си обувка. Отпавиха се бавно към най-близкия нисък участък на брега с най-идиотското чувство за достойнство, което Екатерина бе изпитвала през живота си. Стиснал пакетчето между зъбите си, той се изкатери преди нея, хвана се за тънкото стъбло на едно привело се над водата дръвче и ѝ помогна да изгази през калта с изражението на кавалер, който помага на дамата си да слезе от лимузината. За нейно облекчение, изглежда, никой от другата страна на езерото не бе забелязал малкото им представление. Биха ли ги спасили от арест имперските правомощия на Воркосиган, задето плуват в зона, забранена за плуване?

– Не се ли сърдите заради този инцидент? – плахо попита тя, когато се върнаха на пътеката. Все още не можеше да повярва на късмета си с неговата определено странна реакция. Някакъв човек, бягащ за здраве, мина покрай тях, изгледа ги учудено, обърна се и заподскача на място, но Воркосиган усмихнато му махна да продължава напред.

Той пхна пакетчето под мишницата си.

– Мадам Ворсоасон, едно мога да ви кажа. Иглените гранати са инцидент. Това беше само едно забавно временно неудобство. – След това обаче усмивката му се стопи, лицето му замръзна и той рязко си пое дъх и добави забързано: – Редно е да спомена, че в последно време, макар и рядко, страдам от пристъпи. Губя съзнание и получавам конвулсии. Тряят около пет минути, после отшумяват и се свестявам, нищо страшно. Ако се случи, не изпадайте в паника.

– Да не би сега да... – Тя изпадна в паника.

– Изведнъж се почувствах малко странно – призна той.

Наблизо имаше пейка.

– Елате, седнете тук... – Тя го поведе. Той се отпусна тежко, превеи се и скри лице в шепи. Започваше да трепери от студената вода, просмукала дрехите му, както и самата Екатерина всъщност, но при него тръпките бяха продължителни и идваха издълбоко, спускайки се по цялата дължина на малкото му тяло. Това началото на пристъп ли беше? Тя го гледаше ужасена.

След няколко минути нахъсаното му дишане се успокои, той разтърка челото си и вдигна очи. Беше изключително блед, почти посивял. Насилената усмивка, която ѝ отправи, беше толкова очевидно фалшива, че Екатерина би предпочела да ѝ се беше намръщил.

– Извинявайте. От доста отдавна не бях правил нещо такова, поне не в будно състояние. Извинявайте.

– Това пристъп ли беше?

– Не, не. Фалшива тревога. Всъщност беше, как да го кажа, военна ретроспекция. Необичайно жива. Извинявайте, обикновено не... обикновено не правя такива неща, наистина. – Речта му беше накъсана и колеблива, нещо съвсем неприсъщо за него, и определено не я успокои.

– Да потърся ли помощ? – Поне в едно беше сигурна – че трябва да го заведе някъде на топло, при това колкото е възможно по-скоро. Приличаше на човек, изпаднал в шок.

– Ха. Не. Твърде късно е. Не, наистина не. Няколко минути и ще се съвзема. Просто трябва да помисля малко. – Той я погледна малко странно. – Просто бях зашеметен от едно прозрение, за което дължа благодарност на вас.

Тя сви юмруци в скута си и рязко каза:

– Или престанете да говорите безсмислици, или не говорете въобще!

Той вирна брадичка и усмивката му стана малко по-истинска.

– Да, заслужавате обяснение. Стига да искате да го чуете. Предупреждавам ви, не е приятно.

Вече беше толкова уплашена и вбесена, че с удоволствие би изтръгнала насила въпросното обяснение от потайното му малко гърло. Вместо това прибягна до пародията на официалност, която така достойно ги бе измъкнала от езерото.

– Ако обичате, милорд!

– А, да, добре. Дагула IV. Не знам дали сте чували нещо за това...

– Малко.

– Евакуация под вражески обстрел. Невероятен хаос. Совалките излитаха, натъпкани с хора. Подробностите не са важни, с изключение на една. Имаше една жена, сержант Беатрис. По-висока от вас. Имаше проблем с шлюзовата рампа на совалката – не искаше да се прибере. Не можехме да затворим шлюза и да се издигнем над атмосферата, без да я откачим и изхвърлим. Вече бяхме във въздуха, не знам на каква височина – облачната покривка беше много дебела. Успяхме да откачим повредената рампа, но Беатрис падна. Хвърлих се да я хвана. Дори докоснах ръката ѝ, но не успях.

– Тя... загина ли?

– О, да. – В този момент усмивката му стана особено странна. – Вече се бяхме издигнали много високо. Но, разбирате ли... има нещо,

което аз не разбирах допреди пет минути. Пет, дори шест години живях с този образ в главата си. Не през цялото време, разбира се, само когато нещо ми напомнеше за случилото се. Ако само се бях хвърлил малко по-бързо, ако я бях хванал малко по-здраво, ако не я бях изпуснал, може би щях да я издърпам. Всичко в забавен кадър и на автоматично безкрайно повторение. През всичките тези години дори веднъж не си представих какво наистина щеше да се случи, ако я бях хванал. Та тя беше почти два пъти по-тежка от мен.

– Щеше да ви повлече със себе си – каза Екатерина. Въпреки простичките му думи образите бяха ярки и непосредствени. Тя разтърка синините по китките си. „Защото ти нямаше да я пуснеш.“

Той за пръв път забеляза следите.

– О! Съжалявам.

– Няма нищо. – Осъзнала какво прави, тя престана да ги разтрива. Което не помогна, защото той взе ръката ѝ и нежно разтърка синините, сякаш можеше да ги изтрие.

– Мисля, че има несъответствие между моята представа за тялото ми и действителното положение на нещата. – каза той.

– В главата си се мислите за висок метър и осемдесет?

– Явно подсъзнанието ми смята така.

– Това... осъзнаване на истината... накара ли ви да се чувствате по-добре?

– Не, не бих казал. Просто... различен. Непознат.

Ръцете и на двамата бяха лед студени. Тя се изправи, за да избяга от интригуващото докосване.

– Трябва да се изсушим и да се стоплим, или и двамата ще... ще настинем. – „Ще станеш на кокал“ казваше навремето баба ѝ. Екатерина хвърли безполезната си обувка в първото кошче, покрай което минаха.

На път към спирката близо до обществения плаж Екатерина се отби в едно магазинче, купи комплект пъстри хавлиени кърпи и след като се качиха в колата, нагласи терморегулатора на максимум.

– Ето – каза тя и бутна няколко пешкира в ръцете на лорд Воркосиган, когато колата потегли. – Съблечете поне тази прогизнала туника и се изсушете малко.

– Правилно. – Туника, копринена риза и топло бельо се озоваха на пода с мокро плющение и той заразтрива енергично косата и тялото си. Кожата му беше осеяна с лилаво-синкави петна, бели и розови белези се точеха в ярък контраст с потъмнелия фон. Белези връз белези връз белези, повечето съвсем тънки и хирургически прецизни, в пресичащи се

пластове все по-назад и по-назад във времето, все по-тънки и бледи – по ръцете му, по пръстите, по врата и нагоре под косата, надолу по ребрата и покрай гръбнака. Имаше и един – най-розов и скорошен – истински хаос от пресичащи се криви линии в средата на гърдите.

Тя го зяпаше с удивление, а после видя, че той я гледа, и вместо извинение каза:

– Май не се шегувахте за иглената граната.

Той се пипна по гърдите.

– Не. Но повечето белези са от стари операции, заради крехките кости, които ми останаха в наследство от солтоксина. На практика всяка кост в тялото ми бе подменена със синтетична, не наведнъж, разбира се. На съвсем малки порции, но едва ли би било практично от медицинска гледна точка, ако просто ме бяха свалили от скелета ми, бяха ме изтръскали като стар костюм и после ме бяха закачили на друг.

– Господи!

– Колкото и да е иронично, цялата тази грозна картинка е илюстрация на успешните ремонти. Нараняването, което наистина ме извади от военна служба, дори не се вижда. – Той почука с пръст по челото си и се уви с две от кърпите като с шал. Те бяха на огромни жълти маргаритки. Вече не трепереше толкова, а кожата му бе загубила част от синкавия си оттенък, макар все още да беше на петна. – Не исках да ви плаша, там, на пейката.

Тя премисли думите му.

– Трябваше да ми кажете по-рано. – Ами да, какво ако беше получил внезапно пристъп, докато обикалях града сутринта? Какво щеше да прави тя? Екатеринбург се намръщи и той се размърда неспокойно.

– Права сте, разбира се. Хм... съвсем права. Не е честно да пазиш някои тайни от... от хората, с които си в един отбор. – Той отклони поглед, после пак я погледна, усмихна се напрегнато и каза: – Исках да ви го кажа, но не ми стигна кураж. Докато работех на комтаблото ви вчера сутринта, случайно попаднах на файла ви за дистрофията на Ворзон.

Въздухът сякаш замръзна във внезапно парализираните ѝ гърди.

– Аз не... как може случайно да... – Възможно ли беше да го е оставила отворен последния път? Не!

– Мога да ви покажа как става – предложи той. – Основното обучение в ИмПСи е наистина доста основно. Мисля, че за десетина минути ще схванете как става номерът.

Думите изскочиха преди да е имала време да спре и да помисли:

– Нарочно сте го отворили!

– Ами да. – Усмивката му беше фалшива и смутена. – Бях любопитен. Бях решил да си почина от гледките на трупове в докладите за аутопсиите. Вашите, хм, градини са прекрасни, между другото.

Тя го гледаше и не можеше да повярва на ушите си. Миш-маш от емоции се завихри в гърдите ѝ – оскверняване, гняв, страх... и облекчение? „Не си имал право.“

– Да, няхах право – съгласи се той, наблюдавайки лицето ѝ, по което, изглежда, се четеше всичко. Тя се опита да изтрие чувствата от изражението си. – Моля ви да приемете извиненията ми. Единственото ми оправдание е, че след обучението в ИмпСи остават някои лоши навици. – Пое си дълбоко дъх. – Какво мога да направя за вас, мадам Ворсоасон? Ако има нещо, за което искате да ме попитате... аз съм на вашите услуги. – Малкият мъж се поклонил леко – абсурдно архаичен жест – седнал увит в кърпите като някой сбръчкан стар граф от периода на Изолацията, наконтен в официалните си одежди.

– Нищо не можете да направите за мен – сухо заяви Екатерина. Чак сега осъзна, че е стиснала юмруци и се е свила. Изправи гръб с усилие на волята. Боже, как ли щеше да реагира Тиен, ако разбереше, че е издала, макар и неволно, неговата ужасна – е, той се държеше така, сякаш е ужасна – тайна? Точно сега, когато, изглежда, бе на ръба най-последно да погледне проблема в очите и да предприеме някакви реални действия?

– Моля да ме извините, мадам Ворсоасон, но, боя се, че все още не съм съвсем наясно в какво положение се намирате. Проблемът очевидно е много личен, щом дори вуйчо ви не знае, а аз бих се закълел, че не знае...

– Не му казвайте!

– Не и без вашето позволение, уверявам ви. Но... ако сте болна или очаквате да се разбоleetе, могат да се направят много неща. – Той се поколеба. – Съдържанието на файла ми подсказва, че вие вече сте наясно с това. Някой помага ли ви?

Помощ. Каква идея само. Имаше чувството, че може да се разтопи и да изтече през пода на колата само при мисълта за това. Отдръпна се като опарена от ужасното изкушение.

– Не съм болна. Не се нуждаем от съдействие. – Вирна предизвикателно брадичка и добави с най-смразяващия тон, който можеше да изстиска от себе си: – Много непочтено от ваша страна да четете личните ми файлове, лорд Воркосиган.

– Да – простичко се съгласи той. – Непочтеност, която не бих утежил нито като прикривам излъганото доверие, нито като си спестя

помощта, която мога да предложа.

Колко точно помощ можеше да предложи имперски ревизор Воркосиган... Не, това не биваше да се превръща в тема за размисъл. Би било твърде болезнено. Тя със закъснение осъзна, че да обяви себе си за здрава, е равносилно да назове Тиен като носител на болестта. Колата се плъзна и спря на тяхната спирка, временно спасявайки я от объркването.

– Това определено не е ваша работа.

– В такъв случай ви умолявам да се обърнете към вуйчо си. Сигурен съм, че той би искал да помогне.

Тя поклати глава и рязко натисна механизма за вдигане на купола.

Тръгнаха в неловко и студено мълчание към дома ѝ, и мъчителен контраст, осъзна Екатерина, с предишната им непринуденост. Воркосиган също не изглеждаше щастлив.

Вортис ги посрещна на вратата на апартамента, още по риза и с инфодиск в ръка.

– А! Връщате се по-рано, отколкото очаквах, добре. Вече щях да те търся по комуникатора. – Млъкна, като видя, че са мокри и окаляни, но после вдигна рамене и продължи: – Дойде втори куриер. Донесе нещо за теб.

– Втори куриер? Трябва да е нещо важно. Най-сетне пробив в разследването? – Воркосиган измъкна ръка изпод хавлиите и взе диска.

– Не знам какво да мисля. Открили са още един труп.

– Броят на изчезналите и на намерените трулове съвпадаше. Част от тяло, да – женска ръка може би?

Вортис поклати глава.

– Труп. Почти непокътнат. На мъж. В момента работят по идентификацията му. – Той се намръщи. – Изглежда, имаме един в излишък.

ГЛАВА 6

Майлс дълго се кисна под горещия душ и за да се стопли, и за да подреди мислите си. Бързо бе осъзнал, че настойчивите въпроси на мадам Ворсоасон за майка му прикриват тревогата ѝ за нейния собствен син, и ѝ бе отговарял възможно най-открито и внимателно. И бе възнаграден – по време на изключително приятната им сутрешна експедиция, – като я виждаше как постепенно се отпуска и все повече се открива пред него. Когато се засмееше, светлосините ѝ очи искряха. Оживената интелигентност бе просветлила лицето ѝ и се бе разляла по цялото ѝ тяло, отпускайки и смекчавайки защитната му скованост. Чувството ѝ за хумор, изпълзяло бавно от прикритието си, бе оцеляло дори след като бяха паднали в онова идиотско езеро.

Краткият ѝ ужасен поглед, когато се бе съблякъл до кръста в колата, почти го бе върнал в ранните му пристъпи на болезнена срамежливост – но не съвсем. Изглежда, най-после бе започнал да се чувства удобно в собственото си онеправдано тяло и мисълта за това му бе дала куража да се опита да изчисти нещата помежду им. Така че, когато лицето ѝ се затвори след признанието му, че си е пхнал носа във файловете ѝ... това го бе наранило дълбоко.

Беше се справил доста добре за кофти ситуация като тази, нали? Да? Не? Сега му се искаше да си бе държал устата затворена. Не. Лъжата, стояла помежду им, беше непоносима за него. „Непоносима? Не е ли малко силничко това определение?“ „Неловка“ – слезе няколко нива по скалата на емоциите той. Е, поне смущаваща.

Но изповядването на греховете би трябвало да е последвано от опрощение. Само ако проклетата кола отново бе попаднала в задръстване, само ако имаше още десетина минутки с нея, може би щеше да оправи нещата. Не трябваше да се опитва да разсее напрежението с онази тъпа шега: „Мога да ви покажа как става...“

Нейното ледено, бронирано „не се нуждаем от съдействие“ го накара да се почувства сякаш... сякаш не е успял да я улови. Той е принуден да продължи напред, а тя се превърта в облаците и изчезва завинаги.

„Прекалено драматизираш, момче.“ Мадам Ворсоасон не се намираще в зона на бойни действия, нали?

Напротив. Просто падаше към смъртта си в изящно забавен каданс.

Изпитваше отчаяна нужда да пийне едно. Няколко, за

предпочитане. Вместо това се избърса, облече поредния си ревизорски костюм и отиде да поговори с професора.

Майлс се наведе над комтаблото на професора в стаята за гости, която Тиен Ворсоасон използваше и като домашен кабинет, и впери изучаващ поглед в обезобразеното лице на мъжа над видеоплочата. Надяваше се да види нещо в изражението – изненада, гняв или страх – нещо, което да му подсказва как е загинал човекът. Освен че е било внезапно. Но лицето просто си беше мъртво, а изкривяванията при замръзването – напълно в границите на физиологическото и обичайното.

– Първо на първо, сигурни ли са, че наистина е наш? – попита Майлс и седна. Вървеше записът от прегледа на неизвестния медицински техник – жена, – а коментарът ѝ звучеше с равния клиничен тон, повсеместно използван в моменти като този. – В смисъл да не е долетял от някъде другаде.

– Не, за съжаление – каза Вортис. – Скоростта и траекторията му го поставят точно на мястото на нашия инцидент и по-точно в момента на сблъсъка, часът на смъртта също съпада.

Майлс се бе надявал на пробив в разследването, на някаква нова следа, която да го поведе в по-плодотворна посока и с по-бърз темп. Нямаше представа, че желанията му имат такава магическа сила. „Внимавай какво си пожелаваш...“

– Могат ли да определят дали е бил на кораба, или на станцията?

– Само по траекторията – не.

– Хм, наистина. Не е имал работа нито на едното, нито на другото място. Е... в такъв случай ще изчакаме идентифицирането му. Надявам се, че новините за тази находка още не са станали обществено достояние, нали?

– Не. Просто да не повярваш.

– Ако не се намери солидно обяснение за присъствието му там, докладите от втора ръка няма да са достатъчни. – Господ му беше свидетел, че през последните две седмици беше прочел достатъчно доклади да му държат влага за година напред.

– Трупите са по твоята част. – Професорът му прехвърли този с махване на ръка и с охота, която очевидно бе примесена с облекчение. Над видеоплочата аутопсията отиваше към края си. Никой не посегна към бутона за повторение.

Е, ако Майлс трябваше да е точен, политическите последици бяха

по неговата част. Наистина трябваше в най-скоро време да посети Равноденствие, макар че в планетарната столица бе много по-вероятно един имперски ревизор да си намери майстора. Точно затова бе предпочел първо да погледне нещата от този провинциален ъгъл, далеч от изтънченостите на ВИП-хореографията.

– Инженерните съоръжения са по моята – добави Вортис. – Прибрали са и някои от контролните системи на кораба, които чаках. Мисля, че скоро пак ще се наложи да отида на станцията.

– Довечера? – Майлс можеше да се изнесе и да отиде на хотел, под претекст на заминаването му. Би било облекчение за всички.

– Ако тръгна сега, ще пристигна точно за лягане. По-добре да почкам до сутринта. Открили са и някои странни неща. Които не са описани в инвентарния списък.

– Странни неща? Нови или стари? – На станцията бяха открили тонове непотребна машинария, остаряла и изхабена технология, трупана цял век – беше било по-евтино да я складират, отколкото да я извезят за старо желязо. Щом техниците от екипа се бяха заели с незавидната задача да огледат и сортират всичко, значи най-приоритетните задачи по прибирането на отломките вече бяха приключени.

– Нови. Точно това е странното. А и траекториите им са свързани с този нов труп.

– Досега не съм виждал кораб, без един-двама от екипажа да са си сглобили незаконен дестилатор за алкохол или друга машинарийка, свряна в някой килер.

– Нито станция, като става дума за това. Но нашите комарски момчета имат достатъчно ум да разпознаят един дестилатор за алкохол.

– Може би... и аз ще дойда с теб утре – замислено каза Майлс.

– Би било добре.

Майлс събра остатъците от куража си и тръгна да търси мадам Ворсоасон. Предполагаше, че това ще е последният му шанс да поговори с нея насаме. Стъпките му ехтяха кухо през празните стаи. Беше излязла, сигурно за да вземе Николай от училище или нещо друго. „Пак пропусна. По дяволите.“

Майлс занесе записа от аутопсията в работната ѝ стая, за да го изгледа по-подробно. Купчинката вчерашни инфодискове с докладите за тераформирването остави за после. Седна пред таблото и го включи, което му припомни за срамните му действия от предния ден. Гузната му

съвест панически му нашепваше, че Екатерина може всеки момент да нахлуе в стаята и да провери какво прави. Не, много по-вероятно бе просто да го избягва. Майлс въздъхна унило и включи видеото.

Оказа се, че няма много за добавяне към резюмето на професора. Тайнствената осма жертва беше на средна възраст, със среден ръст и тегло като за комарец, ако беше комарец. На този етап беше невъзможно да се каже дали е бил красавец, или грозник. По-голямата част от дрехите му бяха разкъсани или изгорени при катастрофата, включително евентуалните джобове, съдържащи кредитни карти, които да могат да се проследят и така нататък. Оцелелите парцали приличаха на анонимните трикотажни комбинезони, предпочитани от астронавтите – наистина бяха удобни, ако непрекъснато трябва да си в готовност да се напъваш в компресионен костюм.

Защо се бавеше идентификацията на мъжа? Майлс съзнателно се отказа от теориите, които мозъкът му напираше да избълва. Копнееше незабавно да хукне към орбиталната станция, където бяха прибрали тялото, но ако се появеше лично, дишайки във врата на разследващия екип, само щеше да отвлече вниманието на хората и да забави нещата. След като си изпратил най-подходящите хора да свършат дадена работа, трябва да се довериш както на тях, така и на собствената си преценка.

Онова, което можеше да направи, без да предизвика забавяне, бе да обезпокои друг безполезен високопоставен наблюдател като самия себе си. Избра личния код на шефа на комарската служба за сигурност в кабинета му в Равноденствие – той му го бе изпратил още с пристигането им в космическото пространство на Комар.

Генерал Ратиенс се появи веднага. Изглеждаше на средна възраст, нащрек и потънал в работа – все качества, подходящи за ранга и положението му. Майлс си отбеляза наум интересния факт, че генералът се е възползвал от последните и носи дрехи в граждански ежедневен комарски стил вместо непарадната зелена имперска униформа, което навеждаше на мисълта, че или притежава тънък политически усет, или държи на удобството си. Майлс заложи на първото. Ратиенс беше най-важният човек на ИмпСи тук и докладваше директно на Дъв Галени в щабквартирата на ИмпСи във Ворбар Султана.

– Да, милорд ревизор. Какво мога да направя за вас?

– Интересува ме новото тяло, което са открили тази сутрин и което очевидно е свързано с нашата катастрофа. Чухте ли вече за това?

– Току-що. Нямах време да прегледам предварителния доклад.

– Аз пък тъкмо свърших с него. Не съдържа много информация.

Кажете ми, каква е стандартната ви оперативна процедура за идентифицирането на жертви? Кога очаквате да разберете нещо съществено?

– Идентификацията на жертви при обикновени злополуки, било долу на планетата, или на орбиталните станции, обикновено е работа на местната гражданска сигурност. Тъй като в този случай жертвата е свързана с евентуален саботаж, ние провеждаме свое разследване, паралелно с комарските власти.

– Сътрудничите ли си?

– О, да. Тоест те си сътрудничат с нас.

– Разбирам – любезно каза Майлс. – Колко време ще ви трябва за идентифицирането?

– Ако човекът е комарец или галактианец, преминал през митницата в някоя от скоковите станции, би трябвало до няколко часа да разполагаме с нещо. Ако е бараярец, ще отнеме повече време. Ако по някаква причина е бил нерегистриран... е, тогава ще се изправим пред проблем от съвсем различно естество.

– Да разбирам ли, че не сте го свързали с някой от хората, за чието изчезване е докладвано на властите?

– Това щеше да ускори нещата. Не.

– Значи го е нямало от три седмици, без да липсва на никого. Хм.

Генерал Ратиенс погледна встрани към някакво съобщение, излязло на екрана на собственото му комтабло.

– Знаете ли, че се обаждате от необезопасено комтабло, лорд Воркосиган?

– Да. – Именно по тази причина неговите и на професора доклади и сводки от станцията се носеха на ръка от местния клон на ИмпСи. Не бяха очаквали, че ще останат достатъчно дълго, за да си правят труда да изискват от ИмпСи инсталиране на собствена обезопасена машина. „А трябваше.“ – За момента просто търся някаква обща информация. Как ще уведомите роднините, когато откриете кой е този човек?

– Обикновено местната куполна служба за сигурност изпраща свой служител, стига да е възможно. В случай като този, потенциално свързан с работата на ИмпСи, изпращаме и свой агент, който да направи предварителна оценка и да препоръча какъв да бъде ходът на по-нататъшното разследване.

– Хм. Ще ви моля да ме уведомите предварително. Може би ще решите да отиде с тях като наблюдател.

– Може да е през нощта.

– Няма значение. – Искаше да захрани мозъка си и с нещо друго

освен с информация от втора ръка. Искаше действие за неспокойното си тяло. Искаше да се махне от този апартамент. Първата вечер беше решил, че се чувства неудобно, защото не познава домакините си, но то беше нищо в сравнение с неудобството, което изпитваше сега, когато бе започнал да ги опознава.

– Ще бъде направено, милорд.

– Благодаря, генерале. Това е всичко засега. – Майлс прекъсна връзката.

Въздъхна и се зае с купчинката доклади по тераформиране, започвайки с прекомерно подробното изложение за енергийните потоци на купола, изготвено от отдела по управление на отпадъчната топлина. Двете гневни светлосини очи, прогарящи дупки в тила му, съществуваха единствено във въображението му.

Беше оставил вратата отворена с мисълта – надеждата? – че ако мадам Ворсоасон случайно мине и случайно поиска да поднови прекъснатия им разговор, може би ще усети намека, че има поканата му да го направи. Мисълта, че така остава да седи сам и с гръб към вратата, го споходи едновременно с усещането, че вече не е сам. Едно скришно подсмърчане откъм вратата го накара да извика на лицето си своята най-предразполагаща усмивка и да завърти стола си на сто и осемдесет градуса.

Беше Ники – пристъпяше от крак на крак на прага и го гледаше неуверено и преценяващо. После върна погрешно адресираната усмивка на Майлс в по-срамежлив неин вариант.

– Здравей – осмели се най-накрая да каже момчето.

– Здравей, Ники. Прибираш се от училище, а?

– Да.

– Обичаш ли да ходиш на училище?

– Тц. – Очевидно отрицание.

– Така ли? Как беше днес?

– Досадно.

– Какво учите, че е толкова скучно?

– Нищо.

Каква ли радост бяха тези едносрични отговори за родителите му, които плащаха за скъпото частно училище? Усмивката на Майлс се разшири. Изглежда, окуражено от искриците смях в очите му, момчето пристъпи в стаята и огледа Майлс по-неприкрито, отколкото го беше правило досега. Майлс беше свикнал да го оглеждат. „Да, свиквай с мен, хлапе.“

– Наистина ли си бил шпионин? – неочаквано попита Ники.

Майлс вдигна вежди.

– Откъде ти хрумна тази идея?

– Дядо Воргис каза, че си бил в ИмпСи. Галактически операции – припомни му Ники.

А, да, онази първа вечер на масата.

– Бях куриер. Разнасях съобщения.

Челото на Ники се смръщи неуверено.

– Беше ли опасно?

– Не, никак. Обикновено отивах на някое място, предавах съобщението и веднага потеглях обратно. Повечето време прекарвах на път. Четях. Пишех доклади. И, и... учех. От ИмпСи ни пращаха обучаващи програми, с които да се занимаваме през свободното си време, после им ги връщахме.

– О – каза Ники, явно разтревожен от мисълта, че дори и големите не могат да избягат от домашните работи, и огледа Майлс с малко повече симпатия. После очите му засвяткаха. – Но е трябвало да пътуваш със скокови кораби, нали? Имперски бързи куриери и такива работи?

– О, да.

– И ние пътувахме със скоков кораб, за да дойдем тук. Беше „Делфин“, клас 776 с четворно-вихърни външни контролни кабинни, двойни норм-пространствени ускорители и дванайсетчленен екипаж. Със сто и двайсет пътнически места. И беше пълен. – На лицето му се появи замислена физиономия. – Нищо и никаква браква в сравнение с имперските бързи куриери, но мама придума скоковия пилот и той ми позволи да разгледам контролната кабина. Даде ми да седна на пилотското кресло и да си сложа слушалките. – При спомена за този върховен момент очите му пламнаха.

Майлс беше експерт по фикс-идеите.

– Да разбирам ли, че си падаш по скокови кораби?

– Искам да стана скоков пилот, когато порасна. Ти никога ли не си искал? Или... или не са ти позволили? – Част от предишната предпазливост се върна на лицето му. Бяха ли го предупредили родителите му да не споменава уродливата външност на Майлс? „Да, нека всички се преструваме, че не забелязваме очевидното. Това трябва да проясни мирогледа на детето.“

– Не, исках да бъда стратег. Като баща ми и като дядо ми. И без това никога нямаше да издържа теста за физическа годност, на който подлагат кандидатите за пилоти.

– Моят татко е бил войник. Обаче това е досадно. През цялото време е бил само в една база. Аз искам да стана имперски пилот, на най-бързите кораби, и да ходя на най-различни места.

„Много далеч оттук.“ Да. Това Майлс го разбираше. Внезапно му хрумна, че дори нищо друго да не направеха дотогава, един военен тест за физическа подготовка щеше да разкрие заболяването на Ники. А дори и лечението да беше успешно, болестта щеше да го дисквалифицира от обучението за военен пилот.

– Имперски пилот? – Майлс повдигна вежди. – Е, всъщност... но ако наистина искаш да ходиш на най-различни места, военната кариера не е най-добрият начин.

– Защо?

– Като се изключат малобройните куриерски и дипломатически задачи, военните скокови пилоти просто пътуват от Бараяр до Комар, оттам до Сергияр и обратно. Все едни и същи маршрути. И трябва да чакаш цяла вечност да ти дойде редът за дежурство, както съм чувал от пилотите, които познавам. Виж, ако наистина търсиш приключения, с комарските търговски флотилии ще стигнеш много по-далече в космоса – чак до Земята, че и отвъд. Пътуванията са много по-дълги и местата – много повече. А има и повече видове кораби. Пилотите прекарват значително повече време в контролната кабина. А когато стигнеш до някое интересно място, си много по-свободен да разглеждаш забележителностите.

– Така ли? – Ники замълча, смилайки новата информация. После каза: – Чакай малко. – И изхвърча от стаята.

След няколко секунди се върна: носеше кутия, претъпкана с модели на скокови кораби.

– Това е „Делфин-776“, с който пътувахме – обяви той и подаде на Майлс един от моделите, за да го разгледа. Разрови кутията за друг. – Пътувал ли си на бързи куриери като този?

– „Сокол-9“? Да, случвало ми се е. – Един от моделите привлече вниманието му и, без да се замисля, Майлс клекна на пода до Ники, който подреждаше флотилията си за инспекция. – Боже, това да не би да е товарен RG?

– Истинска антика. – Ники му подаде модела.

Майлс го пое и очите му светнаха.

– Имах един от последните, когато бях на седемнайсет. Виж, той наистина беше бракма.

– Модел като този ли? – колебливо попита Ники.

– Не, кораб.

– Имал си истински скоков кораб? Твой собствен? – Детето си поерязко дъх.

– Е, аз и шайка кредитори. – Майлс се усмихна на спомена.

– Пилотирали ли си го? В нормално пространство, искам да кажа, не в скокове.

– Не, по онова време не можех да управлявам дори совалки. Научих се по-късно, в Академията.

– Какво стана с RG-то? Още ли е твой?

– О, не. Или... е, не съм съвсем сигурен. Претърпя инцидент близо до Тау Верде, нахака се... сблъска се с друг кораб. Неклиновите му тръби отидоха по дяволите. Нямах да може да скача повече, така че го дадох под наем като товарен кораб за близки разстояния и го оставихме там. Казах на Ард – той е мой приятел, скоков пилот – че ако успее да намери тръби за подмяна, може да го вземе.

– Имал си скоков кораб и си го подарил?! – Очите на Ники се ококориха невярващо. – Имаш ли и други?

– В момента не. О, виж, крайцер клас „Генерал“. – Майлс посегна към него. – Ако не се лъжа, някога баща ми е командвал такъв. Да ти се намира някой бетански наблюдателен кораб?

Сбрали глави, двамата подреждаха малката флотилия на пода. Ники, с удоволствие забеляза Майлс, беше подробно осведомен за техническите спецификации на всеки от корабите, чиито модели имаше. Отпускаше се бързо – гласът му, отначало стеснително тих в присъствието на странния възрастен непознат, стана по-силен и сипеше с невероятна скорост и неосъзнат ентузиазъм всякакви подробности за колекцията. Рейтингът на Майлс растеше главоломно, колкото повече лични познания демонстрираше относно повечето от оригиналите на наредените по пода модели, а когато обогати и без това впечатляващите познания на Ники с няколко интересни незасекретени случки за скокови кораби, окончателно се издигна в очите на детето.

– Но – каза Ники след кратка пауза, колкото да си поемат дъх – как можеш да станеш пилот ако не си военен?

– Завършваш специално училище и караш стаж. Самият аз знам за най-малко четири училища, тук, на Комар, и още две у дома, на Бараяр. Сергияр още си няма.

– И какво трябва да направиш, за да те приемат?

– Кандидатстваш и плащаш.

Ники го погледна подозрително.

– Колко?

– Хм, не повече, отколкото във всеки друг колеж или търговско училище. Най-скъпо е хирургическото имплантиране на невралгичния интерфейс. Но си струва да платиш за най-добрия. – Майлс добави окуражително:

– Можеш да станеш какъвто искаш, но трябва сам да помогнеш на късмета си. Има някои стипендии и договори за бъдеща служба, които могат да ти помогнат да влезеш, стига да се пребориш за тях. Все пак трябва да си най-малко на двайсет години, така че разполагаш с достатъчно време да планираш всичко.

– О! – Ники, изглежда, се замисли за този безкраен период – равняващ се на целия му досегашен живот.

Майлс опита да се постави на неговото място и да си представи как би се почувствал, ако някой му каже, че трябва да чака още трийсет години за нещо, което страстно желае. Опита се да се сети за нещо, което желае страстно. И което би могъл да има. Резултатът бе потискащо малоброен, всъщност никакъв.

Ники се зае да прибере моделите си в подплатената им кутия. Настани „Сокол-9“ в гнездото му, погали с пръстче имперските му военни знаци, после попита:

– Още ли пазиш имперските си сребърни очи?

– Не, накараха ме да ги върна, когато ме увол... когато си подадох оставката.

– Защо напусна?

– Не исках да напускам. Но се разболях.

– И са те направили имперски ревизор?

– Нещо такова.

Ники явно се чудеше как да продължи този учтив разговор.

– Харесва ли ти?

– Малко е рано да се каже. Изглежда, е свързано с много домашни.

– Той погледна виновно към купчинката инфодискове, които го чакаха на комтаблото.

Ники го погледна с разбиране.

– Лошо.

В този момент гласът на Ворсоасон накара и двамата да подскочат.

– Ники, какво правиш тук? Стани веднага от пода.

Ники се изправи и Майлс остана да седи сам. Усети, че сутринта май наистина се е простудил – всичко го болеше.

– Защо тормозиш лорд ревизора? Моля да го извините, лорд

Воркосиган! Много е невъзпитан. – Ворсоасон влезе в стаята.

– О, няма нищо. Водехме интересен разговор на тема скокови кораби. – Майлс се замисли над проблема как да се изправи грациозно пред погледа на сънародник бараярец, без да залитне или да се препъне, оставяйки погрешно впечатление за немощ. Протегна се, както седеше, за да се подготви.

Ворсоасон се намръщи раздразнено.

– А, да, най-новата му мания. Внимавайте да не стъпите бос върху някое от тези проклетни неща, защото ще ви оса... ще ви заболи. Е, всяко момче минава през този етап. После всички го надрастваме. Ники, събери си играчките.

Ники гледаше надолу, но от мястото си Майлс забеляза, че очите му се присвиха възмутено при гези думи. Момчето се наведе да събере остатъка от миниатюрната си флотилия.

– Някои хора порастват заедно с мечтите си, вместо да ги надраснат – промърмори Майлс.

– Зависи от това дали мечтите са разумни – каза Ворсоасон и устните му потрепнаха в тъжна усмивка. А, да. Ворсоасон сигурно много добре осъзнаваше пазения в тайна здравословен проблем, който стоеше между Ники и неговата мечта.

– Не, не зависи. – Майлс се усмихна леко. – Зависи от това колко силен ще израснеш. – Беше трудно да се прецени как точно възприе това момчето, но определено го чу, защото погледът му отскочи обратно към Майлс, докато носеше кутията със съкровищата си към вратата.

Ворсоасон се намръщи – явно не знаеше как да тълкува това противопоставяне – но каза само:

– Кат ме изпрати да кажа на всички, че вечерята е сложена. Върви да си измиеш ръцете, Ники, и повикай дядо си Вортис.

Последната семейна вечеря на Майлс със семейство Ворсоасон беше изпълнена с напрежение. Мадам Ворсоасон непрекъснато си намираще работа около сервирането на чудесно приготвената храна, а едва доловимата скованост в изправения ѝ гръб беше също толкова красноречива, колкото ако си беше окачила плакат с надпис „Оставете ме на мира“. Разговорът беше оставен на професора, който се бе отнесъл някъде, и на Тиен, който, лишен от насока, говореше насила и без особена задълбоченост за комарската политика, като обясняваше авторитетно начина на мислене на хора, които, доколкото можа да разбере Майлс,

никога не беше срещал. Николай явно не смееше да повдигне отново въпроса за скоковите кораби пред баща си.

Майлс се чудеше как е могъл да сбърка мълчаливостта на мадам Ворсоасон през онази първа вечер за признак на душевно спокойствие, а напрежението у Етиен Ворсоасон за енергия. Преди да види с очите си кратките изблици на оживление по-рано същия ден, не бе и подозирал каква голяма част от личността ѝ се губи от поглед или се окопава дълбоко в присъствието на съпруга ѝ.

Сега, когато знаеше за какви признаци да следи, от погледа му не убягна нито лекият сивкав оттенък на Тиен, нито слабият издайнически тремор, прикрит под маската на обичайната за един едър мъж непохватност с дребни предмети. В началото Майлс се бе опасявал, че болната е тя, и бе на крачка да предизвика Тиен на дуел, задето не е предприел незабавни мерки за решаването на проблема. Ако мадам Ворсоасон беше негова съпруга... Но явно Тиен си играеше тези малки игрички на отлагане със собственото си здраве. Майлс познаваше, по-добре от всички, дълбоко залегналия бараярски страх от всякакви генетични увреди. „Смъртен срам“ не бяха само думи. Вярно, че и самият той не развяваше наляво и надясно невидимия си проблем с пристъпите – макар да бе изпитал искрено облекчение, когато го сподели с нея. Не че имаше значение, след като и без това си тръгваха. Тиен бе избрал отрицанието, колкото и глупав да изглеждаше този избор – може пък да се надяваше да го удари метеор преди болестта да се е развила. Потиснатата му склонност към убийство надигна глава при мисълта, че по този начин Тиен е избрал същото и за Николай.

Тъкмо се наслаждаваха на основното ястие – ароматно филе от риба, печено върху картофи с чесън – когато на вратата се позвъни. Мадам Ворсоасон побърза да стане. С неясното чувство, че не е безопасно да отива сама, Майлс я последва. Николай, навярно подушил приключение, понечи да ги придружи, но баща му го върна към недоядената му вечеря. Мадам Ворсоасон погледна към Майлс през рамо, но не каза нищо, провери екрана за посетители до вратата и каза:

– Още един куриер. Я, капитан този път. Обикновено ви изпращат сержант. – После отключи. На прага стоеше млад мъж в непарадна зелена бараярска униформа с отличителния знак на ИмПСи – очите на Хор – на яката.

– Заповядайте.

– Мадам Ворсоасон. – Мъжът кимна отсечено, влезе в коридора и премести поглед върху Майлс. – Лорд ревизор Воркосиган. Аз съм

капитан Тумонен. Ръководя офиса на ИмпСи в Серифоза. – Тумонен изглеждаше към трийсетте, с тъмна коса и кафяви очи като повечето бара-ярци, и малко по-спретнат и в по-добра форма от средния военен на ад-министративна служба, макар че лицето му бе придобило обичайната за живота под купол бледност. В едната си ръка държеше кутийка за дис-кове, а в другата – по-голяма кутия, така че само кимна, вместо да отда-де чест.

– Да, генерал Ратиенс спомена името ви. За нас е чест да имаме та-къв куриер.

Тумонен вдигна рамене.

– Серифозкият клон на ИмпСи е много малък, милорд. Генерал Ра-тиенс нареди да бъдете уведомен веднага щом новото тяло бъде идентифицирано.

Очите на Майлс отскочиха към запечатаната кутийка в ръката на капитана.

– Отлично. Влезте и седнете, моля. – Поведо капитана към мекия нисък диван в средата на дневната. Както и повечето от останалите ме-бели, диванът беше от стандартния комарски куполен тип. Дали мадам Ворсоасон нямаше от време на време усещането, че живее на хотел, вместо да създава свой собствен дом? – Мадам Ворсоасон, бихте ли по-молили вуйчо си да дойде при нас? След като се нахрани, разбира се.

– Бих искал да говоря и с администратор Ворсоасон, след като се навечеря – каза ѝ Тумонен. Тя кимна и излезе, очите ѝ бяха потъмнели от любопитство, но излъчването ѝ си оставаше все така затворено, само-заличаващо се някак, сякаш ѝ се искаше да стане невидима за очите на Майлс.

– С какво разполагаме? – продължи Майлс и се настани на дивана. – Казах на Ратиенс, че може би ще искам да присъствам на първия кон-такт на ИмпСи по този въпрос. – Би могъл да си събере чантата, да я вземе със себе си довечера и да не се връща повече.

– Да, милорд. Точно затова съм тук. Вашият мистериозен труп се оказа местен човек, от Серифоза. Бил е служител в местния клон на про-екта за тераформиране.

Майлс примигна.

– Да не е инженер? Радовас?

Тумонен го зяпна.

– Откъде знаете?

– Просто предположих, защото от няколко седмици се води изчез-нал. О, по дяволите, обзалагам се, че Ворсоасон щеше да го разпознае

веднага. Или... може би не. Беше доста очукан. Хм. Шефът на Радовас смяташе, че е избягал с техникката си, една млада дама на име Мари Трогир. Да не би и нейното тяло да се е появило горе?

– Не, милорд. Но изглежда, ще трябва да започнем да търсим и него.

– Да. При това с целия наличен състав на ИмпСи, както и пълна проверка на миналото ѝ, така мисля. Не знаем дали е мъртва, а ако е жива, със сигурност ще искаме да я разпитаме. Има ли нужда да ви издавам специално нареждане?

– Не е задължително, но със сигурност би ускорило нещата. – В очите на Тумонен светна слабо пламъче на ентузиазъм.

– В такъв случай смятайте, че сте го получили.

– Благодаря, милорд. Реших, че може би ще искате да видите това. – Той подаде на Майлс запечатаната кутийка. – Записах пълното досие на Радовас преди да изляза от офиса.

– ИмпСи води досиета на всички комарски граждани, или той е бил по-специален?

– Не, не държим такива досиета, но разполагаме с търсеща програма, която може да тегли и от най-дълбоките нива на информационната мрежа, при това много бързо. В първата половина на инфодиска е записана биографията му, с извадки от училищните архиви, от медицинските прегледи, финансови и пътни документи, обичайното. Имах време само да ѝ хвърля бегъл поглед. Но Радовас има и малко досие в ИмпСи, датиращо от студентските му години по време на Комарския бунт. Било е затворено след амнистията.

– Интересно ли е?

– Не бих си извадил никакви крайни заключения само по него. Половината от комарското население от тази възрастова група е участвало в студентски протести или е членувало в някоя от никнещите като гъби по онова време революционни групировки, включително и собствената ми тъща. – Тумонен млъкна, за да види как Майлс ще реагира на тази пикантна новина.

– А, оженили сте се за местно момиче, така ли?

– Преди пет години.

– От колко време работите в серифозкия клон?

– От шест.

– Браво на вас. – „Да! Така е останала една бараярска жена в повечето за нещастните ергени като мен.“ – Значи се разбирате добре с местните.

Тумонен се поотпусна.

– В повечето случаи. Освен с тъща ми. Но това едва ли е единствено на политическа основа. – Тумонен се подсмихна. – Затова пък малката ни дъщеричка направо я върти на пръста си.

– Ясно. – Майлс също се усмихна, сетне смръщи замислено чело, обърна кутийката, изрови от джоба си своя ревизорски печат и я отвори. – Анализаторският ви отдел отбелязал ли е тук нещо, на което да обърна особено внимание?

– Аз съм серифозкият анализаторски отдел – жално призна Тумонен, но в очите му проблесна бдителност. – Разбрах, че самият вие сте работили за ИмпСи, милорд. По-добре да ви оставя сам да го прочетете, преди да направя каквото и да било коментар.

Майлс вдигна вежди. Дали Тумонен не вярваше на собствената си преценка, дали пристигането на двама имперски ревизори в сектора му го беше подплашило, или просто се възползваше от възможността за бърз обмен на идеи?

– А колко успяхте да изровите от мрежата за някой си Майлс Воркосиган, което да изчетете набързо, преди да излезете от офиса днес?

– Всъщност го направих онзи ден, милорд, когато бях уведомен за пристигането ви в Серифоза.

– И какво показва анализът ви на въпросната информация?

– Около две трети от кариерата ви е засекретена и за достъп до нея се изисква специално разрешение от щаба на ИмпСи във Ворбар Султана. Но незасекретените ви награди и отличия са статистически впечатляващи и следват твърд модел, съобразен с последователността на предполагаемите ви рутинни куриерски задачи по поръчение на Службата за галактически операции. Надвишават средно пет пъти наградите на следващия най-награждаван куриер в историята на ИмпСи.

– И какво е вашето заключение, капитан Тумонен?

Тумонен се усмихна леко.

– Въобще не сте били куриер, капитан Воркосиган.

– Знаете ли, Тумонен, имам чувството, че ще ми е приятно да работя с вас.

– Надявам се да сте прав, сър. – Той вдигна очи, когато професорът и Тиен Ворсоасон влязоха в дневната.

Вортис доизбърса устата си със салфетката и разсеяно я пхна в джоба си, после се ръкува с Тумонен и му представи Ворсоасон. След като всички се настаниха, Майлс каза:

– Тумонен ни е донесъл идентификацията на излишното тяло.

– О, хубаво – каза Вортис. – Кой е бил онзи човечец?

Майлс наблюдаваше Тумонен, който каза, наблюдавайки Тиен:

– Колкото и да е странно, администратор Ворсоасон, бил е един от вашите служители. Доктор Барто Радовас.

Сивкавият тен на Ворсоасон стана още по-сив.

– Радовас! Какво е правил горе, по дяволите? – Шокът и ужасът върху лицето на Тиен бяха искрени, би се заклел Майлс, а изненадата в гласа му – неподправена.

– Надявах се, че може вие да имате някаква представа, сър – каза Тумонен.

– Абсолютно никаква. На станцията ли е бил, или на кораба?

– Това все още не сме определили.

– Наистина не мога да ви кажа много за този човек. Беше от отдела на Суда. Суда никога не се е оплаквал от работата му, поне пред мен. Заплатата му растеше според очакваното. – Тиен поклати глава. – Но какво, по дяволите, е правил... – Погледна разтревожено Тумонен. – Всъщност той не беше мой служител. Преди няколко седмици си подаде оставката.

– Пет дни преди смъртта си, според нашите изчисления – каза Тумонен.

Тиен смръщи вежди.

– Ами... в такъв случай не може да е бил на борда на онзи кораб с рудата, нали? Не е възможно да е отишъл чак до втория астероиден пояс и да се е качил на кораба преди дори да е напуснал Комар.

– Може да се е качил по пътя – каза Тумонен.

– Всъщност да, възможно е. Мили Боже! Той е женен. Беше женен. Съпругата му още ли е в града?

– Да – каза Тумонен. – Малко по-късно имам среща със служителя от куполната сигурност, който е натоварен да я уведоми за смъртта на съпруга ѝ.

– Жената от три седмици чака, без да има вест от него – каза Майлс. – Още един час едва ли е от значение. Бих искал да прегледам доклада ви преди да тръгнем, капитане.

– Както обичате, сър.

– Професоре, ще дойдете ли с мен?

Накрая всички се събраха в кабинета на Ворсоасон. Майлс чувстваше, че спокойно може да мине и без Тиен, но Тумонен не даде знак, че иска да го изключи от предстоящото занимание.

Докладът все още беше далеч от задълбочения анализ, представляваше по-скоро сбор от необработена информация, подредена

логически, с някои предварителни бележки и обобщения, които Тумонен бе смогнал да направи. Без съмнение по-късно щеше да пристигне и пълен анализ от комарския щаб на ИмпСи. Придърпаха си столове и се наблъскаха около видеоплочата. След като изчетоха началното резюме, Майлс остави на професора да проследи нишката на кариерата на Радовас.

– Прекъснал е следването си по средата и в продължение на две години е бил в Съпротивата – отбеляза Вортис. – По онова време университетът в Равноденствие го затвори за известен период.

– Но изглежда, е натрупал някоя и друга точка с двегодишния си стаж на Ескобар – каза Майлс.

– Там може да му се е случило всичко – обади се Тиен.

– Обаче нищо особено не му се е случило, поне според това тук – малко сухо отговори Вортис. – Търговски операции на орбиталните им докове... дори святна тема за изследователски труд не е могъл да изстиска от това. От университета в Равноденствие не са подновили договора му. Изглежда, не е имал дарба за преподавателска работа.

– Било му е отказано място в Имперския научен институт заради участието му в бунта – посочи Тумонен. – Въпреки амнистията.

– Единственото, което амнистията му е гарантирала, е че няма да го изритат посред нощ от леглото и да го разстрелят – с известно нетърпение каза Майлс.

– Но не му е била отказана на основание недостатъчна техническа компетентност – промърмори Вортис. – След това се хваща на работа, която е доста под образователния му ценз. В комарските орбитални докове.

Майлс сравни датите.

– По онова време вече е имал три малки деца. Нуждаел се е от повече пари.

– Следват няколко безинтересни години – продължи да чете монотонно професорът. – Сменя местоработата си само веднъж със значително увеличение на заплатата и ранга. След това е нает от – Суда е бил съвсем отскоро по онова време, но както и да е – нает е бил от Суда да работи за проекта и се установява тук за постоянно.

– Без увеличение на заплатата този път. Професоре... – Майлс се пресегна през колегата си и докосна с пръст екран, спирайки записа върху този момент от кариерата на покойния доктор Радонас. – Това низходящо развитие не ви ли се струва странно за човек със знания и опит в скоковите технологии? Бил е специалист по петизмерна математика.

Тумонен се усмихна многозначително, от което Майлс заключи, че е сложил пръст, в буквалния и преносния смисъл, точно на мястото, което бе обезпокоило и капитана.

Вортис сви рамене.

– Може да е имал някаква основателна причина. Старата работа да му е омръзнала, или да е започнал да се интересува от нови неща, или мадам Радовас да е решила, че повече не иска да живее на космическа станция. Мисля, че ще трябва да я попитате.

– И все пак е необичайно – предпазливо отбеляза Тумонен.

– Може би – каза Вортис. – А може и да не е.

– Е – въздъхна Майлс, след като мълчанието се проточи. – Хайде да вървим да свършим трудната част.

Апартаментът на семейство Радовас се оказа доста далеч от този на Ворсоасон, но късно вечерта нямаше задръствания. С Тумонен начело, Майлс, Вортис и Тиен – когото Майлс не помнеше да са канили, но който някак се бе прикачил към групичката им – влязоха във фоайето, където завариха да ги чака, не особено търпеливо, една млада жена в униформа на серифозката куполна служба за сигурност.

– А, местното ченге е жена – промърмори Майлс на Тумонен и хвърли през рамо поглед към кавалкадата им. – Добре. Така по няма да приличаме на нашественическа армия.

– И аз така реших, милорд.

Представиха се набързо и взеха асансьора. Той ги остави в коридор, който почти не се различаваше от коридорите във всяка друга жилищна сграда в купола, която Майлс бе видял досега. Местното ченге – бе се представила като групов патрулиращ полицай Ригби – позвъни на вратата.

След пауза, достатъчно дълга Майлс да започне да се пита: „Вкъщи ли си е тя?“, вратата най-после се отвори.

Жената, която се появи на прага, беше стройна и спретнато облечена и за бараярското око на Майлс изглеждаше на трийсет и няколко, което вероятно означаваше, че е към петдесет. Носеше обичайните за Комар панталони и риза, както и дебел пуловер. Изглеждаше бледа и премръзнала, но във външността ѝ определено нямаше нищо, което да отблъсне един евентуален съпруг.

Очите ѝ се разшириха при вида на униформените хора, които явно носеха лоша новина.

– О – въздъхна уморено тя. Майлс, който се бе стегнал за пристъп на истерия, малко се поотпусна. Жената явно щеше да се окаже от онзи тип хора, които не дават израз на емоциите си. Реакцията ѝ най-вероятно щеше да се прояви насаме и по-късно.

– Мадам Радовас? – попита полицайката. Жената кимна. – Аз съм групов патрулиращ полицаи Ригби. За съжаление трябва да ви уведомя, че съпругът ви, доктор Барто Радовас, бе открит мъртъв. Може ли да влезем?

Мадам Радовас притисна устата си с ръка. За момент не каза нищо.

– Ами... – Погледна встрани. – Не съм толкова доволна, колко си мислех, че ще бъде. Как е станало? Онази млада жена... тя жива ли е?

– Може ли да влезем и да седнем? – повтори Ригби. – Боя се, че се налага да ви обезпокоим с няколко въпроса. Ние, от своя страна, ще се опитаме да отговорим на вашите.

Погледът на мадам Радовас се спря разтревожено върху зелената униформа на Тумонен.

– Да. Добре. – После отстъпи встрани и ги покани да влязат.

В средата на дневната се мъдреше поредната стандартна гарнитура. Майлс се настани в единия край, оставяйки на Тумонен да си поделат с полицайката местата директно срещу мадам Радовас. Ригби ги представи един по един. Тиен се присъедини към тях и се сгъна някак на ниския диван, макар да си личеше колко му е неудобно. Професор Вортис поклати леко глава и остана прав, оглеждайки стаята.

– Какво се е случило с Барто? Катастрофа ли е станала? – Гласът на мадам Радовас прозвуча дрезгаво – явно се владееше с мъка, най-сетне осъзнала напълно новината.

– Не сме сигурни – каза Ригби. – Тялото му е било открито в космоса и смъртта му определено има връзка с катастрофата със слънчевото огледало отпреди три седмици. Знаехте ли, че е отишъл на станцията? Каза ли нещо преди да тръгне, което да хвърля светлина върху станалото?

– Аз... – Тя погледна встрани. – Не ми каза нищо. Постъпката му не беше от най-смелите. Беше ми оставил бележка на комтаблото. Докато не я намерих, мислех, че е обикновено работно пътуване.

– Може ли да я видим? – за пръв път се обади Тумонен.

– Изтрих я. Съжалявам. – Тя го погледна смръщено.

– Планът за това... заминаване – мислите ли, че е бил на съпруга ви, или на Мари Трогир? – попита Ригби.

– Виждам, че знаете всичко за тях. Нямам представа. Изненадах се.

Не знам. – Гласът ѝ стана по-остър. – Не се допитаха до мен.

– Често ли пътуваше по работа? – попита Ригби.

– На теренни тестове ходеше доста често. Понякога ходеше и на конференции по тераформиране в Равноденствие. При тези му пътувания обикновено го придружавах... – Гласът ѝ секна.

– Какво взе със себе си? Нещо необичайно? – търпеливо продължи да я разпитва Ригби.

– Само каквото взимаше обикновено при продължителна работа на терен. – Поколеба се. – Беше си взел всичките лични файлове. Най-напред по това разбрах, че не смята да се връща.

– Говорихте ли с някого в службата му за неговото отсъствие?

Тиен поклати глава, но мадам Радовас каза:

– Говорих с администратор Суда. След като намерих бележката. Опитвах се да разбера... какво се е объркало.

– Администратор Суда помогна ли ви? – попита Тумонен.

– Не особено. – Тя отново се намръщи. – Изглежда, смяташе, че не е негова работа какво е станало след напускането на Барто.

– Съжалявам – каза Ворсоасон. – Суда не ми е докладвал за тази страна от въпроса. Ще го накажа. Не знаех.

„А не си и попитал.“ Но колкото и да му се искаше обратното, дори на Майлс му беше трудно да обвини Тиен, че е гледал да се държи настрана от една неприятна семейна ситуация. Студеният поглед, с който мадам Радовас фиксираше Ворсоасон, стана почти презрителен.

– Двамата със съпруга ви сте се преместили тук преди около четири години, нали? – попита Тумонен. – Подобен рязък завой в професионалното поприще изглежда необичаен – от петизмерното пространство към нещо, което на практика е вид гражданско инженерство. Съпругът ви отдавна ли се интересуваше от тераформиране?

За миг мадам Радовас сякаш се обърка.

– Барто милееше за бъдещето на Комар. На мен... на нас ни беше писнало от живота на станциите. Искахме нещо по-улегнало за децата. Доктор Суда търсеше хора за екипа си с различни специалности и с опит в решаването на различни научни проблеми. Сметна, че опитът, който Барто е натрупал по станциите, е ценен. Инженерството си е инженерство, нали така.

До този момент професор Вортис се бе разхождал ненатрапчиво из стаята, като следеше с едно ухо разговора и разглеждаше сувенирите от различни пътувания и снимките на деца от бебешка възраст нататък, които съставляваха принципната украса на помещението. Спря се пред

претърквания с дискове библиотечен шкаф на едната стена и започна да ги вади напосоки, преглеждайки заглавията. Мадам Радовас го стрелна с особен поглед.

– Поради необичайната ситуация, при която беше открито тялото на доктор Радовас, законът изисква извършването на аутопсия – продължи Ригби. – При дадените обстоятелства бихте ли желали тялото или прахът му да ви бъдат върнати след приключването ѝ, или предпочитате да се свържем с друг от роднините му?

– О. Да. На мен, моля. Трябва да го погребем подобаващо. Заради децата. Заради всички. – Вече изглеждаше на крачка да загуби контрол, очите ѝ бързо се пълнеха със сълзи. – Можете ли... не знам. Занимават ли се с такива неща?

– Съветничката по семейни дела в отдела ни ще ви помогне. Ще ви дам номера ѝ преди да си тръгнем.

– Благодаря.

Тумонен се изкашля.

– Поради странните обстоятелства около смъртта на доктор Радовас от комарската ИмпСи също бе поискано да се включи в разследването. Дали не бихте ни позволили да прегледаме комтаблото и личните ви записи, да видим дали няма да ни подсказат нещо.

Мадам Радовас докосна с пръст устните си.

– Барто взе личните си файлове. Останали са всъщност само моите.

– Понякога един професионален оглед може да разкрие повече.

Тя поклати глава, но все пак каза:

– Ами... добре, щом настоявате. – После добави язвително: – Не предполагам, че ИмпСи се нуждае от разрешението ми.

Тумонен не отрече, но каза:

– Предпочитам да запазя малкото учтивост, която е по силите ми, мадам, а тя не е много при естеството на нашата работа.

Откъм другия край на стаята се обади професор Вортис, ръцете му бяха пълни с дискове:

– Приберете и библиотеката.

В очите на мадам Радовас припламнаха объркване и гняв.

– И защо ви е библиотеката на бедния ми съпруг?

Вортис вдигна очи и ѝ се усмихна обезоръжаващо.

– Библиотеката на един човек говори за начина на мисленето му така, както дрехите дават информация за формата на тялото. Взаимовръзките между неща, нямащи на пръв поглед нищо общо, може да съществуват единствено в мислите му. Някакъв странен разпад започва да се

усеща във всяка библиотека, когато собственика ѝ вече го няма. Струва ми се, че със съпруга ви бихме станали приятели, ако се познавахме. По този призрачен начин може би ще успее да го опозная, донякъде поне.

– Не виждам защо... – Устните ѝ се свиха смутено.

– Ще ви я върнат след ден-два – успокоително каза Тумонен. – Има ли нещо в нея, което да ви трябва в момента?

– Не, но... ох... не знам. Вземете я. Вземете каквото искате, вече ми е все едно. – Сълзите ѝ най-после рухнаха. Групов патрулиращ полицаи Ригби ѝ подаде хартиена къричка, която извади от един от многобройните джобове по униформата си, и се намръщи на бараярците.

Тиен се размърда смутено, а Тумонен запази професионалната си безизразност. Приемайки избухването ѝ като знак, че е негов ред, капитанът от ИмПСи се изправи, занесе куфарчето си при комтаблото в ъгъла до отделената с портал трапезария, отвори го и включи една от стандартните черни кутии на ИмПСи в страничния вход на машината. По знак на Вортис Ригби и Майлс му помогнаха да свали библиотечния шкаф от стената и да го запечата преди транспортирането. Тумонен, след като изсмука до дъно комтаблото, прокара един скенер над библиотечката, която по преценка на Майлс съдържаеше близо хиляда диска, и подаде вид-разписката на мадам Радовас. Тя пхна тънката пластмасова лентичка в джоба на сивите си панталони, без дори да я погледне, и остана да стои със скръстени ръце, докато нашествениците се готвеха да си тръгват.

В последния момент обаче прехапа устни и изрече на един дъх:

– Администратор Ворсоасон. Няма ли... ще получа ли... полага ли ми се някаква застраховка?

Дали не беше материално затруднена? Двете ѝ по-малки деца все още бяха студенти, според файловете на Тумонен, и бяха на издръжка на родителите си. Разбира се, че беше затруднена. Но Ворсоасон поклати тъжно глава.

– Боя се, че не, мадам Радовас. Смъртта му е настъпила след като е напуснал работа.

Ако беше обратното, за ИмПСи проблемът би бил далеч по интересен.

– Значи няма да получи нищо, така ли? – попита Майлс. – Без да има никаква вина, е лишена от нормалното вдовишко обезщетение само заради – той отхвърли няколко по-обидни определения, – заради лекомислието на покойния си съпруг?

Ворсоасон вдигна безпомощно рамене и се обърна към вратата.

– Чакайте – каза Майлс. От сутринта не беше свършил нищо полезно и това го дразнеше. – Грегор не одобрява да се изхвърлят вдовици на улицата. Повярвайте ми. Ворсоасон, идете в службата си и направете необходимото жената да си получи обезщетението.

– Не мога... как... да не искате да променя датата на напускането му?

„И да създадеш любопитния законов казус за човек, подал оставката си един ден след като е умрял? По какъв начин, с помощта на спиритист?“

– Не, не, разбира се. Просто го направете по имперска заповед.

– Във формулярите няма място за вписване на имперски заповеди! – каза Ворсоасон.

Майлс успя някак да преглътне последното. Тумонен ги наблюдаваше, ококорил очи, пълни с възхищение и трудно потискан смях. Дори челото на мадам Радовас се навъси от изумление. Погледна право към Майлс, сякаш го виждаше за пръв път. Най-накрая Майлс каза спокойно:

– Пропуск в оформлението, който ще трябва да отстраните, администратор Ворсоасон.

Тиен отвори уста за ново възражение, но после – умно от негова страна – я затвори. Професор Вортис се отпусна облекчено. Мадам Радовас, притиснала длан до бузата си в израз на изумление, се обърна към Майлс.

– Благодаря ви... лорд Воркосиган.

След обичайната за такива случаи заключителна реплика „ако се сетите за още нещо, обадете се на този номер“, глутницата им се изнесе по коридора. Вортис връчи библиотечния шкаф на Тиен да го носи. Във файла на сградата груповата патрулираща полицайка попита:

– Има ли още нещо, което ИмПСИ би искала да направим? Смъртта на доктор Радовас, изглежда, е извън юрисдикцията на Серифоза. Близките роднини автоматично се смятат за заподозрени в случай на неизяснена смърт, но тя е била тук през цялото време. Не виждам как би могла да има нещо общо с тяло, открито в космоса.

– Нито пък аз, поне за момента – призна Тумонен. – Засега продължете с нормалните си процедури и изпратете в офиса ми копия от всичките си доклади и файлове с доказателствен материал.

– Услуга, която едва ли бихте ни върнали, предполагам. – Ако се съдеше по кривата ѝ усмивка, Ригби знаеше отговора.

– Ще видя какво мога да направя, в случай че се появи нещо, което

да засяга вътрешната сигурност на купола – предпазливо обеща Тумонен. Веждите на Ригби подскочиха изненадано дори при тази нищожна отстъпка от страна на ИмПСи.

– Утре сутринта трябва да излети – каза Воргис на Тумонен. – Няма да имам време сам да прегледам подробно библиотечните дискове. Опазявам се, че ще трябва да натоваря с тази задача ИмПСи.

Тумонен огледа преценяващо дисковете и перспективата явно го хвърли в ужас. Майлс побърза да добави:

– По мое нареждане изискайте специалист-анализатор от щаба за тази работа. Един от умниците в сутерена, най-добре с инженерно и математическо образование... нали така, професоре?

– Да. Най-добрият специалист, до когото можете да се доберете – каза Воргис.

Тумонен определено изглеждаше облекчен.

– Какво бихте искали да търсим в дисковете, милорд ревизор?

– Не съм съвсем сигурен – каза професорът. – Нали затова държа на анализатор от ИмПСи? В основни линии, искам от него да създаде независим психологически портрет на Радовас на базата на тази информация, които по-късно да сравним с впечатленията от други източници.

– Непредубеден поглед към ума, събрал тази библиотека – замислено промърмори Майлс. – Разбирам.

– Сигурен съм, че разбираш. Поговори с човека, Майлс, ти познаваш начина им на работа. А знаеш и ние какво искаме.

– Разчитай на мен, професоре.

Връчиха библиотечния шкаф на Тумонен, а групов патрулиращ полицай Ригби си тръгна. Наближаваше полунощ.

– Е, в такъв случай аз ще занеса тия неща в офиса си – каза Тумонен – и ще се обадя в щаба да им съобща новината. Още колко време ще останете в Серифоза, лорд Воркосиган?

– Не съм сигурен. Засега оставам. Трябва да поговоря със Суда и с останалите колеги на Радовас, преди да се върна на орбита. Аз... мисля утре да се преместя в някой хотел, след като професорът тръгне за орбиталната станция.

– Добре дошли сте да останете в дома ми, лорд Воркосиган. – каза Тиен – формално и определено без да настоява.

– Благодаря ви, администратор Ворсоасон. Кой знае, може би ще съм готов да последвам професора още утре вечерта. Ще видим как ще се завъртят нещата.

– Ще ви бъда признателен, ако държите службата ми в течение на

плановете си – каза Тумонен. – Вие, разбира се, бяхте в правото си да отмените обичайната охрана за хора от вашия ранг, лорд Воркосиган, но сега, когато случаят, по който работите, изглежда, придобива местен привкус, аз силно ви препоръчвам да преосмислите този въпрос.

– Охраната на ИмпСи обикновено е съставена от много приятни хора, но на мен наистина не ми се ще да се спъвам в тях на всяка крачка – отвърна Майлс и потупа комуникатора на ИмпСи, който изглеждаше неестествено голям върху лявата му китка. – Нека засега се придържаме към първоначалния компромис. Ако ми потривате, ще викам за помощ, обещавам.

– Както желаете, милорд – неодобрително каза Тумонен. – Имате ли нужда от нещо друго?

– Тази вечер не – каза Вортис с прозявка.

„Имам нужда всичко това да придобие някакъв смисъл. Имам нужда от половин дузина ревностни информатори. Искам да остана сам в заключена стая с Мари Трогир и доза фаст-пента. Дори и онази бедна огорчена вдовица бих искал да натъпча с фаст-пента.“ На Ригби щеше да ѝ трябва съдебно нареждане за подобна агресивна и обидна стъпка. Майлс би могъл да го направи с едно щракване на пръстите и с помощта на Императорския глас, който бе взел на заем – стига да нямаше нищо против да се превърне в един извънредно неприятен лорд ревизор. Просто все още нямаше достатъчно основания за подобно нещо. „Но Суда по-добре да внимава какво ще ми каже утре.“ Майлс поклати глава.

– Не. Вървете да се наспите.

– По-късно. – Тумонен се усмихна криво. – Лека нощ, милорди, лека нощ, господин администратор.

ГЛАВА 7

Екатерин лежеше полузадрямала на дивана в дневната и чакаше мъжете да се приберат. Вдигна ръкавите си и огледа синините, които потъмняваха върху китките ѝ там, където я бяха стискали ръцете на лорд Воркосиган.

Телата на хората обикновено не я занимаваха. Гледаше ги в лицето, а беглите погледи, които им хвърляше от шията надолу, имаха за цел единствено да разчетат социалния език на облеклото. Тази... не, не беше неохота, а по-скоро един вид параван, зад който се криеше... изглеждаше като обикновен акт на благовъзпитаност и беше част от сексуалната ѝ лоялност, несъзнателна и автоматична като дишането. Затова беше двойно по-смушавашо да открие до каква степен я интригува този дребосък. А и много нетактично, като се имаше предвид странното му тяло. Лицето му, след като веднъж бе проникнала през предпазливата му непрозрачност, беше... ами, чаровно, пълно с хумор, като сух барут, който чака първата искра, за да избухне в поредното остроумие. Това лице, в комплект с тяло, носещо белезите на ужасна болка, я караше да губи ориентация. Беше ли някакъв вид извратено воайорство фактът, че веднага след първоначалния шок бе разтърсена от потиснатото желание да изтръгне от него всичко за бойните му рани? „Не сме оттук“ – бяха ѝ прошепнали онези йероглифи върху плътта му, пълни с екзотични обещания. Както и: „Аз оцелях. Искаш ли да знаеш как?“

„Да. Искам да знам как.“ Притисна с пръсти основата на носа си, сякаш можеше да отблъсне зараждащото се главоболие, сбиращо се зад очите ѝ. Трепна при звука от отварящата се входна врата, но познатите гласове – на Тиен и на вуйчо ѝ – я успокоиха. Зачуди се какво ли са открили.

Тумонен не беше с тях, откри с облекчение тя, когато излезе в коридора. Можеше да приспи домакинството си за през нощта, като всяка добра домакиня. Тиен изглеждаше напрегнат, Воркосиган изглеждаше уморен, а вуйчо Вортис си изглеждаше както винаги. Воркосиган тъкмо казваше:

– Мисля, че се подразбира от само себе си, Ворсоасон, че утрешната инспекция ще е изненадваща.

– Естествено, милорд ревизор.

– Открихте ли нещо интересно? – попита Екатерина, докато

заклучваше след тях.

– Хм, мадам Радовас не можа да ни предложи никакво обяснение как нейният самоотзовал се съпруг се е озовал на нашия огледален кораб-обкрушенец – каза вуйчо Вортис. – А аз се надявах, че ще може да ни помогне.

– Толкова е тъжно. Изглеждаха такава хубава двойка.

– Е, нали ги знаеш мъжете на средна възраст. – Тиен сви възмутено рамене, явно изключвайки себе си от въпросната категория.

„Ах, Тиен. Защо ти не беше избягал с някоя по-млада и по-богата жена? Навярно би бил по-щастлив. Едва ли би могъл да си по-малко щастлив, отколкото си в момента. Защо трябва верността да е единствената ти добродетел?“ Поне доколкото тя знаеше. Макар че се бе питала през онзи, слава Богу, отминал, странен период на неговите обвинения, защо един акт, който за нея бе немислим, се е превърнал в такава мания за него. Може би той не го смяташе за чак толкова немислим? Не разполагаше обаче с необходимата енергия, за да ѝ пука.

Предложи им да хапнат нещо леко, но на поканата ѝ се отзова само вуйчо ѝ, а другите си отидоха в стаите. Докато вуйчо ѝ се нахрани и ѝ каже лека нощ, а тя раздига масата и тръгне към собствената си спалня, минавайки на път да нагледа Николай, Тиен вече се бе мушнал в леглото и лежеше със затворени очи в своята си половина. Още не беше заспал. Тя се мушна до него, а той се обърна, праметна ръка през тялото ѝ и я придръпа към себе си.

„Той наистина ме обича, по някакъв свой си, абсурден начин.“ От тази мисъл почти ѝ се доплака. И все пак какви други човешки връзки имаше Тиен освен с нея и с Николай? Отчуждената му майка, която се бе омъжила повторно, и призракът на мъртвия му брат. Понякога Тиен се притискаше нощем в нея, както давещ се човек се притиска към клона, който го държи над водата.

Ако имаше ад, Екатеринбург се надяваше братът на Тиен да е в него. Ворски ад. Той бе постъпил правилно, о, да, бе изтръгнал от корен собствената си мутация, давайки верния пример, но за Тиен бе невъзможно да – така да се каже – да живее съобразно с него. Беше се опитал да го последва, на два пъти в началото и веднъж по-късно, с опити за самоубийство, които бяха толкова несръчни, че трудно можеха да минат за нещо повече от жестове на отчаяние. Първите два пъти тя се бе ужасила до дъното на душата си. За известно време бе вярвала, че нейната вярогност и зависимостта ѝ от него са единствените неща, които го задържат на този свят. При третия опит вече беше претръпнала. Още няколко

такива и в нея едва ли щеше да е останало нещо човешко. А може и вече да не беше останало.

С надеждата, че ще излъже съня, тя забави дишането си и се прес-тори, че спи. След малко Тиен, който не беше по-заспал от нея, стана и отиде до банята. Но вместо да се върне в леглото, мина на пръсти през спалнята и тръгна към кухнята. Може би все пак бе решил да похапне. Щеше ли да му хареса, ако му затоплеше чаша мляко с бренди и подправки? Това беше една стара рецепта от баба й – успокояваща напитка за болната внучка, макар че по-голямата част от щедрите дози някак винаги се оказваше в чашата на старата дама. Екатерина се усмихна на спомена и тихо последва Тиен.

Самотната мъждива светлинка отпред не идваше от хладилника, а от комтаблото в кухнята. Тя спря учудена на прага. В дома на родителите й единствената допустима причина да се обаждаш някому по това време на нощта бе, за да съобщиш или за смърт, или за раждане – правило, което и самата тя бе възприела.

– Какво, по дяволите, е правило тялото на Радовас горе? – проговори дрезгаво и тихо Тиен, с гръб към нея, на човека, чийто образ се виждаше на видеоплочата – администратор Суда. Суда обаче не беше по пижама, както би трябвало по това време, а все още с дрехи. Да работи въщи толкова късно? Е, инженерите си бяха такива. Тя се дръпна в сенките на коридора. – Нали ми каза, че бил напуснал.

– Напусна – потвърди Суда. – Не е наш проблем какво е правил след това.

– Друг път не е. Утре ония от ИмпСи ще плъзнат из целия отдел. Истинска инспекция, а не обиколка за високопоставени гости, които можем да водим за носа, да ги нагостим с официален обяд и да им помахаме за довиждане. Само като си помисля за това и си представям как му светват очичките на оня лайнар Тумонен.

– Ще се оправим с тях. Лягай си, Ворсоасон.

„Лорд ревизор Воркосиган изрично ти каза, че държи инспекцията да бъде изненадваща, Тиен. Той говори с Императорския глас. Какви ги вършиш?“ Тя задиша безшумно през уста и усети, че започва да й се повдига.

– Ще разберат за малкото ти планче и тогава всички ще затънем до ушите – каза Тиен.

– Няма да разберат. В града сме тип-топ. Само ги дръж далеч от експерименталната станция и ще ги посрещнем и изпратим като по мед и масло.

– Експерименталната станция е куха черупка. Отделът ти съществува само във файловете. Какво ще стане, ако поискат да говорят с някоя от твоите мъртви души?

– С теб например? – Устата на Суда се изкриви в насмешлива усмивка. – Успокой се.

– Няма да потъна с теб.

– Мислиш, че имаш избор ли? – Суда изсумтя. – Слушай. Всичко ще бъде наред. Могат да си правят ревизията цял ден и пак няма да открият друго освен един куп колонки с цифри, които са сборувани без грешка. Лена Фоскол от счетоводството е най-педантичният крадец в галактиката. Имаме такава преднина, че никога няма да ни настигнат.

– Суда, те ще поискат да говорят с хора, които не съществуват. Тогава какво?

– В отпуска са. Работят на терен. Можем да протакаме.

– Колко дълго? И после какво?

– Върви да си лягаш, Ворсоасон, и престани да нервничиш.

– Дявол да го вземе, от три дни имам двама имперски ревизори в къщата си. – Той млъкна и си пое шумно въздух. Суда сви рамене в жест на съчувствие. Тиен продължи, снишил още повече глас: – Има и... друго. Трябва ми аванс. Още двайсет хиляди марки. И то веднага.

– Веднага? О, да бе, тъкмо под носа на ИмпСи, как ли не. Не се ли чуваш какви ги говориш?

– По дяволите, парите ми трябва. Иначе...

– Иначе какво? Ще идеш в ИмпСи да се предадеш? Виж, Тиен. – Суда приглади измъчено косата си. – Недей да си вириш много главата. Дръж си устата затворена. Усмиввай се сладко на добрите момчета от ИмпСи, пращай ги при мен и ще се оправим с тях. Дай да караме едно по едно, а?

– Суда, знам, че можеш да намериш тези двайсет хиляди. Най-малко петдесет хиляди на месец изтичат към бюджета на отдела ти и оттам в твоя джоб, и това само от заплатите на измислените ти служители, а един бог знае колко ти идват и от другото – макар да съм сигурен, че любимата ти счетоводителка... ами ако решат нея да разпитат с фаст-пента?

Какво бе направил Тиен? Не й беше трудно да запълни празнотите. Най-малкото злоупотреба и подкупи, и то в големи мащаби. Откога продължаваше това? Приглушените гласове откъм кухнята си размениха още няколко сърдити реплики, после синкавият екран на холовидеото изгасна и в коридора стана съвсем тъмно, с изключение на мъждивата

светлина, идваща откъм кехлибарените лампи в парка отсреща. Екатерина се плъзна по коридора обратно към банята и заключи вратата. Бързо пусна чешмата и се опря разтреперана на мивката, втренчила поглед в неясното си отражение в огледалото. Мъждивата нощна светлина се отразяваше на удавени искри в разширените ѝ зеници. След малко леглото изскърца под тежестта на Тиен. Тя чака дълго, но когато най-сетне се измъкна от банята, той все още беше буден.

– Мм? – неясно измънка той, когато тя се пхна под завивките.

– Нещо не ми е добре – промълви тя. Беше си истина.

– Какво си яла?

– Нищо особено. – Тя се сви на топка в своята половина на леглото с надеждата да успокои засилващото се гадене.

– Защо не вземеш нещо? Ако ще се въртиш цяла нощ, и двамата няма да можем да заспим.

– Ако не ми мине. – „Трябва да разбере истината.“ След малко добави: – Днес успя ли да придвижиш нещата за галактическото ни пътуване?

– Не. Бях прекалено зает.

Но не толкова, че да пропусне да прехвърли средствата ѝ в собствената си сметка, както бе установила по-рано днес.

– Искаш ли... аз да се заема с уреждането му? Не виждам защо ти трябва да се нагърбваш с всичко. Имам достатъчно свободно време. Вече проучих няколко орбитални медицински центъра.

– Не сега, Кат! Можем да се оправим с това и по-късно. Другата седмица, след като вуйчо ти си замине.

Тя се отказа да настоява и впери поглед в мрака. „Не знам за какво са му онези двайсет хиляди марки, но знам за какво не са – да изпълни дадената ми дума.“

Най-накрая той се унесе и спа около два часа. Екатерина гледаше как времето се процежда покрай нея, черно и бавно като катран. „Трябва да разбере истината.“

„И след като я разбереш, тогава какво? И ти ли ще се справиш с нея по-късно?“ Лежеше и чакаше зората.

„Зората е строшена, не помниш ли?“

Сутрешните ѝ задължения около Николай ѝ помогнаха да се овладее. Вуйчо ѝ излезе рано, за да хване орбиталния си полет.

– Ще дойдеш ли пак? – тъжно го попита тя, докато му държеше

сакото във вестибюла.

– Надявам се, но не мога да ти обещая. Това разследване вече се проточи повече, отколкото предполагах, а взе и някои неочаквани насоки. Наистина нямам представа кога ще свършим. – Той се поколеба. – Ако се проточи и след края на семестъра в Окръжния университет, може би професорката ще успее да прескочи насам за известно време. Как ти се струва?

Понеже не можеше да се довери на гласа си, Екатерина само кимна.

– Добре. Добре. – Сякаш се канеше да каже още нещо, но сетне само вдигна рамене, усмихна се и я прегърна за довиждане.

Тя успя да не се засече кажи-речи нито веднъж с Тиен и Воркосиган, като за целта изпрати Ники до училището. Както се бе й надявала, когато се върна, апартаментът беше празен.

Изпи още няколко болкоуспокояващи заедно с поредната чаша кафе и се насили да влезе в кабинета на Тиен и да седне пред комтаблото му. „Ще ми се да бях взела на сериозно предложението на лорд Воркосиган да ме научи на този номер.“ Гневът към лорда мутант, който я бе обзел вчера, сега й изглеждаше прекален. Грешно насочен. Доколко фактът, че познаваше и кътните зъби на Тиен, можеше да компенсира липсата й на опит в този вид душене? Не достатъчно, подозираще тя, но все пак трябваше да опита.

„Започвай. Нарочно се бавиш.“

„Не. Бавя се, защото съм отчаяна.“

Финансовите дела на Тиен не бяха заключени с кодов печат, може би защото машината си беше лично негова. Приходите съвпадаха със заплатата му, разходите... като се приспаднаха всички рутинни сметки и харчове, остатъкът би трябвало да е в рамките на едни нормални спестявания. Тиен не се впускаше в излишни луксове, нито имаше скъпи хобита. Но сметката беше почти празна. Няколко хиляди марки бяха изчезнали безследно, включително нейните пари, прехвърлени вчера сутринта. Не, чакай... този трансфер още беше в списъка, явно го бе вкарал набързо и не бе имал време да го изтрие или скрие някъде. И беше трансфер, а не разход, към един файл, който се появяваше единствено тук.

Тя проследи трансферния маркер до една скрита сметка. Над видеоплочата се появи дланова ключалка.

Когато двамата с Тиен си бяха отворили сметки на Комар, преди по-малко от година, бяха предвидили възможността един или друг от тях да бъде временно възпрепятстван и всеки от тях имаше извънреден достъп до сметките на другия. Как беше задал Тиен тази сметка –

напълно самостоятелно, или като дъщерна клетка на основната си финансова програма, оставяйки машината да свърши работата вместо него? „Може пък тайните агенти на ИмпСи да нямат патент над всички предимства“ – мрачно си помисли тя и сложи дясната си ръка в светлинната кутия. Решиш ли да предадеш нечие доверие, пред теб охотно се отваря удивителен диапазон от възможни действия.

Същото направи и файлът.

Тя си пое дълбоко дъх и се зачете.

Най-голямата част от запечатаната информация се оказа едно обстойно изследване, не много по-различно от нейното, върху дистрофията на Ворзон. Но новата мания на Тиен, изглежда, бяха комарските търговски флотилии.

Икономиката на Комар зависеше от неговите скокови точки, разбира се, и от обслужването на търговски кораби от други светове, които минаваха през тях. Но след като цялата тази печалба се натрупа, възниква въпросът къде да я реинвестираш? В края на краищата броят на точките в комарския космос не беше неограничен. Така че Комар се бе заел да създаде собствени търговски флотилии, които се впускаха в дълги и сложни маршрути, продължаващи месеци и дори години, и понякога се връщаха с приказни печалби.

А понякога не. Истории за най-големите и легендарни завръщания заемаха централно място във файловете на Тиен. Провалите, несъмнено по-малобройни, бяха сбутани на една страна. Тиен открай време си беше заклет оптимист. Всеки следващ ден щеше да му донесе големия удар – удара, който да го изстреля право на върха, прескачайки всички стъпала дотам. Той, изглежда, наистина вярваше, че в живота става така.

Някои от флотилиите бяха под строгия контрол на известните фамилни корпорации – комарските олигарси, като рода Тоскана например. Други предлагаха акции на борсата и всеки комарец можеше да си купи колкото иска, щом има пари за залагане. Почти всички комарци го правеха, макар и на дребно. Беше чула един бараярски бюрократ да се шегува, че това замествало почти всички други видове комар на Комар.

„А когато си на Комар, прави както правят комарците.“ Със свито сърце, тя извика финансовата част на файла.

Откъде, за Бога, беше взел Тиен сто хиляди марки, за да закупи флотски акции? Заплатата му не надвишаваше пет хиляди марки на месец. А и – след като го беше направил – защо беше заложил всичките сто хиляди на една флотилия?

Насочи вниманието си към първия въпрос, на който поне потенциално можеше да се намери отговор във финансовата страница на файла, без да е необходим психологически анализ. Отне й известно време да разбие кредитния поток според различните му източници. Отчасти отговорът се криеше в краткосрочен заем за шейсет хиляди марки при обезпокоително висока лихва, гарантиран с пенсионната му осигуровка, а останалите акции на стойност четиридесет хиляди марки бяха закупени с... какво? С пари, които, според наличната информация, бяха дошли отникъде.

От Суда? Това ли имаше предвид той под „мъртви души“?

Екатерин продължи да чете. Флотилията, на която Тиен бе заложил взетия заем, бе потеглила сред фосйрверки и фанфарен гръм, а на вторичните пазари акциите й се бяха търгували при покачващи се цени седмици след отпътуването й. Тиен дори си бе направил многоцветна графика, отразяваща електронните му печалби. Сетне флотилията бе претърпяла катастрофа – беше загубила цял един кораб заедно с товара и екипажа му. И вече неспособна да изпълни много от планираните търговски обиколки, разчитащи на изгубения товар, се бе прибрала предсрочно у дома, подвила опашка между въображаемите си крака. Някои флотилии носеха на вложителите си печалба две към едно, макар че средната възвръщаемост беше в рамките на десетте процента, а Златното пътуване на Марат Гален през миналия век беше известно с приказното богатство от сто към едно за всяка закупена акция, което бе донесло на акционерите си.

Флотилията на Тиен обаче бе донесла на вложителите си загуба от четири към едно.

С остатъкът от двайсет и пет хиляди марки, с четирите хиляди на Екатерина, с личните си спестявания и с нищожната си пенсионна осигуровка Тиен бе в състояние да върне само две трети от дълга си, чийто срок изтичаше. Всъщност вече беше изтекъл, ако се съдеше по агресивния тон на съобщенията от кредиторите, които се бяха натрупали във файла. Когато бе казал на Суда, че му трябва двайсет хиляди марки веднага, Тиен не беше преувеличил. Тя не можа да се сдържи да не пресметне колко години ще й трябва, за да спести двайсет хиляди марки от домакинския си бюджет.

Какъв кошмар! За малко да й стане жал за бедния човечец.

Ако не беше малкият проблем с произхода на онези първи четиридесет хиляди марки.

Екатерин разтърка челото си. Имаше ужасното чувство, че няма да

й е трудно да възстанови неизвестните величини в цялата тази логическа верига. Сложната и дълбоко окопана система за злоупотреби в проекта за тераформиране едва ли беше дело на Тиен. Всичките му предишни мошеничества бяха дребни – премълчано по-голямо ресто, леко завишаване тук и там в отчетите за служебни разноски – обичайната незначителна ерозия на характера, от която страдат почти всички в моменти на слабост. Не беше крал обаче. Суда пък работеше за проекта повече от пет години. А престъплението определено беше с местен, комарски произход. Тиен, наскоро назначен за шеф на серифозкия клон, навярно се бе натъкнал на него и Суда бе купил мълчанието му. Значи... дали и предишният бараярски администратор, на чието място бе дошъл Тиен, също бе взимал своя дял? Въпрос, без съмнение достоен за ИмпСи.

Но Тиен беше затънал до гуша и сигурно в един момент си бе дал сметка за това. Оттам и идеята за акциите, заложили на търговската флотилия. Ако вложението му се бе върнало четири към едно, вместо обратното, Тиен щеше да е в състояние да върне взетия подкуп, да се разплати с кредиторите и да изплува на чисто. Дали бе хранил някаква подобна безумна надежда в сърцето си?

И ако късметът му се бе усмихнал, вместо да му обърне гръб, щеше ли този импулс да оцелее достатъчно дълго, за да се превърне в реалност?

„И ако Тиен бе измъкнал от шапката си сто хиляди марки и ти бе казал, че ги е спечелил от флотски акции, щеше ли да го попиташ за произхода на първоначалния му капитал? Или щеше да подскочаш от щастие и да го сметнеш за неподозирани финансов гений?“

Беше се превила на две върху стола. Болеше я цялото тяло – болката пълзеше нагоре по гърба, оттам – по врата, после в главата, после навън и оттам – в сърцето. Очите ѝ бяха сухи.

Всяка ворска жена дължеше върност първо на съпруга си. Дори в държавна измяна, дори в смърт. Шестата графиня Ворвейн бе последвала съпруга си досами стегалките, от които щял да виси, докато умре от глад, заради участието си в Селитрения заговор. Седнала в краката му, отказвайки да се храни, и умряла, всъщност един ден преди него, от срам. Велика трагическа история беше тази – една от най-добрите кървави мелодрами от периода на Изолацията. Даже бяха направили холо-видео по нея, макар че във видеоверсията двамата умираха в един и същ миг, сякаш в резултат на едновременен оргазъм.

„Това означава ли, че ворските жени нямат своя си чест? Преди Тиен да влезе в живота ми, не съм ли била цялостна личност?“

„Да, бях, и заложих личността си на брачната си клетва. Кажи-речи същото като да купиш акции само от една флотилия.“

Ако Тиен се бе посветил на някоя велика, макар и заблудена политическа страст – ако бе свързал съдбата си с губещата страна във Вордарианското претендентство или нещо друго – ако бе следвал убежденията си, тя вероятно би го последвала, и то съвсем доброволно. Но тук не ставаше въпрос за вярност към велика кауза или дори към някоя величествена в своя трагизъм грешка.

Беше просто глупост като капак на користолюбие. Не беше трагедия, а фарс. Съвсем в стила на Тиен. Но тя не виждаше никаква чест и в това да предаде собствения си болен съпруг на властите.

„Ако продължавам да се смаявам в стремежа си ръстът ми да не надвишава неговия, скоро съвсем ще изчезна.“

Но ако не беше ворска жена, какво беше тогава? Да отстъпи от мястото си до Тиен означаваше да престъпи през ръба на пропаст, отвъд който има само мрак.

Беше, как му казваха, вратичка за бягство. Ако си тръгнеше преди да се е отприщила кризата, преди цялата тази отвратителна бъркотия да е станала обществено достояние, нямаше да е напуснала Тиен в момент на най-голяма нужда, нали?

„Попитай воинското си сърце, жено. Да дезертираш в нощта преди битката по-приемливо ли е от това да дезертираш в разгара ѝ?“

Ако не си тръгнеше, значеше мълчаливо да се примири с този фарс. Само незнанието беше невинност, блаженство. Знанието беше... всичко друго, но не и сила.

Никой нямаше да ѝ се притече на помощ. Никой не би могъл. Само да отвореше уста и да прошепнеше „помощ“. означаваше да даде знак за унищожаването на Тиен.

Дълго седя неподвижна като камък в тишината на празния апартамент.

ГЛАВА 8

Капитан Тумонен държеше да се срещнат във фойето на жилищната сграда, където живееше семейство Ворсоасон, вместо в офиса на проекта за тераформиране – жест на любезност, който не заблуди Майлс дори за момент. Изглежда, имперският ревизор щеше да бъде обезвреден с охранител от ИмпСи, независимо дали е поинскал такъв, или не. Майлс почти с нетърпение очакваше да види как ще се справи Тумонен с теста по любезна изобретателност, на който решимостта му да го охранява без съмнение щеше да го подложи.

На спирката от другата страна на парка Майлс се възползва от възможността да вкара Тиен в друга кола, като заяви, че двамата с Тумонен трябвало да останат насаме и да обсъдят новините от изминалата нощ. Няколко станали по тъмно пътници се натъкнаха заедно с администратора и колата се плъзна в тръбата. Когато други двама комарци, вече обезкуражени от зелената имперска униформа, се приближиха достатъчно, за да различат върху якичката на капитана и знака на ИмпСи, свиха моментално встрани, изгубили всякакво желание да се присъединят към малката компания на Майлс.

– Винаги ли се возиш сам? – попита го Майлс, когато капакът се затвори и колата се плъзна напред.

– Когато съм с униформа. Действа като заклинание. – Тумонен се усмихна. – Но реша ли да подслушам какво ги говорят серифозците, гледам да съм цивилен.

– Ясно. Докъде стигнахте с библиотеката на Радовас?

– Изпратих един от консулските охранители да я занесе лично в щаба в Равноденствие. Равноденствие е три часови пояса напред от нас, така че аналитикът им вече трябва да е започнал работа по нея.

– Добре. – Майлс се навъси. Консулски охранители? – Хм... точно колко голям е клонът на ИмпСи в Серифоза, капитан Тумонен?

– Ами... аз самият, сержантът, който изпълнява длъжността на мой секретар, и двама ефрейтори. Задачата ни е да поддържаме базата данни, да координираме информационния поток към щаба и да оказваме съдействие на агентите, които щабът изпраща при нас със специални задачи. Да не забравя и моя лейтенант, който командва охраната на секторното подконсулство.

„Имперски консул“ беше титлата на бараярския вицекарал на Комар,

дадена му като реверанс към местните традиции. Това, че Майлс бе пристигнал в Серифоза инкогнито, му бе послужило като извинение, или поне той бе предпочел да мисли така, за да си спести официалната визита при районния заместник на консула.

– Само толкова? Двайсет и четири часа на ден, седем дни в седмицата?

– Да, за жалост. – Тумонен се усмихна измъчено. – В Серифоза не става кой знае какво, милорд. По време на Бунта той е бил един от най-слабо активните куполи – традиционна политическа апатия, която се е запазила и до ден днешен. Най-напред оттук са изтеглили имперския окупационен гарнизон. Един от комарските роднини на жена ми обича да се шегува, че за липсата на обновление в централната част на купола е виновно предишното поколение, което не успяло да уреди центърът да бъде изравнен със земята от имперските сили. – Колата достигна върха на поредната арка и преди да свърне в една отклоняваща се от основния поток тръба, въпросният застаряващ и грохнал район се мерна в далечината. Завиха и започнаха да се спускат към по-новата част на Серифоза.

– И все пак – със или без апатия – как смогвате да бъдете в крак със събитията?

– Имам бюджет за платени информатори. Преди им плащаме на парче, докато не установих, че ако не разполагат с достоверна информация за продан, си измислят такава. Затова съкратих броя им наполовина и назначих най-добрите на половин щат при редовна заплата. Срещаме се веднъж седмично – осигурил съм им една малка засекретена работна зала – и започваме да си обменяме клюки. Опитвам се да ги накарам да мислят за себе си по-скоро като за цивилни аналитици, отколкото като за обикновени информатори. Това, изглежда, значително подобрява достоверността на информацията, която получавам от тях.

– Ясно. Да ви се намира някой информатор в проекта за тераформиране?

– Не, за съжаление. Тераформирането не се смята за особено важно от гледна точка на сигурността. Имам хора на космодрума, в Шлюзовия квартал, в куполната полиция, както и няколко в правителствените канцеларии. Освен това сме покрили енергийната централа, атмосферната обработка и водопреносната система – както самостоятелно, така и в сътрудничество с местните власти. Те проверяват кандидат-работниците за криминално досие и психическа нестабилност, ние ги проверяваме за потенциално опасни политически уклони. Тераформирането винаги е било твърде надолу в списъка ми с приоритети и в бюджета никога не

остават пари за него. Бих казал, че тамошните изисквания за проверка на миналото на служителите са едни от най-ниските в цивилния сектор.

– Хм. Тази политика не създава ли условия за концентрация на недоволните на едно място?

Тумонен сви рамене.

– Голяма част от интелигентните комарци не обичат Империята. Но все трябва да си изкарват някак прехраната. За да работят в проекта за тераформиране, вероятно е достатъчно просто да обичат Комар. Там едва ли биха имали политическа мотивация за саботажи.

„Барто милееше за бъдещето на Комар“, беше казала вдовицата му. Възможно ли бе Радовас да е бил един от недоволните? И ако да, тогава какво?" Майлс се намръщи. Стед малко колата бавно спря на станцията под офисите на проекта за тераформиране.

Тиен Ворсоасон ги чакаше на перона, както му беше наредено. Отново ги поведе през предверието на сградата и нагоре. Макар няколко врати в различни отдели да бяха отворени от забързани ранобудни служители, те бяха първите, пристигнали в кабинета на Ворсоасон.

– Имаш ли някакви предпочитания как да разпределим работата? – обърна се Майлс към Тумонен, като оглеждаше замислено стаята, докато Ворсоасон включваше осветлението.

– Успях да проведа един разговор с Андро Фар рано сутринта – каза Тумонен. – Даде ми няколко имена на колеги на Мари Трогир, с които е работила в непосредствена близост. Бих искал да започна с тях.

– Добре. Щом ти искаш да започнеш с Трогир, аз пък ще започна с Радовас и ще се срещнем някъде по средата. За начало искам да разговарям с шефа му, Суда, ако нямате нищо против, администратор Ворсоасон.

– Разбира се, милорд ревизор. Искате ли да използвате кабинета ми?

– Не, бих предпочел да го преслушам на негова територия.

– В такъв случай ще ви заведа долу. След това съм на ваше разположение, капитан Тумонен.

Тумонен, който тъкмо седяше пред комтаблото на Ворсоасон, го измери замислено с поглед и каза:

– Е, не бързайте чак толкова.

Ворсоасон отведе Майлс един етаж по-надолу, в отдела по Управление на остатъчната топлина. Суда още не беше дошъл, така че Майлс изпрати Тиен при капитана и заглежда кабинета на инженера.

Нямаше кой знае колко за гледане. Може би шефът на отдела си

имаше друго, по-използвано работно място на експерименталната станция. Лавицата на стената беше почти празна, имаше главно дискове с ръководства по мениджмънт и технически справочници. Имаше и трудове върху космическите станции и тяхното изграждане – първи братовчеди на куполите, няма съмнение – но за разлика от библиотеката на Радовас, тук специализираните книги върху точките за скокове или петизмерната математика бяха сведени до нормалния минимум за човек, изучавал тези науки през студентските си години.

Тежки стъпки известиха за пристигането на собственика на кабинета. Озадаченото изражение на Суда, породено от факта, че заварва кабинета си отворен и с включено осветление, се разсея, когато видя Майлс.

– А. Добро утро, лорд ревизор Воркосиган.

– Добро утро, доктор Суда. – Майлс върна шепата дискове по местата им.

Суда изглеждаше малко уморен – може би не обичаше да става рано.

– На какво дължа честта на посещението ви? – Потисна една прозвяк, дръпна един стол до бюрото си и покани с жест Майлс да седне. – Да ви донеса ли кафе?

– Не, благодаря. – Майлс седна и изчака Суда да се настани зад бюрото. – Нося ви някои неприятни новини. – Суда изписа на лицето си съсредоточено изражение. – Барто Радовас е мъртъв – заяви Майлс и зачака реакцията на Суда.

Той примигна и зина смяно.

– Ужасно! Беше в добро здраве за възрастта си. Сърцето ли? Горката Трогир!

– Ничие здраве не може да издържи на космически вакуум без защитата на компресионен костюм, независимо от възрастта. – Майлс реши да не споделя подробностите за масивната травма на трупа, поне на първо време. – Тялото му е било открито в космоса.

Суда вдигна вежди.

– Значи смятате, че има нещо общо с инцидента с огледалото, така ли?

Иначе защо щеше да се интересува Майлс? Правилно.

– Вероятно.

– Ами... ами Мари Трогир? – Устните на Суда се свиха замислено. – Не казахте, че тя и...

– Не е била открита. Все още. Екипите продължават да търсят горе, а ИмПСи търси навсякъде другаде. Следващата им задача, разбира се, е

да се опитат да проследят движението на двамата от мястото и времето, когато са били видени за последен път, което е било преди няколко седмици и тук, както изглежда. Ние, разбира се, ще разчитаме на съдействието от страна на вашия отдел.

– Разбира се. Това е... това е наистина ужасно. Искам да кажа, независимо от това какво мисли всеки от нас за начина, който те избраха да решат личните си проблеми...

– А вие какво мислите, доктор Суда? Наистина бих искал да разбера що за човек е бил Радовас, както и Мари Трогир, разбира се. Имате ли някакви идеи?

Суда поклати глава.

– Признавам, че този обрат в отношенията им беше изненада за мен. Но пък аз не се бъркам в личния живот на подчинените си.

– Това вече го казахте. Но все пак сте работили с този човек повече от пет години. Какви бяха интересите му извън службата, политическите му пристрастия, хобитата, маниите?

– Аз... – Суда вдигна безсилно рамене. – Мога да ви дам пълното му работно досие. Радовас беше тих човек, никога не е създавал неприятности, техническата му работа беше първокласна...

– Да. А защо го взехте при вас? Дотогава, изглежда, не се е занимавал с управление на остатъчната топлина.

– О, имаше голям опит с подобна работа на различни станции – може би знаете, че да се отървеш от излишната топлина там е стандартно инженерно предизвикателство. Реших, че техническият му опит може да внесе някои нови гледни точки в нашите проблеми, и се оказах прав. Бях много доволен от работата му – втората част от докладите, които ви дадох вчера, е предимно негова; ако бихте желали да ги прегледате, ще разберете що за човек беше. Енергийно генериране и дистрибуция. Хидравликата, в трета част, е предимно мое дело. Идеята за топлинен обмен чрез течен трансфер е изключително обещаваща...

– Прегледах доклада ви, благодаря.

Суда, изглежда, се стресна.

– Целия? Беше ми казано, че е предназначен главно за професор Вортис. Опасявам се, че има прекалено много технически детайли.

„О, да, изчетох набързо всичките двеста хиляди думи снощи преди лягане.“ Майлс се усмихна приветливо.

– Не оспорвам оценката ви за техническата компетентност на доктор Радовас. Но щом е бил толкова добър, защо е напуснал? Отегчен ли беше, или доволен, или объркан? Защо промяната в личния му живот е

довела и до промяна в работата? Не виждам пряка връзка между едното и другото.

– Колкото до това – каза Суда, – боя се, че ще трябва да попитате Мари Трогир. Подозирам, че тя е била инициаторът на това странно решение, макар че заедно си подадоха оставките и напуснаха. Тя губеше много по-малко от напускането си, измерено както в заплата, така и в старшинство и обществено положение.

– Разкажете ми повече за нея.

– Всъщност не мога да ви кажа нищо съществено. Барто сам я назначи и двамата постоянно работеха заедно. Рядко съм имал взимане-даване с нея. Техническите ѝ знания, изглежда, бяха на ниво... макар че, като се замисля, оценките за работата ѝ ги изготвяше Барто. Не знам. – Суда потри чело. – Всичко това е доста обезпокоително. Барто – мъртъв. Защо? – Объркването в гласа му прозвуча искрено за опитното ухо на Майлс, но Суда му изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото искрено опечален от загубата на близък приятел. Изглежда, на Майлс щеше да му се наложи да потърси другаде личния поглед към Радовас.

– Бих искал да огледам кабинета и работните помещения на доктор Радовас.

– О. Кабинетът му беше разчистен за следващия служител.

– Намерили сте му вече заместник?

– Не. Все още приемаме молби. Надявам се скоро да започна със събеседванията.

– Радовас все трябва да е имал някакви приятели. Искам да говоря с колегите му.

– Разбира се, милорд ревизор. За кога бихте желали да ви уредя срещи?

– Мислех просто да се отбия при тях.

Суда сви устни.

– Някои от хората ми са в отпуска, други заминаха за експерименталната станция. За тази сутрин е планиран един малък тест и едва ли ще се върнат преди края на работния ден. Но може да започнете с хората, които са тук, а докато свършите с тях, ще се погрижа още няколко да бъдат на разположение.

– Добре.

С физиономията на човек, който прави жертвоприношение на бога на огъня, Суда извика двама свои подчинени, които Майлс разпита един

по един в същата конферентна зала, която бяха използвали предния ден за срещата на високо равнище. Първият, Арози, беше млад мъж, горедолу на годините на Майлс, инженер, който в момента правеше всичко възможно, за да поеме изоставените дела на Радовас, а навярно и, както намекна самият той, да заеме поста на покойния. Дали лорд ревизорът не би искал да хвърли едно око на работата му? Не, не бил близък с началника си. Не, служебният роман го изненадал, но пък Радовас си бил затворен човек, много дискретен. Трогир била умна жена, умна и красива. За Арози не било чудно какво е намерил в нея Радовас. А какво тя е намерила в Радовас? Няма представа, но пък той не бил жена, нали? Радовас – мъртъв? Ужасно... Не, нямам никаква представа какво е претърпял горе покойният. Може би двамата са се опитвали да емигрират?

Капел, математикът на отдела, също не беше от голяма полза. Беше малко по-възрастен от Арози, и малко по-циничен. Прие новината за смъртта на Радовас с по-малко опулена физиономия в сравнение с Арози или Суда. И той не бил близък с Радовас и Трогир, макар че често работел с инженера, да, проверявали калкулации, занимавали се с краткосрочните планове. С удоволствие би показал на милорд ревизора още няколко хиляди страници от работата си. Не? Що за човек била Трогир? Привлекателна, поне според него, но и доста подла по характер. Ами вижте какво направи с бедния Радовас, нали? Дали смята, че Трогир също може да е мъртва? Не, жените били като котките, винаги падали на краката си. Не, всъщност никога не бил изпробвал с живи котки доколко е вярна старата поговорка, самият той няма домашни любимци. Нито съпругата му. Не, не искал котенце, благодарая за предложението, милорд ревизор...

Майлс обядва с Тумонен в служебната трапезария – храната беше посредствена, изборът малък, а служителите, чиито места заеха, трябваше да идат някъде другаде. Дватама размениха информация за предобедните си разговори. Тумонен също не можа да се похвали с някакъв пробив.

– Изглежда, никой не е изпитвал неприязън към Трогир, но имам чувството, че е била доста потайна – отбеляза Тумонен. – Явно, че отделът по Управление на остатъчната топлина има репутацията на затворено за външни хора звено. Единствената жена, за която се предполага, че е била приятелка на Трогир, също не каза много. Чудя се дали да не повикам жена следовател.

– Мм, може би. Макар че бях останал с впечатлението, че комарците стоят над тези неща. Може би жена следовател от комарски

произход? – Майлс въздъхна. – Знаеш ли, че според последната статистика половината от бараярските жени, които завършват образованието си на Комар, не се връщат у дома? Има малка група паникьосани ергени, които се опитват да накарат императора да им отказва изходни визи. Грегор дори не пожела да изслуша петицията им.

Тумонен лекичко се усмихна.

– Е, има повече от едно решение на проблема.

– Да. Всъщност как възприеха комарските ти роднини новината за годежа на императора с наследницата на семейство Тоскана?

– Някои го смятат за романтично. Други са на мнение, че е умен икономически ход от страна на император Грегор. От устата на комарци това е истински комплимент, между другото.

– Технически погледнато, планетата Сергияр е собственост на Грегор. Би могъл да го изтъкнеш на всеки, който твърди, че се жени за Лайза заради парите ѝ.

Тумонен се ухили.

– Да, но дали Сергияр може да се смята за лесно реализуем актив?

– Само доколкото реализира огромни загуби и имперските средства потъват вдън земя, както обича да казва баща ми. Но това е друга история. А какво мислят за женитбата живеещите тук бараярци?

– Като цяло гледат на нея с добро око. – Тумонен се усмихна сдържано, вперил поглед в чашата си с кафе. – Преди пет години колегите ми бяха убедени, че бракът ми ще сложи край на бъдещата ми кариера. Никога нямало да ме повишат извън Серифоза. Сега ме подозират в скрита гениалност и гледат на мен с предпазливо уважение. Мисля... че ще постъпя най-добре, ако възприемам нещата откъм веселата им страна.

– Ти си мъдър човек, капитане. – Майлс довърши едно парче, пълно с въглехидрати и премръзнало тесто с нещо си, и го преглътна с остатъка от изстиващото си кафе. – Та какво мислят приятелите на Трогир за Радовас?

– Ами... той определено е бил последователен във впечатлението, което е оставял у околните. Приятен, съвестен човек, без прекалени амбиции, придържал се към отдела за остатъчната топлина, любовната му забегка била изненада за повечето. Една от жените мислела, че всъщност Капел, математикът, правел мили очи на Трогир, а не Радовас.

– На мен ми се стори по-скоро кисел, отколкото мил. Огорчен, може би? – Подсъзнанието на Майлс рисува една хубава, ясна картинка на убийство от ревност, в която Радовас е изхвърлен от шлюз и

траекторията му случайно съвпада с тази на някои от отломките на слънчевото огледало. „Ще ти се!“ Пък и за един склонен към убийство маниак, решил да си разчисти пътя до сърцето на Трогир, би било много по-логично да започне с Андро Фар, а и какво общо имаше цялата тази трагична любовна история с един натоварен с руда кораб, който се отклонява от курса си и се нахаква право в слънчевото огледало, по дяволите? Освен ако ревнивият маниак не беше Андро Фар... да, серифозката полиция би трябвало да проучи и тази възможност.

– Трябва да кажа, че научих повече за характера на Трогир от краткия си разговор с Андро Фар, отколкото за цялата тази сутрин – изсумтя Тумонен. – Мисля, че пак ще трябва да поговоря с него.

– А аз трябва да отида на орбиталната станция, по дяволите. Но както и да е завършила историята там горе, тя със сигурност е започнала тук, долу. Е, значи продължаваме.

Суда снабди Майлс с още човешки жертвоприношения под формата на служители, извикани от експерименталната станция. Всички те, изглежда, се интересуваха повече от работата си, отколкото от служебни клюки, но пък на Майлс можеше да му се струва така просто заради позицията му на външен наблюдател. Към края на следобед Майлс нямаше какво друго да прави, освен да се забавлява, като се шляе из офисите и тероризира служителите: наместваше се зад комтаблата им и проверяваше случайно подбрани файлове, като от време на време изсумтяваше по едно кратко двусмислено „Хм...“, докато те го гледаха със страх и интерес. На това занимание обаче му липсваше дори тръпката от ровичкането из комтаблото на мадам Ворсоасон, защото правителствените машини предоставяха незабавен достъп на пълномощията, заложенни в ревизорския му печат, независимо от степента на секретност. Основното, което научи, бе, че тераформирането е гигантски проект с вековна научна и бюрократична история и че всеки човек, дръзнал да търси улики в безкрайните данни, трябва да е луд за връзване.

Виж, да възложи тази задача, от друга страна... „Кого мразя достатъчно за тази цел в ИмпСи?“

Все още размишляваше над този въпрос, изчитайки по диагоналната система файловете в комтаблото на Вение във външния офис на администратора. Изнервеният Вение беше избягал някъде след четвъртото „Хм“, явно неспособен да издържи на напрежението. Тиен Ворсоасон, който се бе оказал достатъчно умен да остави Майлс сам да се оправя

почти през целия ден, сега дойде и каза с предпазлива усмивка:

– Милорд ревизор! По това време обикновено си тръгвам за вкъщи. Мога ли да направя още нещо за вас?

Тръгващи си служители се бяха точили покрай отворената врата през последните няколко минути, а осветлението в офисите постепенно бе изгаснало в целия долен край на коридора. Майлс се облегна назад и се протегна.

– Едва ли. Искам да прегледам още няколко файла, а после трябва да поговоря с капитан Тумонен. Вие си тръгвайте. И не ме чакайте за вечеря. – Представата как мадам Ворсоасон се движи грациозно из кухнята и приготвя вкусна и ароматна храна, очаквайки съпруга си да се прибере, проблесна неканена в главата му, но той я прогони. – По-късно ще мина да си събера нещата. – „Или още по-добре...“ – Или може да изпратя един от ефрейторите на Тумонен да ги вземе. Предайте на почитаемата си съпруга най-искрените ми благодарности за гостоприемството. – Така. Край. Дори нямаше да му се налага да ѝ казва довиждане.

– Непременно, милорд ревизор. Планирате ли утре пак да бъдете тук?

– Това в голяма степен зависи от информацията, която ще получим нощес. Приятна вечер.

След няколко минути се появи и Тумонен – ръцете му бяха пълни с инфодискове.

– Открихте ли нещо, милорд?

– За момент се развълнувах, когато попаднах на личен печат, но файлът съдържаеше само личната колекция на Вение от вицове за бараярци. Някои са много хубави. Искаш ли да ти извадя копие?

– Да не би първият виц да е: "Офицер от ИмПСи: „Как така се е измъкнал? Нали ти казах да покриеш всички изходи?“ Охранител от ИмПСи: „Направих го, сър! Но той излезе през един от входовете.“

– Да. А следващият гласи: „Сетаганданец, комарец и бараярец влизат в клиника по генетично планиране...“

Тумонен се намръщи.

– Знам я тази колекция. Тъща ми ми я изпрати.

– Доносници за недоволните си комарски приятелчета, а?

– Не мисля, че това ѝ беше намерението. Ако питате мен, по-скоро беше лично послание. – Тумонен огледа празния офис и въздъхна. – И така, милорд ревизор, кога ще започнем с фаст-пентата?

– Наистина не открих нищо тук. – Майлс се намръщи. – И това е много подозрително. Може би трябва да преспя и да оставя

подсъзнанието си да поработи. Анализът на библиотеката може да ни даде някаква насока. А определено държа да разгледам експерименталната станция утре сутрин. Ах, капитане, какво изкушение! Да събера охранителите, да завземем сградата, да замразим всякаква дейност, да направим пълна финансова ревизия, да разпитаме с фаст-пента всеки, който ни се изпречи пред очите... Но за целта ми е нужна основателна причина.

– На мен би ми била нужна причина – каза Тумонен. – Защото ще означава да заложа кариерата си, ако похарча толкова много от бюджета на ИмпСи и се окаже, че догадките ми са били погрешни. Но вие говорите с Императорския глас. Бихте могли да им организирате истинско печене на грил. – Завистта в гласа му не можеше да се сбърка.

– Бих могъл да организирам и кадрил. – Майлс се усмихна измъчено. – Защото може да се превърне именно в това.

– Мога да се обадя в щаба и да ги накарам да приведат в бойна готовност един взвод – предложи Тумонен.

– До утре сутринта ще ти кажа какво да правиш – обеща Майлс.

– Трябва да мина през офиса си и да се погрижа за някои рутинни задачи – каза Тумонен. – Искате ли да дойдете с мен?

„Така че да можеш да ме охраняваш, без това да е за сметка на работата ти?“

– Искам още малко да се поровя тук. Има нещо... нещо, което не ми дава мира, а още не мога да разбера какво е. Макар че бих искал да поговоря с професора по осигурен канал преди да е станало време за лягане.

– Когато сте готов да тръгнете, можете да ми се обадите и ще изпратя един от хората си да ви придружи.

Майлс се замисли дали да не отхвърли това находчиво предложение, но пък, от друга страна, можеха да се отбият през апартамента на Ворсоасон по обратния път и да приберат нещата му. Тумонен щеше да е спокоен за сигурността му, а пък на него нямаше да му се налага сам да си носи багажа – ще рече, и двамата печелеха. А с охранител щеше да има и извинение да не се мотае.

– Добре – каза той.

Капитанът, отчасти удовлетворен, кимна и излезе. Майлс насочи вниманието си към следващото ниво на комтаблото на Вение. Кой знае, можеше пък да попадне на още някоя колекция от вицове.

ГЛАВА 9

Екатерин сгъна и последните дрехи на лорд Воркосиган в пътната му чанта, доста по-грижливо, отколкото бе присъщо на собственика им, ако се съдеше по смачканите по-долни пластове. Затвори кутийката с тоалетните му принадлежности и я сложи върху дрехите, сетне прибра и странната, подплатена с гел кутия, съдържаща някакво особено устройство, наглед с медицинско предназначение. Надяваше се, че не е някакво тайно оръжие на ИмпСи.

Историята за сержант Беатрис, която Воркосиган ѝ бе разказал, прогаряше мислите ѝ, както пареха и синините по китките ѝ. Имал бе късмет, че не бе успял да я хване. Какво щеше да стане, ако бе разполагал с години, в които да обмисля това преди да се е случило? Часове, в които да изчислява масите, силите и вероятната траектория на падането? Какво щеше да бъде – страхливост или кураж – да изостави свой другар, когото не би могъл да спаси, за да запази поне себе си? Бил е командир, носил е отговорност и за други хора. „Какво щеше да ви коства на вас, капитан Воркосиган, ако бяхте разтворили пръстите си и я бяхте пуснали съзнателно?“

Затвори чантата и погледна часовника си. Да остави Николай в къщата на приятелчето му „за през нощта“ – това беше само първата ѝ задача – ѝ бе отнело повече време, отколкото бе планирала, а същото стана и с хората от компанията за вещи под наем, които трябваше да дойдат да си приберат гравитолеглото. Воркосиган бе споменал, че вечерта ще се мести на хотел, но не беше направил нищо по въпроса. Когато се върнеше с Тиен и откриеше, че не го очаква вечеря, че леглото му е изчезнало, а чантите му са опаковани и го чакат в коридора, със сигурност щеше да усети намека и да се изнесе незабавно. Сбогуването им щеше да е официално и окончателно и, преди всичко, кратко. Времето ѝ почти изтичаше, а още не се бе заела със своите си задачи.

Занесе чантата на Воркосиган във вестибюла и се върна в работната си стая. Огледа преценяващо разсадите, осветителната система и инструментите си. Невъзможно бе да опакова всичко това в една чанта. Поредната изоставена градина. Поне ставаха все по-малки и по-малки.

Имаше време, когато искаше да култивира брака си като градина, като един от легендарните ворски паркове, които привличаха хора от далечни райони, дошли да се възхитят на цветовете и красотата на

растенията през различните сезони, брак като парк от онзи вид, на който му трябваша десетилетия, за да стигне до пълния си разцвет, все по-богат и по-сложен с всяка изминала година. След като всички други страсти бяха умрели, останки от тази амбиция все още помръдваха в душата ѝ и я изкушаваха с шепота си: „Ако опитам още веднъж...“ Устните ѝ се извиха в студен присмех. Беше крайно време да си признае, че бракът не ѝ се удава така добре като градинарството. „Преори го, излей отгоре му бетон и да те няма.“

Все пак реши да вземе библиотеката, свали стъкленото шкафче от стената и го сложи в една чанта. Импулсът да нахвърля набързо няколко вещи от първа необходимост в пазарската чанта и да избяга преди Тиен да се е върнал, беше силен. Но рано или късно трябваше да се изправи лице в лице с него. Заради Ники щеше да има преговори, официални планове, а накрая и законови искове, от чийто несигурен резултат ѝ приляваше. Но тя от години пътуваше към този момент. Ако не можеше да го направи сега, когато гневът ѝ бе в силата си, откъде щеше да намери кураж да посрещне останалото в по-спокойни дни?

Тръгна из стаите и заоглежда вещите, съставлявали досегашния ѝ живот. А те никак не бяха много – мебелировката вървеше с апартамента и щеше да си отиде с него. Редките ѝ усилия да украси това обиталище, да създаде някаква прилика с бараярски дом, часовете работа – беше като да решаваш какво да грабнеш при пожар, само дето не ѝ се налагаше да бърза толкова. „Нищо. Нека всичко изгори.“

Изключение правеше само бонзаят. Той беше единственото нещо, напомнящо за живота ѝ преди Тиен, и Екатерина го възприемаше като един вид свещен помен за мъртвите. Да гледаш нещо толкова глупаво и грозно цели седемдесет години, че и повече... е, типично занимание за една ворска жена. Екатерина се усмихна горчиво – как ли трябваше да го опакова? Чу, че входната врата се отваря, притаи дъх и се опита да изтрие всяко изражение от лицето си.

– Кат? – Тиен подаде глава в кухнята. – Къде е вечерята?

„Моят първи въпрос би бил: «Къде е Николай?» Колко ли време ще му трябва преди да се сети да го зададе.“

– Къде е лорд Воркосиган?

– Остана в офиса. Щял да мине по-късно, да си вземе нещата.

Тя осъзна, че някаква мъничка част от нея се е надявала да проведе предстоящия разговор, докато Воркосиган все още прибира последните си вещи – присъствието му гарантираше известна сигурност, известни социални задръжки от страна на Тиен.

– Седни, Тиен. Трябва да поговорим.

Той вдигна неуверено вежди, но все пак седна на масата, вляво от нея. Тя би предпочела да седи срещу нея.

– Напускам те. Тази вечер.

– Какво?! – Удивлението му изглеждаше искрено. – Защо?

Тя се поколеба: не искаше да бъде въввлечена в спор.

– Ами... ами защото стигнах до края на самата себе си. – Само че сега, когато погледнеш назад към дългите сушави години, даваше ли си сметка колко много от нея е имало за пресушаване? Нищо чудно, че бе отнело толкова дълго време. Сега всичко беше изчезнало.

– Защо... защо сега? – Поне не каза: „Сигурно се шегуваш“. – Не разбирам, Кат. – Вече го виждаше как търси слепешката път, но не към разбирането, а в обратната посока, колкото се може по-далеч. – Заради болестта ли? По дяволите, знаех си...

– Не се прави на глупак, Тиен. Ако това беше причината, отдавна да съм те напуснала. Заклех се да бъда до теб в болест и в здраве.

Той се навъси.

– Има някой друг. Има, нали!

– Сигурна съм, че ти се иска да има. Защото тогава би било заради него, а не заради теб. – Гласът ѝ беше напълно безизразен. Но отвътре ѝ кипеше.

Тиен очевидно беше потресен и започваше леко да трепери.

– Това е лудост! Не те разбирам.

– Нямам какво повече да кажа. – Тя понечи да се изправи. Единственото ѝ желание бе да си тръгне незабавно, да се махне далече от него. Можеше да го направи и по комтаблото, но...

„Не. Изрекла съм клетвата си лично. И ще я престъпя по същия начин.“

Той също се изправи и я стисна за ръката.

– Има и нещо друго.

– Ти вероятно знаеш повече за това „друго“, отколкото бих могла да зная аз, Тиен.

Той се поколеба – изглежда, наистина започваше да се страхува. Това може и да не се окажеше по-безопасно за нея. „Досега никога не ме е удрял, поне това трябва да му призная.“ На част от нея почти ѝ се искаше да го беше правил. Тогава всичко щеше да е ясно, вместо да се лута в тази безкрайна мъгла.

– Какво искаш да кажеш?

– Пусни ме.

– Не.

Тя погледна ръката му върху китката си – стискаше я здраво, но без да я наранява. Беше много по-силен от нея. Надвишаваше я с половин глава и тежеше трийсет килограма повече. Бе очаквала, че страхът ѝ от физическо насилие ще е по-голям. Навярно бе изгубила чувствителността си. Вдигна лице към него. Гласът ѝ стана рязък.

– Пусни ме!

За нейна изненада той го направи и ръката му вяло се отпусна.

– Трябва да ми кажеш защо. Или наистина ще повярвам, че ме напускаш, за да отидеш при любовника си.

– Вече не ми пука в какво вярваш.

– Комарец ли е? Някой проклет комарец?

Предизвикваше я по обичайния начин, и защо не? Преди беше вършило работа – вкарваше я в правия път. Дори сега проработи – отчасти. Беше си обещала, че няма да повдига въпроса за действията и бездействията на Тиен. Да се оплакваш означаваше да молиш мълчаливо за помощ, за промяна, за... продължение. Да се оплакваш беше опит да прехвърлиш отговорността за решението върху друг. Да действаш означаваше да заличиш нуждата да се оплакваш. Тя щеше да действа – или да не действа. Но нямаше да хленчи. И с все същия спокоен глас тя каза:

– Разбрах за акциите ти, Тиен.

Той зяпна, после се окопоти и каза:

– Мога да оправя нещата. Знам къде се обърка всичко. Мога да възстановя загубите.

– Едва ли. Откъде взе онези четиридесет хиляди марки, Тиен?

– Ами... – Можеше да го види на лицето му – как прехвърля наум евентуалните лъжи, търсейки най-подходящата. Спря се на една доста елементарна. – Една част спестих, друга взех на заем. Не само ти можеш да спестяваш.

– От Суда?

Той потръпна и после попита:

– Как разбра?

– Няма значение, Тиен. Няма да те предам. – Гледаше го уморено. – Вече не ме интересува какво правиш.

Той закричи възбудено из кухнята, лицето му отразяваше паническата дейност, която кипеше в главата му.

– Направих го за теб – най-накрая каза той.

„Да. Следващият му спасителен изход е да ми внуши чувство за вина. За всичко аз съм виновна.“ Беше толкова познато – като стъпките на

втръснал до болка танц. Тя го гледаше мълчаливо.

– Само заради теб. Ти искаше пари. Скъсвах си задника от работа, но на теб никога не ти беше достатъчно, нали? – Повиши глас, опитвайки се сам да се насъска до състояние на облекчаваш, праведен гняв. Но за опитното ѝ ухо представлението звучеше неубедително. – Ти ме принуди да поема този риск, с постоянното си натякване. Е, не се получи, и сега ти искаш да ме накажеш, така ли? А щеше да ми се умилкваш, ако бях успял.

Добре му се удаваше, трябваше да го признае. Обвиненията му повтаряха като ехо собствените ѝ съмнения. Тя слушаше образцовата му литания с някакво незаинтересовано възхищение, както преминалата отвъд всяка болка жертва на изтезания се възхищава от цвета на собствената си кръв. „Сега ще се опита да събуди жалостта ми. Но аз вече приключих със съчувствието. Приключих с всички чувства.“

– Пари, пари, пари, за това ли е всичко? Какво толкова искаш да си купиш, Кат?

„Твоето здраве, ако си спомняш. Както и бъдещето на Ники. И моето.“

Както крачеше и говореше разгорещено, погледът му падна върху яркочервения бонзай на масата.

– Ти не ме обичаш. Обичаш само себе си. Ти си егоистка, Кат. Обичаш тъпите си саксии повече, отколкото обичаш мен. Ето, ще ти го докажа.

Грабна саксията и натисна контролния панел на балконската врата. Тя се отвори само миг по-бавно от необходимото за драматичното му представление, но въпреки това той излезе на балкона и я попита:

– Кое да падне зад парапета, Кат? Скъпоценната ти саксия или аз? Избирай.

Тя нито каза нещо, нито помръдна. „Сега ще се опита да ме ужаси със заплахи за самоубийство.“ След като направи още и това, после какво? За четвърти път същата тактика? Козът, който винаги досега му бе печелил играта.

Той размаха бонзая високо над главата си.

– Аз или той? – Гледаше я в лицето и я чакаше да се пречупи. Едно почти патологично любопитство я изкуши да каже „ти“, само за да го види как ще се измъкне от собственото си предизвикателство, но продължи да мълчи. След като не каза нищо, той за момент се поколеба объркано, после метна саксията през балкона.

Пет етаж. Тя заброи наум секундите – чакаше трясъка долу. Чу се

по-скоро като далечно тупване, последвано от пукота на експлодираща керамика.

– Голям задник си, Тиен. Дори не погледна дали долу няма някой.

С изражение на внезапна паника, която ѝ се стори изключително смешна, той страхливо надзърна през парапета. Явно не беше успял да убие никого, защото се обърна към нея, влезе в кухнята, но не се приближи много.

– Кажеш нещо, дяволите те взели! Какво трябва да направя, за да кажеш нещо?

– Не си прави труда – безизразно каза тя. – Не мога да си представя какво още би могъл да направиш, което да ме ядоса повече, отколкото вече съм ядосана.

Беше изчерпал докрай стратегическото си меню и стоеше безмълвен. Гласът му изгуби силата си.

– Какво искаш?

– Искам си честта. Но ти не можеш да ми я върнеш.

Гласът му стана още по-слаб, ръцете му се разпериха умолително.

– Съжалявам за бонзая. Не знам какво ме...

– Съжаляваш ли за присвояване в големи размери и за предателство в малки? За подкупите и злоупотребите?

– Направих го за теб, Кат!

– За единайсет години – бавно каза тя – явно така и не си разбрал що за човек съм. За мен това е непонятно. Как е възможно да живееш с някого в такава близост, толкова дълго, без така и да го видиш истински? Може би си живял с някаква друга Кат, холопроекция на собствения ти мозък, не знам.

– Какво искаш, по дяволите? Не мога да върна времето назад. Не мога да си призная. Това би означавало обществен позор! За мен, за теб, за Ники, за вуйчо ти – едва ли искаш това!

– Искам никога повече да не ми се налага да изричам лъжи, докато съм жива. Какво ще правиш ти си е твоя работа. – Пое си дълбоко дъх. – Но запомни едно. Каквото и да направиш, или не направиш отсега нататък, гледай да засяга само теб. Мен повече де ме търси. – Приключено веднъж – приключено завинаги. Повече никога не желаше да преминава през това.

– Мога... мога да поправам нещата.

За какво говореше – за нейния бонзай, за брака им, за престъплението си? Каквото и да имаше предвид – грешеше.

Когато тя продължи да мълчи, той каза отчаяно:

– Николай е мой, по бараярския закон.

Интересно. Ники беше единствената тактика, която досега не беше използвал. Беше знак, че най-после е разбрал колко сериозни са намеренията ѝ. Добре. Той се огледа и попита със закъснение:

– Къде е Ники?

– На сигурно място.

– Не можеш да ми го вземеш!

„Мога, ако си в затвора.“ Не си направи труда да го казва на глас. Предвид обстоятелствата, Тиен едва ли щеше да оспорва родителските ѝ права пред закона. Но тя искаше да държи Николай възможно най-далеч от най-грозната част на всичко това. Нямахше намерение сама да започва тази война, но ако Тиен се осмелеше да го направи, щеше да я завърши тя, а не той. Изглежда го по-студено от всякога.

– Наистина ще оправя нещата. Мога да го направя. Имам план. Днес цял ден го обмислях.

Тиен с план беше почти толкова успокоителна гледка, колкото две-годишно дете със заредена плазмена пушка. „Не. Повече никога няма да поемаш отговорността вместо него. Точно за това става въпрос, не помниш ли?“

– Прави каквото искаш, Тиен. А аз ще отида да си доупаковам багажа.

– Чакай... – Той я заобиколи с няколко големи крачки. Екатерин се притесни, когато застана между нея и вратата, но се постара страхът ѝ да не проличи. – Чакай. Ще оправя всичко. Ще видиш. Ще го оправя. Чакай тук!

Размаха тревожно ръце, хукна към входната врата и излезе.

Тя се послуша дали стъпките му няма да се върнат. Едва когато чу лекия шепот на асансьора, излезе на балкона и погледна през парапета. Далече долу останките от бонзая образуваха несиметрично влажно петно върху плочите на тротоара: пречупените алени вейки приличаха на разплискана кръв. Някакъв минувач го оглеждаше любопитно. След минута тя видя Тиен да излиза от сградата. Тръгна през парка към спирката, като от време на време бързите му крачки преминаваха в бяг. На два пъти погледна през рамо към балкона и тя се отдръпна в сенките. После стигна до спирката и се скри от погледа ѝ.

Всяко мускулче по тялото ѝ се бе стегнало от напрежение. Имаше чувството, че всеки момент ще повърне. Влезе в кухнята и изпи чаша вода, която ѝ помогна да поуспокои дишането и стомаха си. После отиде в работната си стая да вземе кофа, найлонови пликчета и лопатка, за

да изчисти тротоара.

ГЛАВА 10

Майлс седеше на комтаблото на администратор Ворсоасон и методично изчиташе файловете на всички служители в отдела по Отпадъчната топлина. Там, изглежда, работеха много повече хора, отколкото в другите отдели. Отпадъчната топлина определено беше любимото дете на Проекта, поне ако се съдеше по разпределението на бюджета. Явно повечето от служителите прекарваха голяма част от времето си в експерименталната станция, защото тукашните кабинети на отдела бяха повече от скромни на брой. Майлс със закъснение – защо ли му се случваше толкова често? – със закъснение съжали, че не бе започнал разследването си за живота на Радовас именно там. Така може би щеше да ги хване в крачка и да свърши нещо, вместо цял ден да се мотае из тази цитадела на бюрократичната скука. Нещо повече – съжаляваше, че не им се бе натресъл още при онази първа обиколка... всъщност не. Тогава нямаше да знае какво да търси.

„А сега знаеш, така ли?“ Поклати измъчено глава и отвори поредния файл. Тумонен си бе извадил копие от списъка на личния състав и рано или късно щеше да разпита повечето от тези хора, освен ако не се случеше нещо, което да отклони разследването в друга посока. Като да открият Мари Трогир например – това беше първото нещо в пожелателния списък на Майлс за ИмпСи. Раздвижи рамене да отпусне схванатите мускули на гърба си – усещаше как цялото му тяло се вдървява от дългото седене в студената стая. Тези серифозци не знаеха ли, че трябва да произвеждат повече отпадъчна топлина?

Нечии бързи стъпки спряха за секунда в коридора, после свърнаха към външния офис и Майлс вдигна очи. Тиен Ворсоасон, леко задъхан, замръзна за миг на прага, после се втурна вътре. Носеше две дебели якета – своето и онова на съпругата си, което Майлс бе ползвал предния ден – както и една дихателна маска с надпис „Посетител, среден размер“. Усмихна му се, едва сдържайки възбудата си.

– Милорд ревизор. Толкова се радвам, че ви заварвам тук.

Майлс затвори файла и огледа Ворсоасон с интерес.

– Здравейте. Какво ви връща тук?

– Вие, милорд. Трябва веднага да говоря с вас. Трябва да... да ви покажа нещо, което открих.

Майлс посочи комтаблото, но Ворсоасон поклати глава.

– Не тук, милорд. В експерименталната станция.

„Аха.“

– Сега ли?

– Да, тази вечер, докато няма никой. – Ворсоасон остави допълнителната дихателна маска върху комтаблото, пхна глава в един вграден в отсрещната стена шкаф и изрови собствената си лична маска. Преметна каишките през врата си и нервно занাগлася тези на гърдите, които трябваше да държат допълнителната бутилка кислород. – Изисках един летателен скутер, чака ни долу.

– Добре... – За какво беше всичко това? Щеше да е прекалено да се надява, че Ворсоасон е открил Мари Трогир, заключена в някой килер на станцията. Майлс провери маската си – индикаторните нива на захранването и кислорода показваха, че наскоро е презареждана – и я нахлузи. Пое няколко пъти въздух, за да се увери, че функционира нормално, после я дръпна под брадичката си да не му пречи и навлече якето.

– Оттук... – Ворсоасон го поведе с дълга крачка, което особено много подразни Майлс. Няваше намерение да тича, за да не изостава от него. Администраторът се принуди да го изчака при асансьора, пристъпвайки нетърпеливо от крак на крак. Този път, когато стигнаха до гаража, скутерът наистина ги чакаше. Беше не особено луксозно двуместно правителствено возило, но изглеждаше в чудесно състояние.

Майлс далеч не би казал същото за шофьора.

– За какво е цялото това бързане, Ворсоасон?

Ворсоасон го погледна. Изражението му бе толкова натегнало от зле прикрити чувства, че изглеждаше страховито.

– Какви са правилата, за да се обявиш за имперски свидетел?

– Ами... разнообразни, предполагам, в зависимост от ситуацията. – Майлс със закъснение осъзна, че не е толкова на „ти“ с по-специфичните моменти на бараярското законодателство, колкото се очакваше от един имперски ревизор. Трябваше да се порови в бумагите. – Имам предвид, че... според мен това не е нещо, което можеш да направиш сам. Обикновено се договаря между потенциалния свидетел и службата, занимаваща се с криминалното разследване. – И се случваше рядко. След края на Изолацията, когато на Бараяр бяха възприети фаст-пентата и другите галактически наркотици, използвани при разпит, на властите вече не им се налагаше да се пазарят за нечии свидетелски показания, поне не обикновено.

– В нашия случай вие сте правителствената служба – каза Тиен. – Правилата са такива, каквито вие кажете, нали? Защото сте имперски

ревизор.

– Ами... може би.

Ворсоасон кимна удовлетворено, вдигна купола и се настани на пилотското място. Майлс се вмъкна на седалката до него, сложи си предпазния колан, скутерът се издигна и се плъзна към транспортния шлюз на гаража.

– И защо се интересувате? – внимателно попита Майлс. Ворсоасон имаше класическото излъчване на човек, който гори от нетърпение да изплюе наистина интересно камъче. За нищо на три свята Майлс не би допуснал да го подплаши в момент като този. В същото време трябваше много да внимава какво обещава. „Той е роднина на колегата ти ревизор. Току-що стъпи на високо опънато въже, момко.“

Ворсоасон не отговори веднага, вместо това издигна летателния скутер нагоре в нощното небе. Светлините на Серифоза придаваха цвят на малките перушинести облачета от безценна влага, които замазваха блясъка на звездите. Но когато се отдалечиха от куполния град, светлата омара изтъня и звездите заискриха с пълната си сила. Пейзажът далеч от куполите беше съвсем тъмен, лишен от селцата и фермите, които никнеха като гъби по повърхността на други, не толкова враждебни светове. Само един релсов път се точеше на югозапад – едва забележима бледа линия сред пустошта.

– Смятам... – най-после каза Ворсоасон и преглътна. – Смятам, че вече разполагам с достатъчно доказателства за престъпление срещу Империята, въз основа на които да се заведе дело. Надявам се, че не съм изчакал прекалено дълго, но първо исках да съм сигурен.

– В какво?

– Суда се опита да ме подкупи. Не съм сигурен дали не е подкупил и предшественика ми.

– Така ли? Защо?

– Управлението на отпадъчната топлина. Целият отдел е една празна черупка. Не съм съвсем сигурен от колко време поддържат този сапунен мехур. Самият мен успяваха да заблудят в продължение на... на месеци. Искам да кажа... цяла сграда, пълна с оборудване в спокоен работен ден, как можех да зная какво правят с него? Или не правят? Или че всички дни са спокойни?

– Откога... – „знаеш“. Последното Майлс го предъвка. На този въпрос още не му беше дошло времето. – Какво точно правят?

– Отклоняват пари от проекта. Доколкото знам, може да е започнало на дребно, или по случайност – някой напуснал служител по

погрешка е останал в списъка на личния състав и Суда е намерил начин да прибира заплатата му. Мъртви души – отделът му е пълен с фиктивни служители и всичките получават заплати. И оборудване се купува за същите тези мъртви души – Суда е подкупил една жена от счетоводството да го прикрива. Всичките им документи са в ред, всички цифри съвпадат. Измъквали са се сухи и аз не знам от колко финансови ревизии, защото ревизорите, които щабът изпраща, не разбират от наука, а знаят само как да проверяват документи.

– А кой разбира достатъчно от наука, за да направи необходимите проверки?

– Точно там е работата, милорд ревизор. Никои не очаква от проекта за тераформиране да даде бързи резултати, не и в обозримото бъдеще. Суда пише технически доклади, както си му е редът, в големи количества и точно по график, но според мен просто преписва по-раншни резултати на другите отдели и ги доукрасява с разни измишльотини.

И наистина, комарският проект за тераформиране беше едно бюрократично благо, към края на списъка с приоритети на Империята. Нищо критично – просто добро място да се паркират, да кажем, некомпетентни по-малки ворски синове, от които семействата им искат да се отърват. Където не ще могат да правят бели, защото проектът е огромен и тромав – достатъчно тромав, за да се изнижат преди белята да бъде дори забелязана.

– Като говорим за мъртви души, как се връзва смъртта на Радовас с цялата тази предполагаема измама?

Ворсоасон се поколеба.

– Не съм сигурен, че има такава връзка. Освен че насочи вниманието на ИмПСи към проекта и прикритието им е на път да отиде по дяволите. В края на краищата той е напуснал дни преди да умре.

– Суда твърди, че е напуснал. А според вас Суда е доказан лъжец и фалшификатор на информация. Възможно ли е, да речем, Радовас да е заплашил Суда, че ще го издаде, и да е бил убит, за да му се затвори устата?

– Но Радовас е бил в играта. От години. Имам предвид – няма начин инженерният персонал да не е знаел. Не е възможно да не са знаели, че не са свършили работата, която е в докладите.

– Мм, това може да е зависело от артистичния гений на Суда в съставянето на докладите. – Собственият файл на Суда с личния състав говореше, че човекът нито е глупав, нито е посредствен. Възможно ли бе и докладите да е изпил така? „Ужас! Това означава, че няма да мога да

разчитам дори на един файл от което и да било комтабло в целия проклет отдел.“ А днес бе загубил часове, ровейки се из тях. – Може пък Радовас внезапно да е получил просветление.

– Не знам – почти проплака Ворсоасон. После хвърли кос поглед към Майлс. – Не забравяйте, че аз разкрих това. Аз ги издадох. Веднага щом се почувствах сигурен в подозренията си.

Настоятелното му и нееднократно изтъкване на този факт прозвуча в ушите на Майлс като сигурно доказателство, че информацията за въпросното изумително присвояване е станала достояние на Ворсоасон далеч преди момента, в който „се е почувствал сигурен“. Бил ли е подкупът на Суда не само предложен, а и приет? Докато сапуненият мехур не се спукал. На кое ставаше свидетел Майлс – на патриотичен изблик от страна на Ворсоасон или на паническото желание да подложи крак на Суда и компания преди те да са подложили крак нему?

– Няма да го забравя – неутрално каза Майлс. Със закъснение си даде сметка, че да тръгне сам, през нощта, и с Ворсоасон към някаква станция в средата на нищото, на която няма жив човек, при това без дори да информира Тумонен за намеренията си, може и да не е най-умното нещо, което е правил през живота си. Но, от друга страна, не му се вярваше, че Ворсоасон би се държал толкова открито в присъствието на капитана от ИмпСи. Въпреки всичко щеше да е добре да не попарва надеждите на Ворсоасон относно шансовете му да се измъкне сух от тази каша преди да са се върнали по живо по здраво в Серифоза, а когато все пак го направеше, за предпочитане бе това да стане в присъствието на Тумонен и на неколцина яки охранители от ИмпСи. Зашеметителят в джоба му му вдъхваше известна самоувереност. Щеше да се свърже с Тумонен по комуникатора на китката си веднага щом си осигуреше няколко минути далеч от ушите на Ворсоасон.

– И кажете на Кат – добави Ворсоасон.

Какво общо имаше пък мадам Ворсоасон с това?

– Нека да видим тези ваши доказателства, пък после ще говорим.

– Основното, което има да се види, е липсата на доказателства, милорд – каза Ворсоасон. – Едно огромно празно съоръжение... ей там.

Ворсоасон зави и скутерът започна да се снижава към експерименталната станция. Беше добре осветена с множество външни лампи, които, изглежда, се включваха автоматично след здрачаване, както реши Майлс, и грееше в ярък контраст с мрака наоколо. Когато се приближила, Майлс установи, че паркингът отпред далеч не е празен – половин дузина летателни скутери и въздушни коли заемаха кръговете за

приземяване. Прозорци светеха уютно тук-там по фасадата на малката административна сграда, а още повече светлинки се нижеха в редици по протежение на запечатаните тръби между отделните секции. Имаше два големи подемника, единият от които се движеше на заден ход към отворен товарен док в голямата производствена сграда без прозорци.

– На мен ми изглежда доста оживено – каза Майлс. – Като за празна черупка.

– Не разбирам – измънка Ворсоасон.

Растителност, висока до над глезените на Майлс, се бореше успешно с тукашния студ, но не беше достатъчно гъста, за да прикрие скутера. Майлс понечи да предложи на Ворсоасон да изгаси светлините и да кацне зад едно малко възвишение, където машината нямаше да се вижда откъм станцията, въпреки неприятната разходка на връщане, която щяха да си осигурят по този начин. Но Ворсоасон вече снижаваше скутера към един празен кръг за приземяване на паркинга. Кацна, изключи двигателя и се втренчи неуверено в комплекса сгради.

– Може би... може би ще е по-добре да стоите далеч от погледа им – разтревожено каза той. – Моето присъствие няма да предизвика въпроси.

Явно не си даваше сметка колко много може да се прочете в това кратко изречение. Нагласиха маските си, после Ворсоасон свали купола. Майлс потрепери от студения нощен въздух и пъкна ръце в джобовете си все едно да ги стопли, провери бързо зашеметителя и последва администратора на крачка разстояние. Да стои далеч от погледите беше едно, да изпусне Ворсоасон от поглед беше друго.

– Най-добре първо да огледаме производствената сграда – извика Майлс през маската. – Да видим дали ще можем да разберем какво става преди да се свържете със... ъъ, преди да се опитате да говорите с някого.

Ворсоасон зави към шлюза на товарния док. Майлс се зачуди дали има вероятност, ако някой погледне навън в мътната светлина, да го вземе за Николай, поне в първия момент. Комбинацията от драматичната криминална история на Ворсоасон и собствената му вродена параноя го държеше на тръни, въпреки че – според сметките на по-добрата част от мозъка му – имаха нелоши шансове всичко да протече безопасно, а не беше за пренебрегване и възможността Ворсоасон да е изпаднал в жестоко заблуждение.

Влязоха в товарния док през шлюза за пешеходци след кратка процедура по декомпресия. Ушите му заглъхнаха леко от разликата в

налягането. Майлс реши да не сваля още дихателната си маска и двамата заобиколиха паркирания подежник. Щеше да се обади на Тумонен веднага щом се отървеше от...

Закова се на място, но беше закъснял със секунда, и на свой ред бе забелязан от двамата, които стояха спокойно до едно гравитопале, натоварено с машини. Жената, която държеше контролния панел на палето и насочваше увисналия във въздуха товар към подежника, беше мадам Радовас. Мъжът беше администратор Суда. И двамата вдигнаха рязко очи към неочакваните си посетители.

За миг Майлс не можа да реши дали да натисне бутона за спешни случаи върху комуникатора си, или да заложи на зашеметителя. Но когато Суда внезапно посегна към вътрешния джоб на якето си, бойните рефлексии на Майлс взеха връх и ръката му се стрелна към зашеметителя. Ворсоасон се обърна наполовина – устата му се беше отворила, както от изумление, така и в нереализиран предупредителен вик. Майлс би си помислил: „Тоя идиот току-що ме вкара в засада“, само дето Ворсоасон изглеждаше по-изненадан и от самия него.

Суда успя да извади и насочи зашеметителя си половин секунда преди Майлс да направи същото. „Ох, мамка му, така и не попитах доктор Ченко какво ще стане с чипа в главата ми, ако ме улучат със зашеметител...“ Лъчът на зашеметителя го уцели право в лицето. Главата му отхвъркна назад в милостиво краткотрайна агония. Беше изгубил съзнание още преди да се строполи на пода.

Събуди се със зашеметителна мигрена, която усукваше и бодеше с карфици областта зад очите му, метални стружки стопроцентова болка бяха заседнали в нещастния му мозък, от предния му дял та чак до гръбначния стълб. Моментално стисна очи пред непоносимо яркия блясък на лампите. Гаденето беше толкова силно, че всеки момент щеше да повърне. Следващото, което осъзна, бе, че все още е с дихателната си маска, и това разбуди астронавтските му инстинкти. Преглътна и пое дълбоко въздух, после пак, много внимателно, докато опасният момент не отмина. Беше му студено и се намираше в неудобно изправено положение, вързан за китките. Отвори отново очи и се огледа.

Беше навън в студения комарски мрак, прикован към един парапет покрай някаква алея откъм сляпата страна на, доколкото можеше да прецени, на производствената сграда на станцията. Цветни лампи, пръснати из растителността на два метра под него, осветяваха в пъстър десен

сградата и издигнатата бетонна алея – те бяха и източникът на пронизващата очите светлина. Отвъд тях гледката беше рядко оскъдна откъм информация, теренът се спускаше рязко, а после отново се издигаше и преминаваше в гола пустош. Парапетът беше съвсем обикновен – метални пръчки, залети в бетона на метър разстояние, и други, с кръгло сечение, свързващи ги отгоре. Самият той беше на колене, бетонът студенееше под него, а китките му бяха оковани – оковани? Да, оковани, крайните брънки на веригите бяха заключени с обикновени метални ключалки – към две съседни вертикални пръчки. Беше полуразпънат.

Комуникаторът от ИмСи все още се мъдреше на лявата му китка. Той, разбира се, не би могъл да го достигне с дясната си ръка. Нито – все пак опита – с главата си. Завъртя китката си, за да го притисне към перилото, но бутонът за спешни случаи бе вграден навътре, за да се избегне случайното му задействане. Майлс изруга и дихателната маска отново му напомни за себе си. Тя, изглежда, бе плътно прилепнала към лицето му, а ако не го лъжеха усещанията, кислородната бутилка също бе здраво закрепена на гърдите му под якето – кой беше вдигнал ципа чак до брадичката му? – но трябваше много да внимава да не размести маската си преди да е освободил ръцете си, за да я намести пак.

Така... зашеметителният лъч беше ли предизвикал криза, докато е бил в безсъзнание, или все още трупаше точки за следващата? На която почти й беше време, между другото. Той си пое дълбоко дъх, уж да се успокои, но въобще не успя да излъже тялото си.

Чак сега видя, че на няколко метра вдясно от него Тиен Ворсоасон е прикован по същия начин между две метални пръчки. Главата му висеше напред – явно още не се беше свестил. Майлс се опита да убеди възела от панически ужас в слънчевия си сплит, че с тази проява на поетична справедливост в цялата история се появява поне един светъл лъч. Усмихна се горчиво под маската си. С оглед на ситуацията, определено би предпочел Ворсоасон да беше свободен и в състояние да потърси помощ. Още по-добре – Ворсоасон да виси окован тук, а той да е свободен и да търси помощ.

„Ако искаха да те убият, вече щеше да си мъртъв“ – опита се да се убеди той. Освен, разбира се, ако не бяха садисти, наумили си бавно и грижливо обмислено отмъщение... „Какво толкова съм им направил на тези хора?“ Като се изключеше обичайното оскърбление, че е бараярец по принцип и син на Арал Воркосиган в частност...

Минутите се влачеа една подир друга. Ворсоасон се размърда и изпъшка, после отново потъна в блажено безсъзнание, но Майлс поне се

успокои, че не е умрял. Все още. Доста по-късно звукът от нечии стъпки по бетонната алея накара Майлс да завърти предпазливо глава.

Заради дихателната маска и подплатеното яке на приближаващата фигура, в първия момент не можа да каже със сигурност дали е мъж, или жена, но когато онзи се приближи още малко, Майлс разпозна къдравата прошарено-руса коса и кафявите очи на една жена, която бе присъствала на първата среща с шефовете на отдели в конферентната зала. Беше счетоводителката – онази педантичната, която се бе погрижила да подготви допълнително копие от доклада си за Майлс, ха-ха. „Фоскол“ – прочете името ѝ той върху дихателната маска.

Тя видя, че очите му са отворени.

– О, добър вечер, лорд ревизор Воркосиган. – Погрижи се гласът ѝ да бъде висок и ясен, така че да компенсира заглушаващия ефект на маската.

– Добър вечер, мадам Фоскол – успя да каже той, също толкова високо и ясно. Ако само успееше да я накара да говори и да слуша...

Тя измъкна ръката си от джоба и извади нещо лъскаво и метално.

– Това е ключът от белезниците на китките ви. Ще го оставя тук, встрани. – Тя внимателно го сложи върху бетонната алея на половината разстояние между Майлс и администратора, досами стената на сградата. – Внимавайте някой да не го изрита по невнимание от алеята. Доста ще ви е трудно да го откриете долу. – Тя погледна замислено към тъмната растителност под парапета.

„Намеква, че някой може да се появи – спасителен отряд? Освен това намеква, че самата тя, Суда и мадам Радовас – мадам Радовас, тя пък какво прави тук? – няма да се наблизю.“

Жената бръкна отново в джоба си и извади инфодиск в пластмасово калъфче.

– Това, милорд ревизор, е пълен списък на приетите от администратор Ворсоасон подкупи, възлизаци на сумата от около шейсет хиляди марки за последните осем месеца. Номера на сметки, проследяване на данни, дати на присвояване – въобще всичко, което е необходимо за завеждане на наказателно дело. Щях да ги пратя по пощата на капитан Тумонен, но така е по-добре. – Очите ѝ се присвиха, когато му се усмихна над дихателната си маска. Наведе се и залепи здраво диска на гърба на якето на Ворсоасон. – Беше ми приятно да работя с вас, милорд. – Тя отстъпи назад и изтупа ръце една в друга с жест на човек, справил се успешно с някаква мръсна работа.

– Какво правите? – започна Майлс. – Какво правят хората ви тук

всъщност? Защо мадам Радовас е...

– Хайде, хайде, лорд Воркосиган – прекъсна го Фоскол. – Нали не очаквате, че ще стоя тук и ще си бъбря с вас?

Ворсоасон се размърда, изпъшка и се оригна. Въпреки презрението, което се четеше в очите ѝ, докато оглеждаше свитата му фигура, тя изчака още минута, за да е сигурна, че няма да повърне в дихателната си маска. Ворсоасон се втренчи замаяно в нея – мигаше объркано и, Майлс не се съмняваше в това, от болка.

Майлс сви юмруци и напъна веригите. Фоскол погледна към него и добави любезно:

– Не се наранявайте излишно. Накрая все ще се появи някой да ви прибере. Само съжалявам, че няма да съм тук, за да го видя с очите си. – Обърна се и си тръгна. След минута до слуха му долетя слабият шум на излитаща машина. Но посоката за Серифоза се намираше от другата страна на сградата и Майлс не можеше да види каква точно е машината.

„Суда е добър инженер. Дали не е настроил местния реактор да се самоунищожи?“ беше следващата вдъхновена мисъл, която се роди в главата му. Това би заличило всички доказателства, включително Ворсоасон и него самия. Ако Суда бе преценил добре момента, можеше да види сметката и на спасителния отряд от ИмпСи... но от думите на Фоскол излизаше, че дискът, залепен за гърба на администратора, бе предназначен да оцелее, което изключваше сценария, според който експерименталната станция се превръща в дупка лъскаво стъкло по подобие на изгубения град Воркосиган Вашной. Суда и компания, изглежда, не разсъждаваха по военному. И слава Богу. По всичко личеше, че настоящата сцена е режисирана с цел максимално унижение, а никой не можеше да унижи мъртвите.

Близките им обаче... Майлс си помисли за баща си и потръпна. И Екатеринбург и Николай и, разбира се, лорд ревизор Вортис. О, да.

Ворсоасон, най-после свестил се напълно, понечи да се надигне и откри ограниченията на оковите си. Изпсува неясно, сетне с все по-недвусмислени изразни средства, и се задърпа като полудял. След около минута престана. Огледа се и забеляза Майлс.

– Воркосиган. Какво става, по дяволите?

– Изглежда, са ни паркирали тук, за да не им се пречкаме в краката, докато си вдигнат на спокойствие чуковете от експерименталната станция. Явно са осъзнали, че времето им изтича. – Майлс се зачуди дали е редно да спомене на Ворсоасон за диска, но реши да не го прави. Ворсоасон псува още известно време, после, изглежда, осъзна, че е започнал

да се повтаря, и млъкна.

– Разкажете ми още за схемата на присвояване, която е измислил Суда – предложи Майлс, за да наруши зловещата тишина: нито бръмчене на насекоми, нито птичи песни не съживяваха комарската нощ, нямаше и дървета, чиито листа да шумолят на слабия студен вятър. Сградата зад тях беше замлъкнала окончателно. Единственият звук идваше от шепота на филтрите и регулаторите на дихателните им маски. – Кога разбрахте за всичко това?

– Едва... вчера. Вчера стана една седмица. Суда се опита да ме подкупи. Не исках да поставям вуйчото на Кат в неудобна ситуация, като раздухам случилото се, докато е тук. А и исках да съм сигурен преди да започна да сипя обвинения наляво и надясно.

„Фоскол казва, че лъжеш.“ Майлс вече не знаеше на кого от двамата вярва по-малко. Фоскол можеше да е съчинила доказателствата срещу Ворсоасон, възползвайки се от същите умения, които ѝ бяха помогнали да прикрива кражбите на Суда. Трябваше да остави това на юридическите експерти на ИмПСи, които да го разнищят.

Майлс донякъде симпатизираше на колебанието, ръководило действията на Ворсоасон според собствените му твърдения, и в същото време дълбоко се съмняваше в съществуването му – причиняващо световъртеж противоречие като капак на главоболието от зашеметителя. Никога не бе мислил за фаст-пентата като за средство против главоболие, но в момента имаше огромното желание да разполага с един хипоспрей с въпросното вещество, за да го натика в задника на Ворсоасон. „Покъсно – обеща си той. – Няма къде да ми избяга.“

– Само с това ли са се занимавали, как мислите?

– Какво искате да кажете?

– Не съм съвсем... ако аз бях на мястото на Суда и групата му и бягах от местопрестъплението... по всичко личи, че са имали достатъчно време да подготвят оттеглянето си. Може би цели три или четири седмици, ако са знаели, че има вероятност тялото на Радовас да бъде открито в космоса. – „А какво, по дяволите, е правило тялото на Радовас там? Все още нямам никаква представа.“ – И повече, ако редовно са осъвременявали плановете си за бягство, а Суда е инженер до мозъка на костите си и няма начин в схемата му да не е имало варианти за измъкване в случай на провал. Нямаше ли да е по-разумно, ако се бяха разпръснали и се измъкнеха поединично или по двойки извън границите на Империята, натоварени само с личния си багаж... а не да се оттеглят вкупом, и то с два подемника, пълни с... не знам с какво, но цели два подемника!

Не са им трябвали, за да транспортират парите си, това поне е сигурно.

Ворсоасон поклати глава, с което размести дихателната си маска и се наложи да потрие лице в парапета, за да я намести обратно. След малко каза съвсем тихо:

– Воркосиган...

Смиреният му тон вдъхна у Майлс надеждата, че той най-после е на крачка да направи искрено признание.

– Да? – окуражи го той.

– Кислородът ми е на свършване.

– Не провери ли... – Майлс се опита да извика в пулсиращия си мозък образа на Ворсоасон в момента, когато бе измъкнал дихателната си маска от вградения шкаф в кабинета и си я бе сложил. Не. Нищо не беше проверил. При нормални обстоятелства една заредена до пълен капацитет маска щеше да е достатъчна за дванайсет до четиринайсет часа активна дейност извън купола. Маската на Майлс явно бе взета от някой централен склад, където си имаше техник, чиято работа бе да проверява и зарежда използваните маски, преди да ги сложи на рафта, готови за следващия посетител. „Не забравяй да си презаредиш маската“ – беше казала на Ворсоасон съпругата му и бе скастриена, задето му опява. Имаше ли Ворсоасон навика да захвърля екипировката си непрегледана? Мадам Ворсоасон не би могла да върви след задника му в кабинета по същия начин, по който без съмнение го правеше у дома.

Имаше време, когато Майлс можеше да счупи собствените си крехки кости и да измъкне ръката си от оковите преди плътта му да е отекала прекалено. Дори го беше правил веднъж – в напрегнат и страховит момент, който никога нямаше да забрави. Но понастоящем костите на ръцете му бяха от здрава синтетика, по-нечупливи дори от нормалните човешки кости. Колкото и да напрягаше мускули, успя единствено да разкърва вече ожулените си китки.

Китките на Ворсоасон също започнаха да кървят, докато опъваше веригите като обезумял.

– Ворсоасон, престани! – настоятелно му извика Майлс. – Пести си кислорода. Някой вече трябва да е тръгнал насам. Отпусни се, дишай повърхностно и ще ти стигне за по-дълго време. – Защо идиотът му с идиот не го бе споменал по-рано, да беше казал на Майлс, на Фоскол дори... или Фоскол се бе стремил именно към този резултат? Може би искаше и двамата да умрат, един след друг... след колко време щеше да ги прибере обещаният някой? След няколко дни? Убийството на имперски ревизор по време на разследване се смяташе за държавна измяна,

по-страшна от убийството на окръжен граф, и само малко по-лека от убийството на самия император. Нищо не би пратило с по-голяма сигурност цялата сила на ИмПСИ по следите на избягалите измамници, при това с неумолима решителност, потенциално простираща се в рамките на десетилетия, включваща огромни разстояния и отвъд всякакви дипломатически бариери. Беше или самоубийствена постъпка, или акт на безразсъдна смелост. – Колко ти остава?

Ворсоасон прибра брадичка към тялото си и се опита да разчете показанията върху кислородната бутилка.

– Стрелката е на нулата!

– Тези неща винаги имат скрити резерви. Стой неподвижно!

Вместо това Ворсоасон започна да се мятат като обезумял. Хвърляше се напред и назад с цялата сила на атлетичното си тяло, опитвайки се да счупи парапета. Капки кръв захвърчаха от обелената кожа на китките му, пръчките на парапета вибрираха и накрая се извиха, но не се пречупиха. Той прибра колене към тялото си и се хвърли надолу през еднометровия отвор между пръчките, опитвайки се да увисне с цялата си тежест на веригите. Те обаче издържаха, а бясно драпащите му крака не успяха да го върнат върху алята. Задави се от усилието и повърна в дихателната си маска. При последните напъни на стомаха му маската милостиво се плъзна около врата му, само дето под нея се показаха изкривените му, посиняващи черти. Но виковете и молбите престанаха, а след тях и ужасните звуци на човек, който напразно се опитва да си поеме въздух. Ритащите крака потрепнаха за последно, после увиснаха безжизнено.

Майлс се бе оказал прав – Ворсоасон можеше да си спечели цели двайсет или трийсет минути кислород, ако бе запазил присъствие на духа. Самият той стоеше напълно неподвижен, дишаше много бавно и трепереше от студ. Имаше неясния спомен, че треперенето изразходва повече кислород, но не можеше да се спре. Тишината беше абсолютна, нарушавана единствено от съсъка на филтрите и регулаторите на маската и от канонадата на кръвта в ушите му. Беше виждал смъртта на много хора, включително и собствената си, но тази със сигурност беше една от най-грозните. Тремортът от закъснелия шок разтърсваше тялото му, а мислите му се въртяха в безполезен кръг – и при всяко завъртане се връщаха към лъжливо спокойното заключение, че тъпият спрей с фаст-пента вече няма да му е от полза.

Ако получеше конвулсии и в резултат разместеше дихателната си маска, най-вероятно щеше да умре от задушаване преди дори да се е

свестил. Хората от ИмпСи щяха да го намерят тук, провиснал до Ворсоасон, удавил се в съдържанието на собствения си стомах. А нищо не отключваше пристъпите му така сигурно като стресът.

ГЛАВА 11

Екатерин остави куфарите си до тези на лорд Воркосиган във вестибюла и се върна за една последна машинална проверка на жилището, за последна патрулна обиколка на стария си живот. Всички лампи бяха изгасени. Всички прозорци – запечатани. Всички домакински уреди – изключени...

Комтаблото иззвъня тъкмо когато излизаше от кухнята.

Поколеба се. „Остави го. Зарежи всичко.“ Но после ѝ хрумна, че може да е Тумонен или някой друг, който иска да се свърже с лорд Воркосиган. Или вуйчо ѝ, макар да не беше сигурна, че иска да говори с него, поне тази вечер. Върна се при машината, посегна да я включи, после дръпна ръка. Можеше да е Тиен. „Ако е той, просто ще изключи комтаблото.“ Ако беше Тиен, решил да пробва с поредната молба, заплаха или убеждаване, поне щеше да е сигурна, че не идва насам и че ще може да тръгне спокойно.

Но лицето, което се появи над видеоплочата, беше на една комарка от отдела на Тиен. Лена Фоскол. Екатерина я беше виждала само няколко пъти, но веднага се сети за думите на Суда по същата тази видеоплата предната нощ: „Лена Фоскол от счетоводството е най-педантичният крадец, когото познавам.“ О, Господи! Тя беше една от тях. Фонът зад нея не беше на фокус, но жената беше облечена с дебел анорак, наметнат над обикновено градско облекло, което означаваше, че или се готви да излезе от купола, или се връща отвън. Екатерина я погледна с едва прикрито отвращение.

– Мадам Ворсоасон? – жизнерадостно се осведоми Фоскол и продължи, без да изчака отговора на Екатерина: – Моля, елате да приберете съпруга си от експерименталната станция на Отпадъчна топлина. Ще ви чака навън, от северозападната страна на производствената сграда.

– Но... – Какво правеше Тиен там толкова късно? – Как е стигнал дотам, няма ли скутер? Не може ли да се прибере с колата на някой друг?

– Всички други си тръгнаха. – Усмивката ѝ се разшири и тя прекъсна връзката.

– Но... – Екатерина вдигна ръка в безсмислен протест. Беше твърде късно. – По дяволите! – А след секунда добави: – Гадост!

Да прибере Тиен от експерименталната станция щеше да ѝ отнеме

най-малко два часа. Първо трябваше да отиде с кола до някой гараж за летателни скутери, после да вземе един под наем, тъй като нямаше право да изиска такъв от отдела на Тиен. Сериозно беше обмисляла възможността да прекара нощта на някоя пейка в парка, за да не харчи от оскъдните средства, с които трябваше да посрещне идните несигурни дни, докато не си намери някаква работа, само дето патрулиращите полицаи не позволяваха на скитници да се мотаят по местата, където би се чувствала в безопасност. Фоскол не беше казала дали лорд Воркосиган е с Тиен, което означаваше, че не е, което на свой ред означаваше, че ще трябва да лети обратно до Серифоза сама с Тиен, който щеше да настоя да пилотира скутера, и какво щеше да стане, ако заплахите му за самоубийство този път бяха сериозни и той решише да ги изпълни по средата на обратния полет и да повлече и нея след себе си? Не. Не си струваше рискът. Нека гние там до сутринта или се обади на някой друг.

Вече бе вдигнала куфара, когато отново премисли ситуацията. Заложник на съдбата в цялата тази бъркотия, или поне на доброто поведение на всички наоколо, си оставаше Ники. Отношението на Тиен към сина му бе в повечето случаи небрежно, стигащо на моменти до откровен тормоз, но с достатъчно прояви на внимание, благодарение на които Ники, изглежда, все още изпитваше някаква привързаност към него. Между двамата винаги щеше да съществува връзка, независимо от нейните отношения с всеки от тях. Тя и Тиен щяха да бъдат принудени да си сътрудничат за доброто на Ники – броня от повърхностна любезност, която не бива да се пропуква. Гневът и потенциалната бруталност на Тиен не бяха по-голяма заплаха за бъдещето ѝ от някой закъснел опит за помирение. Вече можеше да обърне гръб и на двете с еднакво безразличие.

„Не съм стигнала дотук, за да търся одушник на чувствата си. Стигнала съм дотук, за да постигна целта си.“ Да. Явно това щеше да бъде новата ѝ мантра през идните седмици. Сви устни, отвори куфара и извади личната си дихателна маска. Провери резервоарите ѝ, навлече анорака си и тръгна към спирката.

Забавянията оправдаха и най-лошите ѝ очаквания. Комарците, с които беше в една кола, поискаха две допълнителни спирки. Почти беше стигнала целта си, когато попадна в трийсетминутно задръстване, а когато системата я изплю при най-западния шлюз на купола, беше на крачка да зареже плана си за дипломатични отношения и да се върне в

апартамент. Спря я само мисълта за още едно трийсетминутно задръстване по обратния път. Летателният скутер, който ѝ дадоха, беше старичък и не особено чист. Когато най-после остана сама, на път през дълбоката тишина на комарската нощ, душата ѝ се поотпусна и тя започна да си представя как лети някъде другаде, където и да било, само за да удължи още малко божественото усамотение. Може и да съществуваше по-голямо удоволствие от липсата на болка, но в момента поне тя не се сещаше за такова. Липсата на болка и на други човешки същества с техните притискащи я от всички страни нужди ѝ се струваше истински рай. Рай, който изглеждаше близо, но не съвсем.

Освен това тя си нямаше другаде. Дори не можеше да се върне на Бараяр с Ники, без преди това да е спечелила достатъчно пари, за да плати билетите, или да вземе назаем от баща си, или от братята си, с които отдавна бе изгубила връзка, или от вуйчо Вортис. Неприятна мисъл. „Няма значение какво чувстваш, момиче – помни си тя. – Имаш цели. И ще направиш необходимото.“

Ярките светлини на експерименталната станция, самотна сред голата пустош, оформяха на хоризонта сияние, което привличаше погледа от километри. Екатерин последва черната копринена лента на реката, която се виеше покрай съоръжението. Когато приближи, забеляза няколко превозни средства на паркинга и ядосано се намръщи. Фоскол я беше излъгала, че на станцията не е останал никой, който да докара Тиен. От друга страна, може би сега нямаше да ѝ се наложи да пътува сама с Тиен до Серифоза... Потисна импулса си да обърне скутера и кацна на паркинга.

Нагласи дихателната си маска, вдигна купола и тръгна към административната сграда с надеждата да намери и трети пътник преди да се е видяла с Тиен. Шлюзът послушно се отвори, когато докосна с ръка контролния му панел. Нямаше основателна причина да заключват каквото и да било в този пуцинак. Зави по първия осветен коридор и извика:

– Ехо?

Никой не отговори. Не личеше да има някой. Почти половината стаи бяха голи и празни. Останалите бяха доста разхвърляни. Едно комтабло беше отворено, вътрешностите му – изтръгнати... степени всъщност. Трябва да е било зрелищна повреда. Стъпките ѝ кънтяха, докато прекосяваше тръбата за пешеходци към производствената сграда.

– Ехо? Тиен? – И тук никакъв отговор. Двата големи монтажни цеха тънеха в зловещи сенки и бяха празни.

– Има ли някой? – Ако Фоскол не я беше излъгала, чии бяха всичките онези въздушни коли и летателни скутери на паркинга? Къде бяха отишли собствениците им и с какво?

„Ще ви чака навън, от северозападната страна на производствената сграда...“ Имаше съвсем бегла представа коя страна на сградата гледа на северозапад. Всъщност беше предполагала, че Тиен ще я чака на паркинга. Въздъхна притеснено, нагласи пак дихателната си маска и излезе през шлюза за пешеходци. За няколко минути щеше да обиколи сградата. „Искам да тръгна за Серифоза още сега. Тук нещо не е наред.“ С бавна крачка тръгна покрай сградата, стъпките ѝ кънтяха по бетонната настилка в студения токсичен нощен въздух. Издигната алея, всъщност изравненият край на бетонните основи на сградата, обрамчваше стената. От външната ѝ страна имаше парапет, а земята отвъд него пропадеше рязко надолу. Имаше чувството, че са я вкарали в някакъв капан. Зави покрай втория ъгъл.

Някъде към средата на алеята дребна човешка фигура се бе отпуснала на колене, ръцете ѝ бяха разперени встрани, челото – опряно в парапета. Друга, по-едра фигура, висеше за китките между две пръчки, тялото ѝ се полюляваше отвъд ръба на повдигнатата бетонна основа, краката бяха на петдесетина сантиметра от земята. „Какво е това?“ Тъмнината сякаш запулсира. Екатерина преглътна надигащата се паника и ускори крачка.

Висящата фигура беше на Тиен. Дихателната му маска се бе усукала на врата. Дори и на мътната разноцветна светлина от лампите се виждаше, че лицето му е лилаво и цялото на петна, студено и неподвижно, подпухнало като втасало тесто. Езикът му се подаваше от устата, изпъкналите очи бяха застинали и неподвижни. Съвсем, съвсем мъртъв. Стомахът ѝ се обърна и се сви на топка, сърцето ѝ прескочи в гърдите.

Коленичилата фигура бе на лорд Воркосиган, облечен в едно от най-хубавите ѝ якета, което не бе открила, докато опаковаше багажа си преди цяла една кратка вечност. Дихателната му маска все още си беше на мястото... той обърна глава, очите му се разшириха и потъмняха, когато я видя, и Екатерина се разтопи от облекчение. Поне малкият лорд ревизор беше още жив. Благодарни на всички богове, че не е сама с два трупа. Чак сега забеляза, че китките му са оковани към парапета също като тези на Тиен. Кръв се стичаше на капки от тях и се просмукваше в маншетите на якето.

Първата ѝ свързана мисъл бе неизразимото облекчение, че не бе довела Ники със себе си. „Как ще му кажа?“ Утре, този проблем беше за

утре. Нека тази вечер си играе в мехура на друга вселена – вселена, в която няма място за ужас.

– Мадам Ворсоасон. – Гласът на лорд Воркосиган беше глух и слаб под дихателната маска.

Тя страхливо докосна студените беззъбници около китките му. Разкъсаната плът се бе подула около тях и почти ги скриваше.

– Ще ида вътре да потърся нещо, с което да ги срежа. – За малко да добави: „Чакайте тук“, но навреме стисна устни.

– Не, чакайте – промълви той. – Не ме оставяйте сам... има ключ... би трябвало да има... ей там, до стената. – Той посочи с глава.

Екатерин го намери веднага – най-обикновено ключче. Беше студено и хлъзгаво и трябваше да опита няколко пъти, преди да го вкара в ключалките. После трябваше да свали беззъбницата от покритата с вкоравена кръв плът на лорд Воркосиган... сякаш я вадеше от гумено желе. Ръката му падна безжизнено. Когато освободи и другата му ръка, той за малко да се прекатури през ръба на бетонната алея. Екатерина го сграбчи и го довлече до стената. Ревизорът се опита да стане, но краката не го слушаха.

– Не бързайте – каза му тя. Опита се несръчно да разтрие краката му, за да възстанови кръвообращението дори през дебелите сиви панталони усещаше колко студени и вкочанени са те.

Екатерин се изправи с ключа в ръка и се втрени объркано в тялото на Тиен. Съмняваше се, че дори с обединени сили двамата с Воркосиган биха могли да го изтеглят на алеята.

– Вече е много късно – каза Воркосиган, без да сваля очи от нея. Веждите му се бяха събрали разтревожено. – Съжалявам. Оставете го на Тумонен.

– Какво е това на гърба му? – Тя посочи странния предмет, който приличаше на пластмасово пакетче, залепено с широко тиксо.

– Оставете – каза някак по-рязко лорд Воркосиган. – Моля ви. – А после, на един дъх, заеквайки от тръпките, които го разтърсваха, продължи: – Съжалявам. Съжалявам. Не м-можах да с-скъсам веригите. Господи, и той не може, а е по-с-силен от мен... Мислех, че ще м-мога да си счупя ръката и да я измъкна, но не можах. Съжалявам...

– Трябва да влезете вътре, на топло. Хайде. – Помогна му да се изправи, като хвърли последен поглед към Тиен, и поведе, почти повлече залитация ревизор.

Преведе го през шлюза в административната сграда и му помогна да седне на един тапициран стол във фойето – той по-скоро се срина,

отколкото седна. Трепереше жестоко.

– Б-б-бутонът – успя да изрече някак и вдигна ръцете си към нея като животинче със счупени лапи.

– Какво?

– Малкият бутон отстриани на комуникатора на китката ми. Натиснете го!

Тя го натисна. Той въздъхна и се отпусна назад. Вкочанените му ръце задърпаха дихателната маска. Тя му помогна да я смъкне и свали и своята.

– Господи, колко се радвам да махна това нещо. Жив при това. Мислех, че ще получа пристъп там навън... – Потри бледото си лице, чешейки червените вдлъбнати линии, където го бе притискала маската. – А и сърбеше. – Екатерин забеляза контролния панел на стената до тях и побърза да зададе повишаване на температурата във фойето. Самата тя също трепереше, макар и не от студ – тръпките я връхлитаха внезапно, колкото и да се опитваше да ги овладее.

– Лорд Воркосиган? – Разтревоженият глас на капитан Тумонен прозвуча тъничко от комуникатора на китката му. – Какво става? Къде сте, по дяволите?

Воркосиган вдигна ръка към устата си.

– Експерименталната станция на Отпадъчна топлина. Идвай веднага. Трябваш ми.

– Какво... Да взема ли отряд?

– Не ни трябва пушки сега. Ще ти трябва юристи обаче. И лекарски екип.

– Ранен ли сте, милорд? – Гласът на Тумонен още повече изтъня от паника.

– Нищо съществено – каза той, явно забравил за кръвта, която все още се процеждаше от китките му. – Но администратор Ворсоасон е мъртъв.

– Какво... Защо не ме уведомихте преди да излезете извън купола, мамка му! Какво става там?!

– По-късно ще можем да обсъдим надълго и нашироко опущенията ми. Изпълнете заповедта, капитане. Воркосиган, край. – Ръката му се отпусна уморено. Вече не трепереше толкова. Облегна глава на тапицерията. Тъмните сенки от изтощение под очите му приличаха на синини от юмручен бой. Погледна тъжно към Екатерин. – Съжалявам, мадам Ворсоасон. Нищо не можех да направя.

– Не бих си го и помислила!

Той се огледа, присви очи и внезапно добави:

– Енергийната централа!

– Какво? – попита Екатерина.

– Трябва да проверим преди да са пристигнали войниците. Докато бях навън, имах доста време да се чудя дали не е била обект на саботаж.

Краката още не го държаха и тя го хвана под ръка.

– Натам – посочи той.

Явно щеше да му служи за опора. Той закуцуква решително, увиснал на ръката ѝ. Наложена ѝ задача всъщност ѝ помогна да си върне, ако не спокойствието, то поне някаква слаба физическа спойка – треперенето ѝ намаля, а гаденето отмина, оставяйки в стомаха ѝ някакво странно и горещо усещане. Друга тръба за пешеходци водеше към енергийната централа на самия бряг на реката. Реката беше най-голямата в сектора и основната причина експерименталната станция да бъде построена тук. По бараярските стандарти биха я нарекли поток. Воркосиган обикаляше накуцвайки контролната зала на енергийната централа, оглеждаше панелите и показанията на уредите.

– Всичко изглежда нормално – промърмори той. – Чудя се защо не са ѝ задали програма за самоунищожение? Аз бих го направил... – Отпусна се на един стол.

Екатерин седна срещу него, наблюдаваше го уплашено.

– Какво стана?

– Аз... Тиен ме доведе тук... а вие как се озовахте тук, по дяволите?

– Лена Фоскол се обади у дома и каза, че Тиен искал да го закарам до купола. За малко да ме изпусне. Тъкмо се канех да излизам. Дори не ми каза, че и вие сте тук. Можеше още да...

– Не... не, почти съм сигурен, че щеше да измисли нещо друго, ако ви беше изпуснала. Колко е часът?

– Почти двайсет и един.

– Мислех, че е много по-късно... Първо ни зашеметиха. Не знам колко дълго... Тя в колко часа ви се обади?

– Малко след деветнайсет.

Той стисна силно очи, после отново ги отвори.

– Било е прекалено късно. Тогава вече е било прекалено късно, разбирате ли? – Ръката му посегна към нейната, която лежеше на коляното ѝ, докато Екатерина се навеждаше към него да долови хрипкавите му думи, но после се отпусна безсилно.

– Не.

– В отдела по Отпадъчната топлина е ставало нещо нередно. Съпругът ви ме доведе тук да ми покаже... е, не съм съвсем сигурен какво си е мислил, че ще ми покаже, но налетяхме право на Суда и неговите съучастници, които се готвеха да си вдигат чуковете. Суда стреля по мен – зашемети и двама ни. Когато се свестих, вече бях окован за парапета. Не мисля – не знам... Не мисля, че са искали да убият съпруга ви. Работата е там, че не си беше проверил дихателната маска. Резервоарите му бяха почти празни. Комарците също не са я проверили преди да ни зарежат. Не знаех, никой не знаеше.

– Комарците не биха се и сетили – безизразно отбеляза Екатеринбург. – Свикват да проверяват редовно маските си още от тригодишни. Дори не би им хрумнало, че един голям човек може да излезе от купола с нередовна екипировка. – Ръцете ѝ се свиха в скута. Сега вече можеше да възстанови във въображението си смъртта на Тиен.

– Стана... бързо – предложи ѝ спасителна сламка Воркосиган. – Поне беше бързо.

„Не беше. Нито бързо, нито чисто.“

– Моля ви, не ме лъжете. Моля ви никога да не ме лъжете.

– Добре... бавно каза той. – Но не мисля... не мисля, че беше убийство. Да подредят нещата така и после да се обадят на вас... – Поклати глава. – Непредумишлено убийство в най-лошия случай. Смърт при злополука.

– Смърт от глупост – горчиво го поправи тя. – До края остана верен на себе си.

Той вдигна очи към нея, не толкова стреснат, колкото нащрек.

– Моля?

– Лорд ревизор Воркосиган. – Тя преглътна. Гърлото ѝ беше толкова стегнато, че го чувстваше като мускулен спазъм. Тишината вътре и извън сградата беше зловеща. Тя и Воркосиган със същия успех можеха да бъдат последните останали живи хора на планетата. – Редно е да знаете... Когато казах, че Фоскол се е обадила, докато съм се канила да излизам... Аз всъщност напусках Тиен. Казах му го, когато се прибра тази вечер от службата, всъщност точно преди да се върне, за да вземе вас, предполагам. Какво направи той?

Майлс възприе думите ѝ без да реагира особено, сякаш ги премисляше.

– Добре – най-накрая каза той и я погледна. – В общи линии, дойде в кабинета си – говореше несвързано за някаква схема за присвояване, която действала в отдела за управление на отпадъчната топлина явно от

доста време. Намекна, че искал да се обяви за имперски свидетел. Изглежда, смяташе, че това ще го спаси от съдебно преследване, и искаше да разбере какво мисля аз. Не е толкова просто обаче. Не му обещах нищо конкретно.

– Тиен винаги чуваше онова, което искаше да чуе – тихо каза Екатерина.

– Аз... и аз така реших. – Поколеба се, наблюдавайки внимателно лицето ѝ. – Откога... какво знаете вие за всичко това?

– И откога го знам? – Екатерина направи гримаса и потри лицето си, сякаш още усещаше сърбежа от дихателната си маска. – Не толкова отдавна, колкото би трябвало. Тиен говореше от месеци... Трябва да разберете, той изпитваше ирационален страх, че някой може да разбере за заболяването му.

– Не ми е трудно да го разбере – опита се да я окуражи той.

– Да... и не. Отчасти виновен е братът на Тиен. Проклинам го от години. Когато се проявили неговите симптоми, той избрал стария ворски изход и се разбил със скутера си. Тиен така и не се отърси от впечатлението, което му направи тази постъпка. Брат му му остави в наследство един недостижим пример. Нямахме представа, че тази мутация се предава в семейството им, докато Тиен, когото брат му бе посочил като изпълнител на завещанието си, не се разрови в документите и двамата не разбрахме, че злополуката не е била злополука и защо. Ники тъкмо се беше родил...

– Но не трябваше ли да... чудех се, докато четях файла ви – дефектът би трябвало да се открие при генетичното сканиране, преди ембрионът да бъде прехвърлен в утробния репликатор. Носи ли Ники заболяването, или...

– Ники се роди по стария начин. Без генетично сканиране. По стария ворски начин. Старите вор имат добра кръв, нали знаете – няма нужда да се проверява нищо.

Той изглеждаше така, сякаш беше захапал лимон.

– И чия беше тази гениална идея?

– Не си... не си спомням съвсем ясно как се стигна до това решение. Двамата с Тиен го решихме заедно. Бях млада, току-що се бяхме оженили, главата ми беше пълна с глупави романтични представи... предполагам, че по онова време ми се е струвало героично.

– На колко години бяхте?

– На двайсет.

– Аа. – Устата му потрепна в изражение, което тя не успя да разчете

докрай – тъжна смесица от ирония и разбиране. – Да.

Окуражена, без да знае точно от какво, тя продължи:

– Планът на Тиен как да се справи с дистрофията, без никой да разбере, че е болен, бе да си уреди галактическо лечение, някъде извън границите на Империята. Това значително и ненужно оскъпяваше лечението. От години се опитвахме да спестим пари, но незнайно как нещо все се объркваше. Така и не постигнахме голям напредък. Но през последните шест или осем месеца Тиен все ми повтаряше да спра да се притеснявам и че държал всичко под контрол. Само че... Тиен винаги си говореше така и аз не му обърнах внимание. После снощи, след като вие си легнахте... чух ви да му казвате изрично, че искате днешната инспекция в отдела му да бъде изненадваща, чух ви... та той стана през нощта и се обади на администратор Суда да го предупреди. Слушах... чух достатъчно, за да разбера, че правят някакви фалшификации с ведомостта, и се страхувам, че... не. Сигурна съм, че Тиен е взимал подкупи. Защото... – тук спря и си пое дълбоко дъх – днес сутринта проникнах в комтаблото на Тиен и прегледах финансовата му страница. – Вдигна очи да види как Воркосиган ще реагира на това. На устата му отново се появи онази крива усмивка. – Съжалявам, че ви се развиха онзи ден, задето се бяхте ровили в моите файлове – добави тя.

Той отвори уста, после я затвори, без да каже нищо. Само ѝ махна лекичко с ръка да продължи и се сви още повече в стола си. Слушаше я с изключително внимание. Да, слушаше я!

Тя продължи на бързи обороти, не от страх, че нервите ще ѝ изневерят, защото в момента едва ли чувстваше нещо съществено, а с надеждата да надбяга изтощението.

– Имал е поне четиридесет хиляди марки, чийто произход не можах да открия. Не ги е спестил от заплатата си, това поне беше сигурно.

– Имал?

– Ако информацията в комтаблото му е вярна, освен тези четиридесет хиляди марки е взел заем и за още шейсет хиляди, вложил ги е в акции на една комарска търговска флотилия и ги е изгубил.

– Всичките?

– Е, не съвсем всичко. Около три четвърти. – Воркосиган я гледаше толкова невярващо, че тя добави: – Тиен никога не е имал късмет.

– Преди непрекъснато твърдях, че късметът ти е такъв, какъвто сам си го направиш. Макар че достатъчно често съм се задавял със същите си тези думи и вече гледам да не ги казвам.

– Е... сигурно е така, иначе как е възможно все да няма късмет?

Единственият постоянен фактор в целия този хаос беше Тиен. – Тя уморено въздъхна. – Макар че е възможно да съм била аз, по някакъв начин. – „Тиен често казваше, че аз съм виновната.“

След кратко мълчание той попита колебливо:

– Обичахте ли съпруга си, мадам Ворсоасон?

Тя не искаше да отговаря на този въпрос. Истината я изпълваше със срам. Но беше приключила с преструвките.

– Сигурно съм го обичала, някога. В началото. Вече ми е трудно да си спомня. Но не можех да спра да... да се грижа за него. Да почиствам след него. Докато грижите ми не станаха все по-неохотни и по-неохотни, и най-накрая... не изчезнаха. Твърде късно. Или прекалено рано, не знам. – Но ако не беше скъсала с Тиен точно сега и точно по този начин, той нямаше тази вечер да... Това „ако обаче“ можеше със същото основание да се каже за всяка брънка от веригата на семейния им живот, разбира се. – Мислех си, че ако го пусна, той ще падне – каза тя и се втренчи в ръцете си. – Някога. Не очаквах, че ще се случи толкова скоро.

Чак сега започна да осъзнава колко неприятности щеше да стовари на главата ѝ смъртта на Тиен. Щеше да замени болезнените правни въпроси по раздялата със също толкова болезнените и трудни правни въпроси, произтичащи от банкрута му. А какво щеше да прави с тялото му, с погребението, как щеше да уведоми майка му и... и все пак разрешаването дори на най-тежкия проблем без Тиен вече ѝ се струваше хиляда пъти по-лесно, отколкото разрешаването и на най-обикновения с Тиен. Край на почтителните преговори за позволение, одобрение или съгласие. Можеше просто да го направи. Чувстваше се като... като пациент, излекуван от парализа, който за пръв път раздвижва ръце и с изненада открива, че са силни.

Тя се намръщи объркано.

– Ще бъдат ли повдигнати обвинения? Срещу Тиен?

Воркосиган вдигна рамене.

– Обикновено не съдят мъртвите, макар че е правено и това. В периода на Изолацията. Лорд Ворвента например, дважди обесеният. Не. Ще има разследване, ще има доклади – много доклади – на ИмПСи, мои, а вероятно и на куполната служба за сигурност – очаквам да възникне спор относно юрисдикцията, – възможно е да поискат от вас да свидетелствате на съдебните процеси срещу другите... – Той млъкна, изви се, както си седеше на стола, и пхна в джоба си вече не толкова вкочанената си от студа ръка. – Които, изглежда, са се измъкнали със зашеметителя ми... – По лицето му пролази тревога, той скочи като ужилен,

измъкна и двата джоба на панталона си, после провери в якето, свали го и прокара ръце по предницата на сивата си туника. – По дяволите!

– Какво има? – разтревожено попита Екатеринбург.

– Изглежда, са взели ревизорския ми печат. Освен ако не е изпаднал от джоба ми при цялото обикаляне насам-натам тази вечер. О, Господи! Той може да отвори всяко правителствено комтабло в Империята, както и тези на Службата за сигурност. – Пое си дълбоко дъх, после лицето му се проясни. – От друга страна, печатът има локаторна верига. От ИмПСи ще могат да го проследят, стига да са достатъчно близо! – След известни трудности Воркосиган принуди червените си подути пръсти да отворят канал по комуникатора на китката му. – Тумонен?

– Летим към вас, милорд – моментално се чу гласът на Тумонен. – По моя преценка сме на половината път. Бихте ли били така добър да оставите канала отворен?

– Слушай. Мисля, че нашите хора са духнали заедно с ревизорския ми печат. Прати някого веднага да се заеме с проследяването му. Намериш ли него, ще намериш и тях, освен ако не съм го изпуснал някъде тук. Тази възможност ще я провериш, когато пристигнете.

След това Воркосиган настоя да направят още една обиколка на сградата. Смръщи вежди при вида на разтопеното комтабло, както и на празните стаи, и огледа с присвити очи неразборията от оборудване. Тумонен и хората му пристигнаха точно когато двамата се връщаха във фойето.

Лорд Воркосиган сви развеселено устни, когато двама тежковъоръжени охранители с насочени зашеметители скочиха през херметизиращата се врата. Кимнаха нетърпеливо на Воркосиган, на което той отговори с измъчен жест, който трябваше да наподобява военен поздрав, после хукнаха един след друг из сградата в една доста шумна проверка на сигурността. Воркосиган зае демонстративно отпусната поза, като се подпря на един тапициран стол. Капитан Тумонен, още един тежковъоръжен бараярски войник и трима мъже с медицинско оборудване влязоха във фойето.

– Милорд! – възкликна Тумонен веднага щом смъкна дихателната си маска. Тонът му прозвуча по майчински познат за тренираното ухо на Екатеринбург, нещо средно между „Слава Богу, че си добре“ и „Ще те удуша със собствените си ръце“.

– Добър вечер, капитане – любезно отвърна Воркосиган. – Радвам се да ви видя.

– Не ме уведомихте!

– Да, и грешката е изцяло моя. Което не ще пропусна да спомена в доклада си – успокоително каза Воркосиган.

– Не става въпрос за това, по дяволите! – Тумонен тръгна решително към него, подканяйки с жест един от медиците да го последва. Чак сега забеляза раздраните китки на Воркосиган и окървавените му ръце. – Кой ви направи това?

– Всъщност боя се, че сам си го направих. – Позата му на демонстративна небрежност се изпари, заменена от първоначалното му мрачно настроение. – Можеше да бъде и по-лошо, както скоро сам ще се убедим. От другата страна на сградата. Искам да направим пълен запис, пълно сканиране. Ако се колебаеш за нещо, остави го на експертите от щаба. Искам екип от най-добрите юридически съветници в Равноденствие веднага да тръгне насам. Два екипа, един за тук и още един за онези невероятно разбърникани комтабла в офисите на Тераформиране. Но най-напред мисля, че – той погледна към медиците, после и към Екатеринбург – трябва да свалим тялото на администратор Ворсоасон.

– Ето ключа – безизразно каза Екатеринбург и го извади от джоба си.

– Благодаря – каза Воркосиган и го взе. – Изчакайте тук, моля. – Вирна брадичка, провери и нахлузи маската си, и поведе все още протестиращия Тумонен към херметично затварящите се врати, като махна авторитетно на медиците да го последват. Дрънченето и напрегнатите резки гласове на въоръжените войници кънтяха някъде дълбоко в административната сграда.

Екатерин се чувстваше много странно, че не бе тръгнала с другите към Тиен. Но изглежда, този път някой друг щеше да се справи с всичко. Няколко сълзи се стекоха по бузите ѝ, навярно утайка от физическия шок, защото със сигурност не изпитваше повече чувства, отколкото ако беше буца олово.

След доста време мъжете се върнаха във фойето и Тумонен най-после убеди Воркосиган да седне и да позволи на медика да се погрижи за наранените му китки.

– Не за това лечение се безпокоя най-много в момента – оплака се Воркосиган, когато един хипоспрей със стимулант изсъска отстрани на врата му. – Трябва да се върна в Серифоза. В багажа имам нещо, което ми трябва спешно.

– Да, милорд – успокоително каза медтехникът и продължи да почиства и бинтова.

Тумонен отиде при въздушната си кола, за да докладва в резюме за събитията на шефовете си в Равноденствие, после се върна, подпря се на

облегалката на един стол и зачака медикът да си свърши работата.

Воркосиган погледна Екатерина и каза:

– Мадам Ворсоасон. Спомняте ли си съпругът ви да е споменавал нещо, което да подсказва, че целта на цялата тази схема не е била само паричното облагодетелстване?

Екатерин поклати глава.

Тумонен, с много сериозен тон, се намеси:

– Мадам Ворсоасон, опасявам се, че ИмпСи ще трябва да изиска тялото на съпруга ви. Трябва да се направи пълна аутопсия.

– Да, разбира се – тихичко каза Екатерина и след кратка пауза продължи: – И после какво?

– Ще имаме грижата да ви уведомим, мадам. – Той се обърна към Воркосиган, явно продължавайки разговора: – И какво друго ви хрумна, докато бяхте вързан отвън?

– Единственото, за което наистина можех да мисля, бе кога ще започне следващият ми пристъп – измъчено каза Воркосиган. – По някое време мисълта за това стана наистина натрапчива. Но не ми се вярва Фоскол да е знаела за този мой скрит дефект.

– Все още ми се иска да го определя като убийство и опит за убийство в заповедта за кризисна готовност, която ще пусна до всички сектори – каза Тумонен. – А опитът за убийство на имперски ревизор го квалифицира като държавна измяна, което би направило излишни всички спорове относно изземането на информация.

– Да, добре – предаде се Воркосиган. – Все пак гледай фактите в доклада ти да са ясни.

– Ясни от моя гледна точка, милорд. – Тумонен се намръщи, после избухна: – По дяволите, като си помисля от колко време е продължавало това, точно под носа ми...

– Не е в твоята юрисдикция, капитане – отбеляза Воркосиган. – Било е работа на Имперската счетоводна служба да забележи подобна финансова измама в гражданския сектор. И все пак... нещо тук съвсем не е наред.

– На мен ли го казвате!

– Не, имам предвид извън очевидното. – Воркосиган се поколеба. – Изоставят всичките си лични притежания и в същото време вземат най-малко два въздушни подечника с оборудване.

– За да... го продадат? – предположи Екатерина. – Не, в това няма смисъл...

– Мм, и тръгнаха на група, не се разделиха. На мен тези хора ми

приличат на някакъв вид комарски патриоти. Мога да си представя как определят кражбата от Бараярската империя като нещо средно между хоби и патриотичен дълг, но... да откраднат от Комарския проект за тераформиране, надеждата на бъдещите им поколения? А ако не е било просто за да си напълнят джобовете, за какво, по дяволите, са използвали всичките тези пари? – Той се намръщи. – Е, това ще трябва да го разберат екипите на ИмпСи по съдебно счетоводство. А тук искам екип от инженерни експерти, да видим дали ще могат да разберат нещо от буркотията, която са ни оставили. И от това, което не са оставили. Ясно е, че хората на Суда са майсторили нещо в производствената сграда, и според мен то не е имало нищо общо с отпадъчната топлина. – Потри чело и промърмори: – Обзалагам се, че Мари Трогир може да ни каже. Проклет да съм, но ми се ще да бях разпитал с фаст-пента мадам Радовас, когато имах тази възможност.

Екатерин преглътна една буца от ужас и унижение.

– Ще трябва да кажа на вуйчо си.

Воркосиган вдигна поглед към нея.

– Аз ще се заема с това, мадам Ворсоасон.

Тя свъси чело, разкъсвана между нещо, което ѝ приличаше на недостатъчна благодарност, и изпълващо я с ужас чувство за дълг, но не намери сили да спори с него. Медикът приключи с превръзката на Воркосиган.

– Налага се да оставя станцията под твое командване, капитане, и да се върна в Серифоза. Не смея сам да пилотирам. Мадам Ворсоасон, ще бъдете ли така добра да...

– Ще вземете охранител – каза Тумонен с тон, който обещаваще спорът да бъде опасен за здравето.

– Трябва да върна скутера – каза Екатерина. – Под наем е. – Примижа, осъзнала колко глупаво бе прозвучало. Но това беше единственият фрагмент от някакъв ред в този отвратителен хаос, който понастоящем бе по силите ѝ да възстанови. А сетне, със закъснение, осъзна и нещо много важно. „Мога да си ида у дома. Нищо не ми пречи да си ида у дома.“ Гласът ѝ доби увереност. – Разбира се, лорд Воркосиган.

Присъствието на свития на четири млад охранител в задната част на скутера, изтощението на Воркосиган и емоционалната дезориентация на Екатерина се комбинираха в един вял разговор по време на обратния полет към Серифоза. Когато приземи скутера пред компанията за даване

под наем, Екатерин привлече всички погледи с ескорта си – огромен тежковъоръжен войник и дребен като джудже мъж с окървавени дрехи и бинтовани китки, но пък, от друга страна, това им осигури самостоятелна кола до апартамента ѝ. Този път в системата нямаше задръствания, забеляза с уморена ирония Екатерина. Чудеше се дали ще дойде момент – след като се измъкнеха от цялата тази каша – да провери дали упоритото настояване на Воркосиган, че вече е било твърде късно за Тиен, когато Фоскол ѝ се бе обадила, отговаря на истината.

В коридора забърза. Чувстваше се като ранено животно, чието единствено желание е да се скрие в дупката си. Пред входната врата се закова на място и си пое рязко дъх. Таблото с длановата ключалка висеше, изтръгнато частично от стената, а плъзгащата се врата не бе затворена докрай. Тънка линия светлина се процеждаше покрай ръба. Екатерина отстъпи крачка назад и посочи вратата.

Воркосиган прецени от пръв поглед ситуацията и направи знак на охранителя, който, също толкова мълчаливо, пристъпи към вратата и извади зашеметителя си. Воркосиган сложи пръст на устните си, хвана Екатерин за лакътя и я дръпна назад към асансьорите. Механизмът за автоматично отваряне не работеше и се наложи охранителят да натисне с рамо. С вдигнат заглушител и свален визьор, той се плъзна безшумно в апартамента. Сърцето на Екатерина прескочи.

След няколко минути охранителят от ИмпСи, вече с вдигнат визьор, подаде глава през вратата.

– Някой е тършувал, милорд. Но сега няма никой. – Воркосиган и Екатерина влязоха вътре.

Както неговите, така и нейните куфари, които бе оставила на пода във вестибюла, бяха отворени. Дрехите им бяха разбъркани и натрупани на купчини по целия под. В самия апартамент нямаше много следи от претърсване – няколко чекмеджета зееха отворени – съдържанието им явно бе преровено, но като се изключеше неразборията, нищо не беше потрошено. Можеше ли това да се смята за влизане с взлом в чужда собственост, след като самата тя бе напуснала това място и бе изоставила тези вещи? Вече не знаеше какво да мисли.

– Не така оставих нещата си – мило отбеляза Воркосиган, когато се върнаха във вестибюла след първия повърхностен оглед на щетите.

– И аз не ги оставих така – каза тя с прозиращо в гласа ѝ отчаяние. – Мислех, че ще се приберете заедно с Тиен, а после ще си тръгнете, така че ги опаковах, за да са готови.

– Не пипайте нищо, особено комтаблата, докато не пристигнат

хората от съдебния отдел – каза Воркосиган.

Тя кимна разбиращо. И двамата съблякоха дебелите си якета и Екатерина по навик ги закачи на местата им.

След това Воркосиган престъпи собствената си забрана, клекна във вестибула и започна да рови из разхвърляния багаж.

– Прибрахте ли кодираната ми кутийка с инфодискове?

– Да.

– Няма я. – Той въздъхна, включи комуникатора на китката си и уведоми за новото развитие на нещата капитан Тумонен, който все още беше в експерименталната станция. Капитанът изпсува кратко и нареди на войника си да се залепи като гербова марка за лорд ревизора и да не мърда, докато някой не дойде да го смени. Като никога, Воркосиган не възрази.

Вместо това отново се зае с бъркотията на пода.

– Ха! – извика той и грабна кутията със странното устройство и я отвори с треперещи пръсти. – Слава Богу, че не са взели това. – Вдигна очи към Екатерина и я погледна преценяващо. – Мадам Ворсоасон... – Авторитетният му при нормални обстоятелства тон прозвуча неуверено. – Питам се дали бихте... дали бихте ми помогнали с това.

Тя почти каза „да“, без да се замисля за смисъла на молбата му, но успя да промени думата на „Какво?“, преди да е излязла от устата ѝ.

Той се усмихна напрегнато.

– Споменах ви за пристъпите, които получавам. За тях няма лечение. Но моите бараярски лекари измислиха нещо, което донякъде решава проблема. С помощта на тази малка машинка мога да предизвикам пристъп когато и където пожелае аз, така че да не изпадам в неудобна ситуация на обществени места. Пристъпите, изглежда, се влияят от стреса. – Ако се съдеше по гримасата му, той сигурно си представяше студената алея зад производствената сграда. – Подозирам, че съм закъснял. Ще ми се да приключи с това още сега.

– Разбирам. Но аз какво трябва да правя?

– Лекарите изрично подчертаха, че трябва да имам наблюдател. Който да внимава да не си изплюя предпазителя за уста или... или да не се нараня, или да счупя нещо, докато трае пристъпът. Всъщност не е кой знае какво.

– Добре...

Под подозрителния поглед на охранителя от ИмПСи Екатерина го последва в дневната. Той се насочи към дивана.

– Ако легнете на пода – нерешително предложи тя, все още без да е

наясно доколко зрелищно представление да очаква – няма да има опасност да паднете.

– Права сте. – Той се настани на пода, с отворената кутийка в ръка. Екатерина се погрижи пространството наоколо да е чисто и коленичи до него.

Воркосиган извади устройството, което приличаше на слушалки с наушник от едната страна и с тайнствена топка от другата, сложи го на главата си и нагласи крайниците върху слепоочията си. Усмихна се на Екатерина с поглед, който тя със закъснение разчете като израз на върховно смущение, и промърмори:

– Боя се, че цялата работа изглежда доста глуповата.

После нагласи гумения предпазител на зъбите си и легна.

– Чакайте – внезапно извика Екатерина, когато той посегна към слепоочието си.

– Какво?

– Възможно ли е... този, който е идвал тук, да е бърникал в това нещо? Може би е редно първо да го проверите.

Широко отворените му очи срещнаха нейните. Също толкова сигурно, колкото ако притежаваше телепатични способности, Екатерина знаеше, че във въображението и на двамата се вихри представата как главата му се взривява на парчета секунда след като е задействал стимулатора. Той дръпна слушалките от главата си, седна, изплю предпазителя и извика:

– Мамка му! – След миг добави, с овладян тон, макар гласът му да бе с половин октава по-висок от нормалното: – Абсолютно права сте. Благодаря. Въобще не помислих. Стотици... стотици пъти си обещах, че ако стигна жив дотук, това ще е първата ми работа, и никога никога никога няма пак да го отложа дори с един ден. – Той се втренчи в устройството.

После очите му изведнъж се подбелиха и той падна назад. Екатерина успя да хване главата му миг преди да се е ударила в пода. Устните му бяха разкривени в гротескна усмивка. Тялото му се разтресе на вълни, които се спускаха надолу към пръстите на краката и ръцете, но не се мяташе диво, както тя беше очаквала. Охранителят влетя паникьосан. Екатерина грабна предпазителя и го пхна между зъбите му. Задачата не се оказа толкова трудна, колкото си бе мислила. Въпреки че оставяше такова впечатление, тялото му не беше сковано.

Тя клекна и впери поглед в него. „Задейства се от стрес. Да. Сега вече разбирам.“ Лицето му беше... променено, душата му явно я

нямаше тук, но състоянието му не приличаше нито на сън, нито на смърт. Струваше ѝ се ужасно непочтително да го наблюдава в момент, когато е толкова уязвим, възпитанието ѝ диктуваше да отклони поглед. Но пък той изрично ѝ бе поставил тази задача.

Погледна часовника си. Около пет минути, толкова беше казал, че продължавало това нещо. Стори ѝ се като цяла вечност, но всъщност не бяха минали и три минути, когато тялото му спря да се тресе. Още една минута той лежа отпуснат в безсъзнание, после си пое накъсано дъх. Очите му се отвориха и зашариха неразбиращо из стаята. Поне разширените му зеници бяха с еднаква големина.

– Съжалявам. Съжалявам... – глуповато промърмори той. – Не исках да става така. – Лежеше, вперил поглед нагоре, и мръщеше вежди. След малко добави: – Как изглежда всъщност?

– Доста странно – откровено каза Екатеринбург. – Но лицето ви ми харесва повече, когато сте с ума си. – Не беше осъзнавала колко мощно, а може би недоловимо, душата съживява чертите му, докато не бе видяла какво е лицето му без нея.

– Не съм го виждал другояче – прошепна той. Стисна силно очи, сетне пак ги отвори. – Сега вече няма да ви се пречкам. – Ръцете му се свиха и той се опита да седне.

Според Екатеринбург още му беше рано да става и тя решително го натисна с ръка върху гърдите.

– Де не сте посмели да отвеждате охраната преди да ми оправят вратата. – Не че скъпата ѝ електронна ключалка бе свършила някаква работа.

– О, не. Не, разбира се – безсилно пророни той.

Беше повече от очевидно, че изричното му твърдение, според което излизал от пристъпите си свеж като краставичка, беше, е, ако не лъжа, то безобразно преувеличение. Изглеждаше ужасно.

Тя вдигна очи да улови погледа на притеснения охранител.

– Ефрейтор. Бихте ли ми помогнали да сложа лорд Воркосиган на легло, докато се почувства по-добре? Или поне докато не пристигнат хората ви.

– Разбира се, мадам. – Изглежда, се почувства облекчен, след като му казаха какво да прави, и ѝ помогна да изправят Воркосиган.

Екатерин светкавично прецени ситуацията. Леглото на Ники беше най-близо, а и в стаята му нямаше комтабло. Ако Воркосиган заспеше, от което очевидно имаше отчаяна нужда след тазвечерните изпитания, имаше шанс да не се събуди дори когато дойдеха хората от ИмПСИ.

– Насам – кимна тя на охранителя и го поведе по коридора.

Несвързаните протести на Воркосиган окончателно я убедиха, че постъпва правилно. Отново беше започнал да трепери. Помогна му да съблече туниката си, накара го да легне, издърпа ботушите му, зави го с две одеяла, нагласи термостата в стаята на по-висока температура, намали осветлението и излезе.

Нямаше кой да сложи нея в леглото, но тя не си направи труд да завърже разговор с охранителя, който застана на пост в дневната ѝ, чакайки закъсняващото подкрепление. Усещаше тялото си изтръпнало като след побой. Изпи няколко болкоуспокояващи и се просна облечена на спалнята. В главата ѝ се блъскаха хиляди противоречиви мисли какво следва да направи.

Тялото на Тиен, което бе дишало до нея предната нощ, вероятно вече се намиреше в ръцете на съдебните лекари от ИмпСи, положено голо и неподвижно върху студена метална количка в някоя клинична лаборатория. Надяваше се, че ще се отнесат към вкочанената му обвивка с известно уважение, а не с неспокойния хумор, който смъртта понякога предизвикваше.

Когато се случеше това легло да ѝ се стори непоносимо през нощта, имаше навика да се промъква в работната си стая и да си играе със своите виртуални градини. Напоследък изборът ѝ все по-често падаше на бараярската. Липсваше ѝ допирът, миризмите и бавното, дълбоко удовлетворение на истинската градина, но въпреки това виртуалният свят бе успявал да успокои душата ѝ. Но първо стаята ѝ бе окупирана от Воркосиган, а сега той ѝ бе забранил да се докосва до комтаблата, докато ИмпСи не ги изцеди до дъно. Тя въздъхна и се обърна на другата страна, свита на топка в своя си край на леглото, макар сега цялото да беше на нейно разположение. „Искам да се махна оттук веднага щом стане възможно. Искам да отида някъде, където Тиен никога не е бил.“

Не мислеше, че ще заспи, но дали от болкоуспокояващите, или от изтощението, или от комбинацията им, най-накрая се унесе в неспокойна дрямка.

ГЛАВА 12

Майлс веднага разбра, че събуждането му няма да е приятно. Тежките пристъпи обикновено му оставяха за спомен симптоми, подобни на тези след препиване, които го мъчеха през целия следващ ден, а в случая те щяха да се комбинират с мускулните спазми и псевдомигренозните болки от срещата му с лъча на зашеметителя. Изпъшка и се опита отново да изпадне в безсъзнание, но нечий нежен глас провали намерението му.

– Лорд Воркосиган?

Беше мекият глас на Екатерина Ворсоасон. Очите му се отвориха рязко – слава Богу, осветлението беше намалено. Намираше се в стаята на сина ѝ и не помнеше как се е озовал тук. Обърна се и примигна срещу нея. Ако съдеше по последния път, когато си спомняше да я е видял – коленичила до него на пода в дневната, – значи се бе преоблякла. Сега носеше мека бежова блуза и по-тъмни панталони по комарската мода. Дългата ѝ тъмна коса се спускаше на влажни, току-що измити кичури по раменете. Самият той още беше облечен в окървавената риза и смачканите панталони от вчерашния кошмар.

– Съжалявам, че трябва да ви събудя – продължи тя, – но капитан Тумонен е тук.

– Ааа – успя да каже Майлс. Езикът му бе надебелял. Мадам Ворсоасон държеше поднос с голяма чаша черно кафе и шишенце с болкоуспокояващи таблетки. Две вече бяха извадени и сложени до чашата. Ангелски хор осигуряваше музикалния фон, макар и единствено във въображението му.

Тя не каза нищо повече преди той да пхне несръчно таблетките в устата си и да ги преглътне. Подутите му ръце не бяха в най-добрата си форма, но все пак успя да сграбчи чашата като удавник, който се лови за сламка. Втората глътка отми гадния вкус в устата му, който спокойно можеше да се конкурира с още по-гадното усещане в стомаха му.

– Благодаря. – След третата глътка постави истински рекорд. – Колко е часът?

– Съмна се преди около час.

Значи бе спал кажи-речи четири часа. За четири часа може да се случи какво ли не. Без да пуска чашата, той свали крака от леглото и стъпи на пода. Ходенето бе рисковано начинание през първите няколко

минути.

– Как ви се стори Тумонен?

– Не мога да преценя. Изглежда уморен. Каза, че са открили печата ви.

Това реши въпроса – първо Тумонен, после душът. Той глътна още малко от кафето, подаде чашата на Екатерин – на мадам Ворсоасон – и стана. Усмихна й се стеснително и направи няколко приклякания, колкото да е сигурен, че ще стигне до коридора, без да се строполи пред очите на хората от Импси.

Нямаше ни най-малка представа какво да й каже. „Съжалявам, че убиха съпруга ви заради мен“ би било неточно в няколко отношения. До момента, в който го зашеметиха, Майлс можеше да направи половин дузина различни неща, които да променят крайния резултат от снощи. Ако Ворсоасон бе проверил собствената си проклетата маска, както би трябвало да направи, най-вероятно тази сутрин щеше още да е сред живите. А колкото повече научаваше за този човек, толкова повече се убеждаваше, че смъртта му не е голяма загуба за неговата съпруга. Вдовица, точно. Най-накрая пробва със следното:

– Добре ли сте?

Тя вдигна рамене.

– Като се имат предвид обстоятелствата...

Малки бръчици се вдълбаха успоредно между очите й.

– Вие, такова... – Той махна към шишенцето с таблетките. – Взехте ли от тях?

– Няколко.

– Добре. – „Пострада безпричинно, а аз не знам как да поправам станалото.“ Но както и да го погледнеш, щеше да е необходимо много повече от няколко проклетети таблетки. Той поклати глава, моментално съжали, че го е направил, и се повлече към Тумонен.

Капитанът чакаше на дивана в дневната и също отпиваше с благодарност от кафето на мадам Ворсоасон. Изглежда, се зачуди дали да не стане при появата на лорд ревизора, но в крайна сметка се отказа. Махна му подканящо и Майлс се настани срещу него от другата страна на масичката, после и двамата промърмориха по едно „Добро утро“. Мадам Ворсоасон донесе преполовената чаша на Майлс и я остави пред него, после, след предпазлив поглед към Тумонен, се присъедини към тях. Ако Тумонен искаше да ги остави сами, щеше да му се наложи да я помоли лично, реши Майлс. И след това да обоснове молбата си.

В случая обаче Тумонен само й кимна с благодарност и извади от

джоба на туниката си едно найлоново пликче. То съдържаше ревизорския електронен печат със златен обков на Майлс. Тумонен му го подаде през масичката.

– Много добре, капитане – каза Майлс. – Предполагам, че не сте имали късмета да го откриете у човека, който го е откраднал?

– Не, и толкова по-жалко. Никога няма да се сетите къде го открихме.

Майлс примижа и вдигна найлоновото пликче към светлината. Тънък мътен пласт бе полепнал по вътрешността на пликчето.

– В канализационна тръба на половината път оттук до серифозката инсталация за преработка на отпадъци. Това като за начало.

Челюстта на Тумонен увисна.

– Откъде знаете?

– Имаше период, когато съдебното разследване на канализационни системи ми беше нещо като хоби. Не искам да прозвучи неблагодарно, но сети ли се някой да го измие?

– В интерес на истината, да.

– О, благодаря. – Майлс отвори пликчето и изхлузи тежкото малко устройство в шепата си. Не изглеждаше да е повредено.

– Моят лейтенант проследи сигнала му, или поне го триангулира, само половин час след като се обадихте – каза Тумонен. – После слезе начело на боен отряд в тунелите за поддръжка да го търсят. Ще ми се да бях там, когато най-после са разбрали какво става. Вие също бихте го оценили подобавашо, не е ли така?

Майлс се ухили въпреки главоболието си.

– Боя се, че снощи не бях в състояние да оценя каквото и да било.

– И така, спретнали една впечатляваща делегация, която отишла да събуди главната инженерка на купол „Серифоза“. Тя е комарка, разбира се. Представете си как ИмпСи отива да я търси посред нощ – мъжът й едва не получил инфаркт. Моят лейтенант най-накрая успял да го успокои и да обясни на жена му от какво се нуждаят... боя се, че на нея това й се сторило като повод за... за изблик на хаплива ирония. Все пак можем да сме благодарни, че лейтенантът не се е поддал на първия си импулс и не е дал заповед на хората си да отворят въпросната тръба със залп от плазмените си пушки...

Майлс едва не се задави с кафето.

– Горещо да му благодарим. – Хвърли бърз поглед към Екатерина Ворсоасон, която се бе облегла на възглавничките и слушаше разговора им с блеснали очи и ръка, притисната към устните.

Болкоуспокояващите, които беше изпил, най-после започваха да пробиват обсадата – вече не му изглеждаше толкова размазана.

– Обаче намират само печата – въздъхна Тумонен.

Майлс впери очи в кафето си и каза:

– Сценарият е ясен от пръв поглед. Би трябвало да нямате проблеми с разчитането на различните етапи и тяхната последователност. Фоскол и неизвестен брой съучастници пребъркват джобовете ми, завързват ни с администратора за парапета, летят до Серифоза, обаждат се на мадам Ворсоасон. Вероятно от някое комтабло недалеч оттук. Веднага щом тя излиза от апартамента, влизат в него с взлом, знаейки, че разполагат минимум с един час да ровичкат, преди да се вдигне тревога. Използват печата ми, за да отворят кутийката с инфодискове и да получат достъп до файловете с докладите ми. После пускат печата в тоалетната и си тръгват. Дори не са се изпотили.

– Жалко, че не са се изкушили да го задържат.

– Е, било им е ясно, че можем да го проследим. На това дължим и малката им шегичка. – Той се намръщи. – Но... защо са им трябвали инфодисковете?

– Може би са търсили нещо за Радовас. Какво точно имаше в кутийката, милорд?

– Копия от всички секретни технически доклади и аутопсии от инцидента със слънчевото огледало. Суда е инженер. Със сигурност е имал съвсем точна представа какво ще намери вътре.

– По-късно тази сутрин се очертава доста интересно представление в офиса на проекта за тераформиране – навъсено отбеляза Тумонен. – Докато се опитваме да разберем кои служители липсват, защото са избягали, и кои липсват, защото не съществуват. Трябва да отида там възможно по-бързо, за да присъствам на предварителните разпити. Май ще се наложи всичките да ги натъпчем с фаст-пента.

– Бих казал, че ще е голяма загуба на време и наркотик – каза Майлс. – Но винаги има шанс някой да знае повече, отколкото си мисли, че знае.

– Всъщност да. – Тумонен погледна към следящата разговора им жена. – Като говорим за това... мадам Ворсоасон, боя се, че ще трябва да помоля и за вашето съдействие относно разпита с фаст-пента. Това е стандартна оперативна процедура – в случай на неизяснена смърт от подобно естество най-близките родственици винаги се подлагат на разпит. Възможно е куполната полиция да поиска да присъства и техен човек, или най-малкото да изиска копие, в зависимост от това до какво

решение стигнат началниците ми относно юрисдикцията на случая.

– Разбирам – каза мадам Ворсоасон.

– В смъртта на администратор Ворсоасон няма нищо неизяснено – неловко изтъкна Майлс. – Стоях точно до него. – Е, клечеше, технически погледнато.

– Тя не е заподозряна – каза Тумонен. – Само свидетел.

И един разпит с фаст-пента щеше да помогне това да си остане така, неохотно осъзна Майлс.

– Кога бихте искали да стане това, капитане? – тихо попита мадам Ворсоасон.

– Е... не веднага. След като приключим с тазсутрешните разследвания, ще знам по-добре какви въпроси да задавам. Просто си стойте вкъщи.

В погледа, който тя му отправи, се четеше неизреченият въпрос: „Под домашен арест ли съм?“

– По някое време ще трябва да ида да прибера сина си. Остана да ношува при едно приятелче. Все още не знае нищо за случилото се. Не искам да му го съобща по комтаблото, нито да го научи от новините.

– За последното няма опасност – сухо каза Тумонен. – Поне засега. Макар че очаквам информационните служби да ни обсадят в най-скоро време. Все някой ще забележи, че най-скучният клон на комарската Им-пСи изведнъж е започнал да кипи от дейност.

– Или трябва да ида да го прибера, или да се обадя и да помоля Ники да остане още малко там.

– Кое бихте предпочели? – намеси се Майлс преди Тумонен да е успял да каже нещо.

– Аз... ако ще провеждате разпита тук, днес, по-скоро бих изчакала всичко да приключи и тогава да прибера Ники. Но ще трябва да дам някакво обяснение на майката на приятелчето му. Поне, че снощи Тиен е... загинал при злополука.

– Сложили ли сте бръмбари в комтаблата й? – попита Майлс Тумонен.

Погледът на Тумонен осъди мълчаливо това разкритие, но капитанът само се изкашля и каза:

– Да. Трябва да знаете, мадам Ворсоасон, че през следващите няколко дни Службата за сигурност ще прихваща всички разговори, водени от дома ви.

Тя го погледна в очите.

– Защо?

– Има възможност някой, било то от групата на Суда, или от друга заинтересована страна, за която още не знаем, да се опита да влезе във връзка, в случай че още не са научили за смъртта на съпруга ви.

Тя прие обяснението му с кимване, което не личеше да е израз на стопроцентова убеденост.

– Благодаря, че ме предупредихте.

– Като говорим за обаждания – добави Майлс, – моля те, свържи се с хората си да ми донесат един безопасен видеокомуникатор. Трябва да се обадя тук-там.

– Тук ли ще останете, милорд? – попита Тумонен.

– За известно време. Докато вие не приключите с разпитите и дока-то ревизор Вортис не пристигне тук, което без съмнение ще направи. Това е и първият разговор, който ще проведа.

– Разбирам.

Майлс се огледа. Пристъпният му стимулатор, прибран в кутията си, и предпазителят за уста още лежах, където ги беше захвърлил. Той посочи натам.

– И ще те помоля да занесеш това в лабораторията ви. Нека техниците го прегледат за следи от злонамерена намеса, а после ми го върни.

Тумонен вдигна вежди.

– Подозирате ли нещо такова, милорд?

– Просто ми хрумна. Но би било твърде неразумно да подценяваме както интелигентността, така й коварството на противника, нали?

– Спешно ли ви трябва?

– Не. – „Вече не.“

– Информацията, която Фоскол остави при администратор Ворсоасон – имайте ли вече възможност да я прегледате? – продължи Майлс. Успя да отбегне погледа на мадам Ворсоасон.

– Само я сканирахме набързо – каза Тумонен. За разлика от Майлс, той погледна към Екатеринбург, после отклони поглед, проваляйки старанието на Майлс да запази някаква деликатност. Устните й се свиха: съвсем малко. – Предадох я на финансовия аналитик от ИмПСи, когото изпратиха от щаба да поеме финансовата част от разследването.

– О, добре. Тъкмо щях да те питам дали от щаба са ти изпратили подкрепление.

– Да, всичко, което поискахте. Инженерният екип пристигна в експерименталната станция преди около час. Пакетът, оставен от Фоскол, изглежда, съдържа документация на всичките финансови транзакции, свързани с... с вноските, превеждани на администратора от групата на

Суда. Стига да не са куп лъжи, ще ни бъдат от изключителна помощ в разнищването на схемата за присвояване. Което е повече от странно, като си помисли човек.

– Фоскол очевидно не хранеше топли чувства към Ворсоасон, но всичко, което уличава него, в същата степен уличава и комарците. Доста странно, наистина. – Ех, ако мозъкът му не се беше превърнал в пулсираща овесена каша, все щеше да издърпа някаква логическа нишка от това.

Влезе един техник от ИмпСи в черен работен комбинезон. Носеше черна кутия, подобна на – а защо не и същата всъщност – на онази, която Тумонен бе използвал в дома на мадам Радовас, и каза на капитана:

– Приключих с всички комтабла, сър.

– Благодаря, ефрейтор. Върнете се в офиса и разпратете копия до нашите файлове, до щаба в Равноденствие и до полковник Гибс.

Техникът кимна и излезе през, както забеляза Майлс, все още непоравената входна врата.

– И, да, прати, моля те, съобщение да дойде някой техник и да оправи вратата на мадам Ворсоасон – каза Майлс. – Навярно ще може да инсталира и някоя по-качествена заключваща система, щом така и така ще се занимава с това.

– Да, милорд. Ще оставя и охранител... докато сте тук, разбира се.

„Нещо като гувернантка“ – помисли си Майлс. Трябваше да осигури на мадам Ворсоасон нещо по-добро, поне доколкото зависеше от него. С чувството, че е натоварил бедния Тумонен с достатъчно задачи, Майлс ограничи по-нататъшните си молби само с тази да бъде уведомен незабавно, в случай че ИмпСи засече Суда или някой друг от групата му, и освободи капитана, давайки му възможност да се заеме с внезапно нарасналите му в геометрична прогресия задължения.

Докато се изкъпе и облече последния си свестен сив костюм, болюпокояващите бяха разгърнали напълно силите си и Майлс се почувства почти човек. Когато се появи в новата си премяна, мадам Ворсоасон го покани в кухнята. Войникът, назначен от Тумонен да охранява вратата, остана в дневната.

– Какво ще кажете за една закуска, лорд Воркосиган?

– Вие закусихте ли вече?

– Не. Не съм гладна.

Сигурно беше така, но изглеждаше точно толкова бледа и

изтощена, колкото се чувстваше той.

– Ще хапна нещо, само ако и вие ми правите компания. Нещо леко – чистосърдечно призна той.

– Овесени ядки? – срамежливо предложи тя.

– О, да. С удоволствие. – Всъщност искаше да каже „Аз ще ги направя“ – забъркването на пакет готови за употреба овесени ядки не беше извън способностите му за оцеляване в трудни условия, които бяха част от обучението в ИмпСи – но не искаше да я изпуска от погледа си, затова продължи да си седи послушно на стола и да наблюдава какво прави в кухнята. Изглежда, се чувстваше неловко в едно помещение, което би трябвало да е сърцевината на малкото ѝ царство. Къде би се чувствала на мястото си? „В някой много по-голям дом.“

Сервира и на двама им. Размениха си обичайните любезности. След като преглътна няколко хапки, тя изписа на лицето си неубедителна усмивка и попита:

– Вярно ли е, че фаст-пентата те прави... глупава?

– Е, както при всеки друг наркотик, хората реагират различно. Провеждал съм много разпити с фаст-пента – това беше част от предишните ми задължения. Самият аз два пъти съм подлаган на същото.

Интересът ѝ определено нарасна.

– О?

– Аз, хм... – Искаше му се да я успокои, но трябваше да е честен. „Никога не ме лъжете“, беше казала тя, с глас, вибриращ от напираси чувства. – Реакцията ми не беше типична.

– Нямате ли онази алергия, която казват, че ИмпСи създавала у своите... е, не, разбира се, че не, в противен случай нямаше да сте тук.

Защитата на ИмпСи срещу наркотика на истината бе предизвикването по изкуствен начин на смъртоносна алергична реакция. Изискваше се личното съгласие на всеки, който се подлага на тази обработка, но тъй като тя водеше след себе си по-големи отговорности и следователно по-големи повишения, на Службата за сигурност никога не ѝ бяха липсвали доброволци.

– Всъщност не. Илян никога не е искал от мен да се подложа на това. Всъщност може би баща ми е имал пръст в това. Във всеки случай, мен фаст-пентата не ме прави толкова откровен, колкото бърбтив. Не мога да спра да бърборя. Просто почвам да ръся глупости. Успях да проваля единствения, хм, враждебен разпит, на който съм подлаган, като непрекъснато рецитирах поезия. Беше необикновено изживяване. При нормалните хора степената на... ами, на грозота, зависи от това дали се

съпротивляват, или се покоряват на наркотика. Ако чувстваш, че разпитваният е на твоя страна, разпитът не е нищо повече от начин да дадеш същите показания, които би дал и при нормални обстоятелства.

– Така ли? – Не изглеждаше много успокоена.

– Не казвам, че наркотикът не пробива защитните стени на съзнанието – а при нея тези стени бяха дяволски дебели, – но едно правилно проведено събеседване не би трябвало да... да е толкова неприятно. – Макар че ако снощните събития не я бяха отърсили от впечатляващия й самоконтрол... Той се поколеба, после добави: – Как се научихте да криете толкова добре емоциите си?

Лицето ѝ се стегна.

– Смятате, че крия емоциите си?

– Да. Много е трудно да ви прецени човек.

– О, така ли? – Тя разбърка кафето си. – Не знам. Такава съм, откакто се помня. – Един насочен навътре поглед скова чертите ѝ за няколко секунди. – Не... не, имаше време... предполагам, че беше още когато... имах, още ги имам, разбира се, трима по-големи братя.

Типичната структура на ворското семейство от тяхното поколение – твърде много момчета и едно момиче за цвят, добавено в последния момент. Нима никой от онези родители не бе притежавал: а) проницателност и б) способност да прави прости сметки? Нима никой от тях не бе искал да има внуци?

– С двамата по-големи няха взимане-даване, но разликата ми с третия беше достатъчно малка, за да го намразя и в червата. Той откри, че може да се забавлява царски, като ме дразни, докато не изпаднех в истерия. За тази цел винаги можеше да разчита на конете – по онова време бях луда по тях. Не можех да се съпротивявам: тогава още не знаех, че мога да му отвърна със същото, а не можех и да го ударя – той беше много по-едър от мен – говоря за времето, когато бях на десет, а той на четиринайсет – така че просто ме хващаше за краката и ме държеше с главата надолу. След известно време така добре ме обучи, че само да изцвилеше, почвах да пиция. – Тя се усмихна криво. – Беше голямо изпитание за родителите ми.

– Те не можеха ли да го спрат?

– Обикновено успяваше така да извърти нещата, че се измъкваше безнаказано. Дори на мен ми действаше – помня как се смеех и се опитвах да го ударя едновременно. А мисля, че по онова време майка ми вече е била болна, макар никой от нас да не го знаеше. Тя ми каза – още я виждам как седи, притиснала слепоочията си – че единственият начин

да го накарам да престане е просто да не му обръщам внимание. Същото казваше, когато ме тормозеха в училище или когато бях разстроена, независимо от какво. Бъди каменна статуя, така ми казваше. Тогава вече няма да му е забавно и ще спре. И той наистина спря. Или поне престана да бъде четиринайсетгодишен хулиган и замина, да учи в университета. Сега сме приятели. Но аз така и не се отучих от навика да отговарям на всяка атака, като се превръщам в камък. Сега даже понякога се чудя колко ли от проблемите в брака ми са се дължали на... ами... – Тя се усмихна и примигна. – Мисля, че мама грешеше. Самата тя със сигурност игнорира болката си прекалено дълго. Но сега аз цялата съм от камък и вече е прекалено късно.

Майлс впи зъби в кокалчетата си, силно. Така. Значи в самото начало на пубертета тя бе разбрала, че никой няма да я защити, че самата тя не може да се защити и че единственият начин да оцелее е като се престори на мъртва. Страхотно. И ако в този момент имаше по-фатално погрешен ход за някой непохватен глупак от този да я вземе в прегръдките си и да се опита да я утеши, то въпросният ход убягваше и на най-развитите му фантазии. Ако точно сега ѝ бе необходимо да бъде камък, защото това бе единственият ѝ известен начин да оцелее, то нека бъде мрамор, нека бъде гранит. „От каквото и да имате нужда, ще го имате, милейди Екаторин; каквото и да искате, ще го получите.“

Така че само каза:

– Аз обичам конете. – Зачуди се дали прозвуча толкова идиотски, колкото... прозвуча.

Тъмните ѝ вежди се смръщиха в развеселено объркване, така че явно беше прав относно звученето.

– О, отдавна надраснах тази си страст.

„Надраснала си я, или си се отказала от нея?“

– Аз съм единствено дете, но имам братовчед – Иван, – който си беше типичен хулиган. И, разбира се, много по-едър от мен, макар да сме горе-долу на една възраст. Но когато бях дете, си имах телохранител – един от гвардейците на баща ми. Сержант Ботари. Беше опериран от чувство за хумор. Ако Иван се бе опитал да направи нещо подобно на това, което е правил брат ви, не биха го спасили никакви остроумни оправдания.

Тя се усмихна.

– Личен телохранител. Виж, това е наистина идилично детство.

– Беше, в много отношения. Не и в медицинско обаче. Там сержантът не можеше да ми помогне. Нито в училище. Имайте предвид, че по

онова време не оценявах с какво разполагам. Половината си време прекарвах в чудене как да се измъкна от опеката му. Но успях да го направя достатъчно често, за да зная, че мога да го направя.

– Сержант Ботари още ли е с вас? Един от онези свадливи храненици на старите ворски семейства?

– Сигурно още щеше да е с нас, ако беше жив. Но той... той попадна в район на военни действия по време на едно галактическо пътешествие, когато бях на седемнайсет, и го убиха.

– О. Съжалявам.

– Не беше точно по моя вина, но решенията, които взех, бяха ключови за веригата събития, довела до смъртта му. – Следеше каква ще е реакцията ѝ на това му признание. Както обикновено, изражението ѝ почти не се промени. – Но той ме научи как да оцелея и да продължа напред. Последният от многобройните му уроци. – „В момента преживяваш първата си среща с унищожението. Аз знам как се оцелява. Позволи ми да ти помогна.“

– Обичахте ли го?

– Той беше... труден човек, но да, обичах го.

– Разбирам.

Той ѝ остави малко време, после въздъхна.

– Не знам как сте се сдобили с това качество, но действате доста хладнокръвно при екстремни ситуации.

– Така ли? – Изглеждаше изненадана.

– Снощи определено беше така.

Тя се усмихна, очевидно трогната от комплимента. По дяволите, не би трябвало да приема такова обикновено наблюдение, сякаш е върховна похвала. „Сигурно е гладувала до смърт, щом подобна огризка ѝ се струва пир.“

Това беше кажи-речи най-свободният разговор, който си бе позволявала да води с него, но овесените ядки, които бяха побутвали по дъното на чиниите си през последния четвърт час, вече бяха свършили, кафето беше изстинало, а в този момент пристигна и техникът от ИмПСи с обезопасения видеокомуникатор, който Майлс беше поискал. Мадам Ворсоасон насочи техника към кабинета на покойния си съпруг, където можеше да инсталира машината. Съдебните следователи бяха дошли и си бяха отишли още докато Майлс спеше. След като остана няколко минути при техника, докато той инсталира устройството, Екатерина се върна към домакинската си работа, явно с намерението да изтрие всички следи от нахлуването им в нейната територия.

Майлс се стегна вътрешно, за да проведе следващия по трудност разговор за тази сутрин.

Отне му няколко минути, докато се свърже по видеокомуникатора с Вортис, който бе на борда на кораба майка на екипа и работеше по вероятните причини за катастрофата. Майлс се настани толкова удобно, колкото позволяваха болезнено схванатите му мускули, и се подготви да изтърпи дразнещото неколкосекундно закъснение след всяка реплика. Вортис най-сетне се появи: беше облечен в стандартен корабен комбинезон – явно се бе готвил да навлече компресионен костюм. Впитата дреха не беше най-подходящото облекло за дундестата му фигура, но изглеждаше бодър и готов да посрещне деня. Гореподдържаха същото часово време като в Равноденствие, което означаваше, че са с няколко часа преди часовата зона на Серифоза.

– Добро утро, професоре – започна Майлс. – Надявам се нощта при вас горе да е била по-добра от тази, на която се радвахме ние тук. Ще започна с най-лошата новина. Племенникът ти Етиен Ворсоасон загина снощи вследствие на злополука с дихателната си маска в експерименталната станция на Отпадъчна топлина. В момента съм в апартамента на Екатеринбург. Засега тя се справя доста добре, като се имат предвид обстоятелствата. По-късно ще ти обясня подробностите.

Проблемът със закъснението между репликите беше в агонизиращо дългите паузи, през които нямаше какво друго да правиш освен да очакваш изтърпнал промяната в изражението и в живота на човека отсреща, предизвикани от думи, които вече си изрекъл и не можеш да върнеш. Вортис изглеждаше точно толкова смаян, колкото Майлс бе очаквал.

– Господи! Я дай по-подробно, Майлс.

Майлс си пое дълбоко дъх и се впусна в откровен и подробен разказ за събитията от вчерашния ден, от безполезните часове на обиколката, организирана му из офисите, до неочакваната повторна поява на Ворсоасон, който го бе замъкнал в експерименталната станция и по пътя му бе признал за участието си в схемата за присвояване на средства, до срещата им със Суда и мадам Радовас и до това как се бе свестил окован за парапета. Не се спря подробно на смъртта на Ворсоасон в детайли. После описа пристигането на Екатеринбург, разказа и за екипите на ИмпСи, повикани по спешност, но дошли твърде късно. Спомена за историята с ревизорския си печат. Смаяното изражение на Вортис ставаше все по-ужасено с всяка нова подробност.

– Майлс, това е чудовищно. Ще дойда веднага щом мога. Горката Екатеринбург. Би ли останал с нея, докато дойда, моля те? – Той се

поколеба. – Преди да разбере за това ново развитие, всъщност се канех да те помоля ти да дойдеш тук. Открихме някои много странни части от оборудване, които са претърпели някои твърде невероятни физически изменения. Помислих си, че може би си се сблъскавал с нещо подобно по време на галактическата си военна кариера. Тук-там сред отломките има няколко серийни номера, които могат да се проследят и евентуално да ни насочат по някаква следа. Явно засега ще трябва да ги оставя на комарските момчета.

– Странно оборудване, така ли? Суда и приятелчетата му също си тръгнаха с цял куп странно оборудване. Поне два пълни подечника. Кажи на комарските си момчета да изпратят въпросните серийни номера на полковник Гибс, когото ни изпратиха от ИмпСи. Той и без това ще има да проследява доста серийни номера сред покупките на проекта за тераформиране, които... може и да не са толкова фалшиви, колкото ми се струваше. Трябва да има и някаква друга връзка между онова, което е ставало тук долу и там горе, освен трупа на бедния Радовас. Виж... от ИмпСи искат да подложат Екатерин на разпит с фаст-пента заради участието на Тиен в цялата тази каша. Ако искаш, мога да го отложа до пристигането ти. Може би ще искаш поне да присъстваш на разпита, ако не друго.

Пауза. Челото на Вортис се набръчка разтревожено.

– Ами... Не. Иска ми се, но не бива. Племенницата ми – това би било класически случай на сблъсък на интереси. Майлс, мислиш ли, че... имаш ли нещо против ти да присъстваш, просто за да си сигурен, че няма да се увлекат?

– ИмпСи вече не бие с тояги, но да, точно това смятах да направя. Стига да нямаш нищо против.

Пауза.

– Би било голямо облекчение за мен. Благодаря ти.

– Няма за какво. Аз също бих искал да чуя твоята преценка за заключенията на инженерния екип от ИмпСи, когато приключат с огледа на експерименталната станция. За момента имам твърде малко доказателства и твърде много теории. Нямам търпение да обърна съотношението.

Професор Вортис се усмихна вяло – бе оценил по достойнство последната реплика.

– С всички ни е така, нали?

– Имам и друго предложение. Екатерин изглежда много самотна. Струва ми се, че няма никакви комарски приятелки, а и никакви

роднини, разбира се... Дали няма да е добре, ако извикаш професорката?

Лицето на Вортис светна.

– Не само че ще е добре, а ще е чудесно. Да, разбира се, веднага ще говоря с нея. При семеен проблем като този асистентът ѝ със сигурност ще се съгласи да проведе без нея годишните изпити. Сам трябваше да се сетя за това. Благодаря ти, Майлс.

– Всичко друго може да почака, докато не слезеш тук, освен ако от ИмПСи не направят някакъв пробив в тяхната част от разследването. Ще извикам Катерин преди да прекъсна връзката. Знам, че иска да говори с теб, но... подозирам, че участието на Тиен във всичко това е много унищително за нея.

– Да. Разбирам. Няма проблем, Майлс.

Майлс помълча няколко секунди, после каза:

– Професоре. Относно Тиен. Разпитите с фаст-пента, изглежда, се поддават на контрол много по-добре, ако разпитваният има някаква представа какво да очаква. Не искам да... хм... би ли ми казал как изглеждаше бракът на Катерин от гледна точка на семейството ѝ?

Вортис замислено свъси вежди.

– Не искам да говоря лошо за мъртвите преди да е изгорен поне заупокойният им дар – най-накрая каза той.

– Не мисля, че в случая имаме избор.

– Хм – изсумтя мрачно Вортис. – Ами... по онова време всички го одобряваха. Бащата на Катерин, Саша Ворвейн, се познаваше с покойния баща на Тиен – той беше починал наскоро. Минаха повече от десет години... колко бързо лети времето само! Така... Двамата бяха приятели – офицери в Окръжното правителство, семействата се познаваха... Тиен тъкмо се беше уволнил от военната си служба и бе използвал правата си на ветеран, за да получи работа в Окръжната държавна служба. Хубав, здрав... имахме всички основания да смятаме, че ще тръгне по стъпките на баща си. Макар че... беше прослужил пълни десет години, без да се издигне над лейтенантския чин, и това би трябвало да ни подсказва нещо. – Вортис сви устни.

Майлс усети как се изчервява.

– Може да е имало много причини... няма значение. Продължавай.

– Ворвейн беше започнал да се съвзема след преждевременната смърт на сестра ми. Беше срещнал една жена – нищо непристойно – беше по-възрастна от него. Вайъли Ворвейн е очарователна жена и той обмисляше повторна женитба. Предполагам, че е искал първо да види

Екатерин подходящо осигурена – един вид да уреди с чест последния си дълг от миналото, ако искаш. Племенниците ми отдавна бяха поели по пътя си. Тиен го потърси, отчасти от уважение към приятеля на покойния си баща, отчасти за да получи препоръка за Окръжната служба, където кандидатстваше за работа... и двамата се сприятелиха, доколкото могат да се сприятелят хора с такава разлика във възрастта. Зет ми явно е говорил все хубави неща за Екатеринбург...

– За баща й „осигурена“ е било равнозначно на „задомена“, доколкото разбирам. А не, да кажем, с университетско образование и високоплатена работа?

– Това е само за момчетата. Зет ми е повече стар вор дори от вас, висшите вор, при това в много отношения. – Вортис въздъхна. – Но Тиен изпрати почтен Баба да уреди споразумението, на младите бе разрешено да се срещнат... Екатеринбург беше развълнувана. Поласкана. Жена ми беше малко притеснена, че Ворвейн не изчака още няколко години, но... младите хора имат странна представа за времето. Ако си на двадесет, значи си стар. Първото предложение е последният шанс. Всичките тези безсмислици. Екатеринбург не осъзнаваше колко е привлекателна, но според мен баща й се страхуваше, че може да се спре на неподходящ човек.

– На някой не-вор? – попита Майлс.

– Или по-лошо. Някой обикновен техник дори, кой знае? – Вортис си позволи едно малко иронично блясъче в очите. А, да. До ревизорския му апотеоз отпреди три години, който така бе разтърсил роднините му, професионалният път на самия Вортис не бе имал нищо общо с ворската традиция. Нито пък женитбата му. А и на двете бе положил началото по време, когато старите вор бяха били много повече вор, отколкото в момента. Майлс се сети за собствения си дядо и потръпна.

– По всичко личеше, че бракът им започва добре – продължи професорът. – Тя изглеждаше щастлива, после се роди и Ники... Правеше ми впечатление, че Тиен твърде често сменя работата си, но пък още беше нов в кариерата – случва се да направиш няколко фалстарта преди да си стъпиш здраво на краката. Позагубихме връзка с Екатеринбург, а когато пак се видяхме, тя беше... по-тиха някак. Тиен така и не се установи, винаги гонеше някакъв мираж, който само той виждаше. Мисля, че всичките тези премествания са били трудни за нея. – Намръщи се, сякаш се връщаше в миналото и търсеше пропуснати улики.

Майлс реши, че не е редно да му казва за дистрофията на Ворзон, без да е получил позволение от Екатеринбург. Нямаше право. Задоволи се

само да отбележи:

– Може би сега Екатерина ще се почувства свободна да говори по-подробно за това.

Професорът примижа разтревожено.

– Какво искаш да кажеш?

„Какви ли отговори бих получил на всички тези въпроси, ако можех да ги задам на професорката?“ Майлс поклати глава и отиде да извика Екатерина.

„Екатерин.“ Изпробва наум вкуса на четирите срички. Докато говореше с вуйчо ѝ, беше толкова лесно да мисли за нея на „ти“. Но тя още не му бе предложила да се обръща към нея на малко име. Покойният ѝ съпруг я бе наричал Кат. Име на домашен любимец. Кратко. Сякаш не бе имал време да го произнася цялото или не бе смятал за нужно да си прави този труд. Вярно, че пълното ѝ име – Екатерина Найл Ворвейн Ворсоасон – беше непрактично и връзваше езика. Но Екатерина се усещаше леко на зъбите и на върха на езика, а в същото време беше елегантно, гордо и напълно достойно за още една секунда от нечие време.

– Мадам Ворсоасон? – тихо подвикна той в коридора.

Тя излезе от работната си стая и Майлс ѝ посочи към обезопасения видеокомуникатор. Лицето ѝ беше сериозно, а стъпките – неохотни. Той тихо затвори вратата след нея и я остави да поговори насаме с вуйчо си. Уединението щеше да бъде нещо рядко и ценно в дните, които предстояха, това поне можеше да каже със сигурност.

Техникът, изпратен да оправи вратата, най-после пристигна, заедно с още един охранител. Майлс ги дръпна настрана и каза:

– Искам и двамата да стоите тук, докато се върна, разбрано? Мадам Ворсоасон не бива да остава без охрана. Хм... когато приключите с вратата, разберете дали няма още нещо за поправяне и се погрижете за него.

– Да, милорд.

Следван по петите от собствената си охрана, Майлс отиде в офиса на проекта за тераформиране. Постове на ИмпСи имаше навсякъде – на спирката за коли, във файето на сградата и в началото на коридора на всеки от етажите, заети от проекта. Майлс се сети за един стар ворски виц – за това как се разставят постове около конюшната, след като конете са откраднати. На самите етажи хората от ИмпСи варираха от убийци със стоманен поглед до сериозни техници и чиновници, които

сръчно снемаха съдържанието на комтаблата и преглеждаха файловете. Служителите на Проекта за тераформиране ги наблюдаваха със зле прикрит ужас.

Майлс откри полковник Гибс в кабинета на Ворсоасон. Полковникът седеше зад собственото си, донесено от Равноденствие комтабло, вече включено в тукашната система. За изненада на Майлс, лукавият Вение се въртеше на пръсти около финансовия аналитик от ИмПСи и когато Майлс влезе, му хвърли неприязнен поглед.

– Добро утро, Вение. Странно, но не очаквах да ви видя, и аз не знам защо – сърдечно го поздрави Майлс. Изпълваше го необяснимо задоволство от факта, че Вение не е от заговорниците на Суда. – Здравейте, полковник. Аз съм Воркосиган. Съжалявам, че ви довлякохме тук без предизвестие.

– На ваше разположение съм, милорд ревизор. – Гибс се изправи, Майлс му подаде ръка и той я пое в твърдо ръкостискане. Гибс беше радост за окото на Майлс – сух мъж на средна възраст с прошарена коса и излъчване на добросъвестност. И въпреки зелената имперска униформа изглеждаше като стопроцентов счетоводител. Макар да носеше новия си ранг от почти три месеца, почтителното отношение на по-възрастния мъж малко го притесни.

– Вярвам, че капитан Тумонен вече ви е уведомил за ситуацията и ви е дал информацията, която получихме снощи.

Гибс кимна. Вение се възползва от възможността да се извини и се изнизва, без да изчака мълчаливото позволение на Гибс. Седнаха и Майлс продължи:

– Как се справяте дотук? – Хвърли поглед към купчините тънка хартия, които вече се бяха натрупали върху бюрото.

– Като за три часа работа, мога да кажа, че съм доволен от резултатите – усмихна се Гибс. – Успяхме да установим повечето от фиктивните служители на отдела. Очаквам проследяването на фалшивите им сметки да стане бързо. Докладът на вашата мадам Фоскол относно финансовите дела на покойния администратор Ворсоасон е много подробен. Проверката на достоверността му едва ли ще представлява проблем.

– Бъдете особено предпазлив с всяка информация, която може да е минала през нейните ръце – предупреди го Майлс.

– О, да. Тя е много добра. Подозирам, че за мен ще е удоволствие и един вид привилегия да работя с нея, ако разбирате какво искам да кажа, милорд. – Очите на Гибс просветнаха.

Колко бе хубаво да срещнеш човек, който си обича работата! Е, беше помолил щаба в Равноденствие да му изпратят най-добрия си специалист, нали?

– Не бързайте с преценката си за Фоскол. Имам към вас една молба, чието изпълнение обещава да бъде твърде досадно.

– И каква е тя?

– В допълнение към фиктивните служители, имам основание да смятам, че са направили и доста фиктивни покупки от името на отдела. Фалшиви фактури и така нататък.

– Да. Открих три подставени компании, които, изглежда, са били използвани за тази цел.

– Вече? Не си губите времето. Как попаднахте на тях?

– Наредих на компютъра да направи информационна съпоставка на всички фактури, платени от проекта за тераформиране, и списъка на всички действителни компании според данъчния регистър на Империята. Разбирате, че това обикновено не се прави при текущите ревизии. Мисля да внеса официално предложение и тази проверка да бъде включена в списъка на задължителните процедури. Три компании останаха под чертата. Моите хора ги проверяват на място. До края на деня би трябвало да разполагам с потвърждение. Смятам, че няма да е твърде оптимистично, ако кажа, че за една седмица ще сме проследили всяка липсваща марка.

– Най-неотложният ми проблем всъщност не засяга парите. – Гибс вдигна вежди при това изказване, но Майлс продължи: – Суда и неговите съконспиратори взеха със себе си голямо количество оборудване. Мина ми през ум, че ако разполагаме с достоверен списък на оборудването и консумативите, закупени от Отпадъчна топлина, и от него извадим наличния в момента инвентар, намиращ се в експерименталната им станция, остатъкът би трябвало да включва всичко, което са взели.

– Точна така. – Гибс го погледна одобрително.

– Това е доста трудоемко начинание – въздъхна Майлс – и, уви, далеч не толкова елегантно като съпоставката на информация.

– Нали за това са измислени редниците – промърмори Гибс.

Размениха си по една доволна усмивка и Майлс продължи:

– Това ще свърши работа само в случай, че общият списък е наистина прецизен. Искам да обърнете особено внимание на фалшиви фактури за действително извършени покупки, при които закупеното оборудване е нестандартно и неоправдано от гледна точка на специфичната дейност на отдела. Искам да знам дали Суда е закупил контрабандно

разни... странни неща.

Гибс наклони заинтригувано глава. Очите му се присвиха замислено.

– Не би било проблем да използват подставените компании за пране на парите, необходими за тази цел.

– Ако откриете нещо такова, бийте тревога и незабавно уведомете или мен, или лорд ревизор Вортис. И особено ако откриете някакво съвпадение с оборудването, което екипът по вероятната причина на Вортис в момента прибира от местопроизшествието горе.

– А! Започвам да виждам връзката. Трябва да си призная, че се чудех на какво се дължи този силен интерес на имперските служби към едно обикновено присвояване. Макар че схемата, по която са работили, наистина е много хубава. – Сетне побърза да увери Майлс: – От професионална гледна точка.

– Разбира се. Моля, считайте списъка на оборудването за първостепенна задача, полковник.

– Непременно, милорд.

Майлс остави Гибс да се мръщи – при това доста заинтригувано, – вперил поглед в пороя от информация върху екрана на комтаблото, и отиде да търси Тумонен.

Умореният капитан от ИмпСи докладва, че до този момент не са се натъкнали на никакви изненади. Оперативните агенти още не били попаднали на следите на Суда. От щаба изпратили някакъв майор с екип, специализиран по разпитите, и хората му се били заели с наличните служители на отдела. Понастоящем инквизицията се помещавала в конферентната зала.

– Но ще минат дни преди да обработят всички – добави Тумонен.

– Все още ли държиш днес да разпиташ мадам Ворсоасон?

Тумонен потри лице.

– Да.

– Аз също ще присъствам.

Тумонен се поколеба, после каза:

– Това е ваше право, милорд.

Майлс се замисли дали да не отиде в конферентната зала и да погледа как разпитват служителите, но реши, че при настоящото си физическо неразположение едва ли ще помогне с нещо съществено. За момента всичко изглеждаше под контрол, с изключение на самия него. Действието на болкоуспокояващите, които бе изпил сутринта, изглежда, отслабваше и коридорът започваше да се мерзелее по краищата. Ако

искаше да бъде от полза някому през втората половина от деня, трябваше да даде малко почивка на изнуреното си тяло.

– В такъв случай по-късно ще се видим у мадам Ворсоасон – каза той на Тумонен.

ГЛАВА 13

Екатерин седна пред комтаблото в работната си стая и се зае да сортира отломките от живота си. Оказа се по-просто, отколкото си бе представяла през очите на страха – толкова малко беше останало, в края на краищата. „Как станах толкова малка?“

Направи списък на средствата си. Първо и най-важно – медицинското осигуряване на семейството на починал служител беше гарантирано до края на тримесечието, което скоро изтичаше. Нещо като вратичка във времето. Преброи дните наум. Щяха да са достатъчно за Ники, стига да действаше бързо.

В домакинската ѝ сметка бяха останали неколкостотин марки, още толкова имаше и в тази на Тиен. Правата ѝ върху апартамента също важаха до края на тримесечието. После трябваше да го опразни за следващия администратор, когото щяха да назначат на мястото на Тиен. Това не я притесняваше – нямаше никакво намерение да остави тук след този срок. Никаква пенсия естествено. Тя се намръщи. Безплатно пътуване до Бараяр, от което не можеше да се възползва, докато Тиен беше жив, но което се полагаше на нея и на Ники след смъртта му. Слава Богу, Тиен не беше измислил начин да осребри и тези пари.

Вещите, които притежаваше, бяха по-скоро бreme, отколкото актив, като се имаше предвид, че трябваше да ги транспортира със скоков кораб. Необлагаемият товарен лимит не беше голям. По-добре Ники да се възползва от него – малките му съкровища значеха за него повече, отколкото големите за нея. Би било глупаво да се чувства отговорна за побиращи се в няколко стаи вещи, които само допреди десетина часа беше склонна да изостави. И сега можеше да ги изостави, нали? Беше станала редовен клиент на магазинче за втора употреба в един от по-западналиите квартали на купола, откъдето купуваше дрехи за себе си и за Ники. Можеше да продаде дрехите и другите лични вещи на Тиен там – задача, която нямаше да ѝ отнеме повече от два часа. Ако зависеше от нея, предпочиташе да пътува без никакъв багаж.

От другата страна на счетоводната страница бяха дълговете ѝ – също толкова ясни, макар и доста по-впечатляващи. Първо, двайсетте хиляди марки, които Тиен бе взел на заем и не беше върнал. После – беше ли задължена от кодекса на честта, заради ворската чест и фамилното име на Ники, да възстанови на Империята парите, които Тиен бе приел

като подкуп? „Е, днес не можеш да го направиш. Първо се погрижи за онова, което ти е по силите.“

Беше правила проучвания за местните клиники, занимаващи се с генетични увреди, докато информацията не бе издълбала коловози в мозъка ѝ – въображаеми решения на проблема, които параноята на Тиен и законното му право да определя съдбините на наследника си ѝ бяха попречили да осъществи. Технически погледнато, в момента законният настойник на Ники беше някакъв трети братовчед на Тиен, който живееше на Бараяр и когото Екатерина никога не беше виждала. Тъй като Ники не наследяваше нито богатство, нито графство, прехвърлянето на настойничеството върху нея едва ли щеше да е проблем. По-късно щеше да се заеме и с тази законова прищявка. За момента ѝ трябваша по-малко от девет минути, за да се свърже с най-добрата комарска клиника – в Равноденствие – и да ги убеди да назначат първия преглед на Ники за вдругиден, а не за след пет седмици, както ѝ предложиха отначало.

Готово.

И съвсем просто. Потръпна от гняв – както към Тиен, така и към самата себе си. Можеха да направят това преди месеци, още когато пристигнаха на Комар, стига да беше събрала куража да се противопостави на Тиен.

Следващата ѝ задача бе да уведоми майката на Тиен – най-близката му жива роднина. Щеше да остави на нея грижата да разпространи новината сред по-далечните му родственици на Бараяр. Нямахше сили да запише видеосообщение, затова реши да го изпрати в писмена форма, като се надяваше да не прозвучи твърде студено.

Злополука с дихателна маска, която Тиен забравил да провери. Нищо за комарците, нищо за незаконното присвояване, нищо, на което Им-пСи да възрази. Майка му можеше така и да не разбере за безчестието на сина си. Смирено запитване за предпочитанията ѝ относно церемонията и погребението на тленните останки. Най-вероятно щеше да поиска да бъде върнат на Бараяр, за да го положат до брат му. Екатерина не можеше да потисне представата как би се чувствала самата тя след години, ако повери Ники на булката му с всичките щедри обещания на младия му живот, а след това ѝ го върнат като купчинка пепел в кутия. Придружена от съобщение. Не, трябваше да се заеме лично. Но и това трябваше да почака. Все пак изпрати съобщението.

Материалната част беше лесна – можеше да приключи и да опакова багажа за седмица. Финансовата обаче... не, просто не беше възможно да се разреши веднага. Най-вероятно трябваше да вземе дългосрочен

заем, за да върне първия – и то в случай, че се намереше някой, който да заеме пари на една бедна безработна вдовица. „Завещанието“ на Тиен помрачаваше блясъка на новото бъдеще, което така копнееше да нарече свое. Представи си птичка, пусната след десет години затворничество в клетка, на която ѝ е казано, че най-сетне може да литне на свобода – само дето на крачката ѝ са вързани оловни тежести.

„Не знам дали съм птичка, но ще стигна до целта си, дори ако трябва да се влача дотам по корем!“

Комтаблото извънтя, откъсвайки я от изпълнените с решимост мечтания. Някакъв мъж, облечен по строгата комарска мода, се появи над видеоплочата. Не беше от колегите на Тиен.

– Здравейте, мадам – каза той. Гледаше я неуверено. – Казвам се Сер Анафи и представлявам борсова агенция „Риалто“. Търся Етиен Ворсоасон.

Името ѝ беше познато – така се казваше компанията, чиито пари Тиен беше изгубил, закупувайки акциите на търговската флотилия.

– Той е... няма го. Аз съм съпругата му. За какво става въпрос?

Погледът, с който я фиксираше Анафи, стана по-суров.

– Това е четвъртото напомнително съобщение във връзка с неуредения баланс по заема му, чийто срок за погасяване изтече. Той трябва или да изплати цялата сума, или да направи незабавни постъпки за ново разсрочване на плащанията.

– Обикновено как се договаряте за подобно разсрочване?

Анафи, изглежда, се изненада от спокойната ѝ реакция. Беше ли си имал работа с Тиен и по-рано?

– Ами... обикновено начисляваме определен процент от заплатата на клиента, който може да бъде намален при наличието на допълнителна гаранция.

„Аз не получавам заплата. Не притежавам никаква собственост.“ Подозираше, че Анафи няма да се зарадва, ако научи това.

– Тиен... загина при злополука. Снощи. Разбирате, че...

– О! Моите съболезнования, мадам – успя да каже той.

– Не знам, но... застрахован ли е заемът?

– Ще проверя, мадам Ворсоасон. Да се надяваме... – Анафи се обърна към комтаблото си и след миг се намръщи. – Неприятно ми е да го кажа, но няма застраховка.

„Ах, Тиен!“

– По какъв ред трябва да го изплатя?

Анафи помълча, сякаш обмисляше въпроса ѝ.

– Ако решите да приподпишете заема, бих могъл още днес да ви изработя график за разплащане.

– Можете ли да го направите?

Откъм вратата се чу шум и тя се обърна. Лорд Воркосиган се бе върнал и стоеше на прага. Откога беше там? Махна й с ръка в мълчалив въпрос дали може да влезе и тя кимна. Воркосиган пристъпи в стаята, погледна Анафи на таблото и прошепна:

– Кой е този?

– Казва се Анафи. От компанията, която е заела на Тиен парите за флотските акции.

– Аха. Позволете на мен. – Той набра някакъв код. Образът се раздели на две и в едната половина се появи побелял мъж с полковнишки чин и очите на Хор на петлиците.

– Полковник Гибс – любезно каза лорд Воркосиган. – Имам нова информация за вас във връзка с финансовите дела на администратор Ворсоасон. Сер Анафи, това е полковник Гибс. От ИмпСи. Той има няколко въпроса към вас.

– ИмпСи! – ужасено извика Анафи. – ИмпСи? Какво общо... – И изчезна с кратко пропукване, щом лорд Воркосиган прекъсна с драматичен жест връзката.

– Дотук с Анафи – каза той удовлетворено. – Поне за следващите няколко дни.

– Това редно ли беше? – попита Екатерина, развеселена напук на всичко. – Те са дали заем на Тиен по всички правила на играта.

– Въпреки това не подписвайте нищо, преди да се консултирате с добър адвокат. Ако не сте знаели за заема, възможно е той да бъде поет от имуществото на Тиен, а не от вас. Кредиторите му ще се сборичкат за него, а каквото не успее да покрие, си е тяхна загуба.

– Но имуществото на Тиен се състои единствено от дългове. – „И от позор.“

– В такъв случай боричкането ще е кратко.

– Но дали е честно?

– Смъртта е обичаен риск в бизнеса – в някои поприща повече, отколкото в други, разбира се... – Усмивката му се появи и изчезна почти веднага. – Сер Анафи се канеше да ви придума да подпишете веднага. Това ме кара да мисля, че много добре съзнава какво е положението му и че се е надявал да ви прехвърли един дълг, който не е ваш, възползвайки се от тежкия за вас момент. Това е нечестно. Всъщност дори е в пълно противоречие с професионалната етика. Да, мисля, че можем да

го оставим на Импси.

Всичко това твърде много приличаше на своеволие, но... беше й трудно да устои на ентузиазирания блясък в очите на Воркосиган, когато той с един замах изпрати противника й в небитието.

– Благодаря ви, лорд Воркосиган. Но наистина трябва да се науча сама да се справям с тези неща.

– О, да – съгласи се той без никакво колебание. – Ще ми се Ципис да беше тук. Той се оправя с бизнесделата на семейството ни от трийсет години. Обожава да учи непосветените. Ако можех да ви го пусна, щяхте за нула време да наберете скорост, а той щеше да изпадне в екстаз. Боя се, че навремето му се сторих доста необещаващ ученик. Исках да уча само за военното дело. Най-накрая успя да вкара контрабандно в главата ми известни финансови знания, дегизирайки ги като материално-техническо снабдяване на военни части. – Седна на бюрото и продължи: – Смятате ли да се върнете на Бараар в близкото бъдеще?

– Веднага щом стане възможно. Вече не мога да понасям Комар.

– Мисля, че ви разбирам. Къде... къде бихте отишли на Бараар?

Тя впери празен поглед в празната видеоплоча.

– Не знам. Не и при баща ми, във всеки случай. – Да се върне към ограничаващия статут на дете... Представи си как пристига без стотинка в джоба и увисва като камък на шията на баща си или на някой от братята си. Те щяха да й позволят да живее на техен гръб, разбира се, но щяха и да се държат така, сякаш финансовата й зависимост я лишава от права, от достойнство и дори от интелигентност. После щяха да подредят живота й за нейно добро... – Сигурна съм, че ще бъде добре дошла, но се боя, че според него единственото решение на проблемите ми ще е да ме омъжи повторно. А в момента ми се повръща от самата мисъл за това.

– О – промърмори лорд Воркосиган.

Последва кратко мълчание.

– Какво бихте направили, ако имахте неограничен избор? – внезапно попита той. – Без да се съобразявате с наличните средства, без никакви съображения от практическо естество. Абсолютно неограничен избор.

– Аз не... Обикновено започвам от възможното и кастря оттам нататък.

– Опитайте се да увеличите мащаба. – Небрежно махване с ръка, обхващащо планетата от зенита до хоризонта, обясни каква е представата му за мащаб.

Тя се върна мислено назад, много назад, чак до онзи момент в живота си, когато бе завила в грешната посока. Толкова много изгубени години...

– Ами... Бих се върнала в университета. Но този път ще знам какво искам. Курсове по градинарство и теория на изкуството – заради оформлението на градините. Химия, биохимия, ботаника и генно инженерство. Истински знания, от онези, които ти гарантират, че никоой не може да те спласи или, или... да те убеди да се примириш с нещо глупаво, само защото си мислиш, че всичко живо във вселената знае повече от теб. – Тя се намръщи печално.

– Значи бихте могли да проектирате градини срещу заплащане?

– Повече от това. – Очите ѝ се присвиха.

– Планети? Тераформиране?

– О, не! За това се учи десет години в университет и още десет се стажува, преди да придобиеш някаква шо-годе нормална представа за невероятната сложност на процесите.

– Е и? Все трябва да назначат някого. Нали са назначили Тиен.

– Той беше обикновен администратор. – Екатерина поклати уплашено глава.

– Добре – бодро каза той. – По-голямо от градина и по-малко от планета. Това все още оставя широк диапазон от възможности. Един бараярски окръг би бил добро начало. Окръг с недовършено тераформиране, да кажем, и с лесовъдни проекти, и, ох, с увредени площи, за които е дошло време да се погрижат, и с крещяща нужда от малко красота. А – продължи той – оттам до планетите има само една крачка.

Екатерин нямаше как да не се засмее.

– Каква е тази мания на тема планети? Нещо по-малко няма ли да ви е достатъчно?

– Ели Куин... една моя приятелка, обичаше да казва: „Цели се високо. Може и да не улучиш целта, но поне няма да си простреляш краката.“ – Той ѝ намигна закачливо, поколеба се, сетне продължи по-бавно: – Знаете ли... баща ви и братята ви не са единствените ви роднини. Професорът и професорката не знаят мяра в ентусиазма си, стане ли въпрос за образование. Не можете да ме убедите, че те няма да ви приемат с отворени обятия, докато не си стъпите отново на краката. А и ще бъдете в самия Ворбар Султана, на крачка от Университета и от... от всичко. Добри училища за Ники и така нататък.

Тя въздъхна.

– За него би било толкова добре да се задържим някъде за по-дълго.

Най-накрая ще може да си намери приятели, без да трябва да ги изостави година по-късно. Но... научих се да презирам зависимостта.

Той я погледна проникателно.

– Защото ви е предала?

– Или защото ме подлъга сама да предам себе си.

– Хм. И все пак има качествена разлика между... между оранжерията и криокамерата. И двете предлагат убежище, но първата подпомага растежа, а втората просто... – Той, изглежда, се оплете в собствената си метафора.

– Забавя гниенето? – любезно се опита да му помогне Екатеринбург.

– Именно. – Отново същата широка и кратка усмивка. – Както и да е, аз съм сигурен, че професорите са един вид оранжерия за човечи. Просто покрай студентите си са свикнали да гледат как хората порастват и продължават по пътя си. Смятат го за нормално. Мисля, че на вас би ви харесало там. – Отиде до прозореца и се загледа навън.

– Наистина ми харесваше там – тъжно призна тя.

– В такъв случай на мен ми звучи напълно осъществимо. Добре, значи въпросът е решен. Обядвахте ли?

– Какво? – Тя се засмя и уви една къдрица около пръста си.

– Обяд – повтори той съвсем сериозно. – Обикновено по това време на деня се яде.

– Вие сте луд – убедено заяви тя, без да обръща внимание на опита му да смени темата. – Винаги ли решавате бъдещето на другите по такъв безцеремонен начин?

– Само когато съм гладен.

Тя се предаде.

– Сигурно все ще успея да забъркам нещо...

– В никакъв случай! – възмутено заяви той. – Изпратих едно чираче. Преди малко го мернах да се връща през парка с една обещаващо голяма торба. Охранителите също трябва да ядат, нали разбирате.

Тя набързо си представи картинката как някой небрежно изпраща служител на ИмпСи да купи храна за въщи. Нямахме ли ограничения върху храненето по време на пост? Остави се Воркосиган да я заведе в собствената ѝ кухня, където ги чакаха десетина кутии с храна. Екатеринбург тайничко отдели една плодова пита за Ники, а останалото изпратиха в дневната за пикника на охраната. Единственото, което Воркосиган ѝ позволи да направи, бе по чаша прясно запарен чай.

– Открихте ли нещо ново тази сутрин? – попита тя, когато седнаха на масата. Опитваше се да не мисли за последния си разговор с Тиен в

същата тази стая. „О, да, искам да си ида у дома.“ – Някакви новини за Суда и Фоскол?

– Засега не. Част от мен очаква ИмПСи да ги открие всеки момент. Друга част от мен... не е толкова оптимистично настроена. Непрекъснато ме гложди въпросът колко време са имали, за да подготвят заминаването си.

– Е... едва ли са очаквали пристигането на имперски ревизори в Серифоза. Поне това трябва да им е дошло като гръм от ясно небе.

– Права сте! Разбрах защо всичко това ми се струва толкова странно. Имам чувството, че мозъкът ми страда от времево изместване, и това не е само заради проклетите пристъпи. От погрешната страна съм. От страната на проклетата защита, а не от тази на нападението. Непрекъснато съм с една крачка назад. Реагирам, вместо да действам – и изтръпвам при мисълта, че това може да се окаже характерно качество на новата ми работа. – Той отхапа от сандвича си. – Освен ако не пробутам на Грегор идеята за ревизор-провокастор... Както и да е, хрумна ми една идея, която смятам да подхвърля на вуйчо ви, когато пристигне. – Той млъкна, после добави: – Ако издадете някой окуражаващ звук, ще продължа.

Беше я хванал с пълна уста.

– Хम्म?

– Чудесно! Разбирате ли, да предположим... да предположим, че планът на Суда не е бил обикновена схема за присвояване. Може би са отклонявали всичките тези имперски фондове, за да финансират истински проект за проучване и развитие, макар той да не е имал нищо общо с управлението на отпадъчната топлина. Сигурно се дължи на професионално изкривяване от моя страна, но все си мисля, че може да са създавали оръжие. Някаква нова разновидност на гравитационна имплодираща пика, не знам. – Той отпи от чая си.

– Не останах с впечатление Суда или някой от другите комарци в проекта за тераформиране да са милитаристично настроени. Тъкмо обратното.

– Не е необходимо да са милитаристи, за да организират саботажа. Но някакъв глупав зловбарски жест... непрекъснато се притеснявам за предстоящата сватба на Грегор.

– Суда не е по жестовите – бавно каза Екатеринбург. – Нито пък е злобен. – Не се съмняваше, че смъртта на Тиен е била злополука.

– Нито е глупав. – Воркосиган въздъхна със съжаление. – Просто си приказвам, колкото да не заспя. Но да предположим, че е било

оръжие. Възможно ли е да са атакували онзи товарен кораб като един вид проба? Доста зловничко. И въпросната проверка да не е протекла според предвижданията? Произтеклата повреда на слънчевото огледало случайна ли е била, или нарочна? Или е станало обратното? Състоянието на трупа на Радовас навежда на мисълта, че нещо се е провалило. Свада между крадци? Както и да е, за да вържем този порой от предположения към някакъв материален факт, смятам да получа подробен списък на цялото оборудване, което Суда е закупил за отдела си, да отметна по него всичко, което са оставили тук, и да получа списък с частите на тайното им оръжие. Оттам нататък гениалността ми дава на късо и смятам да прехвърля въпроса на вуйчо ви.

– О! – възкликна Екатеринбург. – Това ще му хареса. Има да ви мърмори...

– Това добър знак ли е?

– Да.

– Хм. Ако приемем, че действително става въпрос за саботаж с тайно оръжие... колко ли близо са били до успеха? Непрекъснато се връщам – моля да ме извините – към странния начин, който Фоскол избра да ни даде доказателствата срещу Тиен. Сякаш искаше да заяви – няма значение дали са уличени комарците, защото... и следва: „Моля, попълнете квадратчетата“. Защото защо? Защото няма да са тук, за да си понесат последствията? Това означава, че окончателно са си обрели крушите, което противоречи на хипотезата за оръжието, която изисква да останат наблизко, за да го използват.

– Или са смятали, че вас няма да ви има, за да се погрижите да си понесат последствията – каза Екатеринбург. Бяха ли планирали и Воркосиган да умре? Или... какво?

– О, хубаво. Това звучи успокояващо. – Той войнствено захпа сандвича си.

Екатерин опря брадичка на ръката си и го погледна любопитно.

– В ИмпСи знаят ли, че говорите толкова много?

– Само когато съм много уморен. Освен това обичам да мисля на глас. Това забавя нещата и ми дава възможност да ги огледам добре. Вече имате представа какво е да се живее в главата ми. Признавам, че не са много хората, които издържат да ме слушат дълго. – Той й хвърли странен кос поглед. И наистина, винаги когато жизнеността му намалеше оборотите си – което не се случваше често, – отдолу проблясваше някаква сива умора. – Пък и вие ме окуражихте. Казахте „Хм“.

Тя го погледна с престолено възмущение и отказа да захпе

стръвта.

– Извинете – тихо каза той. – Просто в момента съм малко объркан. Всъщност дойдох тук, за да си почина. Не е ли разумно от моя страна? Сигурно остарявам.

Животът и на двамата беше във фазово несъответствие с хронологичната им възраст, осъзна Екатерина. В момента тя притежаваше образованието на дете и социалния статут на вдовица. Воркосиган... със сигурност беше млад за поста си. Но целият му посмъртен втори живот беше толкова стар, колкото можеше да бъде независимо от възрастта.

– Времето е излязло от релси – промърмори тя. Той вдигна рязко поглед и сякаш понечи да каже нещо.

Нечии гласове откъм вестибюла обаче му попречиха. Екатерина обърна глава към вратата.

– Тумонен? Толкова скоро?

– Искате ли да го отложим? – попита я Воркосиган.

Тя поклати глава.

– Не. Искам да се свърши веднъж завинаги. Искам да ида да прибера Ники.

– Разбирам. – Той допи чашата си, стана и двамата отидоха в дневната. Наистина беше капитан Тумонен: кимна на Воркосиган, а нея поздрави учтиво. Беше довел една медтехничка с униформа на бараярския военен медицински корпус. Представи им я. Тя остави медицинския комплект, който носеше, на кръглата масичка и го отвори. Ампули и хипоспрейове лъщяха в подплатените си с гел места. Други медикаменти за първа помощ намекваха за далеч по-зловещи вероятности.

– Готова ли сте, мадам Ворсоасон? – попита Тумонен и посочи дивана.

– Да. – Екатерина наблюдаваше с прикрит страх и известна ненавист медтехничката, която подаваше на Тумонен заредения хипоспрей за допълнителна проверка.

После остави настрана втори хипоспрей за в случай на нужда и отлепи малък пластир от найлоновата му лента.

– Бихте ли ми дали ръката си, мадам?

Екатерина вдигна ръка към нея. Жената притисна силно тестера за алергичност към кожата ѝ, после го отлепи. Продължи да държи китката на Екатерина, засичайки времето. Пръстите ѝ бяха сухи и студени.

Тумонен разстави двамата охранители да пазят коридора и балкона и нагласи на един триножник видеорекордер. После се обърна към Воркосиган и каза натъртено:

– Мога ли да ви напомня, лорд Воркосиган, че присъствието на повече от един разпитващ може да създаде ненужно объркване при разпит с фаст-пента?

Воркосиган махна с ръка в знак, че е разбрал намека му.

– Упражнението ми е познато. Действай, капитане.

Тумонен погледна медтехничката, която вдигна китката на Екатеринбург по-близо до очите си, после я пусна и каза:

– Няма проблеми.

– Продължете.

По указание на медтехничката Екатеринбург нави ръкава си. Хипоспреят изсъска върху кожата ѝ като повеи на хапещ студ.

– Бройте бавно от десет назад – нареди Тумонен.

– Десет – послушно започна Екатеринбург. – Девет... осем... седем...

ГЛАВА 14

– Две... едно... – Гласът на Екатеринбург, почти недоловим в началото, ставаше все по-силен с намаляването на цифрите.

Майлс си помисли, че почти може да преброи ударите на сърцето ѝ, докато наркотикът нахлува в кръвообращението ѝ. Стиснатите ѝ в юмруци ръце се отпуснаха в скута ѝ. Напрежението, събрало се в лицето, врата и раменете ѝ, се стопи като сняг на слънце. Очите ѝ се разшириха и светнаха, бледите ѝ страни порозовяха. Устните ѝ се разтвориха и извиха и тя вдигна очи към Майлс, отправяйки му учудена слънчева усмивка.

– О – изненадано изрече тя. – Не боли!

– От фаст-пентата не боли – каза Тумонен успокояващо.

„Не това има предвид тя, Тумонен.“ Когато човек е живял в болка като русалка във вода, докато болката не стане невидима като дишането, внезапният ѝ край – колкото и изкуствено предизвикан да е – сигурно е шеметно усещане. Майлс издиша облекчено – Екатеринбург явно не спадаше нито към хилешите се, нито към лигавешите се, нито беше една от малкото нещастници, при които наркотикът отприщваше порой от цинизми или почти толкова смушаващ порой от сълзи.

„Не. В нейния случай ударът ще дойде, когато я върнем към нормалното ѝ състояние.“ От тази мисъл сърцето му изстина. „Но колко е красива, когато я няма болката!“ Откритата ѝ, усмихната топлина му изглеждаше странно позната и той се опита да си спомни кога я е виждал толкова сияйна. Не беше днес, нито вчера...

„Беше в съня ти.“

„О!“

Тумонен започна да задава стандартните въпроси – име, дата на раждане, имена на родителите, обичайното. Целта бе не само да се даде време на наркотика да действа напълно, но и да се създаде ритъм от въпроси и отговори, който да улесни разпита, когато въпросите – и отговорите – станат по-трудни. Рожденият ден на Екатеринбург беше само три седмици преди неговия, забеляза Майлс.

Медтехничката се бе настанила на един стол до дивана, така че да е встрани от линията разпитващ-разпитван, но, уви, достатъчно близо, за да чува всичко. Майлс се надяваше жената да има необходимото ниво на достъп до строго секретни данни. Не знаеше, а реши и да не пита,

дали полът ѝ не е знак за деликатност от страна на Тумонен – мълчаливо признание, че разпитът с фаст-пента може да се превърне в душевно изнасилване. Физическата бруталност нямаше място в разпитите с фаст-пента – факт, който бе помогнал да се елиминират някои неподходящи психологически типажи от успешна кариера в тази област. Но физическото насилие не беше единственият възможен вид насилие, дори не беше непременно най-лошият. Може би пък сестрата просто бе на смяна.

Тумонен премина към по-скорошни събития. Кога точно Тиен получил поста си на Комар и как? Познавал ли някого от бъдещата си месторабота, срещал ли се е с някого от групата на Суда, докато още е бил на Бараяр? Не? Случайно да е виждала нещо от кореспонденцията му? Екатеринбург, все по-жизнена сред еуфорията на наркотика, разказваше с доверчивостта на дете. Била толкова развълнувана от новото назначение, от близостта на добри медицински центрове, сигурна, че най-сетне ще получи помощ от галактическо качество за Ники. Притеснявала се до смърт за молбата на Тиен и дори му помогнала да я напише. Ами да, всъщност почти цялата я написала вместо него. Купол „Серифоза“ бил прекрасно място, а апартаментът, който им дали, бил много по-голям и хубав, отколкото очаквала. Тиен казвал, че комарците са техно-сноби, но тя не забелязала нищо подобно...

Тумонен много внимателно я насочи към проблема, който ги интересуваше. Кога точно разбрала за участието на съпруга си в схемата за присвояване и как? Екатеринбург повтори същата история за среднощния разговор на Тиен със Суда, която бе разказала снощи на Майлс, само украсена с повече детайли – включително и това, че настоя да даде на Тумонен подробна рецепта за млякото с бренди и подправки. Фаст-пентата правеше странни неща с паметта, макар че, въпреки слуховете, не водеше до абсолютна пълнота на спомените. Разказът ѝ за подслушания разговор обаче звучеше почти дословно. Въпреки очевидната си умора, Тумонен провеждаше разпита умело и търпеливо, оставяше я да бърби на воля, нащрек за скъпоценното камъче жизненоважна информация, скрито сред потока свободни асоциации, на което се надяваше да попадне всеки разпитващ – но малцина имаха този късмет.

Докато описваше как е проникнала в комтаблото на съпруга си, Екатеринбург включи и един страничен коментар: „Щом лорд Воркосиган може да го направи, значи и аз мога“. Тумонен моментално я насочи в тази посока с подходящо вметнат въпрос, което отприщи смущаващо отклонение към възгледите ѝ относно по-раншния набег в стил ИмПСи, който Майлс бе извършил над собственото ѝ комтабло. Майлс прехапа

уствна и невъзмутимо посрещна погледа на Тумонен.

– Обаче каза, че харесал градините ми. Никой друг от семейството ми дори не иска да ги погледне. – Тя въздъхна и се усмихна срамежливо на Майлс. Смееше ли да се надява, че му е простено?

Тумонен се консултира с листовите, които държеше.

– Ако сте открили дълговете на съпруга си едва вчера сутринта, тогава защо предната сутрин сте прехвърлили почти четири хиляди марки по неговата сметка? – Вниманието му се изостри при пиянското обърване, изписало се върху лицето на Екатерина.

– Той ме излъга! Каза, че уреждал галактическото лечение. Не! Не го каза, по дяволите! И аз съм една глупачка... Толкова много ми се искаше да е истина. По-добре глупак, отколкото лъжец. Нали? Не исках да съм като него.

Тумонен погледна объркано Майлс – търсеше някакво обяснение на неясните ѝ думи. Майлс издиша шумно.

– Питай я дали парите са били за Ники.

– Да, за Ники – кимна тя. Въпреки замайването от фаст-пентата, лицето ѝ се смръщи страховито.

– Това говори ли ви нещо, милорд? – промърмори Тумонен.

– За жалост, да. Точно такава сума беше спестила от домакинския си бюджет, за да подпомогне лечението на сина си. Забелязах тази сметка във файловете, докато провеждах онази... онази злощастна туристическа обиколка из комтаблото ѝ. Доколкото разбирам, твърдейки, че ще ги използва по предназначение, съпругът ѝ ги е взел, за да залъже кредиторите си. – „Чиста проба присвояване.“ – Успяхте ли да ги проследите?

– Тиен ги е прехвърлил по сметката на борсова компания „Риалто“.

– И няма начин да ги върнем, така ли?

– Попитайте Гибс, но според мен наистина няма начин.

– Ясно. – Майлс му кимна да продължи. Вече въоръжен с правилните въпроси, Тумонен потвърди предположението на Майлс и навлезе в строго интимните детайли, засягащи дистрофията на Ворзон, като с абсолютно същия неутрален тон попита:

– Вие ли уредихте смъртта на съпруга си?

– Не.

– Да сте помолили някого, или да сте му платили, за да го убие?

– Не.

– Знаехте ли, че ще го убият?

– Не.

Фаст-пентата често вкарваше разпитваните в коловоза на буквално-то мислене, така че разпитващите задължително задаваха важните въпроси по няколко различни начина, за всеки случай.

– Вие лично ли го убихте?

– Не.

– Обичахте ли го?

Екатерин се поколеба. Фактите бяха законна плячка на ИмпСи. С чувствата нещата не стояха точно така. Но Тумонен все още се движеше в границите на позволеното.

– Мисля, че да, някога. Помня как грееше лицето му в деня, когато се роди Ники. Обичах го. Той обаче изхаби любовта ми. Вече почти не си спомням онова време.

– Мразехте ли го?

– Не... да... не знам. Той и това изхаби. – Екатерина вдигна очи към Тумонен и го погледна сериозно. – Никога не ме е удрял.

Какъв некролог само. „Когато накрая легна в земята и Господ е моят съдник, дано любимата ми има да каже нещо повече от «Той не ме е удрял».“ Майлс стисна зъби и не каза нищо.

– Съжалявате ли, че е мъртъв?

„Внимавай, Тумонен...“

– О, беше такова облекчение... Голям кошмар щеше да е днес, ако Тиен беше жив! Макар да предполагам, че от ИмпСи щяха да го приберат. Кражба и държавна измяна. Но щеше да ми се наложи да му ходя на посещения. Лорд Воркосиган каза, че не е имало начин да го спася. Не е имало достатъчно време, след като ми се обади Фоскол. Толкова се радвам... Толкова е грозно, че се радвам толкова... Предполагам, че сега би трябвало да простя всичко на Тиен, защото е мъртъв, но никога няма да му простя, че ме превърна в нещо толкова грозно. – Въпреки наркотика, от очите ѝ се стичаха сълзи. – Преди не бях такава, но вече не мога да се върна назад.

Някои истини режат по-дълбоко, отколкото може да проникне дори фаст-пентата. С безизразно лице, Майлс ѝ подаде хартиена кърпичка. Тя попи объркано сълзите си.

– Да ѝ дам ли още една доза? – прошепна медтехничката.

– Не. – Майлс ѝ даде знак да мълчи.

Тумонен зададе още няколко неутрални въпроса, докато част от първоначалното радостно и доверчиво настроение на разпитваната не се върна. „Да, такива големи дози истина не са полезни за никого.“

Тумонен погледна бележките си, хвърли смутен поглед към Майлс,

облиза устни и каза:

– Вашите куфари и тези на лорд Воркосиган бяха намерени във вестибула. Заедно ли смятахте да тръгнете?

Шок и гняв заляха Майлс като гореща вълна. „Тумонен, как смешно!“ Но споменът как самият той рови из купчините разбъркано бельо пред погледа на охранителя от ИмпСи, го накара да преглътне думите си. Да, отстрани може и да е изглеждало странно – за някой, който не е знаел какво става. Майлс превърна гневните си думи в бавно вдишване, после издиша още по-бавно. Тумонен го погледна за миг, стреснат от тази въздишка.

Екатерин примигна объркана.

– Надявах се да тръгнем заедно.

„Какво!“

– Има предвид по едно и също време – процеди през зъби Майлс. – А не заедно. Пробвай.

– Лорд Воркосиган планираше ли да ви отведе?

– Да ме отведе? О, каква чудесна идея! Никой не ме е отвеждал. Кой би го направил? Сама трябваше да се отведа. Тиен изхвърли бонзая през балкона, но не му стигна смелостта да изхвърли мен. Макар да му се искаше, така мисля.

Майлс се замисли над последните й думи. Колко ли кураж е бил необходим, за да се опълчи най-сетне на Тиен? Нямаше опасност да подцени количеството самообладание, необходимо, за да предизвикаш голям и разгневен мъж, който е достатъчно силен, за да те вдигне и да те метне през стаята. Самообладание, ум – и никога да не го оставяш да се приближи достатъчно или да блокира пътя ти към вратата. Изчисленията бяха автоматични. И то при положение, че имаш опит. За Екатеринбург това трябва да е било като да приземи пълна товарна совалка при първия си урок по пилотиране.

Тумонен, видял се в чудо как да изясни въпроса, хвърли поглед към Майлс и накрая промени въпроса си:

– Смятахте ли да съжителствате с лорд Воркосиган?

Веждите й литнаха нагоре.

– Не! – Удивлението й нямаше граници.

„Не, разбира се.“ Майлс очакваше, че отново ще изпита първоначалното си и напълно оправдано негодувание при това обвинение, но този път в главата му се мерна: „Каква страхотна идея! Защо сам не се сетих?“, което в голяма степен притъпи гнева му. Както и да е, тя никога не би избягала с него. Та той не можеше да придума никоя бараярска

жена да се покаже на улицата с дребен мутант като него...

„О, мамка му! Да не би да си се влюбил в тази жена, идиот такъв?“

„Хм. Да.“

От дни се влюбваше, осъзна той. Просто сега истината му се беше стоварила върху главата като парен чук. Би трябвало да разпознае симптомите. „Ех, Тумонен. Какви неща научаваме благодарение на фаст-пентата...“

Най-после си даде сметка накъде бие Тумонен – със закъснение, но затова пък картинката му се яви в своята цялост. Една хубава подредена конспирация – той убива Тиен, натопява комарците и духва с жена му...

– Много мил сценарий, Тумонен – прошепна той на капитана от ИмПСи. – Бързо съм действал, като се има предвид, че я познавам само от пет дни. Благодаря ти.

„Била ли е някога жена в подобно състояние на духа ухажвана? Била ли е някога жена в подобно състояние на духа печелена? Мисля, че не.“

Тумонен го стрелна с поглед и изръмжа през зъби:

– Хрумнало е на охранителя, хрумна и на мен, следователно може да хрумне и на някой друг. Най-добре да я нокаутираме тази идея, колкото се може по-скоро. Не е като да можех вас да разпитам с фаст-пента... Милорд.

Не бе възможно, дори ако Майлс сам се пишеше доброволец. Нетипичната му реакция към наркотика, така полезна му в миналото при вражеските попълзновения към съдържанието на мозъка му, го лишаваше и от възможността сам да се изчисти от нежелани обвинения. Тумонен просто си вършеше работата – и я вършеше добре.

– Да, да, добре – измърмори Майлс. – Но си голям оптимист, ако смяташ, че дори фаст-пентата може да надвие подобен гъделичкащ въображението слух. От едното уважение към репутацията на ревизорите на Негово величество, поговори, моля те, с охранителя си.

Тумонен дори не се направи, че не го е разбрал.

– Разбира се, че ще поговоря.

Временно оставена без насока, Екатерина бърбеше по тангентата на свободните си асоциации.

– Чудя се дали белезите му от колана надолу са също толкова интересни, колкото и тези над него. Не можех да го накарам да си събуе панталоните в колата, нали? Снощи ми се отвори възможност, а аз дори не се сетих за нея. Вор мутант! Как ли го прави?... Чудя се какво ли е да

спиш с човек, когото наистина харесваш...

– Спрете – със закъснение каза Тумонен. Тя млъкна и примигна срещу него.

„Тъкмо когато започна да става наистина интересно...“ Майлс потисна един нарцистичен, или може би мазохистичен, импулс да я окуражи да продължи в същия ред на мисли. Беше се самопоканил на този разпит, за да попречи на ИмпСи да престъпи правата си.

– Свърших, милорд – тихо му каза Тумонен. Очите му сякаш избягваха да срещнат погледа на Майлс. – Има ли още нещо, което мислите, че трябва да я попитам, или което вие искате да я попитате?

„Би ли могла да ме обикнеш някога, Екатерина?“ Уви, на въпросите за бъдещите евентуалности нямаше отговор, дори и под въздействието на фаст-пента.

– Не. Само бих те помолил да отбележиш, че нищо от казаното под въздействие на наркотика не противоречи в значителна степен на онова, което тя ни каза по собствено желание. Всъщност двете версии са необичайно сходни в сравнение с други разпити, които съм наблюдавал.

– И с тези, които и аз съм наблюдавал – съгласи се Тумонен. – Добре. – Той направи знак на медтехничката, която чакаше мълчаливо. – Сложете антидота.

Жената се приближи, пригответи новия хипоспрей и го притисна към ръката на Екатерина. Змийското съскане на всмукващото се в кожата й лекарството близна слуха на Майлс и той отново започна да брои ударите на сърцето й – едно, две, три...

По-вампирска гледка трудно можеше да си представи. Сякаш някой изсмукваше живота от вените й. Раменете й се свиха, цялото й тяло се прегърби под натиска на познатото напрежение и тя зарови лице в шепи. Когато отново го вдигна, то бе пламнало, мокро и напрегнато, но не от сълзи, а от изтощение. И отново се беше затворило. Бе очаквал, че ще заплаче. От фаст-пентата не боляло, а? Не би могъл да го докаже.

„О, милейди. Ще мога ли някога да ви върна щастието без помощта на наркотици?“ И което бе по-важно в момента – щеше ли тя да му прости, задето бе станал свидетел на изпитанието й?

– Какво приятно изживяване – каза мадам Ворсоасон. Гласът й беше дрезгав.

– Разпитът мина добре – увери Майлс присъстващите, без да е ясно към кого по-точно се обръща. – Виждал съм... много по-тежки случаи.

Тумонен го изгледа хладно и се обърна към Екатерина.

– Благодаря ви за съдействието, мадам Ворсоасон. Това ще е от

голяма помощ за разследването.

– Кажете на разследването пак да заповяда.

Майлс не беше съвсем сигурен как да разбира последното. Вместо това каза на Тумонен:

– Повече няма да ви е необходима, нали?

Тумонен се поколеба – явно се опитваше да прецени дали това е въпрос, или заповед.

– Надявам се, милорд.

Екатерин погледна към Майлс.

– Съжалявам за куфарите, лорд Воркосиган. Въобще не помислих как може да изглежда отстрани.

– Не е имало причина да се замисляте. – Надяваше се, че гласът му не звучи толкова кухо, колкото се чувстваше самият той.

Тумонен каза на Екатерина:

– Предлагам сега да си починете малко, мадам Ворсоасон. Медтехничката ще остане с вас още половин час, за да сме сигурни, че сте се възстановили напълно и че няма да се появят нежелани реакции.

– Да, аз... би било добре. – Тя стана, но краката ѝ се подгънаха. Медтехничката я прихвана за ръка и я поведе към спалнята ѝ.

Тумонен изключи видеорекордера и каза прегракнало:

– Моля да ме извините за последните въпроси, милорд ревизор. Не исках да обидя нито вас, нито мадам Ворсоасон.

– Не се притеснявай за това. Сега какво следва, от гледна точка на ИмпСи?

Тумонен сбърчи уморено чело.

– И аз не знам вече. Държах лично да проведе този разпит. Полковник Гибс владее положението в офисите на проекта за тераформиране, а майор Д'Емори още не се е обадил да се оплаче от работата в експерименталната станция. Следващото, от което имаме нужда, е по възможност оперативните ни агенти да открият Суда и приятелчетата му.

– Не мога да бъда и на трите места едновременно – с неохота заключи Майлс. – Освен ако не се стигне до арест... професорът е тръгнал за насам и е имал предимството да се наспи добре. За разлика от теб, струва ми се. Бойните инстинкти ми подсказват, че сега е моментът да се почива. Необходимо ли е да ти го заповядам, или ще се разберам като нормални хора?

– Не – искрено го увери Тумонен. – И двамата имаме комуникатори... Оперативните агенти имат номерата ни и им е наредено да докладват, ако изскочи нещо ново. Ще се радвам да хапна у дома, та ако ще да

са и остатъци от снощната вечеря. И един душ ще ми дойде добре. – Той потърка наболата си брада.

Прибра рекордера в кутията му, каза довиждане на Майлс и отиде да поговори с охранителите – да ги уведоми за промяната в статута на мадам Ворсоасон от свидетел/заподозрян в свободна жена, или поне Майлс така се надяваше.

Майлс огледа преценяващо дивана, отхвърли го като възможност и отиде в работната стая на Екатерин... на мадам Вросоасон... на Екатерин, по дяволите, в мислите му, ако не и в устата му. Автоматично регулираното осветление все още поддържаше в добра форма разнообразието от растения по лавиците. Гравитолеглото го нямаше. О, да, нали се беше обадила да го приберат. Подът обаче му се струваше забележително привлекателен.

Нещо алено в кошчето за боклук привлече погледа му. Разследването разкри останките от бонзая, увити в найлон, заедно с парчета от саксията му и влажна рохкава пръст. Майлс го извади, направи място върху работната маса на Екатерин и разви найлона... всъщност специален градинарски защитен плик, предположи той.

Отломките му напомниха за слънчевото огледало и товарния кораб, както и за две от по-тежките аутопсии, чиито записи беше изгледал напоследък. Зае се бавно и методично да ги разпределя. Счупените вейки на един куп, коренчетата на друг, парчетата от строшената саксия на трети. Полетът от петия етаж бе имал върху задържащата влагата централна структура на бонзая почти същия ефект, какъвто би имал и парен чук върху диня. Или иглена граната, избухнала в нечии гърди. Махна остриите чирепи и се опита да възстанови растението в първоначалния му вид, сякаш нареждаше пъзел. Имаше ли ботанически еквивалент на хирургическо лепило, което да задържи парчетата едно за друго, докато зараснат? Или беше твърде късно? Кафеникавият оттенък на светлата сърцевина подсказваше, че гниенето вече е започнало.

Изтри влажната пръст от ръцете си и внезапно осъзна, че докосва Бараяр. Тази пръст бе дошла от Южния континент, навярно изкопана от задния двор на някоя кисела възрастна ворска дама. Довлече стола, който стоеше пред комтаблото, качи се залитайки върху него и свали от горния рафт една празна тавичка. После грижливо събра колкото можа повече от почвата и я сложи в тавата.

Отстъпи крачка назад с ръце на кръста и огледа преценяващо резултата от усилията си. Тъжна гледка.

– Тор, мой бараярски приятелю, обречен си да бъдеш тор.

Изглежда, единственото, което мога да сторя за теб, е едно прилично погребение. Макар че в твоя случай това може да се окаже отговор на молитвите ти...

Леко шумолене и звукът от рязко поет дъх го накараха внезапно да осъзнае, че не е сам. Обърна се рязко. Екатерин стоеше на прага. Цветът се бе върнал върху лицето ѝ – вече не така бледо, както непосредствено след разпита – кожата ѝ не беше толкова подпухнала и набраздена, но умората още не беше изчезнала. Веждите ѝ се бяха смръщили в недоумение.

– Какво правите, лорд Воркосиган?

– Ами... посещавам болен приятел. – Усети как се изчервява и посочи резултата от усилията си, положен върху работната ѝ маса. – Мед-техничката позволи ли ви да станете?

– Да, току-що си тръгна. Беше много мила.

Майлс се изкашля.

– Чудех се дали има начин да сглобим бонзая ви. Реших, че ще е срамата да не се опитам – седемдесетгодишен и така нататък. – Отстъпи почтително, когато тя се приближи до масата и претегли едно чирепче в ръка. – Знам, че не можете да го зашиете, както се шие човек, но все трябва да може да се направи нещо. Не разбирам много от градинарство. Родителите ми ми позволиха да опитам веднъж, когато бях много малък, в задния двор на къщата ни. Бях решил да отгледам цветя за бетанската си майка. Доколкото си спомням, накрая Ботари трябваше да хване лопатата. По два пъти на ден изравях семената, за да видя дали вече не са поникнали. Не знам защо, но цветята ми така и не цъфнаха. Накрая се отказахме и превърнахме градината във форт.

Тя се усмихна – истинска усмивка, а не хиленето на фаст-пентата. „Изглежда, все пак не успяхме да я речупим.“

– Не, не може да се сглоби – каза тя. – Единственият начин е да се започне отначало. Мога да взема най-силните коренчета, няколко, за сигурно – дългите ѝ пръсти разровиха купчинката му, – и да ги сложа да киснат в хормонален разтвор. А после, когато поникне стъбълце, да го пресада в нова саксия.

– Запазих пръстта – обнадено посочи Майлс.

„Идиот. Имаш ли представа какви идиотизми дрънкаш?“ Но тя каза само:

– Благодаря. – Следвайки собствените си указания, Екатерин огледа лавиците си, откри една плитка съдинка и я напълни с вода от чешмата до работната маса. От друг шкаф извади кутийка с бял пращец, сложи

щипка от него във водата и я разбърка с пръсти. Взе нож от чекмеджето с инструменти, подряза най-обещаващите коренчета и ги сложи в разворота. – Готово. Може пък и да се получи нещо. – Протегна се и внимателно постави съдинката на същия рафт, който Майлс бе достигнал с помощта на стола, после изсипа пръстта от тавата в найлонова торбичка, запечата я и я сложи до съдинката. След това зави загнилите останки в найлона, за да бъдат изхвърлени на боклука. – Не се сетих за бедното дръвче снощи. Мислех, че ще трябва да тръгна само с толкова багаж, колкото мога да нося.

– Не исках да ви затруднявам. Има ли как да го пренесете със скоковия кораб?

– Ще го сложа в запечатан контейнер. Когато пристигнем, би трябвало да е готов за пресаждане. – Екатерина изми и подсуши ръцете си. Майлс последва примера ѝ.

Проклет да е Тумонен, че натрапи в съзнанието на Майлс една страст, която подсъзнанието му съвсем правилно бе преценило като твърде незряла и с нищожни шансове да цъфне и върже в този неподходящ за развитието ѝ сезон. „Времето е излязло от релси“, беше казала тя. А сега му се налагаше да се справи с него. Сега му се налагаше да чака. Колко дълго? „Какво ще кажеш до след погребението на Тиен, като за начало?“ Намеренията му бяха достатъчно почтени, поне някои от тях, но времето му играеше наистина гадни номера. Той пхна ръце дълбоко в джобовете си и се залюля на пети. Екатерина скръсти ръце, облегна се на работната маса и се втренчи в пода.

– Искам да ви се извиня, лорд Воркосиган, ако съм казала нещо неуместно под въздействието на фаст-пентата.

Майлс сви рамене.

– Аз се самопокахих. Но реших, че може би ще имате нужда от наблюдател. В края на краищата вие направихте същото за мен.

– Наблюдател. – Тя вдигна очи. Лицето ѝ се проясни. – Не бях мислила за това по този начин.

Майлс се усмихна с надежда.

Тя му върна усмивката, макар и за кратко, после въздъхна.

– Цял ден се ядосвах, че от ИмпСи се бавят с разпита и не мога да прибера Ники. Сега мисля, че са ми направили услуга. Само при мисълта за това изтръпвам. Не знам какво да му кажа. Не знам колко трябва да му кажа за кашата, в която се е забъркал Тиен. Колкото се може по-малко? Цялата истина? Нито едното, нито другото ми изглежда правилно.

Майлс каза бавно:

– Още сме по средата на секретно разследване. Не бива да натоварват едно деветгодишно дете с правителствени тайни. А дори не знам каква част от всичко това ще стане обществено достояние.

– Ако направиш нещо не както трябва, после става още по-трудно да го оправиш. – Тя въздъхна. – В което сама се убеждавам напоследък.

Майлс издърпа стола и я покани да седне, после извади едно високо столче изпод работната маса, качна на него и попита:

– Казахте ли му, че напускате Тиен?

– Дори и това не съм му казала още.

– Според мен... засега трябва да му кажете единствено, че баща му е загинал при злополука с дихателната си маска. Не намесвайте комарците. Ако настоява за повече подробности, които не знаете как да споделите с него, пратете го при мен и аз ще имам грижата да му обясня, че няма право да знае за тях, или че все още няма право.

Спокойният ѝ поглед питаше: „Мога ли да ви имам доверие?“

– Само гледайте да не разбудите повече любопитство, отколкото смятате, че сте потушили.

– Разбирам. Проблемът с цялата истина е толкова въпрос на „кога“, колкото и на „какво“. Но след като и двамата се върнем във Ворбар Султана, бих искал, с ваше позволение, да ви заведе да поговорите с Гре... с един добър мой приятел. Той също е вор. И също е бил в положение, близко до това на Ники. Баща му е загинал при, въъ, печални обстоятелства, а той е бил прекалено малък, за да му кажат подробностите. Когато случайно узна някои от най-грозните факти – тогава беше почти на двайсет години, го преживя доста болезнено. Обзалагам се, че ще знае по-добре и от двама ни какво да се каже на Ники и кога. Има добра преценка за нещата.

Тя кимна малко неуверено.

– Звучи разумно. Много бих искала. Благодаря ви.

Той ѝ отвърна с лек поклон, както бе качнал върху столчето.

– Щастлив съм да ви бъда в услуга, мадам. – И без това искаше да я запознае с Грегор – човека Грегор, приемния си брат, а не император Грерор, символа на Империята. Така можеше да уцели повече от един заек.

– Ще трябва да кажа на Ники и за дистрофията на Ворзон, а това е нещо, което не мога да отложам. Запазих му час за преглед в една клиника в Равноденствие. За другиден.

– Той не знае, че е болен, така ли?

Екатерин поклати глава.

– Тиен така и не ми разреши да му кажа. – Тя впери сериозен поглед в него. – Мисля, че като дете и вие сте били в положение, близко до това на Ники. Много медицински процедури ли трябваше да изтърпите по онова време?

– Господи, да, продължиха с години. Какво мога да ви кажа, което да ви е от полза? Не го лъжете, че няма да боли. Не го оставяйте за дълго сам. – „Ти също не оставай сама...“ Най-после нещо, което можеше да направи за нея. – Ако обстоятелствата позволят, може ли да дойда с вас в Равноденствие и да помогна с каквото мога? За съжаление, вуйчо ви няма да може да ви придружи – ще бъде затънал в технически проблеми, в случай че списъкът ми с липсващото оборудване е готов.

– Не мога да ви отклоня от задълженията ви!

– Опитът ми подсказва, че ако дотогава не арестуват Суда, вдругиден няма да имам какво друго да правя, освен да претакам час по час предположенията си. Един ден далеч от проблемите току-виж ми проявил главата и ми дал някоя свежа идея. Ще ми направите услуга, уверявам ви.

Тя стисна колебливо устни.

– Признавам, че... компанията би ми била добре дошла.

Какво имаше предвид – компания по принцип или конкретно неговата компания? „Стига, момче. Дори не си го и помисляй.“

– Добре.

Откъм вестибюла долетяха гласове – на единия от охранителите, както и едно познато буботене. Екатеринбургин скочи.

– Вуйчо пристигна!

– При това доста бързо. – Майлс я последва по коридора.

Професор Вортис – широкото му лице бе набръчкано от тревога – връчи куфара си на охранителя и прегърна племенницата си, обсипвайки я със съболезнования. Майлс ги наблюдаваше, обзет от пристъп на остра завист. Нежното съчувствие на вуйчо й едва не я пречупи – нещо, в което студеният професионализъм на ИмпСи се бе провалил. Майлс си го отбеляза наум. Хладен и практичен, това беше номерът. Тя изтри сълзите от очите си, изпрати охранителя с куфара в кабинета на Тиен, както преди, и поведе вуйчо си към дневната.

След кратка дискусия беше решено Екатеринбургин и професорът заедно да приберат Николай. Майлс подкрепи решението въпреки настоящата си любовна мания постоянно да се пише доброволец – диагноза, която сам си постави иронично. Вортис имаше право като роднина, а самият Майлс беше прекалено тясно свързан със смъртта на Тиен. Освен това

краката му започваха да се подгъват, защото болкоуспокояващите и стимулантите, които бе взел преди обяд, почти бяха изчерпали действието си. Да вземе трета доза за днес щеше да е голяма грешка. Вместо това той изпрати Екатеринбург и професора, после се свърза по обезопасеното комтабло с щаба на ИмПСИ в Равноденствие.

Нищо ново. Върна се в дневната. Вуйчото на Екатеринбург вече беше тук, следователно Майлс трябваше да си отиде. Да си събере партакешите и да се премести в митичния хотел, за който тръбеше наляво и надясно през последната седмица. Нямаше място за него в този малък апартамент, след като Воргис се беше реинсталирал в стаята за гости. Ники щеше да се върне в собственото си легло, а проклет да бе, ако притеснеше Екатеринбург да поръчва друго гравитолегло или нещо още по-лошо, за да може Негово ворско височество да се чувства удобно. Защо въобще беше поръчала онова нещо? Определено трябваше да си върви. Очевидно държането му към домакинята не беше толкова неутрално, колкото си беше мислил, щом като онзи проклет охранител бе подметнал каквото там бе подметнал, за да отприщи неудобните въпроси на Тумонен относно куфарите.

– Имате ли нужда от нещо, милорд? – Гласът на охранителя го извади рязко от дрямката.

– Хм... да. Нека следващият от вашите хора, който тръгне за насам от щаба в Равноденствие, ми донесе един стандартен военен спален чувал.

Майлс все пак се довлече до дивана и се сви на топка. След няколко минути вече спеше дълбоко.

Събуди се, когато Екатеринбург и професорът се върнаха с Ники. Седна на дивана и успя да се освести достатъчно, докато стане време да се изправи лице в лице с момчето. Ники изглеждаше потиснат и уплашен, но не плачеше, нито се държеше истерично. Явно реакциите му бяха обърнати навътре, а не навън. Също като при майка му.

Тъй като Екатеринбург нямаше приятелки, които да донесат ястия и кексове според бараярския обичай, Майлс накара хората от ИмПСИ да осигурят вечерята. Тримата възрастни поддържаха разговора с неутрални теми заради Ники, после той отиде да си играе в стаята си, а Майлс и професорът се оттеглиха в кабинета, за да обменят информация. Новото оборудване, открито около мястото на инцидента, наистина беше особено: включваше инсталации за енергиен пренос, достатъчно мощни за малък скоков кораб, части от които бяха откъснати, степени и очевидно взривени в дъжд от плазма. Професорът го нарече „наистина интересно“

– кодова фраза от инженерния жаргон, която моментално привлече вниманието на Майлс.

По средата на разговора им полковник Гибс се обади по комтаблото. Усмихна се сдържано на двамата ревизори – изражение, в което Майлс бе започнал да разпознава начина на Гибс да изрази върховно въодушевление.

– Милорд Воркосиган. Разполагам с първата документирана връзка, която търсехте. Проследихме серийните номера на двойка ускорителни конвертори, които хората на милорд Вортис са открили горе. Засякохме ги в списъка с покупки на Отпадъчна топлина отпреди осем месеца. Първоначално конверторите са били доставени в експерименталната им станция.

– Точно така – прошепна Майлс. – Най-накрая и друга връзка осветя тялото на Радовас. Сега вече върната нишка ни е в ръцете. Благодаря ви, полковник. Продължавайте в същия дух.

ГЛАВА 15

Екатерин спа по-добре, отколкото беше очаквала. Когато се събуди обаче, осъзна, че е изкарала вчерашния ден единствено благодарение на адреналина. Днешният обаче – посветен на трепетното очакване, съпровождащо всяко жизненоважно събитие – щеше да бъде по-труден. „Чаках девет години. Мога да се справя с още деветнайсет часа.“ Докато лежеше в леглото, я налегна някаква изтръпнала, неясна тъга, въпреки облекчението, че най-после се е отърсила от хаоса в живота на Тиен. Затова стана, облече се грижливо, мина на пръсти покрай охранителя в дневната, приготви закуската и зачака.

Ревизорите станаха малко след това, хапнаха набързо в кухнята, благодариха за закуската, но кафето си занесоха при обезопасеното комтабло. Скоро не й остана какво друго да разчиства и излезе на балкона, но там стоеше на пост друг охранител, което зачеркваше и тези няколко квадратни метра като възможно място за отмора. Така че тя занесе кафе на охранителите, върна се в кухнята и продължи да чака.

По някое време лорд Воркосиган се появи отново, отхвърли предложението ѝ за още кафе и седна на масата.

– От ИмПСи изпратиха доклада от аутопсията на Тиен. Искате ли да знаете подробностите?

Споменът за вкочаненото тяло на Тиен, увиснало в мразовития въздух, проблесна в главата ѝ.

– Открили ли са нещо особено?

– По отношение на причината за смъртта – не. Разбира се, открили са дистрофията му.

– Да. Горкият Тиен. Всичките тези години живя в страх от болестта си, а накрая да умре от нещо толкова различно. – Поклати глава. – Толкова усилия, и така погрешно насочени. Колко е напреднала, могли ли са да определят?

– Пораженията върху нервите са били видими, според съдебния медтехник. Макар че как могат да различат едно микроскопично петънце от друго, не знам... Външните симптоми, ако правилно съм разбрал медицинския жаргон, много скоро вече е нямало да могат да се прикриват.

– Да. Досещах се за това. По-скоро се чудех за вътрешното развитие. Кога е започнало. И до каква степен лошите преценки и цялостното

поведение на Тиен са били резултат от болестта. – Трябвало ли бе да издържи по-дълго, въпреки всичко? Би ли могла? И каква ли друга отчаяна развръзка би сложила край на поредния ѝ опит?

– Увредите се развиват бавно и за дълъг период. При различните хора болестта засяга различни части на мозъка. При него са били засегнати главно моторните функции и периферната нервна система. Макар че е възможно по-късно да припишем някои от действията му на болестта, ако възникне необходимост да запазим донякъде репутацията му.

– Колко... типично политически. Да се запази репутацията му – заради кого? Аз поне не държа на това.

Той се усмихна малко горчиво.

– Не съм си го и помислял. Но имам неприятното усещане, че рано или късно този случай ще излезе от рамките на чистичките инженерни проблеми и ще се превърне в сложен политически въпрос. Никога не отхвърлям с лека ръка възможните резервни изходи. – Сведе поглед към ръцете си, които лежах с хлабаво преплетени пръсти на масата. Сивите му ръкави не скриваха напълно превръзките около китките му. – Ники как прие новината снощи?

– Не беше лесно. Още преди да му кажа, започна да ме увещава да му позволя да остане още една нощ. Беше превъзбуден, цупеше се, знаехте ги какви са децата. Толкова много ми се искаше да можех да го оставя и да не се налага да му казвам. Не можах да го подготвя така, както ми се искаше. Накрая трябваше да го накарам да седне и да му го съобща направо. „Ники, трябва веднага да си дойдеш вкъщи. Снощи татко ти загина при злополука с дихателната си маска.“ Това просто... сякаш го изпразни от съдържание. Почти ми се прииска отново да захленчи. – Екатеринбург погледна встрани. Питаше се какви ли неясни форми ще приеме реакцията на Ники по-късно и дали тя ще е в състояние да ги разпознае. Или да се справи с тях по най-добрия начин. Или не... – Не знам как ще тръгнат нещата в по-далечна перспектива. Когато загубих майка си... бях по-голяма, освен това знаехме, че краят приближава, и въпреки всичко беше истински шок, в онзи ден, в онзи час. Бях живяла с мисълта, че още има време.

– Моите родители още са живи – каза Воркосиган. – С бабите и дядовците е по-друго, струва ми се. Те са стари – така им е писано, някак си. Когато дядо почина, бях потресен, но светът ми не се срива. За разлика от този на баща ми, струва ми се.

– Да. – Тя вдигна очи и го погледна с благодарност. – Точно в това е разликата. Като земетресение е. Нещо, което не би трябвало да се

движи, изведнъж се срутва върху главата ти. Мисля, че тази сутрин за Ники светът ще бъде много по-страшно място.

– А за болестта казахте ли му?

– Реших да го оставя да поспи. Ще му кажа след като закуси. Не съм толкова глупава, че да стресна дете, докато нивото на кръвната му захар е ниско.

– Странно, аз разсъждавам по същия начин относно войниците. Мога ли... да помогна с нещо? Или предпочитате да му кажете насаме?

– Не знам. Днес и без това не е на училище. Нямахте ли да ходите с вуйчо до експерименталната станция тази сутрин?

– Отиваме директно там. Но това може да почака още един час.

– Мисля... бих предпочела да сте тук. Няма да е хубаво Ники да останане с впечатлението, че болестта му е някаква строго охранявана тайна, която е толкова ужасна, че за нея дори не може да се говори. Тиен направи тази грешка.

– Да – окуражи я той. – Тя е просто нещо, за което човек взема мерки.

Екатерин вдигна вежди.

– Нещо като „всяко нещо по реда си“?

– Да, нещо такова. – Той ѝ се усмихна и около сивите му очи се врязаха бръчици. Дали благодарение на късмета си, или на добрите бараярски хирурзи, но лицето му не бе загрозено от белези. – Върши работа – като тактика, ако не като стратегия.

Верен на думата си, лорд Воркосиган се появи в кухнята, докато Ники навършваше със закуската си. Помота се насам-натам, разбърквайки кафето си, и накрая се облегна на плота на мивката. Екатерина си пое дълбоко дъх и седна до Ники. Собствената ѝ полупразна чаша с истинало кафе изпълняваше функцията на помощно средство, което да държи ръцете ѝ заети. Ники я погледна разтревожено.

– Утре няма да ходиш на училище – започна тя, надявайки се да е налучкала верния тон.

– Утре ли ще е погребението на татко? Аз ли трябва да изгоря приношението?

– Не още. Баба ти пожела да върнем тялото му на Бараяр, за да го погребат до чичо ти, който почина, когато ти беше малък. – Отговорът на свекърва ѝ бе пристигнал тази сутрин по комтаблото, излъчен и препредаден скоково и писмено, също като съобщението на Екатерина, а

навярно и по същите причини – писмената реч позволяваше много неща да останат неказани. – Тогава ще извършим церемониите и ще изгорим заупокойните приношения, та всички да могат да присъстват.

– Ще го вземем ли с нас на скоковия кораб? – смутено попита Ники.

От другия край на кухнята, лорд Воркосиган каза:

– Всъщност ИмпГрас – Имперската гражданска служба – ще се погрижи за всички тези неща, с ваше разрешение, мадам Ворсоасон. Той вероятно ще си бъде вкъщи преди вас, Ники.

– О – каза детето.

– О – каза и Екатерина. – Аз... чудех се за това. Благодаря ви.

Той се поклони.

– Позволете ми да предам на службата адреса и инструкциите на свежърва ви. В момента си имате достатъчно други грижи.

Тя кимна и отново се обърна към сина си.

– Както и да е, Ники... двамата с теб утре ще ходим в Равноденствие, в една клиника. Досега не сме ти казвали, но имаш едно заболяване, наречено дистрофия на Ворзон.

Ники изкриви колебливо лице.

– Какво е това?

– Това е заболяване, при което с възрастта тялото ти престава да произвежда определени протеини в съвсем правилната им форма и те не могат да си свършат работата. В наши дни лекарите могат да ти дадат ретрогени, които произвеждат правилно протеините и се справят с недостига. Още си твърде малък, за да имаш симптоми, а след като ти назначат лечение, те въобще няма да се появят. – При възрастта на Ники и на този първи етап едва ли беше необходимо да се споменава за усложненията, които щяха да възникнат, когато сам поискаше да има деца. Някак отстрани Екатерина отбеляза наум, че е успяла да изнесе дълго обмисляното си слово, без нито веднъж да използва думата „мутация“. – Събрала съм много статии за дистрофията на Ворзон, които можеш да прочетеш, когато поискаш. Повечето от тях са твърде технически, но има една-две, които би могъл да разбереш с малко помощ. – Готово. Стига да не задействаше алармената му система, която надаваше вой при всяко споменаване на домашна работа, това би трябвало да му отвори един разумно неутрален път към информацията, която имаше право да получи, при това със скорост, каквато сам си избере.

Ники изглеждаше разтревожен.

– Ще боли ли?

– Е, със сигурност ще трябва да ти вземат кръв, както и тъканни проби.

Воркосиган вметна:

– На самия мен са го правили стотици пъти и по най-различни медицински причини. Когато ти вземат кръв, боли само за секунда, след това болката изчезва. Взимането на тъканна проба не боли, защото използват медицински микрозашеметител, но когато действието му премине, за известно време ще усещаш болка. От теб ще им трябва една съвсем малка проба, така че болката няма да е силна.

Ники, изглежда, смилаше информацията.

– Ти имаш ли това ворзонско нещо, лорд Воркосиган?

– Не. Майка ми е била отровена с един химикал, наречен солтоксин, още преди да се родя. Той е увредил костите ми, затова съм и толкова нисък. – Приближи се бавно до масата и седна при тях.

Екатерин очакваше следващият въпрос на Ники да бъде нещо от сорта на „И аз ли ще съм нисък?“, но вместо това кафявите му очи се разшириха от искрена тревога.

– Тя умря ли?

– Не. За щастие. На всички ни. Сега си е съвсем добре.

Момчето поглещаше думите му.

– Било ли я е страх?

Екатерин си даде сметка, че Ники още не е свързал майката на лорд Воркосиган с хората, за които бе учил в часовете си по история. Лорд Воркосиган вдигна вежди. Изглеждаше донякъде смутен.

– Не знам. Можеш сам да я попиташ някой ден, когато... ако се запознаете. Самият аз с удоволствие бих изслушал отговора ѝ. – Той улови неспокойния поглед на Екатерина, но веждите му не се покаяха.

Ники го огледа колебливо.

– И твоите кости ли са ги оправили с ретрогени?

– Не, за съжаление. За мен щеше да е много по-лесно, ако беше възможно. Изчакаха, докато се разбра, че няма да раста повече, и ги замениха със синтетични.

Това окончателно прикова вниманието на Ники.

– Как може да се заменят кости? Как ги изваждат?

– Разрязват те – Воркосиган махна с дясната си ръка по протежение на лявата, от лакътя до китката, сякаш държеше скалпел, – махат старата кост, слагат новата, свързват наново ставите, трансплантират костния мозък в новата матрица, залепват разреза и чакат да зарасне. Много гадна работа.

– Болеше ли?

– Бях заспал – под въздействието на упойка. Имаш късмет, че ще се отървеш само с ретрогените. Няколко нищо и никакви инжекции и край.

Ники изглеждаше силно впечатлен.

– Може ли да видя?

След миг колебание Воркосиган разкопча маншета на ризата си и дръпна нагоре левия си ръкав.

– Тази тънка светла линия тук, виждаш ли? – Очите на Ники светеха заинтригувано и се местеха ту към ръката на Воркосиган, ту замислено към неговата собствена. Размърда пръсти, загледан в движението на мускулите и костите под кожата.

– И аз имам рана – каза той. – Искаш ли да я видиш? – Дръпна несръчно крачола на панталона си, оголи коляното и показа последния сувенир от детската площадка. Воркосиган огледа сериозно зарастващата рана, съгласи се, че коричката е хубава и че без съмнение ще падне съвсем скоро, и, да, навярно ще остане белег, но майка му е права, като му казва да не я чопли. За облекчение на Екатеринбург, след това всички си оправиха дрехите и състезанието не стигна по-далеч.

След този кулминационен момент разговорът позамря. Ники побутна остатъците от овесените ядки на дъното на чинията си и попита:

– Може ли да си отида в стаята?

– Разбира се – каза Екатеринбург. Той изтича навън и тя каза неуверено: – Мина по-добре, отколкото очаквах.

Воркосиган ѝ се усмихна окуражително.

– Подходихте делово и това го подлъга да реагира по същия начин.

След кратко мълчание Екатеринбург каза:

– Била ли е уплашена? Майка ви.

Усмивката му се изкриви.

– До смърт, струва ми се. – Очите му омекнаха и светнаха топло. – Но не дотам, че да си загуби ума, доколкото знам.

Малко след това двамата ревизори тръгнаха към експерименталната станция на Отпадъчна топлина за планираната инспекция на място. Екатеринбург изчака малко, после извика Ники в работната си стая, за да прочете най-достъпно и ясно написаната статия върху дистрофията на Ворзон, която беше открила. Сложи го да седне в скута си пред комтаблото – нещо, което правеше рядко, откакто се беше източил толкова. Той не се възпротиви на гушкането, нито на „заповедите“ ѝ, което бе

знак за скритата му несигурност. Той изчете статията без особени затруднения, само от време на време спираше, за да попита къде е ударението на някоя по-дълга дума или какво означават непознатите термини, или пък я молеше да му обясни някое по-увъртяно изречение. Ако не беше в скута ѝ, нямаше да усети лекото стягане на телцето му, докато четеше следния откъс: „...по-късните проучвания доказват, че тази естествена мутация за пръв път се появява в окръг Воринис в края на Изолацията. Едва след прилагането на галактическата молекулярна биология било установено със сигурност, че болестта няма връзка с няколкото стари земни генетични заболявания, чиито симптоми понякога наподобява.“

– Някакви въпроси? – попита Екатерина, когато Ники най-сетне стигна до края на статията.

– Не. – Ники се изхлузи от скута ѝ и стъпи на пода.

– Можеш да прочетеш още, когато решиш.

– Добре.

Екатерин с мъка се съдържа да не го притисне за някаква по-определена реакция – даваше си сметка, че я иска по-скоро заради себе си, отколкото заради него. „Добре ли си, наред ли е всичко, прощаваш ли ми?“ Той не би могъл да се справи с всичко това само за час, или за ден, или за година дори. Всеки ден щеше да носи своето предизвикателство и подходящата за предизвикателството реакция. „Всяко нещо по реда си“, беше казал Воркосиган.

Участието на лорд Воркосиган в експедицията им до Равноденствие стана причина за стряскащи промени в грижливо обмислените пътни планове на Екатерина. Вместо да станат посред нощ и да се класират за евтината туристическа класа в теснолинейката, те се наспаха нормално и се качиха на подорбитална куриерска совалка на ИмПСи, която беше изцяло на тяхно разположение и която щеше да покрие междинните часови зони така, че да им остане достатъчно време да обядват в столицата преди прегледа на Ники.

– Обичам теснолинейката – бе споделил извинително Воркосиган, когато тя се бе възпротивила притеснено при новината за тази промяна в плановете, съобщена ѝ късно вечерта, когато двамата ревизори се бяха върнали след дневните си разследвания. – Всъщност мисля да накарам брат си Марк да инвестира в някои от компаниите, които се опитват да построят нови теснолинейки на Бараяр. Но с усложняването на случая

от ИмпСи ми дадох ясно да разбере, че биха предпочели за момента да не пътувам с обществен транспорт.

Освен това си имах и двама телохранители, които носеха дискретни цивилни дрехи по комарската мода и поради това изглеждаха точно като двама бараярски военни телохранители в цивилни дрехи. Воркосиган, изглежда, можеше както да разговаря с лекота с тях, така и да не им обръща внимание, сякаш са невидими – по избор. Беше си взел доклади, които да прегледа по време на полета, но само им хвърли по един разсеян поглед. Екатерин се чудеше дали Ники, който не можеше да си намери място, е причината Воркосиган да не може да се съсредоточи и дали не трябва да се опита да укроти момчето. Но няколко тихи думи от страна на Воркосиган, когато се издигнаха в най-високата точка на пътуването, спечелиха на превъзбудения Ники покана да прекара десет минути в кабинката на пилота.

– Как върви случаят? – попита го Екатерин през тази спокойна интерлюдия.

– Точно както предказах, за съжаление – каза той. – Неуспехът на ИмпСи да открие Суда става все по-тревожен с всяка минута. Наистина смятах, че досега ще са го хванали. С общите усилия на групата на полковник Гибс и отбора добросъвестни момчета от ИмпСи, които пратихме да броят джунджурии в експерименталната станция, моят списък с части започва да придобива някакъв вид, но ще мине поне още един ден, докато го завършат окончателно.

– Вуйчо хареса ли идеята?

– Аха. Каза, че била отегчителна, което вече го знаех. След което ми я иззе, което, доколкото разбирам, е знак за одобрение. – Той потри замислено устни. – Благодарение на вуйчо ви, снощи наистина съзряхме слаба светлинка в края на тунела. Той се сети да конфискува личната библиотека на Радовас, когато ходихме да говорим с жена му, и я изпратихме за анализ в щаба на ИмпСи. Техният аналитик потвърди интереса на Радовас към скоковата технология и възлената физика, което не ме учудва много, но получихме и един бонус. Суда или техниците му са свършили първокласна работа с изтриването на всички комтабла преди ИмпСи да се добере до тях, но явно никой не се е сетил за библиотеката. В някои от техническите трудове има бележки, вкарани под линия. Професорът беше доста развълнуван от математическите фрагменти, но още повече от паметните бележки, които Радовас е нахвърлял отстрани, за да му напомнят да сподели една или друга мисъл или изчисление с един или друг човек. Повечето са членове на групата от Отпадъчна топлина,

но има и няколко други, включително и един, който, изглежда, е бил сред покойните членове на екипа, поддържащ станцията на слънчевото огледало. Сега работим по хипотезата, че Радовас и оборудването му са били вкарани тайно, с помощ от вътре, на огледалото с някаква цел, а не че се е намирал на борда на товарния кораб. Така стигаме до въпроса – било ли е слънчевото огледало жизненоважно за онова, което са правели, или просто са го използвали за експериментална платформа? В момента агенти на ИмпСи са плъзнали по цялата планета, разпитват и преразпитват колеги, роднини и приятели на всички, работили на огледалото или имали нещо общо със снабдителната им совалка. Утре ми предстои да изчета всичките им доклади.

Ники се върна и сложи край на този порой от информация. Скоро след това кацнаха на един от космодрумите на ИмпСи в края на огромната, скрита под куполи столица. Вместо да вземат обществения транспорт, им бе предоставен плъзгачел с шофьор, който ги прекара през тунели с ограничен достъп по някакъв зашеметяващо пряк път, който ги отведе до целта им за две трети от времето, което щеше да им бъде необходимо, ако пътуваха с кола.

Първата им спирка беше на върха на една от най-високите кули в Равноденствие, в ресторант, който предлагаше на гостите си невероятна гледка към искрящата столица, разпростряла се досами хоризонта. Макар ресторантът да беше пълен, масите около тях останаха незаети, докато се хранеха, забеляза Екатерин. За разлика от тях, телохранителите не опитаха от вкусния обяд.

В менюто не бяха отбелязани цени, което хвърли Екатерин в краткотрайна паника. Нямаше как да насочи Ники, или себе си, към по-евтин избор. „Щом трябва да питаш, значи не можеш да си го позволиш.“ Първоначалната ѝ решимост да плати своята част от сметката се изпари.

Ръстът и външността на Воркосиган предизвикаха обичайните скрити погледи. Макар да не излизаха за пръв път заедно, тя едва сега си даде сметка, че хората ги вземат за двойка, или дори за семейство. Брадичката ѝ се вирна предизвикателно. Какво, смятат го за прекалено странен, за да задържи жена до себе си? Въобще не им влизаше в работата.

Следващата им спирка – и Екатерин се почувства изключително благодарна, че не ѝ се налага сама да намери пътя дотам – беше клиниката, където пристигнаха петнайсет минути преди уговорения час. Воркосиган, изглежда, не намираще нищо кой знае колко впечатляващо в цялото това пътуване с възшебно килимче, затова пък Ники не можеше

да си намери място от вълнение. Беше ли Воркосиган планирал и това? Момчето внезапно утихна, когато се качиха в асансьора до фойето на клиниката.

Въведоха ги в малкия офис на един служителка по приемането. Воркосиган издърпа един стол и седна точно зад Екатерина и Ники, а телохранилите се отдръпниха дискретно, така че да не чуват разговора. Екатерина представи документите им за самоличност и здравна осигуровка и всичко вървеше гладко, докато компютърът на клиниката не изрови информацията, че бащата на Ники е починал наскоро и не изиска официално разрешение от настоящия законен настойник на детето.

„Това нещо е прекалено добре програмирано“ – помисли си Екатерина и се впусна да обяснява, че третият братовчед на Тиен се намира на Бараяр и че е жизненоважно лечението на Ники да приключи преди да са се върнали там. Комарската служителка я изслуша с разбиране и симпатия, но компютърната програма не беше съгласна и след няколко опита да я придума, жената отиде да извика контролора си. Екатерина прехапа устни и изтри длани в панталона си. Да стигне толкова далеч, да е толкова близо и да се препъне в някаква глупава законова подробност...

Въпросният контролор, приятен млад комарец, се върна заедно със служителката и Екатерина отново поде обяснението си. Той я изслуша, провери отново документите им и се обърна към нея с израз на искрено съжаление.

– Съжалявам, мадам Ворсоасон. Ако бяхте комарски планетарен акционер, а не бараярски поданик, правилата щяха да бъдат съвсем други.

– Всички комарски планетарни акционери са поданици на Бараяр – отбеляза зад нея лорд Воркосиган с безизразен глас.

Контролорът успя да изпише върху лицето си измъчена усмивка.

– Боя се, че не точно това имах предвид. Работата е там, че само преди няколко месеца имахме подобен проблем, свързан със спешното лечение на едно ворско дете с родители бараярци, понастоящем живеещи на Комар. Ние подходихме по начин, който ни се стори напълно в съгласие със здравия разум. По-късно обаче законният настойник на детето оспори правилността на нашите действия и съдебните, ъъъ, преговори все още продължават. Тази грешка в преценката се оказа доста скъпа за клиниката ни. Като се има предвид, че дистрофията на Ворзон е хронично, а не непосредствено заплашващо живота заболяване и че на теория би трябвало да получите законното разрешение в рамките на една-две седмици, боя се, че ще трябва да ви помоля да си запишете нов час.

Екатерин си пое дълбоко дъх, без сама да е сигурна дали събира сили да спори, или да закрещи. Но лорд Воркосиган се наведе над рамото ѝ и се усмихна на човека.

– Бихте ли ми подали онова четящо устройство?

Смутеният контролър изпълни молбата му. Воркосиган бръкна в джоба си и извади златния си ревизорски печат, махна капачето му и го притисна към устройството заедно с дясната си длан. После заговори в гласовия рекордер:

– По моя заповед и за доброто на Империята, моля и настоявам за пълно съдействие, а именно за необходимото медицинско лечение на Николай Ворсоасон. Воркосиган, имперски ревизор. – Сетне го върна на контролърора. – Вижте дали това няма да подобри настроението на машината ви. – И прошепна на Екатерина: – Също като да трепеш мухи с лазерно оръдие. Малко е трудно да се прицелиш точно, но със сигурност си решил проблема си с мухите.

– Лорд Воркосиган, не мога... – Тя спря. „Не мога какво?“ Това не беше като да се препират кой да плати сметката в ресторанта. Здравната осигуровка на Тиен щеше да покрие лечението на Ники, стига да убедиха комарците да я използват. Нямаше начин да откаже помощта на Воркосиган.

– Не е нещо, което почитаемият ви вуйчо не би направил за вас, ако можеше да е тук вместо мен днес.

Изречението на контролърора прерасна от подозрително в зашеметено, когато комтаблото му смля новата информация.

– Вие сте лорд ревизор Воркосиган?!

– На вашите услуги.

– Аз... аа... в качеството си на какъв сте тук, милорд?

– Приятел на семейството. – Усмивката на Воркосиган се изкриви почти незабележимо. – В качеството си на прът в колелата на бюрократичната машина и ускорител на общо основание.

Трябваше да се признае на контролърора, че все пак успя да не запелтечи, а освободи служителката, ускори процедурите по приемането и лично ги придружи до горния етаж и ги предаде в ръцете на медтехниците от генетичното отделение. След това изчезна, но оттук нататък нещата тръгнаха удивително гладко.

– Не ми изглежда много честно – промърмори Екатерина, когато един техник заведе Ники да пишка в епруветка.

– Да, ами... миналата зима открих, че ревизорският печат има същия съживителен ефект и върху клиниката за ветерани към Имперската

военна служба, чиито коридори са доста по-проветриви и очукани от тези тук, а за чакането там се носят легенди. Направо магически ефект. Бях очарован. – Лицето на Воркосиган стана някак замислено. – Боя се, че още не съм открил точката си на равновесие с това ревизорско нещо. Докъде стига справедливото използване на силата му и откъде започва злоупотребяването с нея? Можех да нареда мадам Радовас да бъде разпитана с фаст-пента, можех да нареда на Тиен да кацне на експерименталната станция още първия път, и нещата нямаше да се развият така... е, не бих могъл да знам как точно щяха да се развият, но със сигурност положението щеше да бъде различно от сегашното. Но не исках да... – Не се доизказа и за миг под обичайната му маска на ирония и самоувереност на Екатеринбургин й се мерна изражението на един много по-млад мъж. „Той не е по-голям от мен, в края на краищата.“

– Очаквахте ли, че може да възникне проблем с разрешението? Предполагам, че сама трябваше да се сетя, но те приеха цялата информация, когато се обадих да уговоря прегледа, без да кажат нищо, и аз помислих, реших, че...

– Точно това не бях очаквал. Но се надявах, че ще имам възможност да ви помогна с едно или друго днес. Радвам се, че беше толкова лесно.

Да, завистливо осъзна тя, той можеше с едно махване на ръката да отстрани всички обикновени проблеми от пътя си. За разлика от необичновените... завистта й се сви засрамено. Със закъснение й хрумна, че навярно и той чувства известна вина за смъртта на Тиен и затова си прави толкова труд да помогне на вдовицата и сирачето му. Чак такава загриженост изглеждаше ненужна и тя се зачуди как да го увери, че не го обвинява, без да създаде повече неудобство, отколкото щеше да премахне.

Ники премина през цял куп изследвания за половината от времето, което Екатеринбургин си бе представяла, че ще е необходимо. Малко след това комарската лекарка ги покани в хубавия си кабинет. Воркосиган отпрати телохранителите да дебнат в коридора.

– Генетичното сканиране на Ники показва, че дистрофийният му комплекс в голяма степен се покрива с класическия случай на заболяването – каза лекарката, след като Екатеринбургин и Ники седнаха един до друг пред бюрото й. Воркосиган, както и преди, седна отзад и се задоволи да наблюдава. – Има някои нетипични усложнения, но не е нещо, с което нашата лаборатория да не може да се справи.

Тя илюстрира думите си с холоизображение на увредените

хромозоми и с компютърно генериран образ, на който се виждаше как точно ретровирусът щеше да пренесе снадката, която да компенсира недостатъците им. Ники не зададе толкова въпроси, колкото Екатерина бе мислила, че ще зададе – уплашен ли беше, или уморен, или отегчен?

– Смятам, че гентехниците ни ще могат да приспособят ретровируса към специфичните нужди на Ники за около една седмица – каза в заключение лекарката. – Тогава ще те повикам пак, за да ти сложим инжекцията, Ники. Имайте предвид, че ще трябва да пренощувате в Равноденствие, мадам Ворсоасон, за да го прегледаме отново на следващия ден, а ако е възможно, трябва да дойдете и на контролен преглед преди да напуснете Комар. След това Ники трябва да минава на подобен преглед всеки месец в продължение на три месеца, което можете да направите в една клиника във Ворбар Султана, чийто адрес ще ви дам. Ще пратим по вас диск с пълен запис на лечението и те би трябвало да поемат нещата в свои ръце. След това, при положение че всичко върви добре, един контролен преглед годишно би трябвало да е достатъчен.

– И това е всичко? – попита Екатерина, изтръпнала от облекчение.

– Това е всичко.

– И няма поражения? Дошли сме навреме?

– Да, нищо му няма. При дистрофията на Ворзон е трудно да се предскаже, но в неговия случай забележимите тежки клетъчни увреди биха се проявили в края на пубертета или в началото на двайсетте му години. Дойдохте съвсем навреме.

Докато излизаха, Екатерина стискаше силно ръката на Ники и крачеше вдървено, за да попречи на краката си, които напиреха да затанцуват сами. С едно „Ох, мамо!“ Ники издърпа ръката си и закричи наперено до нея. Воркосиган, пхнал ръце в джобовете на сивите си панталони, ги следваше усмихнат.

В совалката Ники заспа с глава в скута на Екатерина. Тя го гледаше с обич и го галеше по косата – лекичко, за да не го събуди.

Воркосиган, седнал срещу тях с четящото устройство в скута, на свой ред наблюдаваше нея. По някое време промърмори:

– Всичко наред ли е?

– Да – тихо каза тя. – Но чувството е толкова странно... Болестта на Ники се беше превърнала в център на живота ми от години. Малко по малко загърбих всичките си други проблеми, за да се съсредоточа единствено върху този – най-главния. Сега имам чувството, че през цялото

време съм събирала кураж да пробия една непробиваема стена. И после, когато най-после съм си поела дълбоко дъх, навела съм глава и съм се втурнала напред, тя просто... се е сринала, изведнъж, ей така. И сега се препъвам сред праха и тухлите и мигам замаяно. Сякаш съм загубила чувството си за равновесие. Къде съм сега? Коя съм сега?

– О, ще намерите центъра на тежестта си. Не може да сте го загубили напълно, дори ако сте се въртели в орбита около други хора. Дайте си време.

– Мислех, че ворската ми същност трябва да бъде центърът на равновесието ми, като на жените преди мен. – Погледна към него, зачудена как по-точно да се изрази. – Когато избрах Тиен... трябва да ме разберете, изборът наистина беше мой. Женитбата ми беше уредена, предложена, но никой не ме е насилвал. Исках я, исках да имам деца, да създам семейство, да продължа традицията. Да си създам свое местенце в този... и аз не знам, в това карнавално шествие на поколенията.

– Аз съм единайсетият с това име. Знам всичко за ворското карнавално шествие.

– Да – кимна признателно Екатеринбург. – Не е като да не съм избрала, което съм искала, или да съм се отказала доброволно от центъра си, нито друго подобно нещо. Но някак си в крайна сметка не се получи красивата ворска шарка, която се опитвах да изтъка. В крайна сметка останах с тази... с това кълбо обърквана прежда. – Тя размаха ръце в нагледно изображение на въпросния хаос.

Воркосиган изкриви уста в някаква замислена самоирония.

– Аз съм експерт по оплитането на конци.

– Да, но експерт ли сте по... е, сигурно е така, но... Онази работа с тухлената стена. Провалът, провалът ми бе станал като втора природа. Даже се чувствах удобно с него, почти, след като спрях да му се съпротивявам. Не знаех, че успехът е толкова опустошителен.

– Хм. – Той се бе облегнал назад, четящото устройство лежеше забравено в скута му, и я наблюдаваше съсредоточено. – Да... световъртежът на върха, а? И наградата за добре свършена работа е друга работа, и „какво сте свършили за нас напоследък“, и „това ли е всичко, лейтенант Воркосиган, и...“ ...даа. Успехът е опустошителен, или най-малкото те обърква, и никой не те предупреждава. Мисля, че се дължи на внезапната смяна на скоростта и посоката.

Тя примигна.

– Колко странно. Очаквах да ми кажете, че се държа като глупачка.

– Да отрека съвършено нормалната ви реакция? Откъде ви хрумна

това?

– Навик... предполагам.

– Хм. Знаете ли, човек може да се научи да цени усещането от победата, след като е надмогнал първоначалния световъртеж. Това е вкус, който се придобива с времето.

– А на вас колко време ви бе нужно, за да го придобиете?

Той се усмихна бавно.

– Стана от първия път.

– Това не е вкус, я пристрастеност.

– Пристрастеност, която би ви отивала.

Очите му грееха смущаващо. Предизвикателно? Тя се усмихна смутено и впери поглед към потъмняващото комарско небе. Совалката захождаше за кацане. Воркосиган потри устни, без с това да изтрие докрай странната им извивка, и пак насочи вниманието си към докладите си.

Вуйчо Вортис ги посрещна на вратата на апартамента, с инфодискове в ръка и отнесена усмивка на лицето. Стисна топло ръката на Екатерина и отблъсна незабавния опит на Ники да го конфискува за подробен разказ относно чудесата на служебната совалка.

– Само малко ме изчакай, Ники. Ще седнем в кухнята за десерта и тогава ще ми разкажеш всичко. Екатерина. Чух се с професорката. Взела е кораб от Бараяр и стед три дни пристига. Не исках да ти казвам, докато не е сигурно, че ще може да се измъкне.

– О! – Екатерина само дето не подскочи от радост, която моментално бе засенчена от пристъп на притеснение. – О, не, вуйчо, да не искаш да кажеш, че си накарал бедната жена да изтърпи петте скока от Бараяр дотук заради мен? Винаги я хваща скокова болест!

– Всъщност идеята беше на лорд Воркосиган – каза вуйчо ѝ.

При тези думи Воркосиган изобрази една слънчево притеснена усмивка и вдигна предпазливо рамене.

– Макар че самият аз имах твърдото намерение да я извикам тук, заради самия себе си – продължи вуйчо Вортис, – щом семестърът свърши. Това просто ускори нещата. Тя наистина обича Комар – и като си почине един ден, ще се възстанови от скоковата болест. Мислех, че ще се зарадваш.

– Не трябваше... но, о, наистина се радвам, много!

При тези думи усмивката на Воркосиган стана самодоволна, което ѝ

се стори невероятно забавно. Не беше сигурна дали тя е започнала да разчита по-добре тънкостите на изражението му, или той вече не ги крие толкова грижливо.

– Ако ти дам билет, би ли отишла да я посрещнеш на скоковата станция? – добави вуйчо Вортис. – Боя се, че няма да ми остане време, а тя не обича да пътува сама. Така ще я видиш един ден по-рано и ще можете да се наприказвате на воля по пътя насам.

– Разбира се! – Екатерина едва не потръпна, когато осъзна колко силно копнее да се види с вуйна си. Толкова дълго бе живяла в орбитата на Тиен, че бе приела изолацията си за нещо нормално. Професорката бе една от малкото ѝ родственици, с които ѝ бе хубаво. Приятелка – не, съюзница! Комарките, които Екатерина познаваше, бяха приятни жени, но имаше толкова неща, които не разбираха... Вуйна Вортис може и да си падаше по язвителните коментари, но разбираше всичко.

– Да, да, Ники, след малко... – каза вуйчо Вортис. – Майлс. Когато си готов, ще те чакам в моята стая да прегледаме днешното развитие.

– Има ли такава? Интересно ли е?

Вортис направи неопределен жест и каза:

– За мен ще е интересно ти какъв модел ще съзреш в постъпилата информация, ако въобще има такъв.

– На твоё разположение съм. Чукни ми на вратата, когато си готов. – Воркосиган се усмихна на Ники, махна на професора в бледо подобие на военен поздрав и се оттегли.

Ники, който нетърпеливо чакаше да му дойде редът, повлече дядо си към кухнята, както му беше обещано. Екатерина, благодарна на Бога, че от днешните събития совалката на ИмПСи му бе направила многократно по-голямо впечатление от медицинския преглед, ги последва доволно.

ГЛАВА 16

Рано на следващата сутрин Майлс, с риза и панталон, но с боси крака, излезе в коридора, стиснал несесера си с тоалетни принадлежности. Трябваше да напомни на Тумонен да му върне пристъпния стимулатор. Техниците от ИмПСи едва ли бяха открили някакво експлозивно устройство в него, иначе досега щяха да го уведомят. Мъглявите му размишления бяха прекъснати грубо, когато завари Екатерина, още по халат и с необичайно, но очарователно разрошена коса, да стои пред вратата на банята.

– Ники! – изсъска тя. – Отвори веднага вратата! Не можеш да се криеш там цял ден.

Младото му гласче отвърна упорито отвътре:

– Мога.

Тя потропа отново – настоятелно, но тихо – забеляза Майлс, подскочи стреснато и прибра деколтето на халата си.

– О, лорд Воркосиган.

– Добро утро, мадам Ворсоасон – любезно каза той. – Някакъв проблем ли има?

Тя кимна измъчено и зашепна:

– Правилно си мислех, че вчерашният ден мина прекалено лесно. Ники каза, че бил болен и не трябвало да ходи на училище – заради дистрофията. Обясних му, че болестта не е такава, но той се заинати и започна да ме моли да си остане къщи. Не, не е само инат. Мисля, че е уплашен. Не е обикновено симуланство. – Тя кимна към заключената врата. – Опитах се да бъда по-твърда, но това явно не беше правилната тактика. Сега се е паникьосал и...

Майлс се наведе да огледа ключалката. Беше от обикновения механичен вид. Жалко, че не беше дланова – знаеше някой и друг номер с длановите ключалки. А освен това не беше с болтове, а с нитове. Щеше да е необходим лост. Или хитрост...

– Ники – извика с надежда Екатерина. – Лорд Воркосиган е тук. Трябва да се измие и да се облече, за да отиде на работа.

Мълчание.

– Не знам какво да правя – прошепна Екатерина. – След няколко седмици си заминаваме. Някой и друг пропуснат урок не е от значение, но... не е там работата.

– Когато бях на неговите години, учех в частно ворско училище, подобно на неговото сега – на свой ред прошепна Майлс. – Знам от какво го е страх. Но мисля, че инстинктите ви са верни. – Той се намръщи замислено, после остави несесера си на пода, изрови тубичката си с депилаторен крем, размаза го обилно по наболата си през нощта брада и подвикна:

– Ники? Може ли да вляза? Целият съм в депилаторен крем и ако не го измия, ще започне да ми разяжда кожата.

– Няма ли да се сети, че можете да се измиете в кухнята? – прошепна Екатерин.

– Възможно е. Но той е само на девет и залагам на факта, че депилацията все още е мистерия за него.

След няколко секунди Ники извика отвътре:

– Можеш да влезеш. Но аз няма да изляза. И пак ще заключа.

– Става – съгласи се Майлс.

От другата страна на вратата се чу шумолене.

– Да го грабна ли, когато отвори? – попита Екатерин колебливо.

– Не. Това би нарушило споразумението ни. Нека вляза, после ще видим какво ще стане. Поне ще имате шпионин във вражеската крепост.

– Не ми изглежда редно да ви използвам за тази цел.

– Мм, работата е там, че децата смеят да предизвикват само онези, на които имат пълно доверие. За него аз все още съм повече или по-малко непознат, което ми дава предимство. Защо да не го използвате?

– Има нещо такова. Ами... добре.

Вратата се откряна предпазливо. Майлс изчака. Отвори се още малко. Майлс въздъхна и се вмъкна странично в банята. Ники моментално тресна вратата и шракна ключалката.

Момчето беше облечено за училище в строгата си сиво-кафява униформа, но без обувки. Ники отстъпи назад и приседна на ръба на ваната. Майлс остави несесера си на плота и нави ръкави, като се опитваше да мисли бързо – нещо, което рядко му се удаваше преди сутрешното кафе. Или да мисли въобще. В миналото красноречието му бе вдъхновявало неговите войници да се изправят срещу смъртта – или поне той имаше смътен спомен в този смисъл. „Така, сега да опитаме нещо наистина трудно.“ Печелейки време и вдъхновение, той си изми грижливо зъбите, а когато приключи с тях, депилаторът вече си беше свършил работата. Той отми лепкавата пяна, подсуши лицето си с хавлиена кърпа, преметна я през рамо и се облегна с гръб на вратата, като се зае бавно да развива ръкавите си и да закопчава маншетите.

– Та така, Ники – каза най-накрая той. – Защо не искаме да отидем на училище тази сутрин?

Размазаната влага около непокорните очи на момчето просветна, уловила светлината.

– Болен съм. От онова ворзонско нещо.

– То не е заразно. Никой не може да го прихване от теб. – „Освен по начина, по който ти си се сдобил с него.“ От изражението на Ники стана ясно, че идеята да представлява опасност за околните никога не му е хрумвала. А, да, когато си дете, целият свят се върти около теб. Майлс се поколеба. Чудеше се как да подходи към сърцевината на проблема. И за пръв път се запита как ли са изглеждали някои аспекти от собственото му детство в очите на родителите му. От двойната гледна точка му се зави свят. „Как, по дяволите, се озовах от противниковата страна?“

– Нали знаеш – пристраши се той, – че никой няма да разбере за болестта ти, освен ако ти не му кажеш. Не е като да могат да я надушат или нещо такова.

Инатливото изражение на Ники се втвърди още повече.

– Така казва мама.

Толкоз по въпроса за общественото мнение. Пък и секретността си беше проблем сама по себе си, както бе демонстрирал приживе Тиен. Потискайки мимолетното желание да удуши момчето, задето точно сега е намерило да тревожи майка си, Майлс попита:

– Закуси ли вече?

– Да.

Значи гладът и подкупът под форма на храна отпаднаха от уравнението.

– Ами... да сключим сделка тогава. Аз няма да ти кажа, че вдигаш много шум за нищо, ако ти не ми казваш, че нищо не разбирам.

Ники вдигна поглед към него – най-после беше приковал вниманието му. „Точно така. Виж ме, хлапе.“ Майлс обмисли – и моментално отхвърли – всеки аргумент, който намирисваше на заплаха или целеше да подгони Ники във вярната посока чрез увеличаване на натиска. Например аргументът, който започваше така: „Мислиш ли, че ще имаш смелостта да пилотираш кораб, щом нямаш куража да се изправиш лице в лице с това?“ В момента Ники беше притиснат до стената, принуден да потърси убежище. Увеличаването на натиска само щеше да го смаже. Номерът беше да направи стената по-мека.

– Учех в частно училище, което много приличаше на твоето. Не

помня да е имало и ден, в който да не е трябвало да се справям с начина, по който ме виждаха съучениците ми – като ворско мутантче. Когато станах на твоите години, вече си бях изработил няколко стратегии. Е, признавам, че някои от тях имаха точно обратния ефект.

Беше изтърпял медицинския ад на детството си, без да му мигне окото. Но още помнеше как някои от другарчетата му в игрите, след като откриха, че чупливите му кости правят физическия тормоз прекалено опасен – за тях, когато разбраха, че няма как да прикрият доказателствата – се бяха научили да го докарват до сълзи от унижение само със силата на думите си. Сержант Ботари, който всеки ден доставяше Майлс в това академично чистилище, бързо се превърна в експерт по обезоръжаването, прибирайки от джобовите му и другите скришни места най-разнообразни оръжия, като се започне от кухненски ножове и се стигне до един военен зашеметител, който Майлс беше откраднал от кобура на капитан Куделка. По-късно Майлс бе повел една по-незабележима война. Бяха му необходими почти две години, докато научи определени свои съученици да го оставят на мира. И добре ги научи. При повторно обмисляне обаче реши, че да предлага на сегашната си възраст стратегии, които са му служили, когато е бил между девет и дванайсет, може и да не се окаже най-добрата идея... всъщност да позволи на Ники дори да разбере какви бяха някои от тях, можеше да се окаже изключително лоша идея.

– Но това беше преди двайсет години, при това на Бараяр. Времената се промениха. Какво точно си мислиш, че ще ти направят тукашните ти приятели?

Ники вдигна рамене.

– Де да знам.

– Ами опитай се да предположиш. Никой не може да планира стратегия, ако не разполага с добро разузнаване.

Ники отново вдигна рамене и след малко добави:

– Не е какво ще ми направят. А какво ще си помислят.

Майлс издиша шумно.

– Това... е доста оскъдна информация, с която да работя, ако разбих какво имам предвид. Какво щял да си помисли някой, някога си. Обикновено се налага да използвам фаст-пента, за да разбере какво наистина си мислят хората. А дори и фаст-пентата няма да ми каже какво ще мислят в бъдеще.

Ники прегърби рамене. Майлс със съжаление се отказа от следващата си идея – да му каже, че ако продължава да се прави на

костенурка, гръбначният му стълб ще замръзне в това положение, също като неговия. Имаше слаба, но ужасяваща вероятност момчето да му повярва.

– Знаеш ли какво ни трябва? – въздъхна Майлс. – Един агент от ИмпСи. Някой специалист по разузнаване на непознат терен – там не знаеш какво ще направят или ще си помислят непознатите, с които се срещаш. Слушаш внимателно, наблюдаваш, запомняш и докладваш в щаба. И го правиш отново и отново, всеки път на ново място. Първия път е доста страшничко.

Ники вдигна очи.

– Откъде знаеш? Нали каза, че си бил куриер.

По дяволите, хлапето беше умно.

– Аз, хм, не би трябвало да говоря за това. Нямах нужното ниво на достъп. Но мислиш ли, че училището ти е по-опасно от, да речем, Джаксън Хол, или Ета Сета? И това са само два, въъ, случайно подбрани примера.

Ники го гледаше с мълчаливо и, както се опасяваше Майлс, справедливо презрение, предизвикано от това типично за възрастните увъртане.

– Но ще ти кажа нещо, което научих със сигурност.

Изглежда, привлече вниманието му.

„Задоволи се с това, повече едва ли ще получиш.“

– Втория път не е чак толкова страшно. По-късно ми се искаше да бях започнал направо от втория път. Но единственият начин да стигнеш до втория е като минеш през първия. Изглежда парадоксално, че най-бързият начин да стигнеш до лесното е като минеш през трудното. Във всеки случай не мога да ти отделия агент от ИмпСи, който да провери училището ти за антимуタントски настроения.

Ники изсумтя бдително. Вътрешният му слух беше настроен да улавя и най-незначителния намек за външно покровителство.

Майлс погледна детето с горчиво разбиране.

– Освен това би било престараване, не мислиш ли?

– Сигурно. – Същата нацупена физиономия и свити рамене.

– Пък и без това съвършеният разузнавач би бил някой, който ще може да се слее с пейзажа. Някой, който познава територията и който няма да направи опасни грешки от незнание. Някой, който може да разчита на преценките си и който няма да позволи на предразсъдъците си да влияят на наблюденията му. И който няма да предизвиква спречквания, защото това ще му провали прикритието. Добрите имперски

агенти, които познавам, са много практични хора. – Той погледна замислено Ники. Изглежда, тактиката му не се възприемаше добре. „Да опитаме с нещо друго.“ – Най-младият подагент, с когото съм работил, беше на десет. Не на Бараяр естествено, но не ми се вярва ти да си поглупав или некомпетентен от нея.

– На десет? – повтори Ники, временно изтръгнат от нащупената си апатия. – Нея?

– Беше обикновена куриерска задача. Тя можеше да мине незабелязано там, където униформен наем... където униформен възрастен не би могъл. Виж, нямам нищо против да ти бъда технически консултант в тази... тази мисия по училищно внедряване, но не мога да работя без разпознавателни данни. А най-добрият агент, който може да ги събере, в нашия случай вече е на оперативния терен. Готов ли си?

Ники вдигна рамене. Но каменно-киселата му физиономия се беше претопила в замислено изражение.

– На десет... момиче?...

„Право в десетката, определено право в десетката.“

– Вписах я във финансовия бордови дневник като местен информатор. Беше й платено, разбира се. Същата надница като за възрастен. Майлс впери за миг невиждащ поглед в стената, придавайки си онзи добродушно замислен вид, който обикновено предхождаше дългите и отегчителни истории на възрастните. Когато прецени, че стръвта е захапана, се престори, че идва на себе си и се усмихна лекичко на Ники, – Е, стига за това. Дългът ме зове. За разлика от теб, аз още не съм закусил. Ако решиш да излезеш, ще бъде тук още десетина минути.

После отключи вратата и излезе. Не вярваше Ники да се е вързал и на една трета от думите му, макар че – за разнообразие и за разлика от някои предишни негови преговори – този път всяка една отговаряше на истината. Но поне бе успял да му предложи път за отстъпление от една невъзможна ситуация.

Екатерин стоеше в коридора. Той сложи пръст на устните си и изчака няколко секунди. Вратата остана затворена, но ключалката не се превъртя. Майлс направи знак на Екатеринбург да го последва и тръгна на пръсти към дневната.

– Уф. Това май беше най-трудната публика, пред която съм играл.

– Какво стана? – тревожно настоя Екатеринбург. – Ще излезе ли?

– Не съм сигурен още. Дадох му няколко нови насоки за размисъл. Накрая не изглеждаше толкова уплашен. Пък и скоро ще му стане доста

скучно там. Нека му дадем малко време и ще видим.

Майлс тъкмо привършваше с овесените ядки и кафето, когато Ники подаде предпазливо глава през вратата на кухнята. Помота се на прага, подритвайки с пети касата. Екатерина, която седеше срещу Майлс на масата, сложи ръка на устните си и зачака.

– Къде са ми обувките? – попита Ники накрая.

– Под масата – каза Екатерина, налагайки си, с очевидно усилие, съвършено неутрален тон. Ники изпълзя под масата да ги вземе, седна на пода до вратата и започна да ги обува.

Когато отново се изправи, Екатерина го попита предпазливо:

– Искаш ли някой да дойде с теб?

– Не. – Погледът му се пресече с този на Майлс само за част от секундата, после Ники се помъкна към дневната да си вземе чантата. Миг по-късно входната врата се захлопна след него.

Екатерин, която се бе стегнала, се отпусна и възкликна:

– Боже! Обаче... Дали да не се обадя в училището, за да съм сигурна, че е пристигнал?

Майлс обмисли думите ѝ.

– Да. Но по-добре Ники да не разбере, че сте проверявали.

– Правилно. – Тя разклати малкото кафе, останало на дъното на чашата ѝ, и добави колебливо: – Как го направихте?

– Кое?

– Как го измъкнахте оттам? Ако беше Тиен... Понякога Тиен толкова се ядосваше на Ники, и не без основание, между другото. Щеше да го заплаши, че ще разбие вратата и ще го завлече до училището насила. А аз щях да търча около тях и да се опитвам да успокоя ту единия, ту другия, и да умирам от страх. Макар всъщност никога да не се е стигало чак дотам. Не знам дали е било заради мен, или... по-късно Тиен винаги се чувстваше засрамен, не че би се извинил, но винаги купуваше... е, сега това няма значение.

Майлс чертаеше решетка връз решетка с лъжицата си по дъното на чинията, надявайки се, че копнежът му да получи одобрението ѝ не е прекалено очевиден.

– Решенията с груба сила никога не са ми се удавали. Аз само... си поиграх с ума му, освободих напрежението. Опитвам се никога да не отнемам достойнството на опонента си, когато вода преговори.

– Дори ако опонентът е дете? – Устните ѝ потрепнаха, а веждите ѝ литнаха нагоре в изражение, което Майлс не беше сигурен как да разбира. – Рядко срещан подход.

– Е, може пък тактиката ми да го е сварила неподготвен. Признавам, че за момент наистина се изкуших да повикам на помощ чирачетата от ИмпСи, но подобна заповед щеше да изглежда много глупаво. Достойнството на Ники не беше единственото, изложено на опасност.

– Ами... благодаря ви, че бяхте толкова търпелив. Човек обикновено не очаква заетите и влиятелни мъже да имат време за деца.

Гласът ѝ беше топъл. Наистина беше доволна. „Благодаря ти, Господи!“ Той избъбри облекчено:

– Е, аз имам. За мен е нормално, тоест. Баща ми винаги имаше, нали разбирате – имаше време за мен. По-късно, когато разбрах, че не всички бащи го правят, просто приех, че това е типично само за най-заетите и най-влиятелните мъже.

– Хм. – Тя сведе поглед към ръцете си, отпуснати от двете страни на чашата, и се усмихна някак странно.

Професор Вортис влезе с гръм и трясък – беше с удобния си измачкан костюм, който не изглеждаше много по-представителен от пижамата му. Дрехата беше шита по поръчка, както подхождаше на статута му на Императорски глас, но, след кратко разсъждение реши Майлс, Вортис сигурно бе довел шивача си до истерия преди да го убеди да му ушие костюм точно според неговите изисквания – „с много място в джобовете“, както веднъж бе обяснил на Майлс, докато професорката отчаяно се взираше в тавана. Вортис тъпчеше тези просторни отделения с инфодискове.

– Готов ли си, Майлс? От ИмпСи току-що се обадиха да кажат, че изпращат въздушна кола с шофьор. Ще ни чакат при Западните шлюзове.

– Чудесно. – Майлс се усмихна извинително на Екатерина, изпи на екс остатъка от кафето си и стана. – Ще се справите ли сама днес, мадам Ворсоасон?

– Да, разбира се. Чака ме доста работа. Имам уговорена среща със съветник по имуществено право, както и куп неща за разпределяне и опаковане... охранителят няма да идва с мен, нали?

– Не, освен ако вие не пожелаете. Ще оставим един човек на пост тук, с ваше разрешение. Но ако нашите комарци са искали заложници, още първата нощ можеха да вземат мен и Тиен. – И да се обзаведат с многократно по-големи проблеми. „Само да го бяха направили“ – със съжаление си помисли Майлс. Разследването нямаше да зацikli така. Онзи Суда беше дяволски умен.

– Ако мислех, че двамата с Ники ви заплашва и най-малката

опасност... – „Щях да измисля някакъв начин да ви използвам за примамка...“ Не, не! – Ако се чувствате и в най-малка степен застрашени, веднага ще прикрепя някой към вас.

– Не, няма нужда, наистина.

Пак онази неуловима усмивка. Майлс чувстваше, че с удоволствие би посветил остатъка от сутринта да изучава всички неуловими изражения на устните ѝ. „Списъци с оборудване. Ще изучаваш списъци с оборудване.“

– В такъв случай ви пожелавам приятен ден, мадам.

Лорд ревизор Вортис, след като се бе запознал набързо с новото развитие, бе предпочел да разположи личната си шабквартира в експерименталната станция на Отпадъчна топлина. Майлс трябваше да признае, че от гледна точка на секретността, мястото е подбрано отлично. Нямахше вероятност някой да се озове там случайно, нито да се мотае незабелязан из пустошта наоколо. Е, той и Тиен го бяха направили, но тогава внимавал необикновен късмет, граничещ с някаква извратена форма на гениалност. Майлс се чудеше с кое от двете Суда се е сдобил по-напред – дали служебният достъп до такъв идеален терен за секретна дейност е породил идеята за тайния му проект, или идеята е била първа и едва след това си е осигурил подходящото повишение, за да поеме контрола над станцията? Това беше само един от дългия списък с въпроси, които изгаряше от нетърпение да му зададе под влиянието на фаст-пента.

След като въздушната кола достави двамата ревизори на място, Майлс отиде първо да провери напредъка на своите – или по-скоро на инженер-майора от ИмПСи Д'Емори – екипи по инвентаризацията. Дезурният сержант обеща, че до края на деня ще приключат с досадните идентификация, преброяване и повторна проверка на всеки преносим обект на територията на станцията. След това Майлс се върна при Вортис, който си бе свил нещо като инженерно гнезденце в една от дългите работни стаи на горния етаж на административната сграда, с големи маси, много светлина и množащ се боен ред от мощни комтабла. Професорът изръмжа някакво приветствие иззад цветните изображения на множество математически проекции, които се редяха като спагети над видеоплочата му. Майлс седна зад друго комтабло, за да прегледа растящия списък от реални обекти, които, според полковник Гибс, бяха платени

от отдел „Отпадъчна топлина“, но понастоящем не се намираха на нито едно от местата, прилежащи към този отдел, с надеждата, че подсъзнанието му ще навърже наличните части в някой познат артилерийски модел.

След малко професорът изключи холоизображението и въздъхна.

– Е, няма съмнение, че са сглобявали нещо. Екипите горе са прибрали още фрагменти вчера, повечето стопени.

– Въпросът е дали инвентаризацията ни показва едно нещо, което е било унищожено заедно с Радовас, или две неща – каза Майлс.

– О, бих казал две, поне две. Макар че второто може да не е било сглобено докрай. Ако премислиш нещата от гледната точка на Суда, излиза, че е имал много лош месец.

– Да, в случай че цялата онази каша горе не е била някаква наистина откачена самоубийствена мисия или вътрешен саботаж, или... и къде все пак е Мари Трогир, по дяволите? Не съм сигурен, че и самите комарци знаеха къде е. Когато говорих със Суда, имах усещането, че се мъчи така да извърти разговора, че да разбере дали аз знам нещо за нея. Освен ако не е било поредният му опит да ни прати за зелен хайвер.

– Някакви идеи от инвентарния списък?

– Мм, не е точно това, което търся. В окончателния доклад от аутопсията на Радовас се споменава за известни клетъчни изменения в добавка към тежката – умишлено използвам този термин – увреда. Те донякъде ми напомнят за онова, което се случва с човешкото тяло, когато пострада от близък досег с гравитационен имплодиращ лъч. Директното попадение не може да се сбърка, разбира се, то е очевидно по един твърде кървав и натрапващ се начин, но близкият досег може да убие, без да взривява тялото. Още откакто видях резултатите от клетъчното сканиране на Радовас, се питам дали Суда не е преоткрил гравитационната имплодираща пика, или някое друго гравитационно бойно оръжие. Намалването им до портативни размери за лично въоръжение е отдавнашна мечта на оръжейните специалисти. Но... списъкът с частите не потвърждава тази моя идея. Сред другите неща има и голямо количество трансмитерно оборудване за мощен енергиен пренос, но проклет да съм, ако знам към какво са щели да пренасят въпросната енергия.

– Математическите трудове, открити в библиотеката на Радовас, ми се струват изключително любопитни – каза Вортис. – Ти нали говори с математика на Суда – Капел. Какво ти е впечатлението от него?

– Трудно е да се каже – сега, когато знам, че ме е лъгал през целия ни разговор – мрачно каза Майлс. – Според мен Суда е разчитал на него

да запази самообладание в момент, когато целият му екип е бил под пара, подготвяйки изтеглянето им. Сега си давам сметка, че Суда много е внимавал кого допуска до разговор с мен.

Майлс се поколеба. Не беше съвсем сигурен дали ще може да изложи логиката на следващото си заключение.

– Мисля, че Капел е бил ключова фигура. Може би вторият човек след самия Суда. Макар че счетоводителката Фоскол... не. Имаме тези четиримата – Суда, Фоскол, Капел и Радовас. Те са ядрото. Обзалагам се на бетански долари срещу пясък, че цялата история за любовна афера между Радовас и Трогир е пълна измишльотина – убедителна димна завеса, която са изфабрикували след катастрофата със слънчевото огледало, за да спечелят време. Но ако е така, тогава къде е Трогир сега? – И след кратко размишление добави: – И дали са възнамерявали сами да използват онова тяхно нещо, или да го продадат? Ако са смятали да го продадат, почти сигурно е, че са търсили клиент извън границите на Империята. Може би Мари Трогир е измамила всички и е избягала със спецификациите при някой купувач, който е предложил по-висока цена. ИмпСи държи под строго наблюдение всички скокови точки за излизане от космическото пространство на Империята. Нашите липсващи комарци имаха само няколко часа преднина, не може да са се измъкнали преди началото на наблюдението. Но Трогир има преднина от две седмици. Може отдавна да се е измъкнала.

Вортис поклати глава – явно отказваше да разсъждава по непотвърдени от информацията му хипотези. Майлс въздъхна и се върна към списъка си.

След един час очите му се кръстосаха от непрекъснато виране в метър след метър наистина невероятно досадни инвентарни разпечатки. Мислите му се зареяха сред фантазии образи как се прикачва като свръхактивна пиявица към всички оперативни агенти, издирващи комарските бегълци. Един по един, предположи той – беше се научил да потиска желанието си да бъде близнаци, тризнаци или каквато и да било друга множественост на самия себе си. Сети се за стария бараярски виц за ворския лорд, който скочил на коня си и препуснал във всички посоки. Началната скорост сработва като стратегия само ако правилно си определил накъде сочи векторът ѝ. В края на краищата лорд ревизор Вортис не тичаше в кръг – седеше си спокойно в центъра и оставяше всичко и всички да се стичат към него.

Размишленията на Майлс върху недостатъците на клонирането бяха прекъснати от обаждането на полковник Гибс. Полковникът се беше

закичил със скромна усмивка на удивително самодоволство. Професорът се приближи в обсега на видеоизлъчвателя и се подпря на стола на Манлс, тъкмо когато Гибс казваше:

– Милорд ревизор. Милорд ревизор. – Кимна и на двамата. – Открих нещо странно, което сигурно ще искате да видите. Най-последно успяхме да проследим истинските ордери за най-големите разноски по закупуване на оборудване от Отпадъчна топлина. За последните две години са закупили пет изработени по поръчка неклинови полеви генератора от една комарска фирма, произвеждаща енергийни устройства за скокови кораби. Разполагам с името и адреса на компанията, както и с копия от фактурите. „Дизайн Болън“ – това е фирмата производител – все още пази техническите спецификации на файл.

– Суда е строил скоков кораб? – измърмори Майлс, опитвайки се да си го представи. – Чакайте малко, неклиновите тръби работят по двойки... може би са счутили една? Полковник, от ИмПСи посетиха ли вече тези „Дизайн Болън“?

– Направихме го, за да потвърдим фалшификацията на фактурите. „Дизайн Болън“, изглежда, е съвсем законна, макар и малка компания. В бизнеса са от трийсет години. Не са в състояние да се конкурират на равни начала с големи корабостроители като „Индустрии Тоскана“, така че са се специализирали в необичайни и експериментални изработки и в частни поръчки за ремонт на извънсистемни и остарели неклинови тръби за скокови кораби. Като компания, „Болън“, изглежда, не са в нарушение на законите и са работили със Суда както с всеки друг клиент. Фактурите са били подправени едва след като напуснали офиса на компанията, а именно в комтаблото на Фоскол. И все пак... главният изпълнителен инженер, работил по поръчката директно със Суда, не е на работа от три дни, а моят оперативен агент не можа да го открие и у дома му.

Майлс изпсува.

– Крие се от разпит с фаст-пента, без съмнение. Освен ако не открием трупа му в някоя канавка. На този етап не можем да изключим нито една от двете възможности. Предполагам, че сте издали заповед за задържането му?

– Разбира се, милорд. Да пратя ли всичко, до което се добрахме тази сутрин, по безопасения ви канал?

– Да, моля – каза Майлс.

– И най-вече техническите спецификации – вметна Вортис над рамото му. – След като ги погледна, може би ще искам да си поговоря с

хората от „Болън“, които все още са там. Мога ли да разчитам, че Импи-Си ще се погрижи никой от тях да не замине на импровизирана ваканция преди да съм се свързал с тях, полковник?

– Вече е направено, милорд.

Все така самодоволен, Гибс се изключи и образът му бе заменен от обещаните финансови и технически данни. Вортис се опита да пробута финансовата част на Майлс, който бързо-бързо я сложи на файл и отиде да хвърли един поглед на техническите спецификации, с които се занимаваше професорът.

– Ох – каза Вортис, когато, след повърхностен първоначален оглед, успя да превърне информацията в схематична холовидна проекция, която се въртеше бавно в цветно триизмерно изображение над видеоплочата. – Какво, по дяволите, е това?

– Надявах се ти да ми кажеш – отбеляза Майлс – беше негов ред да виси зад стола на професора. – Със сигурност не прилича на нито една неклинова тръба, която съм виждал. – Въртящите се във въздуха линии оформяха нещо, което приличаше на мелез между тирбушон и фуния.

– Всички модели имат дребни разлики помежду си – отбеляза Вортис, след като изведе още четири фигури, които увиснаха зад първата. – Ако се съди по датите, всеки следващ модел е бил с по-големи размери от предишния.

Според указаните отстрани габарити първите три бяха били сравнително малки – два метра дълги и около метър широки. Четвъртият беше два пъти по-голям от третия. Петият – навярно четири метра в най-голямата си ширина и шест метра в дължина. Майлс си представи вратите на монтажната зала в съседната сграда. Където и да беше доставен последният – преди месец? – не беше било тук. А деликатно устройство с прецизна настройка като неклиновата тръба не се оставя на открито да го вали дъждът и да го духа вятърът.

– И тези неща генерират неклинови полета? – попита Майлс. – В каква форма? При двойките тръби за скокови кораби полетата се завъртат в противоположни посоки и нагъват кораба през петизмерното пространство. – Той протегна ръце с дланите нагоре, после ги събра. Според метафората, която бе използвал, полето се обвиваше около кораба, създавайки петизмерна игла с безкрайно малък диаметър и неограничена дължина, която пробиваше и се провираше през районите на петизмерна слабост, наречени възлени проходи, след което се развиваше в триизмерния космос от другата им страна. През последния му семестър в Академията им бе демонстрирано и едно по-убедително математическо

обяснение, чиито подробности – с които не му се бе наложило да се занимава нито веднъж впоследствие – се бяха изпарили от главата му малко след държавния изпит. Това беше много преди криосъживяването му, така че поне за този провал на паметта си не можеше да вини иглената граната. – Преди ги разбирах тези неща... – жално промърмори той.

Въпреки красноречивия намек професорът не се впусна в опреснителна лекция. Просто си седеше на стола, опрял брадичка върху дланта си. Миг по-късно се наведе напред и извика шеметна последователност от информационни файлове, натрупани при разследването на вероятната причина.

– А, ето! – Появи се някаква сложна диаграма. От едната ѝ страна се точеше дълъг списък от елементи и проценти. След кратко търсене из данните на „Болън“ се появи още един, по-кратък списък и професорът се засмя доволно.

– Какво има? – попита Майлс.

– Не очаквах да извадя такъв късмет. Това – той посочи към първата диаграма – е анализ на химическия състав на един силно стопен и обезформен голям фрагмент, който открихме горе. Съставът му е почти същият като на четвъртото устройство тук. Цифрите, които не съвпадат напълно, отразяват количеството на по-леките и летливи елементи, които биха се изгубили при подобно топене. Хм. Не вярвах, че ще успеем да реконструираме първоначалния вид на това нещо. А сега дори не се налага да го правим.

– Ако това е четвъртият – бавно каза Майлс, – къде е петият?

Професорът вдигна рамене.

– Където са първият, вторият и третият.

– Имаш ли достатъчно информация от инвентарния списък, за да възстановиш енергийното му хранване? На този етап би трябвало да сме в състояние да възстановим пълната картинка, нали?

– Може би. Със сигурност ще ни даде някои параметри. Колко енергия? Постоянна или фазова? В „Болън“ трябва да знаят, иначе не биха могли да вградят подходящия съединител... – Той се разрови отново в спецификациите и впери замислено поглед в една сложна диаграма.

Майлс зачака и когато усети, че повече не е в състояние да издържа почтителното мълчание, без главата му да се пръсне, каза:

– Да, обаче какво прави това нещо?

– Точно каквото изглежда, вероятно. Генерира петизмерно изкривяващо поле.

– Което прави какво? На какво?

– Хм. – Професорът се облегна във въртящия се стол и потърка измъчено брадичката си. – Отговорът на тези въпроси може да отнеме известно време.

– Не можем ли да направим компютърни симулации?

– Можем, разбира се. Но за да получиш правилния отговор, първо трябва да оформиш правилно въпроса си. Трябва ми... трябва ми физик математик, специалист по теория на петизмерното пространство. Навярно доктор Рива ще помогне. От университета в Равноденствие.

– Тя е комарка. ИмпСи ще се противопостави.

– Да, но затова пък е тук, на планетата. И преди съм се консултирал с нея, когато разследвах един политически подозрителен инцидент при скок по маршрута към Сергияр, беше преди две години. Нестандартното й мислене е по-добро от това на всички петизмерници, които познавам.

Майлс беше останал с впечатлението, че всички експерти по петизмерна математика мислят нестандартно в сравнение с останалата част от човечеството, но все пак кимна.

– Искам я и ще я имам. Но преди да я измъкна от уютното й академично ежедневие, мисля лично да посетя онези приятелчета от „Болън“. Твоят полковник Гибс е много добър, но едва ли се е сетил за всички възможни въпроси.

Майлс се замисли дали да не отрече личните си права на собственост върху ИмпСи и служителите й. Трябваше да признае обаче, че понастоящем всички го приемаха като ревизора за връзка с ИмпСи, както приемаха Вортис като главния инженерен експерт по случая. „Това е проблем от компетенцията на ИмпСи – представи си той как заключават колегите му на някоя бъдеща сбирка. – Дайте го на Воркосиган.“

– Добре.

Пътуването до завода на „Дизайн Болън“ не се оказа толкова интересно, колкото Майлс се бе надявал. След кратък преход с подорбитална совалка до някакъв купол един сектор западно от Серифоза, Майлс и Вортис се озоваха лице в лице с разстроените собственици на „Болън“. По искане на ИмпСи те вече бяха отворили всичките си архиви и почти нямаше какво друго да предложат на имперските ревизори. Хората от администрацията познаваха само финансовите и договорни подробности, свързани с митичния „частен изследователски институт“ на Суда, който уж беше дал поръчката. Няколкото техници, работили в производствения цех, не можаха да добавят кой знае какво към

спецификациите, с които Вортис вече разполагаше. Ако и липсващият инженер беше бил в същото неведение относно истинската самоличност на клиента и целта на устройството като останалите служители на „Болън“, значи не бе имал причини да бяга. „Дизайн Болън“ не бяха извършили никакво престъпление, или поне Майлс не можа да открие такова.

Все пак техниците си спомниха някои от датите, когато хора, отговарящи на описанията на Суда, Капел и Радовас, бяха идвали в завода. Най-категорични бяха за последното появяване на Суда – миналата седмица. Началникът им никога не ги бил канил на тези работни срещи. Било им казано да не обсъждат странните неклинови генератори извън работната си група, защото устройствата били експериментални и още не били патентовани, един вид търговска тайна, която скоро щяла да даде печалба (или загуба). Както вървели нещата, цялата работа им намирисвала по-скоро на загуба, отколкото на печалба.

Клиентите винаги си прибирали сами завършените устройства, вместо да поръчват доставката им на място. Майлс си отбеляза да провери дали в „Остатъчна топлина“ са разполагали със свой собствен едрогабаритен транспорт, и ако не, да накара хората от ИмпСи да проверят всички наемани напоследък подземници, достатъчно големи, за да транспортират последните два генератора.

Докато душеше из завода, след като професорът беше превключил на инженерен жаргон с двуезичните, Майлс усети как все повече клони в полза на хипотезата, че главният изпълнителен инженер е изчезнал по собствено желание. При по-внимателен оглед се оказа, че много от личните бележки на човека очевидно са изчезнали заедно с него. Заводската охрана на „Болън“ не беше на военно равнище, но би било прекалено предположението, че притиснатите от времето комарци на Суда първо са убили човека, а после преспокойно и с хирургическа прецизност са изтрили всичките липсващи компютърни файлове от всичките комтабла, в които са се намирали, при това без помощ отвътре. Както и да е, Майлс не искаше човекът да лежи мъртъв в някоя канавка. Искаше го съвсем жив и пред хипоспрея на Тумонен. Точно там беше проблемът – хората вече очакваха да ги разпитват с фаст-пента. Съвременните конспиратори бяха много по-предпазливи от колегите си в лошото старо време на обикновени физически изтезания. Ако преди три дни някой му беше казал, че Гибс ще му поднесе на тепсия пълните спецификации на тайното оръжие на Суда, Майлс със задоволство щеше да реши, че случаят му е кажи-речи приключен. Ха!

Вечерта Майлс и Вортис се прибраха в апартамента на Екатеринбург прекалено късно за вечеря, но навреме за домашно приготвения десерт – очевидно съобразен с вкусовете на професора, – който съдържаше шоколад, сметана и огромно количество орехи. Всички се настаниха около кухненската маса и се посветиха на кулинарната наслада. Каквито и преживявания да бе имал Ники със съучениците си през изминалия ден, те не се бяха отразили на апетита му, забеляза с одобрение Майлс.

– Как беше училището днес? – попита го той и моментално се засрами, че такава смъртно досадна баналност се е отронила от устата му, но как иначе да разбере, в края на краищата?

– Добре – отговори Ники; устата му бе пълна със сметана.

– Мислиш ли, че ще имаш някакви неприятности утре?

– Не. – Тонът му се бе върнал към нормалното предпубертетско бдително безразличие. Нямаше и помен от задъханата паникьосана пискивост, която се бе прокрадвала в гласчето му сутринта.

– Хубаво – дружески кимна Майлс. Очите на Екатеринбург се усмихваха, забелязва той след един кос поглед. „Хубаво.“

След като Ники изгълта десерта си и изхвърча в галоп от кухнята, тя попита закачливо:

– А как беше работата днес? Чудех се дали закъснението ви означава напредък, или тъкмо обратното.

„Как беше работата днес.“ Тонът ѝ, изглежда, целеше да извини прозаичното естество на въпроса. Майлс се зачуди как да ѝ обясни, че го намира за изключително приятен и би се радвал да го чуе отново. И отново, и... Парфюмът ѝ изпълваше животинската част от мозъка му с желание да легне по гръб и да залае радостно, а дори не беше сигурен, че си е сложила парфюм. Тази разтапяща мозъка му смесица от слад и домашарство беше съвсем нова за него. Е, наполовина нова – знаеше как да се оправя със сладта. От двете домашарството беше вирусът, прецакал от засада защитните му рефлексии.

– Напреднахме до нови и смайващи нива на объркване – каза ѝ Майлс.

Професорът отвори уста, затвори я, после пак я отвори и каза:

– Това май обобщава ситуацията. Хипотезата на лорд Воркосиган се оказва вярна. Присвояването е имало за цел да финансира производството на... ново по същността си устройство.

– Тайно оръжие – поправи го Майлс.

Очите на професора засвяткаха развеселено.

– Уточни термините си. Ако е оръжие, то коя е мишената му?

– Толкова е тайно – обясни Майлс на Екатерина, – че дори не можем да разберем какво прави. Така че съм поне наполовина прав. – Хвърли поглед към посоката, в която беше изчезнал Ники. – Да разбирам ли, че нещата са се успокоили след края на тазсутрешния бунт?

– Да. Бях почти сигурна, че ще стане така – каза Екатерина. – Толкова съм ви признателна за помощта, лорд Воркосиган. Благодаря ви, че...

На вратата се позвъни, което спести на Майлс заформящото се неудобство. Екатерина отиде да отвори и професорът я последва, което по-речи на Майлс да изпробва планираната си домашарска контрареплика: „Как мина при съветника по имуществено право? Бях сигурен, че ще се справите.“ Охранителят от ИмпСи още стоеше на пост в коридора, напосми си Майлс – не му трябваше да прави публично представление. Скъта репликата на сигурно място в главата си за по-нататъшно ползване, натисна контролното табло за дехерметизация на вратата и излезе на балкона.

Както слънцето, така и слънчевото огледало бяха залезли преди часове. Единствено градът излъчваше мека светлина в мрака. Редки пешеходци пресичаха парка долу – влизаха и излизаха от сенките, бързаха от и към спирката на колите или се разхождаха бавно по двойки. Майлс се облегна на парапета и се загледа в една небързаща за никъде двойка – неговата ръка праметната през раменете ѝ, нейната увита около кръста му. При нулева гравитация подобна разлика в ръста щеше да е без значение. Как ли се справяха с тези неща живеещите в космоса четириръчки? Навремето се беше запознал с една четириръчка музикантка. Сигурен беше, че трябва да има четирирък еквивалент на тази универсална човешка прегръдка...

Лениво завистливите му размишления бяха прекъснати от гласове, долитащи откъм апартамента. Екатерина посрещаше гост. Мъжки глас, комарски акцент – Майлс изтръпна, разпознал бързата реч на заекopodobния Вение.

– От ИмпСи освободиха личните му вещи по-скоро, отколкото очаквах. Полковник Гибс каза, че мога да ви ги донеса.

– Благодаря, Вение – отвърна Екатерина с тих глас, който Майлс се бе научил да свързва с пристъпите ѝ на болезнена предпазливост. – Просто оставете кутията на масата, моля.

Изтракване.

– Няма кой знае какво, писалки и подобни неща, но реших, че

сигурно ще искате видеоалбума с холоснимки на вас и на сина ви.

– Да, наистина.

– Всъщност посещението ми не е единствено с цел да разчистя офиса на администратор Ворсоасон. – Вение си пое дълбоко дъх. – Искате да говоря с вас на четири очи.

Майлс, който тъкмо се канеше да влезе в кухнята, замръзна на място. По дяволите, от ИмПСи бяха разпитали Вение и той се бе оказал чист, нали така? Каква ли нова тайна се канеше да разкрие, и то точно пред Екатерина? Ако Майлс влезеше, нямаше ли Вение да промени решението си?

– Ами... добре. Седнете, моля.

– Благодаря. – Стържени на столове.

Вение започна наново:

– Мислех си колко неудобно трябва да е положението ви тук след смъртта на администратора. Съжалявам, но през всичките тези месеци нямаше как да не забележа, че нещата между вас и покойния ви съпруг не вървяха.

– Тиен... беше труден човек. Нямах представа, че си личи.

– Тиен беше истински задник – откровено заяви Вение. – Това си личеше. Извинете. Но е вярно и ние и двамата го знаем.

– Това вече няма значение. – Тонът ѝ не беше окуражаващ.

Въпреки това Вение продължи:

– Чух как проиграл пенсията ви. Смъртта му ви хвърли в чудовищно положение. Разбрах, че сте принудена да се върнете на Бараяр.

Екатерин каза бавно:

– Възнамерявам да се върна на Бараяр, да.

"Би трябвало да се изкашлям – помисли си Майлс. – Да се спъна в балконския стол. Да се втурна през вратата и да извикам: „Я, Вение, каква неочаквана среща!“ Вместо това той започна да диша през устата за по-тихо.

– Осъзнавам, че моментът не е подходящ да повдигам този въпрос, че е твърде скоро – продължи Вение. – Но ви наблюдавам от месеци... Начинът, по който се отнасях с вас – на практика като към затворник в един традиционен бараярски брак. Не знам доколко доброволно сте приемали затворничеството си, но сега... мислили ли сте да останете на Комар? Да не се връщате обратно в килията си? Имате този шанс да избягате, ако ме разбирате.

Майлс усещаше как сърцето му излиза от ритъм и подхваща каноната на панически страх. Накъде беше Вение, по дяволите?

– Аз... от финансова гледна точка... билетите ни до Бараяр се поемат от посмъртната застраховка. – Пак същата тиха предпазливост.

– Мога да ви предложа алтернатива. – Вение преглътна. Майлс можеше да се закълне, че е чул тихия гъргорещ звук в тънкия му врат. – Омъжете се за мен. Така ще получите законовата защита, необходима ви, за да останете тук. И никой няма да може да ви принуди да се върнете. Аз ще ви издържам, докато завършите образованието си и си стъпите на краката – ботаника или химия, или каквото друго си изберете. Можете да постигнете толкова много. Не мога да ви опиша как ми се обръщаше стомахът, като гледах такъв голям човешки потенциал да се похабява заради онзи бараярски шут. Давам си сметка, че за вас връзката ни ще започне като брак по сметка, но като за всеки вор, подобна идея със сигурност не ви е чужда. А може да прерасне и в нещо повече, с течение на времето, убеден съм, че е възможно. Знам, че е твърде скоро, но скоро вие ще си заминете и тогава ще е твърде късно!

Вение спря да си поеме дъх. Майлс се преви на две, устата му зееше отворена в безмълвен вик. „Моите думи! Моите думи! Това бяха моите думи, по дяволите!“ Беше очаквал ворски съперници за ръката на Екатерин да се заизсипват на рояци веднага щом вдовицата стъпи във Ворбар Султана, но боже мой, та тя дори още не беше излетяла от Комар! Не беше мислил за Вение или за друг комарец като за възможна конкуренция. Не, Вение не беше конкуренция – идеята за него като за конкуренция беше смешна. Майлс имаше повече власт, социални преимущества, пари, положение, които да сложи в краката ѝ, когато моментът най-после узрееше – Вение дори не беше по-висок от Екатерин, беше най-малко с четири сантиметра по-нисък...

Единственото, което Майлс не можеше да предложи, беше живот далеч от Бараяр. В това Вение имаше предимство, което Майлс никога не би могъл да стопи.

Последва дълго, ужасяващо мълчание, по време на което Майлс крещеше наум: „Кажи не, кажи не! Кажи НЕ!“

– Много любезно от ваша страна – най-накрая каза Екатерин.

„Какво, по дяволите, трябва да означава това?“ Дали и Вение си задаваше същия въпрос?

– Любезността няма нищо общо. Аз... – Вение се изкашля отново – много ви се възхищавам.

И побърза да добави:

– Кандидатирах се за поста на административен ръководител на те-раформирането тук. Мисля, че шансовете ми са добри. Заради хаоса в

отдела, от шаба сигурно ще предпочетат да има известна приемственост. Ако пък калта е опръскала и невинните наред с виновните, ще направя всичко, което е необходимо, за да получа още една възможност, шанс да изчистя професионалната си репутация – мога да превърна сектор „Серифоза“ в истинска витрина, знам, че мога. Ако останете, мога да ви осигуря акции с право на глас. Можем да го направим заедно – можем да превърнем това място в градина. Останете тук и ми помогнете да построим един свят!

Още едно дълго, ужасяващо мълчание. После Екатеринбург каза:

– Предполагам, че ако заемете поста на Тиен, ще ви дадат този апартамент.

– Той върви с него – неуверено отговори Вение. Правилно, това нямаше шанс да я подкупи, макар Майлс да не беше сигурен, че Вение го знае. „Вече не мога да търпя това място“, беше казала тя.

– Предложението ви е мило и щедро, Вение. Но погрешно сте разбрали положението ми. Никой не ме принуждава да се върна у дома. Комар... боя се, че от тези куполи ме хваща клаустрофобия. Всеки път, когато си сложа дихателна маска, ще се сещам за грозния начин, по който е умрял Тиен.

– О – каза Вение. – Разбирам. Но може би, след време...

– А, да. Време. Според ворските обичаи вдовиците трябва да носят едногодишен траур. – Майлс не можа да отгатне какъв жест, какво изражение придружаваше тези думи. Гримаса? Усмивка?

– Нима се придържате към този архаичен обичай? Трябва ли? Защо? Винаги ми е бил непонятен. Мислех, че по време на Изолацията са се опитвали да държат жените непрекъснато омъжени.

– Всъщност според мен е било практично. Така е имало време да се износи детето, в случай че такова е било заченато преди смъртта на съпруга, и да се роди, докато жената все още е под контрола на семейството на покойния, така че да могат да изискат настойничество, ако детето е момче. И все пак дали вярвам в обичайния траур, или не, е без значение в случая. Щом хората смятат, че се придържам към него, мога да го използвам, за да се защитя от... от нежелано ухажване. Толкова много се нуждаем от време и от спокойно място, за да възстановя равновесието си.

Последва кратко мълчание. После Вение каза вдървено:

– Да се защитите? Не исках предложението ми да ви прозвучи като нападение, Кат.

– Не съм си помислила такова нещо, разбира се – тихичко отвърна тя.

„Лъжа, лъжа.“ Разбира се, че си бе помислила точно това, по дяволите! За Екатеринбург бракът се бе превърнал в безкрайна обсада на душата ѝ. След десет години с Тиен сигурно се отнасяше към женитбата така, както Майлс се отнасяше към иглените гранати. Това бе много лошо за Вение. Хубаво. Но беше точно толкова лошо и за Майлс. Лошо. Хубаво. Лошо. Хубаво. Лошо...

– Кат, аз... няма да ви се натрапвам. Но помислете за това, помислете за всички алтернативи, преди да направите нещо, от което няма връщане назад. Аз все още ще бъда тук.

Още едно ужасно мълчание. Сетне:

– Не бих искала да ви причинявам болка, защото и вие не сте ми причинили, но е грешно да оставяш хората да живеят с фалшиви надежди. – Накъсан дъх, сякаш събираше целия си кураж. – Не.

И после, с по-слаб глас:

– Но ви благодаря за загрижеността, наистина.

По-дълго мълчание. Сетне Вение каза:

– Исках да помогна. Сега виждам, че само съм влошил нещата. Ще тръгна – стана късно, а трябва да си взема и нещо за ядене на път за къщи.

„Да, и ще си го ядеш сам, заек нещастен! Ха!“

– Лека нощ, мадам Ворсоасон.

– Нека ви изпратя до вратата. Още веднъж ви благодаря, че донесохте нещата на Тиен. Надявам се да получите поста му, Вение. Сигурна съм, че ще се справите добре. Крайно време е отново да започнат да издигат комарци на ръководни административни постове...

Майлс бавно се размрази, чудейки се как щеше да се промъкне покрай нея сега. Ако Екатеринбург се отбиеше да нагледа Ники, което не бе невъзможно, той можеше да се шумугне незабелязано в работната ѝ стая и да се престори, че е бил там през цялото време...

В същия този момент чу стъпките ѝ да се връщат към кухнята. Изстъргване и дрънчене, въздишка, после по-силно дрънчене – съдържанието на кутията очевидно се бе озовало целокупно в шахтата за отпадъци. Някакъв стол бе придърпан или избутан. Майлс се плъзна няколко сантиметра напред да надникне през прозорчето на вратата. Пак беше седнала на масата, притиснала ръце към очите си. Плачеше? Смееше се? Екатеринбург потри лице, отметна глава назад, стана и се обърна към балкона.

Майлс бързо отстъпи, огледа се и седна на най-близкия стол. Протегна крака, отметна артистично глава назад и затвори очи. Трябваше ли

да захърка, или щеше да е прекалено?

Стъпките ѝ замлъкнаха. О, Боже, ами ако херметизираше вратата и го заключваше отвън като улично коте? Какво щеше да прави – да тропва или да остане на балкона през цялата нощ? Щеше ли някой да забележи липсата му? Можеше ли да се спусне по балконите до тротоара и да се върне през входната врата? От тази мисъл го побиха тръпки. Беше рано за следващия пристъп, но човек никога не знае – нали именно неизвестността водеше до пристъпите...

Стъпките ѝ се чува до вратата. Той остави устата си да провисне убедително, после се размърда, замига и засумтя. Тя го гледаше изненадано, изящните ѝ черти се открояваха в ясен релеф на слабата светлина от кухнята.

– О! Мадам Ворсоасон. Изглежда, съм бил по-уморен, отколкото смятах.

– Спяхте ли?

„Да“-то му мутира в едно слабовато „мм“, когато си спомни за обещанието си да не я лъже. Потри врата си.

– Щях да се вдървя на този стол.

Веждите ѝ се свъсиха насмешливо и тя скръсти ръце.

– Лорд Воркосиган. Не мислех, че имперските ревизори следва да увъртат по този начин.

– Какво... толкова ли си личи? – Майлс въздъхна. – Извинявайте. Излязох да се порадвам на гледката и не реагирах, когато Вение влезе, после помислих, че може да е нещо, свързано със случая, а после беше твърде късно да кажа каквото и било, без да поставя всички в неудобно положение. Получи се също толкова лошо като онази история с комтаблото ви, съжалявам. И двата пъти беше случайно. Не съм такъв, наистина.

Тя килна глава и тъгълчето на устните ѝ се кривна в странна усмивка.

– Какъв – безкрайно любопитен и напълно лишен от социални задръжки? Напротив, такъв сте. И не заради обучението в ИмпСи. Вие сте природен талант. Нищо чудно, че сте се справили толкова добре в Службата.

Това комплимент ли беше, или обида? Не можеше да прецени. Хубаво, лошо, хубаво-лошо-хубаво?... Той стана, усмихна се, зарязва идеята да я пита за срещата ѝ със съветника по имуществено право и позорно избяга.

ГЛАВА 17

На следващата сутрин Екатерина излезе рано, за да посрещне вуйна си след неприятния полет от Бараяр. Фериботът от Комар до възлената скокова станция излезе от орбита преди обяд по централното равноденствено време. Екатерина се настани в единичната си спална каюта с доволна и малко виновата въздишка.

Типично за вуйчо Вортис да ѝ осигури такъв комфорт – той не правеше нищо наполовина. „Никакъв изкуствен дефицит“ – почти можеше да чуе ентузиазираното му боботене, макар че обикновено рецитираше този лозунг във връзка с десертите. И какво ако можеше да застане в средата на каютата и да докосне стените с протегнати ръце. Радваше се, че няма да се свива в претъпканата туристическа класа, както бе станало при първото ѝ пътуване, макар полетът от орбитата на Комар до дока на скоковата станция да траеше само осем часа. Тогава беше седяла между Тиен и Ники в кулминацията на седемдневния преход от Бараяр, без да може да определи кой от тях е по-уморен, напрегнат и изнервен, включително и самата тя.

Ако беше приела предложението на Вение, нямаше да ѝ се налага да минава повторно през това уморително пътуване – точка в негова полза, за която Вение не би могъл да се сети. Още по-добре. Замисли се за неочакваното му предложение снощи в кухнята и устните ѝ се свиха при спомена за неудобството, напушилия я смях и онзи странен проблясък на гняв. Как въобще му бе хрумнало на Вение, че е на разположение? Вечно нащрек заради непредсказуемата ревност на Тиен, Екатерина беше смятала, че отдавна е изкоренила от поведението си всички възможни подканящи сигнали. Или наистина изглеждаше толкова жалка, че дори скромен човечец като Вение се бе възприел като неин спасител? Ако беше така, то вината определено не беше негова. Нито ентузиазираните планове на Вение, нито тези на Воркосиган, за бъдещото ѝ образование и професионална реализация ѝ бяха неприятни... напротив, те съвпадаха със собствените ѝ мечти, и все пак... и двамата сякаш намековаха: „Можеш да станеш достоен човек, но само ако играеш нашата игра.“

„Защо не мога да бъде достойна там, където съм?“ По дяволите, нямаше да позволи на тази каша от емоции да ѝ развали няколкото ценни часа уединение. Измъкна четящото устройство от сака си, нагласи

щедрото количество възглавнички и се изпъна на койката. В моменти като този наистина не разбираше защо смятат единичните килии в затворите за толкова жестоко наказание. Там поне никой не ти се мотае в краката. Тя размърда доволно пръстите на краката си.

Чувстваше се виновна заради Ники, когото бе зарязала безмилостно при едно от приятелчетата му под предлог да не губи от училище. Ако, както понякога си мислеше Екатерина, наистина по цял ден не върши нищо стойностно, тогава защо днес ѝ се наложи да притесни толкова много хора, които да поемат задълженията ѝ? Сметката нещо не излизаше. Не че мадам Ворторен, чийто съпруг беше помощник на заместник-директора на Имперската социална служба в Серифоза, не бе приела с желание да помогне на наскоро овдовялата жена. Нито временното присъствие на Ники щеше да натежи на семейния ѝ бюджет – самата тя имаше четири деца, които успяваше да нахрани, облече и направлява сред постоянния хаос в дома ѝ, който така и не успяваше да смути характерното ѝ излъчване на добродушна разсеяност. Децата на мадам Ворторен рано се бяха научили на самостоятелност и нима това беше толкова лошо? Екатерина бе отхвърлила молбите на Ники да я придружи и освен това му напомни, че фериботните пилоти имат строги правила да не допускат пътници в кабината си, пък и фериботът дори не е скоков кораб, в края на краищата. В действителност Екатерина с нетърпение очакваше възможността да поговори на спокойствие с вуйна си за Тиен и за съвместния им живот, без Ники да чува всяка дума. Чувстваше потиснатите си мисли като препълнен резервоар, който се плиска бездушник в главата ѝ.

Почти не усети ускорението, докато фериботът тръгваше. Сложи в четящото си устройство диска за имуществено и финансово управление, който съветникът ѝ бе препоръчал, и се облегна на възглавниците. Съветникът бе потвърдил предположението на Воркосиган, че дълговете на Тиен могат да бъдат покрити само със собственото му имущество. След десетгодишен брак щеше да си тръгне с празни ръце, точно както беше встъпила в него. С изключение на натрупания ценен опит... тя изсумтя презрително. След като размисли обаче, реши, че предпочита да не дължи нищо на Тиен. Нека всички дългове бъдат опростени.

Дискът върху имущественото управление беше сух и скучен, но след като си научеше домашното, си бе приготвила за награда диск върху ескобарските водни градини. Вярно, че на този етап нямаше пари, които да управлява. Още нещо, което трябваше да се промени. Знанието може и да не беше сила, но незнанието със сигурност беше слабост,

както и бедността. Беше крайно време да спре да се възприема като дете сред възрастни. „Веднъж вече преклоних глава. Това никога няма да се повтори.“

Прочете едната книга и преполови другата, почерпи се с два часа спокойна дрямка, после се събуди и се оправи точно преди фериботът да започне маневри за влизане в док. Събра си нещата в сака, метна го през рамо и отиде да погледа през люковете в панорамната зала, докато се приближаваха към станцията за прехвърляне и скоковия възел.

Станцията беше построена преди почти сто години, когато подновени изследвания на възления проход бяха довели до преоткриването на Бараяр. Изгубената колония била открита в края на сложен многоскоков маршрут, съвсем различен от онзи, по който били дошли първите колонисти. Станцията била обновена и разширена в периода на сетаганданското нашествие. Комарците бяха дали на гем-лордовете право на преминаване в замяна на огромни търговски концесии из цялата Сетаганданска империя, както и на дял от очакваните печалби от завоеванието – сделка, за която по-късно платили скъпо. Последвал сравнително спокоен период, докато бараярците, обучени в жестокото училище на сетаганданската окупация, на свой ред не се изсипали на Комар.

Под новото бараярско имперско управление станцията отново се бе разраснала, превръщайки се в огромна и хаотична структура, приютяваща повече от пет хиляди души обслужващ персонал, техните семейства, както и променлив брой транзитно преминаващи, и всяка седмица обслужваше стотици кораби по единствения маршрут към и от затънтения Бараяр. В момента се строеше нов, много дълъг док за пристан, който стърчеше като протегнат пръст от бодливата конструкция. Бараярската военна станция висеше като ярка точка в далечината, хванала във вилка невидимата петизмерна точка за скок. В момента половин дузина кораби се движеха между гражданската станция и точката за скок, маневрираха към и извън доковете, а два местни товарни кораба пухтяха, понесли съдържанието на трюмовете си към някоя от другите скокови точки. После и самият ферибот се плъзна в дока и огромната станция закри панорамата от погледа на Екатерин.

Пътниците бяха минали през досадните митнически процедури още при качването си в орбита около Комар и сега се заизсипаха бързо от ферибота. Екатерин направи справка с холокубчето с карта на станцията, без което трудно би се оправила в невероятния лабиринт на това

място, и тръгна да запази хотелска стая, където да остави багажа си, а по-късно и да пренощуват с вуйна ѝ преди обратния полет към Комар. Хотелът приличаше по-скоро на общежитие, стаята беше малка, но тиха. Екатерин се надяваше, че ще свърши работа, колкото бедната вуйна Вортис да се съвземе от скоковата си болест преди последния етап от пътуването. Искаше и тя да се бе радвала на същия лукс при собствено-то си пристигане тук. Знаеше, че на професорката няма да ѝ е до ядене, така че спря да хапне набързо в една закувалня близо до хотела и отиде да чака приставането на кораба ѝ в най-близката зала за посрещачи.

Избра си място с добър изглед към херметичните врати и разсеяно си помисли, че би трябвало да си вземе четящото устройство, за да се занимава с нещо в случай, че корабът има закъснение. Но станцията и пътниците достатъчно ангажираха вниманието ѝ. Къде отиваха всички тези хора и защо? Най-любопитни ѝ бяха галактиците, които се познаваха от пръв поглед по странните си одежди. Какви бяха – бизнесмени, дипломати, бегълци или туристи? За целия си живот Екатерина беше видяла два свята. Щеше ли някога да види и други? Два, напомни си тя, е с един повече, отколкото повечето хора виждаха за целия си живот. „Не бъди алчна.“

Колко ли беше видял Воркосиган?

Ленивите ѝ мисли направиха кръг и се върнаха към личната ѝ трагедия. Чувстваше се като жертва на наводнение, която рови из съсипаните си вещи след като водите са се оттеглили. Беше ли старият ворски идеал за брака и семейството принципно разрушителен за женската душа, или източникът на нейното собствено смаляване бе единствено Тиен? Не знаеше как да открие отговора на този въпрос без помощта на множество експерименти, а бракът определено не беше експеримент, който държеше да повтори. И все пак професорката бе живото доказателство, че е възможно и друго. Професионалните ѝ постижения бяха за завиждане – беше историк, преподавател, владееше четири езика – имаше три пораснали деца и скоро щеше да празнува златната си сватба. Беше ли правила тайни компромиси? Беше постигнала много в професията си, но не би ли могла да се изкачи на самия връх? Имаше три деца, но не би ли могла да има шест?

„Ще участвате в състезание, мадам Ворсоасон. Как бихте желали да тичате – с отрязан ляв крак, или с отрязан десен крак?“

„Искам да тичам и с двата си крака.“

Вуйна Вортис беше тичала и с двата си крака и животът ѝ бе протекъл сравнително спокойно – Екатерина беше живяла в дома ѝ и не

смяташе, че прекалено я идеализира – но пък тя бе омъжена за вуйчо Вортис. Кариерата на човек може и да зависеше единствено от собствените му усилия, но бракът беше лотария, в която теглиш билетчето си в ранна младост – възрастта на най-голям идиотизъм и липса на ориентация. А може би така беше по-добре. Ако хората бяха по-разумни, когато правеха този си избор, човешката раса като нищо можеше да изчезне от лицето на вселената. Еволюцията поощряваше максималното производство на деца, а не личното щастие.

„А как така ти се оказа без нито едно от двете?“

Екатерин изсумтя подигравателно, после се надигна, защото вратите се отвориха.

Повечето пътници бяха излезли, когато най-последно видя нисичката жена с нестабилна походка, подкрепяна от един служител, който я преведе през вратите и ѝ подаде водача на палето на въздушна възглавница, върху което беше натрупан багажът ѝ. Екатерина се усмихна и тръгна напред. Вуйна ѝ изглеждаше напълно изтощена, дългата ѝ сива коса се измъкваше от кока на върха на главата и се вееше около лицето ѝ, което бе изгубило нормалния си розов цвят в полза на болнав зеленикаво-сивкав оттенък. Синьото болеро и дългата ѝ пола бяха измачкани, бродираните пътни ботушки се клатеха опасно върху купчината багаж, а краката ѝ бяха обути в домашни пантофи.

Вуйна Вортис се отпусна в прегръдката на Екатерина.

– О! Толкова се радвам да те видя.

Екатерин се отдръпна лекичко, без да я изпуска, и я погледна в лицето.

– Много тежко ли беше пътуването?

– Пет скока – кухо изрече вуйна Вортис. – А корабът беше толкова бърз, че почти не ми оставаше време да дойда на себе си помежду им. Радвай се, че си от късметлиите.

– И на мен ми прилошава малко – утеши я Екатерина, разчитайки на теорията, че нещастиято обича да си има компания. – Минава ми след около половин час. Виж, Ники е късметлия – на него, изглежда, въобще не му действа. – Тиен беше прикривал симптомите си зад маска на раздрънителност. Страхувал се бе да покаже нещо, което бе смятал за слабост. Трябваше ли тя да... „Вече няма значение. Забрави го.“ – Наех една хубава хотелска стая, където да си полегнеш. Може да си поръчаме и чай.

– О, прекрасно, мила.

– Така значи, багажът ти се вози, а ти ходиш. – Екатерина пренареди

двете чанти върху палето и вдигна малката седалка. – Седни, а аз ще те тегля.

– Стига и от това возене да не ми прилошее. На всичкото отгоре от скоковете краката ми се подуваат.

Екатерин ѝ помогна да се настани, увери се, че се чувства добре, и бавно потегли.

– Извинявай, задето вуйчо те накара да дойдеш от толкова далеч заради мен. Едва ли ще остана тук повече от няколко седмици.

– И без това смятах да дойда, ако разследването му се проточи. Изглежда, не върви толкова бързо, колкото очакваше.

– Да. Като стигнем в хотела, ще ти разкажа всичките ужасни подробности. – Пълната с хора зала не беше най-подходящото място за подобни разисквания.

– Както кажеш, мила. Изглеждаш добре, макар да си заприличала на комарка.

Екатерин сведе поглед към кафявата си риза и бежовите панталони.

– Открих, че комарските дрехи са доста удобни, не на последно място защото ми помагат да се слея с тълпата.

– Някой ден ще се радвам да видя как избираш дрехите си с цел да се откряваш.

– Няма да е днес обаче.

– Да, сигурно няма. Смяташ ли да носиш традиционния траур, когато се прибереш у дома?

– Да, идеята ми се струва превъзходна. Това може да ми спести... да ми спести доста неща, с които нямам желание да се разправам в момента.

– Разбирам. – Въпреки скоковата си болест, вуйна Вортис разглеждаше с интерес нищестата се покрай тях станция и скоро се зае да опресни информацията на Екатерина относно живота на братовчедите ѝ.

Вуйна ѝ имаше внуци, помисли си Екатерина, и въпреки това изглеждаше по-скоро на средна възраст, отколкото стара. В периода на Изолацията бараярските жени изглеждали стари на четирийсет и пет и вече били с единия крак в гроба – ако въобще успеели да доживеят до тази възраст. През последния век продължителността на живота им се бе удвоила, а може би вече се движеше към тройната порция, която се приемаше за нещо нормално от галактици като бетанците. Възможно ли бе ранната смърт на собствената ѝ майка да ѝ бе завещала невярно усещане за времето и за разписанието ѝ в живота? „Имам два живота срещу единия на жените преди мен.“ Два живота, в които да постигне

двойната си цел. Ако човек можеше да ги разтегне, вместо да ги трупа един върху друг... А и въвеждането на утробните репликатори също бе променило всичко – из основи. Защо бе пропиляла цяло десетилетие, опитвайки се да играе по старите правила? И все пак едно десетилетие на двайсет едва ли е същото като десетилетие на деветдесет. Трябваше да помисли върху това...

Колкото повече се отдалечаваха от района на доковете, толкова повече оредяваше тълпата. Станцията живееше не толкова според ритъма на денонощието, колкото според ритъма на корабите – пристигнеше ли кораб, всички се втурваха на работа, товареха и разтоварваха като луди, защото времето беше пари. Нямаше ли кораби, се възцаряваше спокойствие – и така животът течеше в ритъм, който не съвпаднаше задължително с централното равноденственско време, което се съблюдаваше в космическото пространство на Комар.

Екатерин сви по един тесен снабдителен коридор. По-рано беше установила, че оттам се стига направо до закусвалнята, в която се беше нахранила, и до хотела отзад. В една от миниатюрните закусвални печача традиционен бараярски хляб и хитроумно бяха насочили вентилацията от фурните си към пасажа, за да привличат клиенти. Екатерина усещаше уханието на мая, кардамон и горещ плодов сироп. Комбинацията навяваше спомени за бараярския Зимен празник и сърцето ѝ се стегна от пристъп на носталгия.

По иначе безлюдния коридор, заедно с уханието, към тях се носеше и един мъж, облечен в работен комбинезон. Търговското лого вляво на гърдите му гласеше: ЮЖЕН ТРАНСПОРТ, ООД, изписано с наклонени, някак забързани букви. Носеше два големи плика, пълни с кутии от ресторант за бързо хранене. Мъжът спря като закован и се втренчи смаяно в нея. Същото направи и тя. Беше един от инженерите от отдела за Управление на отпадъчната топлина – казваше се Арози.

– Мадам Ворсоасон! – И после, някак отпаднало: – Каква неочаквана среща. – Огледа се ужасено като уловено в капан животинче. – Администраторът с вас ли е?

Екатерин тъкмо съставяше план как ще измърмори едно: „Съжалявам, не мисля, че се познаваме“, а след това ще го заобиколи небрежно, без да се обръща, ще стигне до ъгъла и оттам ще хукне като луда към най-близката кабина за спешна връзка. Но Арози пусна чантите, измъкна зашеметител от джоба си и успя да го насочи преди тя да е изрекла нещо повече от: „Съжалявам, но...“

– И аз съжалявам – искрено каза той и стреля.

Очите на Екатерин се отвориха и се втренчиха кривогледо в тавана на коридора. Чувстваше цялото си тяло като набеден с карфици игленик, който отказва да се подчини на настойчивите ѝ заповеди да се раздвижи. Езика си чувстваше като натъпкан в устата ѝ чорап.

– Не ме принуждавайте да ви зашеметя – убеждаваше някого Арози. – Защото ще го направя.

– Вярвам ви – чу се задъханият глас на вуйна Вортис току зад ухото на Екатерин. Което ѝ подсказа, че се намира на палето, облегната на гърдите на вуйна си, а краката ѝ лежат безчувствено върху пренаредения багаж отпред. Професорката я стисна за рамото. Арози се огледа отчаяно, сложи кутиите с храна в скута ѝ, взе водача на палето и тръгна по коридора с най-високата скорост, която скърцащото, претоварено пале позволяваше.

„Помощ – помисли си Екатерин. – Отвлечена съм от комарски терорист.“ Писькът ѝ, когато завиха по друг коридор и минаха покрай някаква жена в сервитьорска униформа, се реализира под формата на слабавато изпъшкване. Жената им хвърли разсеян поглед. Гледката не беше необичайна – двама повалени от тежка форма на скокова болест пътници, теглени към кораба им за връзка или към някой хотел, а може би и към лечебницата. Или моргата... Беше чувала, че тежкото зашеметяване изкарва хората от строя за часове. Нейното явно беше от легките. Това нещо като услуга ли беше? Не усещаше крайниците си, но усещаше сърцето си, което се блъскаше тежко в гърдите, докато притокът на адреналин водеше обречена битка с неоткликващата ѝ периферна нервна система.

Още завои, още спускания, още нива. Дали кубчето с картата беше още в джоба ѝ? Напуснаха пътническите райони и се озоваха в служебните нива, където се извършваха товаро-разтоварни и ремонтни дейности. Най-накрая стигнаха до една врата с надпис: ЮЖЕН ТРАНСПОРТ, ООД в същия калиграфски стил като логото върху работния комбинезон на Арози, и друг надпис с по-големи червени букви: ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕНО. Арози продължи по един страничен коридор, изтегли ги през още няколко херметично затварящи се врати и надолу по някаква рампа до голям товарен док. Миришеше някак студено – всепроникваща воня на машинно масло, озон и остра гадна миризма на пластмаса. Намираха се някъде в най-външната част на станцията. И преди беше виждала логото на „Южен транспорт“,

осъзна Екатерин. Беше една от онези дребни, едва връзващи бюджета си транспортни фирми, които успяваха някак да си изкарат хляба в малкото незаети ниши, оставени от големите комарски фамилни компании.

Висок мъж, също в работни дрехи, прекоси дока и се приближи към тях; стъпките му ехтяха кухо. Беше доктор Суда.

– Най-последно вечеря – започна той, после видя палето. – По дяволите, Роз, какво е това? Мадам Ворсоасон! – Втренчи се слисано в нея. Тя му отвърна с ненавист, доколкото можеше да изобрази такава със зашеметения си поглед.

– Налетях на нея, докато се връщах от закусвалнята – обясни Арози и приземи палето. – Нямаше начин да ги избегна. Тя ме позна. Не можех да я оставя да докладва от първата кабина, така че я зашеметих и я доведох тук.

– Роз, идиот такъв! Само заложници ни липсват в момента! Със сигурност ще забележат отсъствието ѝ, при това скоро.

– Нямах избор!

– Коя е другата дама? – Той кимна учтиво за поздрав на професорката, което беше доста странно при дадените обстоятелства.

– Казвам се Хелен Вортис.

– Не сте съпругата на лорд ревизор Вортис, нали?

– Съм. – Гласът ѝ беше студен и равен, но с възстановяването на усещанията си Екатерина почувства как тялото на вуйна ѝ трепери лекичко под нейното.

Суда изпсува през зъби.

Екатерин преглътна, обходи с език устата си и се помъчи да седне. Арози успя да хване кутиите преди да са се изсипали на пода, после със закъснение извади зашеметителя си. Привлечена от разменените на висок глас реплики, една жена се приближи иззад някакво опаковано оборудване. На средна възраст, с къдрава, сивееща руса коса, тя също беше облечена в работен комбинезон с логото на „Южен транспорт“. Беше Лена Фоскол, счетоводителката.

– Екатерин – дрезгаво прошепна вуйна Вортис, – кои са тези хора? Познаваш ли ги?

Екатерин каза високо, макар и малко неясно:

– Те са престъпниците, които откраднаха голяма сума от проекта за тераформиране и убиха Тиен.

Фоскол избъбри стреснато:

– Какво? Нищо подобно не сме направили! Беше жив, когато го оставих!

– Когато го оставихте прикован за един парапет с празна кислородна бутилка, която не сте си направили труда да проверите. А след това се обадохте на мен да го прибера. С час и половина закъснение. – Думите ѝ излизаха с презрително съскане. – Умно измислено. Лудият император Юри би го сметнал за истинско произведение на изкуството.

– О... – Фоскол дишаше тежко. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне. – Вярно ли е? Лъжете. Никой не би излязъл извън купола с празна бутилка!

– Познавахте Тиен – каза Екатерина. – Как мислите?

Фоскол замръзна. Суда беше преbledнял.

– Съжалявам, мадам Ворсоасон. Ако наистина е станало така, значи е било злополука. Намерението ни беше той да живее, кълна се.

Екатерин стисна устни и не каза нищо. Седнала на палето, с крака, твърдо стъпили на пода, можеше да огледа товарния док, без помещението да се люлее пред очите ѝ. Беше около трийсет на двайсет метра, ярко осветено, с висящи пътеки и провиснали енергийни кабели, пресичащи тавана във всички посоки. В дъното, срещу широката рампа, по която бяха влезли, имаше контролна кабина със стъклени стени. Части от оборудване лежаха разхвърляни около някакъв огромен предмет в центъра на помещението. Основната му част се състоеше от странен конус с форма на тромпет, направен от някакъв тъмен лъскав материал – метал? стъкло? – придържан от дебело подплатени стеги върху приземена рама на въздушна възглавница. Към тесния му край бяха включени множество енергийни кабели. Устата на камбаната беше два пъти и повече по-висока от Екатерина. Това ли беше „тайното оръжие“ на лорд Воркосиган?

И как въобще го бяха прекарали, пък и самите себе си, през ситото на ИмпСи? От ИмпСи със сигурност проверяваха всяка совалка, напускаща повърхността на планетата – сега, осъзна Екатерина. Това нещо може да беше транспортирано преди седмици, преди търсенето да е започнало. А и хората от ИмпСи навярно концентрираха вниманието си върху скоковите кораби и техните пътници, а не върху товарните влекачи, които се движеха само в местното космическо пространство. Конспираторите на Суда бяха разполагали с години, за да усъвършенстват фалшивите си самоличности. Държаха се така, сякаш притежаваха това място – а може би наистина го притежаваха.

– Ние не сме убийци – обади се накрая Фоскол. – Не сме като бараярците.

– Аз не съм убивала никого през живота си. Като за неубийци,

броят на трупове, които оставяте след себе си, е наистина внушителен – отговори на удара Екатеринбург. – Не знам какво е станало с Радовас и Трогир, но какво ще кажете за шестимата нещастници от обслужващата станция на слънчевото огледало и за пилота на онзи товарен кораб... и за Тиен? Това прави най-малко осем, а може би и десет. – „А може би дванайсет, ако не внимавам какво говоря.“

– Бях студентка в университета в Равноденствие по време на Бунта – изръмжа Фоскол, явно силно разтърсена от новината за смъртта на Тиен. – Видях как убиват мои приятели и състуденти по улиците, докато траеха безредиците. Помня как изтеглиха въздуха от купола на Зеления парк. Да не сте посмели – една бараярка! – да си седите тук и да ми говорите за убийства.

– Била съм на пет години по време на Комарския бунт – уморено каза Екатеринбург. – Какво е трябвало да направя според вас, а?

– Щом ще се връщаме в историята – вметна суховато професорката, – именно вие, комарците, пуснахте сетаганданците на Бараяр. Пет милиона от моите сънародници загинаха преди да е умрял първият комарец. Ако ще плачем за мъртвците си, точно това преброяване вие никога не бихте могли да спечелите.

– Това е било много отдавна – с известно отчаяние заяви Фоскол.

– Аха. Разбирам. Значи разликата между един престъпник и един герой е редът, по който са били извършени гнусните им престъпления – каза професорката с фалшива сладникава сърдечност. – И справедливостта се раздава със задна дата. В такъв случай по-добре да побързате. Нали не искате героизмът ви да се вмирише?

Фоскол изправи рамене.

– Нямаме намерение да убиваме никого. Всички ние видяхме със собствените си очи безсмислието на този вид героизъм преди двайсет и пет години.

– В такъв случай нещата май не вървят точно според плана, нали? – промърмори Екатеринбург и потри лицето си. Вече не беше толкова изтръпнало. Де да можеше да каже същото и за ума си. – Забелязах, че не отричате да сте крадци.

– Просто си връщаме част от своето – озъби й се Фоскол.

– Парите, наливани в тераформирането на Комар, не носят никаква директна полза на Бараяр. Вие крадете от собствените си внуци.

– Онова, което сме взели, сме го взели за да направим инвестиция за Комар, която ще се изплати хилядократно на бъдещите ни поколения – отвърна Фоскол.

Бяха ли я ужилили думите на Екатерин? Може би. Суда изглеждаше така, сякаш мисли на бързи обороти, и непрекъснато местеше поглед от едната бараярка на другата, „Карай ги да спорят – помисли си Екатерин. – Хората не могат едновременно да спорят и да мислят“ – или поне много от хората, които познаваше, имаха този проблем. Ако успееше да ги накара да говорят, докато тялото ѝ се възстанови още малко от зашеметяването, можеше да... какво? Погледът ѝ попадна върху алармената система при пожар и спешни случаи в основата на входната рампа, на около десетина крачки от нея. Тревога, фалшива тревога, която да привлече вниманието на въсените власти към „Южен транспорт“... Можеше ли Арози да я зашемети повторно преди да е направила десетте крачки? Облегна се отново върху краката на вуйна си, придавайки си възможно най-изтощен вид, и обви ръка около глезена на професорката, все едно търси утеха. Странното устройство се издигаше мълчаливо и заплашително в средата на помещението.

– И какво смятате да правите? – саркастично попита Екатерин. – Да затворите възления проход и да ни откъснете от останалите светове? Или смятате да... – Гласът ѝ замря, когато шокираната тишина, предизвикана от последните ѝ думи, стигна до съзнанието ѝ. Впери невярващ поглед във всеки от тримата комарци, които на свой ред я гледаха ужасено. Когато продължи, гласът ѝ бе изгубил силата си: – Не може да направите това. Можете ли?

Имаше военна маневра, с помощта на която можеше временно да се наруши проходимостта на даден възел. За тази цел трябваше да се жертва един кораб – и неговият пилот – по време на скок. Но постигнатият по този начин срив беше краткотраен. Да, възлените проходи се отваряха и затваряха, но те бяха астрономически явления като звездите, съществуващи по разписание и работещи с енергии, които човекът все още не можеше да контролира.

– Не можете да го направите – малко по-твърдо заяви Екатерин. – Каквото и срив да предизвикате, рано или късно възелът отново ще стане проходим и тогава ще сте загазили двойно повече от сега. – Освен ако конспирацията на Суда не беше само върхът на айсберга и съществуваше огромен и координиран план целият Комар да се надигне срещу бараярското управление в нов комарски бунт. Нова война, още кръв под стъклени похлупаци – от куполите на Комар може и да я хващаше клаустрофобията, но при мисълта комарските ѝ съседи да бъдат подложени на унищожение в поредния рунд на тази безкрайна борба, стомахът ѝ се обръщаше в пристъп на гадене. Бунтът се бе отразил зле и на

бараярците. Ако бъдеха възпламенени нови враждебни действия и ако продължаха достатъчно дълго, Ники щеше да порасне и да бъде засмукан от военната машина... – Не можете да го държите затворен. Няма да издържите дълго тук. Нямаме отбрана.

– Можем и ще го направим – твърдо заяви Суда.

Кафявите очи на Фоскол засвяткаха.

– Ще затворим прохода за постоянно. Веднъж завинаги ще се отървем от бараярците, без да сме дали и един изстрел. Една напълно безкръвна революция, на която не могат да се противопоставят по никакъв начин.

– Революция на инженерите – каза Суда и призрачно подобие на усмивка разтегли устните му.

Сърцето на Екатерин заблъска като чук в гърдите ѝ и ехтящият товарен док сякаш се наклони. Тя преглътна и изрече с усилие:

– Смятате да затворите възления проход към Бараяр, когато Касапина на Комар и три четвърти от бараярските военни сили, базирани в космоса, са от тази страна? И според вас това ще е безкръвна революция? Ами хората на Сергияр? Вие сте идиоти!

– Според първоначалния план – напрегнато каза Суда – трябваше да ударим по време на императорската сватба, когато на Комар и три четвърти от космическите сили щяха да бъдат в орбита около Бараяр.

– Заедно с много невинни галактически дипломати. И немалко комарци!

– Каква по-подходяща съдба за всички онези колаборационисти по върховете – каза Фоскол – от тази да бъдат изолирани заедно с бараярските си приятелчета? Старите ворски лордове вечно разправят колко по-добре бил устроен светът им по време на Изолацията. Ние просто изпълняваме желанието им.

Екатерин стисна глезена на професорката, бавно се изправи и се олюля замаяно. Искаше ѝ се нарушеното ѝ чувство за равновесие наистина да беше артистично представление, целящо да залъже бдителността на комарците. Омразата в гласа ѝ бе пропитана със смъртоносна отрова:

– През Изолацията щях да съм мъртва на четирийсет. През Изолацията щеше да е мой дълг да прережа гърлата на децата си мутанти пред погледа на роднините си от женски пол. Гарантирам, че поне половината от населението на Бараяр не е съгласно със старите ворски лордове, включително и повечето от старите ворски дами. Обричате всички ни да се върнем там, и наричате това безкръвно!

– В такъв случай може да благодарите на късмета си, че се

намирате от комарската страна на прохода – студено каза Суда. – Хайде, народе, чака ни работа, а времето ни е по-малко от всякога. Броено от сега, всички прекъсвания за сън се отменят. Лена, иди да събудиш Капел. И трябва да измислим къде да заключим тези дами, така че да не ни се пречкат в краката.

Изглежда, комарците нямаше да чакат императорската сватба, която да им осигури идеалния тактически момент. Колко близо бяха до активирането на устройството си? Достатъчно близо изглежда, щом дори появата на двама нежелани заложници не бе достатъчна, за да ги отклони.

Вуйна Вортис се мъчеше да седне по-удобно. Арози гледеше към кутиите с изстиваща храна в краката му. Сега!

Екатерин се хвърли напред, блъсна Арози и хукна покрай него. Арози се завъртя след нея, но бе временно възпрепятстван от един син ботуш, метнат с изненадваща точност, ако не и с безгранична сила, от вуйна Вортис, който отскочи от главата му. Суда и Фоскол хукнаха едновременно след Екатерина, но тя стигна до алармената система, натисна силно лоста и увисна на него преди зашеметяващият лъч на Арози да я настигне. Този път я заболя повече. Пръстите ѝ потрепнаха конвулсивно, отвориха се и тя падна. Първият пронизителен вой на алармата проглуши ушите ѝ – миг преди да потъне в мрака на безсъзнанието.

Екатерин отвори очи и видя лицето на вуйна си, някак накриво. Осъзна, че лежи с глава в скута на професорката. Примигна и се опита да навлажни устни с език. Тялото ѝ отново се бе превърнало в игленик, но този път иглите потъваха дълбоко и болезнено в плътта ѝ. Стомахът ѝ се обърна. Усети, че ще повърне, и се помъчи да се обърне настрана. Спазмите отминаха без последствия, само се оригна тихо и се превъртя по гръб.

– Спасени ли сме? – промълви тя. Не ѝ приличаха на спасени. Приличаха ѝ на две жени, които седят на твърдия и студен под на малка тоалетна.

– Не – с отвращение я уведоми професорката. Лицето ѝ беше бледо и напрегнато, а по меката кожа на лицето и врата се виждаха червени следи. Половината ѝ коса беше изпадала от кока и бе полепнала по лицето ѝ. – Запушиха ми устата и ни довякоха зад онова нещо. Охраната на станцията нахлу както си му беше редът, но Суда ги засипа с многословни извинения. Каза, че станало случайно, когато Арози се блъснал в

стената, и се съгласи да плати някаква огромна такса или нещо такова заради фалшивата тревога. Опитах се да вдигна шум, но не помогна. После ни заключиха тук.

– О! – каза Екатерина. – Гадост. – Може и да беше прекалено възпитана, но по-силните думи ѝ се струваха също толкова неадекватни.

– Именно, скъпа. Но беше добър опит. За миг си помислих, че ще се получи, а същото си помислиха и твоите комарци, между другото. Бяха много разстроени.

– Така ще ни е по-трудно при следващия опит.

– Твърде вероятно – съгласи се вуйна ѝ. – Трябва да го обмислим внимателно. Едва ли ще имаме трети шанс. Бруталността, изглежда, не им е присъща, но са подложени на силно напрежение. Не мисля, че в момента може да се разчита на нормално поведение от тяхна страна, а това, че те познават, ги изнервя още повече. Според теб кога ще открият липсата ни?

– Няма да е много скоро – със съжаление каза Екатерина. – Пратих съобщение на вуйчо веднага щом запазих стая в хотела. Едва ли ще се разтревожи преди утре вечер фериботът да пристигне без нас.

– Е, тогава ще направят нещо – каза професорката. Тонът ѝ на спокойна увереност бе подкопан от тихичко добавеното: – Сигурно.

„Да, но какво ще стане между сега и тогава?“

– Да – каза Екатерина като ехо и огледа заключената тоалетна. – Сигурно.

ГЛАВА 18

Поисканите от професор Вортис експерти трябваше да пристигнат на серифозкия космодрум почти по същото време, когато излиташе корабът на Екатеринбург, който щеше да я придвижи до ферибота за скоковата станция, така че Майлс успя да си издейства покана за едно иначе семейно изпращане. Екатеринбург не спомена пред вуйчо си за снощното посещение на Вение, нито Майлс има възможността да ѝ каже: „Не приемай никакви предложения за женитба от непознати, докато си там“. Професорът я натовари със словесни съобщения до жена си и получи прегръдка за довиждане. Майлс стоя с ръце в джобовете и ѝ кимна в израз на най-сърдечните си пожелания за приятно пътуване.

Онова, което Майлс мислено наричаше „Експреса с експертите“ – ранен търговски полет от Равноденствие – кацна малко по-късно. Доктор Рива, специалистката по петизмерно пространство, се оказа слаба и енергична мургава жена на около петдесет години, с умни черни очи и жизнерадостна усмивка. Набитият русоляв млад мъж, когато Рива водеше със себе си и когото първоначално Майлс взе за студент последна година, им бе представен като нейният колега математик доктор Юел.

Чакаше ги мощна въздушна кола на ИмпСи, която да ги закара директно в експерименталната станция. Когато пристигнаха, професорът ги поведе по стълбите към гнезденцето си, което за една нощ, изглежда, се бе сдобило с още повече комтабла, пакети хартия и маси, отрупани с машинни части. За неудобство на всички присъстващи, но не и за изненада на Майлс, майор Д'Емори помоли двамата комарци да положат клетва за вярност и служебна тайна, която бе надлежно и официално записана на видеоносител. Според Майлс клетвата за вярност беше излишна, тъй като нито един от двамата учени не би стигнал до настоящия си пост, без вече да я е положил... Чудеше се дали някой от двамата вече е забелязал, че няма друг начин да напуснат експерименталната станция, освен с транспорт на ИмпСи.

След това всичките петима седнаха и изслушаха лекцията на лорд ревизор Вортис, която беше нещо средно между военен брифинг и научен семинар с тенденцията залита към последното. Майлс не беше сигурен дали Д'Емори присъства като участник, или като наблюдател, но пък и самият той нямаше кой знае какво да прибави, освен да потвърди думите на Вортис относно аутопсиите. Отново се запита дали няма да е

по-полезен другаде, например там, където се трудеха оперативните агенти. Тук със сигурност не можеше да бъде по-малко полезен, мрачно установи той, когато математическите разсъждения се застрелкаха над главата му. „Вижте, приятелчета, когато превърнете всичко това в хубави цветни изображения върху комтаблото, обадете ми се. Обичам книжките с приказки да са пълни с картинки.“ Може би самият той трябваше да се върне за година-две в училище и да опресни знанията си. Утеши се с разсъждението, че рядко се озовава в компания, която го кара да се чувства толкова глупав. Може пък да излезеше благотворно за душата му.

– Енергията, която се влива в този – мисля, че можем да го наречем „рог“ – в рога на неклиновия полеви генератор е импулсна, това е сигурно – каза Вортис на комарците. – Насочена, бърза и регулируема – дори ми се иска да използвам термина „подлежаща на фина настройка“.

– Това е изключително странно – каза доктор Рива. – Тръбите на скоковите кораби използват постоянен енергиен поток – всъщност една от основните задачи при конструирането им е да се избегнат нежелани флукуации в енергийното хранване. Хайде да изпробваме няколко симулации на различните хипотези...

Майлс се събуди и се наведе по-близо, когато различните теории започнаха да приемат реална форма във вид на триизмерни векторни карти над видеоплочата. Професор Вортис въведе някои ограничителни параметри, подсказани от естеството на енергийното хранване. Специалистите наистина създадоха няколко хубави картинки, но като се изключеха чисто естетическите съображения, свързани с оцветяването им, Майлс не виждаше друг критерий, по който да ги оцени.

– Какво ще стане, ако някой застане пред насочените петизмерни пулсации на това нещо? – най-накрая попита той. – На различно разстояние, да кажем. Или прекара пред тях товарен кораб, пълен с руда?

– Нищо особено – каза Рива, вперила съсредоточен поглед в завихрените и прави линии. – Не мисля, че ще е добре за човек, на клетъчно ниво, да застане толкова близо до който и да било генератор с подобна мощност, но, в края на краищата, това са петизмерни полеви пулсации. Евентуалните триизмерни ефекти биха се дължали на някакво изместване на фокуса по края на полето и несъмнено биха приели енергийната форма на гравитационни вълни. Изкуствената гравитация е резултат от взаимодействието на петизмерни и триизмерни сили, както е при вашата гравитационна имплодираща пика.

Д’Емори се размърда неспокойно, но да очакваш един специалист

по петизмерна физика да не разбира принципите на действие на имплодиращата пика бе упражнение също толкова безсмислено, колкото да се опитваш да запазиш времето в тайна от фермер. Единственото, на което можеха да се надяват военните, бе да удържат за известно време в тайна инженерните подробности.

– Възможно ли е, и аз не знам... това да е само половината от оръжието?

Рива вдигна рамене, но изглеждаше по-скоро заинтригувана, отколкото изпълнена с пренебрежение, така че Майлс се надяваше въпросът му да не е бил от най-глупавите.

– Разполагате ли с данни, че въобще е било замислено като оръжие? – попита тя.

– Разполагаме с няколко много мъртви хора, които ни навеждат на тази мисъл – посочи Майлс.

– Това, уви, не изисква непременно оръжие. – Професор Вортис въздъхна. – Небрежността, глупостта, бързането и незнанието са също толкова мощни разрушителни сили като престъпното намерение. Макар че лично аз изпитвам особено отвращение към намерението. Изглежда толкова ненужно излишно, при всичките други оръжия. Направо е... анти-инженерско.

Доктор Рива се усмихна.

– Така – каза Вортис. – Онова, което аз искам да попитам, е какво ще стане, ако насочиш това устройство към възлен проход, или евентуално го активираш по време на скок през възлен проход? В този случай трябва да се имат предвид и ефектите, произтичащи от неклиновото поле, в което пътува.

– Хм... – каза Рива. Двата с русолявия младеж приближиха глави и отново превключиха на неразбираем математически жаргон, като от време на време млъкваха, колкото да внесат някои промени в компютърната симулация. Първият цветен модел отхвърлиха единодушно, промърморвайки: „Не е това...“. Изредиха се още няколко. Най-накрая Рива се облегна назад и прокара ръце през късите си къдрици. – Някаква възможност да си занесем това къщи и да го оставим да отлежи в главите ни за през нощта?

– Ааа... – въздъхна лорд ревизор Вортис. – Боя се, че не се изразих съвсем ясно, когато снощи говорихме по комтаблото. Това тук е нещо като неотложен проблем. Имаме причини да смятаме, че времето може да се окаже от решаващо значение. Ще стоим тук, докато не разберем за какво става въпрос. Никаква информация няма да напуска сградата.

– Какво, и няма да вечеряме в Куполния връх на Серифоза? – възкликна Юел с явно разочарование.

– Тази вечер не – извини се Вортис. – Освен ако на някой не му дойде божествено вдъхновение. Настаняването и храната са за сметка на императора.

– Пак нещо в стила на бюджетните обществения на ИмПСи ли? – пита Рива. – Спални чували и готова храна?

Професорът се усмихна криво.

– Боя се, че е така.

– Би трябвало да се сетя, като се има предвид миналият път... Е, предполагам, че и това е един вид мотивация. Юел, мисля, че не можем да изстискаме повече от това комтабло, поне засега. Правим нещо не както трябва. Имам нужда да походя малко.

– Коридорът е на ваше разположение – сърдечно ѝ предложи професор Вортис. – Носите ли си гуменките?

– Естествено. Виж, за това се сетих. – Тя протегна крака, показвайки удобните си гуменки с дебела подметка, стана и излезе в коридора. Закрачи бързо нагоре-надолу, като от време на време промърморваше нещо под нос.

– Рива твърди, че мисли по-добре, докато ходи – обясни професорът на Майлс. – Има си теория, че така мозъкът ѝ се оросявал по-добре. Моята теория е малко по-различна – никой не може да издържи на темпото ѝ и по този начин се спасява от разни навлеци, които ѝ нарушават концентрацията.

„Най-после сродна душа.“

– Може ли да погледам?

– Да, но моля те, не ѝ говори. Освен ако тя не те заговори, разбира се.

Вортис и Юел се върнаха към комтаблата си и отново започнаха да ги бъркат. Професорът, изглежда, се опитваше да внесе подобрения в хипотетичния си модел на липсващата система за енергийно захранване на устройството. Майлс не беше сигурен какво точно прави Юел, но му приличаше на нещо като математическа видеоигра. Облегна се във въртящия се стол, впери поглед в прозореца и насочи вниманието си към въпроса: „Ако аз бях комарски конспиратор с ИмПСи по петите и устройство, голямо колкото два слона на главата, къде щях да го скрия?“ Не и в багажа си, със сигурност. Нахвърля няколко идеи върху един лист и задраска повечето от тях. Д’Емори наблюдаваше работата на професора и извикваше повторно някои от по-раншните симулации.

След около час Майлс осъзна, че звукът на леките бързи стъпки откъм коридора е замлъкнал. Стана, отиде до вратата и подаде глава. Доктор Рива бе приседнала на перваза на един прозорец в другия край на коридора и се взираше замислено в комарския пейзаж навън. Тук той се спускаше плавно към потока и гледката не беше толкова еднообразна, благодарение на обширната колония от земна зеленина. Майлс се поколеба, после тръгна към нея.

Тя вдигна поглед и му отправи една от бодрите си усмивки, която той на свой ред ѝ върна. Приседна до нея на ниския перваз и проследи погледа ѝ през запечатания прозорец, после обърна глава и се загледа в профила ѝ.

– И така – най-накрая каза той. – Какво мислите?

Доктор Рива сви устни.

– Мисля... че не вярвам във вечния двигател.

– Ааа. – Е, ако беше лесно, или поне трудно в границите на разумното, професорът нямаше да извика подкрепления. – Хм.

Тя премести погледа си от пейзажа към него и след малко попита:

– Значи наистина сте синът на Касапина?

– Син съм на Арал Воркосиган – спокойно отговори той. – Да. – Нейната версия на вечния въпрос не звучеше нито като непреднамерената грубост на Тиен, нито като съзнателната провокация на Вение. Изглеждаше някак по... по-научна. Каква беше целта на експеримента ѝ?

– Личният живот на хората с власт не е такъв, какъвто очакваме. Понякога.

Той вирна брадичка.

– Хората хранят някои много странни илюзии за властта. А тя до голяма степен се равнява на умението да си намериш парад и да си пробиеш с лакти път към диригентското място. Точно както красноречието се равнява на умението да убеждаваш хората в неща, в които отчаяно им се иска да повярват. Демагогията, предполагам, е красноречие, паднало до най-лишените от морал енергийни нива. – Той се усмихна студено на ботуша си. – Да тикаш хората нагоре по стръмното е доста по-трудно. Може да ти се пръсне сърцето, докато го правиш. – Буквално, но не виждаше смисъл да обсъжда с нея медицинското досие на Касапина.

– Беше ми дадено да разбера, че самият вие сте били сдъвкан от политиката.

Не можеше да види белезите му през сивия костюм, нали?

– О. – Майлс сви рамене. – Увредите преди раждането ми бяха само прологът. Останалото е мое дело.

– Ако можехте да се върнете във времето и да промените нещата, бихте ли го направили?

– Да предотвратя нападението със солтоксин над бременната ми майка? Ако имах право да избира само едно събитие, което да променя... може би не.

– Защо, защото не бихте рискували ревизорския пост на трийсет години? – В тона ѝ се долавяше съвсем лека насмешка, смекчена от кривата ѝ усмивка. Какво, по дяволите, ѝ бе казал за него Вортис? Въпреки това, изглежда, имаше съвсем ясна представа за властта на един Императорски глас.

– Докато стана на трийсет, неведнъж прескачах гроба. Никога не съм се стремил към ревизорския пост. Това назначение беше каприз на Грегор. Аз исках да бъда адмирал. – Замълча, после си пое дълбоко въздух и бавно го издиша. – За да стигна дотук, направих много сериозни грешки в живота си, но... сега не бих променил нищо. От страх, че може да се окажа по-малък.

Тя кривна глава и огледа преценяващо ниското му тяло. Беше го разбрала правилно.

– Тази дефиниция на удовлетворението не е по-лоша от другите, които съм чувала.

Той сви рамене.

– Или е знак за липса на смелост. – По дяволите, бе дошъл тук, за да разрови нейния мозък. – Та какво мислите за устройството?

Тя изкриви лице в гримаса и бавно потри ръце.

– Освен ако не приемем, че е било създадено, за да причинява главоболие на физиците, мисля че... е време за обедна почивка.

Майлс се ухили.

– Виж, обяд можем да осигурим.

Обядът, както и бяха очаквали, наистина се оказа стандартен военен порцион, макар и от най-високото качество. Насядаха около една от масите в дългата стая, разбутаха машинните части, за да направят мястото, и разкъсаха опаковките на самозатоплящите се подноси. Комарците изгледаха колебливо храната. Майлс обясни, че е можело да бъде и много по-зле, при което Рива тихичко се изкиска. Разговорът се насочи към неангажиращи теми като съпрузи, съпруги, деца, постове и пиперливи анекдоти за некадърността на бивши колеги. Д'Емори разказа няколко наистина смешни истории от анализите на ИмПСи. Майлс беше изкушен да го надмине със случки из житието на братовчед си Иван, но благородно се въздържа, макар да разказа как самият той бе потопил

себе си и личното си превозно средство под няколко метра арктическа кал. Това доведе до темата за напредъка на комарското тероформиране и постепенно върна разговора към непосредствената им задача. Майлс забеляза, че Рива все повече се умълчава.

Продължи да мълчи и след като се върнаха към комтаблата си след обяда. Не поднови разходката си по коридора. Майлс я наблюдаваше тайно, а после и не толкова тайно. Рива извика наново няколко симулации, но без да прави по-нататъшни промени. Майлс знаеше дяволски добре, че човек не може да насилва вдъхновението си. Този вид търсене на отговори приличаше много повече на риболов, отколкото на лов – чакаш търпеливо, и до известна степен безпомощно, нещата да изплуват от дълбините на мозъка ти.

Спомни си за последния си риболов.

Замисли се за възрастта на Рива. Била е тийнейджърка по време на бараярското завладяване на Комар. На двайсетина по време на въстанието. Беше оцеляла, издържала, сътрудничила. Годините ѝ под имперско управление са били добри, както в професионално, така и в семейно отношение – беше се женила само веднъж. С Вортис си бяха обменили информация за децата и тя бе споменала за предстоящата сватба на най-голямата си дъщеря. Определено не беше комарска терористка.

„Ако можеше да се върнеш във времето и да промениш нещата...“

Единственият момент във времето, когато можеш да промениш нещата, е хлъзгавото сега, което се изплъзва между пръстите ти със скоростта на мисълта. Чудеше се дали и тя мисли за това сега. Сега.

Сега корабът на професорката вероятно се готви за последния си скок. Сега фериботът на Екатерин вероятно се приближава към скоковата станция. Сега Суда и неговият екип от техници вероятно правят... какво? Къде? Сега той седи в една стая на Комар и наблюдава една умна жена, която е спряла да мисли.

Стана, приближи се до майор Д'Емори и го докосна по рамото.

– Майоре, може ли да поговорим за малко навън?

Изненадан, Д'Емори изключи комтаблото си – по молба на Вортис проверяваше нещо, свързано с достъпните енергийни трансформатори. Излязоха в коридора.

– Майоре, имате ли подръка комплект за разпит с фаст-пента?

Веждите на Д'Емори подскочиха.

– Мога да проверя, милорд.

– Направете го. Вземете един и ми го донесете, моля.

– Да, милорд.

Д'Емори тръгна да изпълни поръчението. Майлс се приближи да прозореца да убие времето. Д'Емори се върна чак след двама минути, но затова пък носеше познатата кутия. Майлс я взе.

– Благодаря. Сега искам да изведете доктор Юел на разходка. Дискретно. Ще ви съобща кога може да се върнете.

– Милорд... ако става въпрос за разпит с фаст-пента, сигурен съм, че от ИмпСи биха искали да присъствам.

– Знам какво иска ИмпСи. Можете да бъдете сигурен, че ще им кажа каквото искат да знаят. След това. – Ха, сега му бе паднало да си го върне за всички жизненоважни брифинги, на които лейтенант Воркосиган не бе допускан... животът е хубаво нещо, понякога. Майлс се усмихна кисело. Д'Емори беше достатъчно интелигентен, за да не настоява повече.

– Да, милорд ревизор.

Майлс изчака Д'Емори да излезе заедно с доктор Юел, след това влезе в дългата стая и заключи вратата. Професор Вортис и доктор Рива го изгледаха озадачено.

– За какво е това? – попита доктор Рива, когато Майлс остави комплекта на масата и го отвори.

– Доктор Рива, моля и настоявам за малко по-откровен разговор от този, който вече проведохме. – Вдигна хипоспрея и нагласи дозатора според теглото ѝ. Тест за алергичност? Не го смяташе за необходим, но тестът беше част от стандартната оперативна процедура – щом може да играе на сигурно, защо да рискува да сгреша? Отлепи една тестова лента от навитата ролка и се приближи до стола ѝ. Тя беше твърде изненадана, за да му се противопостави, когато взе ръката ѝ, обърна я и притисна лентичката към вътрешната страна на китката ѝ, но после веднага я дръпна към себе си. Майлс я пусна.

– Майлс – развълнувано каза професор Вортис, – какво правиш? Не можеш да я подложиш на фаст-пента... доктор Рива е тук по моя покана!

Думите му не се различаваха много от типичното ворско предизвикателство, което в лошите стари времена обикновено завършвало с дуел. Майлс си пое дълбоко дъх.

– Милорд ревизор. Доктор Рива. Досега направих две сериозни грешки в това разследване. Ако бях избегнал която и да било от тях, вашият племенник щеше още да е жив, щяхме да сме задържали Суда преди да замине с цялото си оборудване и сега нямаше да седим на дъното на дълбока тактическа дупка и да си играем с детски пъзели. По

същество и двете грешки бяха еднакви. Първия ден, когато разглеждах постиженията на комарското тераформиране, не настоях Тиен да кацне тук с въздушната кола, макар че исках да разгледам мястото. А втората вечер не настоях да подложим мадам Радовас на разпит с фаст-пента, макар че ми се искаше да го направя. Вие сте специалистът по анализ на грешките, професоре. Смятате ли, че греша?

– Не... Но ти нямаше откъде да знаеш, Майлс!

– О, имаше, и още как. Точно там е работата. Но не направих необходимото, защото не исках хората да си помислят, че се възползвам безогледно от властта си на ревизор. И особено тук, на Комар, където всички ме следят под лупа – мен, сина на Касапина – и чакат какво ще направя. Освен това през цялата си предишна кариера се борих с официалните власти. А сега аз съм официалната власт. Естествено, че бях малко объркан.

Рива бе притиснала ръка към устата си – по вътрешната страна на китката ѝ нямаше обрив, нито червена резка. Чудесно. Майлс се върна при масата и взе хипоспрея.

– Лорд Воркосиган, категорично отказвам да се подложя на това! – студено каза Рива, докато той се приближаваше към нея.

– Доктор Рива, не съм ви питал за мнението ви. – Лявата му ръка пазеше дясната като при бой с ножове. Хипоспреят се стрелна към шията ѝ тъкмо когато тя се обръщаше и се надигаше от стола си. – Би било твърде жестока дилема. – Тя се отпусна в стола и го изгледа злобно. Гневно, но не отчаяно – самата тя бе разколебана, което му бе спестило неудобството да я гони из стаята. Въпреки възрастта и чувството ѝ за лично достойнство, вероятно можеше да го надбяга, ако реши.

– Майлс – заплашително изрече професорът, – това може и да е твое право като ревизор, но дано имаш с какво да оправдаеш действията си.

– Не бих го нарекъл „право“. По-скоро задължение. – Взираше се в очите на Рива. Зениците ѝ се свиха и тя се отпусна безжизнено в стола си. Не си направи труда да ѝ задава стандартните подгриващи въпроси, докато чака наркотикът да подейства, само наблюдаваше устните ѝ. Напрежението в тях бавно омекна, превръщайки се в стереотипната усмивка ала фаст-пента. Очите ѝ останаха по-фокусирани, отколкото бе обичайно за подложените на разпит – Майлс можеше да се обзаложи, че е напълно по силите ѝ да превърне разпита в едно дълго и заобиколно преживяване. Ако реши. Той пък щеше да направи всичко по силите си да открие най-прекия път. Най-прекият път през враждебен район е

покрай трите му страни.

– Петизмерният проблем, заради който ви повика професор Вортис, беше наистина много интересен, нали? – отбеляза Майлс, обръщайки се към нея. – Да участвате в разрешаването му е нещо като привилегия.

– О, да – с готовност се съгласи тя. Усмивна се, свъси чело, ръцете ѝ потрепнаха, после усмивката се настани по-уверено на лицето ѝ.

– Може да доведе до награди и служебно повишение, след като всичко свърши.

– О, повече дори – увери го тя. – На принципно нова физика попадеш веднъж в живота и обикновено си или прекалено млад, или твърде стар.

– Странно, чувал съм военните от кариерата да се оплакват от същото. Но няма ли Суда да обере славата?

– Съмнявам се, че това е дело на Суда. На бас, че го е измислил математикът, Капел, или пък горкият доктор Радовас. Трябва да го нарекат на Радовас. Той умря заради него, предполагам поне.

– Не искам никой друг да умира заради него.

– О, да – искрено се съгласи тя.

– Та какво казахте че е то, доктор Рива? – Майлс направи всичко възможно гласът му да прозвучи като на объркан студент. – Не можах да разбера.

– Техника за колапс на възлени проходи. Трябва да има някакво подходящо име. Чудя се дали доктор Суда не го нарича някак за по-кратко.

Лорд ревизор Вортис, който ги бе наблюдавал с неодобрително присвити очи, се вцепени, очите му се разширяваха все повече, а устните му шаваха безмълвно.

Последния път, когато стомахът на Майлс се бе държал по този начин, беше при вражески обстрел в ниска орбита. „Техника за колапс на възлени проходи? Това означава ли каквото си мисля?“

– Техника за колапс на възлени проходи – повтори с равен глас той, в най-добрия си стил за разпити с фаст-пента. – Възлените проходи колабират, но не мисля, че хората са в състояние сами да предизвикат този феномен. Няма ли да е необходимо огромно количество енергия?

– Изглежда, са намерили начин да заобиколят това. Резонанс, петизмерен резонанс. Амплитудно усилване. Затваря прохода завинаги. Не мисля, че ще работи и в обратната посока обаче. Не може да е антиентропично.

Майлс погледна към Вортис. За него думите ѝ явно имаха смисъл.

Добре.

Доктор Рива размаха замечтано ръце.

– Високо, по-високо, още по-високо и бум! – Изкиска се. Типично фаст-пентно кискане, от онзи обезпокоителен вид, който означаваше, че на някакво друго ниво в разбъркания ѝ от наркотика мозък жената въобще не се киска. Вероятно пици. Точно като Майлс... – Само дето – добави тя – някъде има нещо много сбъркано.

„Не е лъжа.“ Майлс отиде до масата, взе хипоспрея с антидота и вдигна поглед към Вортис.

– Искаш ли да добавиш още нещо, докато е в това състояние? Или е време да се върнем към нормален режим?

По лицето на Вортис все още се четеше онова разсеяно, вгълбено изражение – изглежда, зъбчатите колелца в мозъка му се въртяха на бързи обороти, преосмисляйки всичко научено по време на разследването в светлината на тази нова, революционна идея. Вдигна очи и поглед на глуповато хилещата се Рива.

– Мисля, че се нуждаем от всеки мозък наоколо. – Веждите му се смръщиха в израз, подобен на болка. – Разбираемо е защо се е поколеба да сподели теорията си с нас. Ако наистина е вярна...

Майлс се приближи до Рива с втория хипоспрей.

– Това е антидот на фаст-пентата. За по-малко от минута ще неутрализира наркотика в кръвообращението ви.

За негово учудване, тя вдигна рязко ръка да го задържи.

– Чакай. Разбрах. Почти го виждам, пред очите ми е... като холоп-роекция... енергиен пренос, поток... полеви резервоар... чакай.

Затвори очи и отпусна главата си назад. Стъпалата ѝ затропаха леко и ритмично по пода. Усмивката ѝ идваше и си отиваше, идваше и си отиваше. Най-накрая очите ѝ се отвориха внезапно и тя впери напрегнат поглед във Вортис и каза:

– Ключовата дума е еластичен отскок. Запомни го. – После погледна Майлс и протегна вяло ръка. – Хайде, милорд. – Изкиска се отново.

Майлс впръска хипоспрея върху синята вена от вътрешната страна на лакътя ѝ. Чу се кратко изсъскване. Поклони ѝ се леко, отстъпи назад и зачака. Отпуснатите ѝ крайници се напрегнаха, тя зарови лице в шепите си.

След минута вдигна отново очи и примигна.

– Какво казах току-що? – обърна се тя към Вортис.

– Еластичен отскок – повтори професорът, като я гледаше настойчиво. – Какво означава това?

За момент Рива не каза нищо, само се взираше в краката си.

– Означава... че напразно се компрометирах. – Устните ѝ се свиха горчиво. – Устройството на Суда не работи. Или поне не става за колапс на възлени проходи. – Изправи гръб, отърси се и се протегна. Явно усещането за собственото ѝ тяло бе започнало да се връща, докато антидотът пренебрежеше из кръвообращението ѝ. – Мислех, че от това нещо ще започна да повръщам.

– Реакциите са различни при всеки човек – обясни Майлс. В интерес на истината, точно такава реакция не беше виждал досега. – Онзи ден разпитвахме една жена, на която ѝ се стори много отпускане.

– Имаше изключително странен ефект върху вътрешното ми зрение. – Тя погледна с уважение хипоспрея. – Може някой ден да го използвам нарочно.

„Искам да съм там, когато го направите.“ Майлс бе връхлетян от внезапната вълнуваща представа как използва наркотика за усиление на собствените си прозрения – готов ум, само притоплете! – после разочаровано си спомни, че на него фаст-пентата не му действаше по този начин.

Рива го погледна.

– Ако въобще изляза от бараярските затвори. Арестувана ли съм?

Майлс засмука устната си.

– За какво?

– Нарушаването на клетвата за вяност и служебна тайна не се ли смята за държавна измяна?

– Не сте нарушили никаква клетва за служебна тайна. Засега. Колкото до другото... когато двама имперски ревизори твърдят, че не са видели нещо, то става във висша степен невидимо.

Вортис внезапно се усмихна.

– Мислех, че сте се клели да казвате истината, лорд ревизор.

– Само на Грегор. Какво ще кажем на останалата част от вселената подлежи на преоценка. Просто не тръбим наляво и надясно за тази подробност от правата и задълженията си.

– Това, уви, е вярно – въздъхна Вортис.

– Как ще обясните пред ИмпСи липсващите дози наркотик?

– Първо, аз съм имперски ревизор и не е необходимо да обяснявам нищо на никого. Най-малко на ИмпСи. Второ, използвали сме го експериментално, за да усилим научните си прозрения. Което е самата истина, така че се връщам на СТАРТ и си прибирам премията.

Устните ѝ се извиха в искрена, макар и смутена усмивка.

– Разбирам. Струва ми се.

– Накратко, това въобще не се е случвало, вие не сте арестувана и ни чака работа. От чисто любопитство обаче, преди да съм повикал младшите ни колеги... бихте ли ми разяснили в резюме пътя на разсъжденията си? На нематематически език, моля.

– То по принцип си е нематематическо засега. Ако не мога да го покрепя с някакви реални цифри... тогава просто ще трябва да го отпиша като интересна халюцинация.

– Изглеждахте доста убедена в думите си.

– Бях шокирана. Не толкова убедена, колкото зашеметена.

– С шемета на надеждата?

– Със... и аз не знам точно. – Тя поклати глава. – Все още може да се окаже, че греша, и няма да ми е за пръв път. Но предполагам сте запознат с примери за положителна обратна вълнова връзка при резонантни явления – при звуковите вълни например?

– Ехото, да.

– Или чистата нота, която чупи винени чаши. И при строителните конструкции – знаете ли защо войниците трябва да нарушат маршовата стъпка, докато преминават по мост? Така че резонансът от стъпките им да на събори конструкцията.

Майлс се ухили.

– Даже го видях веднъж. Картинката включваше дружина имперски скаути, церемония по внасяне на знамето, дървен мост и братовчед ми Иван. В резултат двайсет дяволски противни тийнейджъри цопнаха в реката. – И добави към професора: – Онази вечер не ми позволиха да марширувам с тях, защото ръстът ми щял да нарушава симетрията. Така че ги гледах от задните пейки. Беше фантастично. Бях на тринайсет години, но скъпият спомен ще огрява душата ми за цял живот.

– Разбра ли, че ще се случи, или ти дойде като гръм от ясно небе? – заинтригувано попита професорът.

– Разбрах, че ще се случи, макар и не много преди мостът да се сригне, признавам си.

– Хм.

Рива вдигна вежди, облиза устни и започна:

– Възлените проходи резонират в петизмерното пространство. Съвсем леко и с много висока честота. Смятам, че устройството на Суда излъчва петизмерен енергиен импулс, прецизно настроен към естествената честота на възления проход. Енергийната мощност на импулса е слаба в сравнение с латентните енергии, присъщи за структурата на

проходите, но ако той е правилно настроен, може да... не „може“, а със сигурност ще засили постепенно амплитудата на възления резонанс, докато той не прескочи фазовите си граници и не колабира. Или, по-скоро, групата на Суда си е мислела, че ще колабира. Според мен е станало нещо по-сложно.

– Еластичен отскок? – обнадеждено й подсказа Вортис.

– В известен смисъл. Това, което според мен се е случило, е следното – импулсът е увеличил резонантните енергии, докато фазовите граници са отскочили и енергията внезапно се е върнала в триизмерното пространство под формата на насочена гравитационна вълна.

– Мили Боже – възкликна тихо Майлс. – Искате да кажете, че Суда е намерил начин да превърне цял възлен проход в гигантска имплодираща пика?

– Мммм... може би – каза Рива. – Само не знам дали това е била целта им. Първата хипотеза ми звучеше по-смислено от политическа гледна точка – поне за мен, като комарка. Направо ме изкушаваше. Чудя се дали и те са били изкушени? Ако наистина е искал проходът да служи като един вид имплодираща пика, не виждам как е смятал да я насочи. Мисля, че гравитационният импулс се е върнал по първоначалния си вектор. Не знам дали Радовас се е самоубил, но имам неприятното усещане, че може сам да се е прострелял.

– Боже... – прошепна Вортис. – А товарният кораб...

– Ако експерименталната им площадка наистина се е намирала на станцията, обслужваща огледалото, намесата на товарния кораб е била просто лош късмет. Чиста случайност. Набутал се е право в гравитационния импулс и е бил разкъсан, после е бил запрятан към слънчевото огледало и кашата е станала пълна. Ако пък устройството е било на товарния кораб... резултатът щеше да е същият.

– Включително и кашата – жално отбеляза Вортис.

– Но... но все още нещо не се връзва, при това никак. Предполагам, че сте изчислили повечето от енергийните вектори, свързани с катастрофата, нали?

– Не веднъж и не два пъти.

– Сигурен ли сте в цифрите, които ми дадохте?

– Да.

– И сте поставили граници на енергията, която устройството е можело да трансферира за различни периоди?

– Има някои доста точни и очевидни инженерни ограничения на потенциалния му енергиен максимум – потвърди Вортис. – Обаче не

знаем колко време е можело да работи в този режим.

– Е – специалистката по петизмерна физика пое дълбоко дъх, – освен ако не е работило в продължение на седмици и Радовас и Трогир не са били видени на планетата много по-късно, мисля, че от възления проход е излязла много повече енергия, отколкото е влязла в него.

– Откъде?

– Вероятно от дълбочинната структура на прохода. Някак. Освен ако не приемете, че Суда е изобретил и вечния двигател, което противоречи на моята религия.

Вортис изглеждаше дяволски превъзбуден.

– Това е прекрасно! Майлс, извикай Юел. Извикай Д'Емори. Трябва да проверим онези цифри.

Когато Д'Емори и Юел се върнаха, учените изпаднаха в масов транс, така че никой не се сети да задава неудобни въпроси за фаст-пентата. Д'Емори със сигурност щеше да се сети по-късно. Майлс реши, че ще се държи твърдо и уклончиво. Рива явно не искаше да хаби време и умствена енергия в средни, когато можеше да се потопи в дълбините на физиката, но ако по-късно решише да му иска обяснение, все щеше да я омилостиви някак. Засега Майлс се настани удобно, наострил уши и очи, с чувството, че разбира едно от всеки три изречения.

Така... дали Суда в момента си въобразяваше, че държи в ръцете си разрушител на възлени проходи... или гигантска имплодираща пика? Беше откраднал голяма част от техническите данни, събрани след инцидента с огледалото. Разполагаше с почти същите цифри, с които разполагаше и Вортис, и с почти същото време, за да ги обмисли. Като едновременно с това бе трябвало да ръководи сложната евакуация на дузина конспиратори и няколко тона оборудване, напомни си Майлс. Бил е доста зает. Разбира се, на него не му се е налагало да губи време да възстановява плановете на устройството си, разчитайки единствено на непълни спецификации.

Но гравитационният лъч от експерименталния възлен проход близо до слънчевото огледало трябва да бе изненадал Радовас – него съвсем за кратко – и Суда. Инцидентът бе сложил край на изследванията им, бе им стоварил двама имперски ревизори на главата и ги бе принудил да бягат. Нямаше логика – никаква логика – да се приема унищожаването на огледалото като планиран саботаж и самоубийство. Ако някой бе искал да вдига бараярци във въздуха, наоколо имаше доста по-съблазнителни мишени. Като военните станции, охраняващи всеки възлен изход в местното космическо пространство на Комар. Ако приемеше варианта

за имплодиращата пика, устройството нямаше да им бъде от кой знае каква полза като оръжие, докато не измислят начин да го насочват и към някой друг, освен към себе си. Макар че ако човек можеше тайно да го внесе на борда на някоя военна станция, да го активира и да изчезне преди да е гръмнало...

Беше ли разбрал вече Суда какво се е случило? Разполагаше с данните, да, но специалистът му по петизмерна физика беше мъртъв. Арози беше обикновен младши инженер, а в академичното досие на математика Капел нямаше данни за гениални постижения в областта на математиката. Вортис бе успял да привлече най-добрия експерт по петизмерна физика на планетата, да не споменаваме вундеркинда Юел, който, както забеляза Майлс, в момента спореше с Вортис по някакъв математически проблем и изглежда, побеждаваше. Ако разполагаше с данните и с достатъчно време, Радовас би могъл да направи същия принципен пробив като Рива, но Суда не беше Радовас, а и настоящото му положение на беглец едва ли благоприятстваше научни занимания. Освен ако не беше намерил заместник на Радовас... Майлс си отбеляза да накара хората от ИмпСи да проверят дали през последните седмици не е изчезнал още някой комарски експерт по петизмерна физика.

Бягството на Суда, реши Майлс, трябва да беше подчинено на една от три логически постановки. Или бяха зарязали всичко и бяха избягали, или се бяха оттеглили временно, бяха се скрили и сега бавно и търпеливо възстановяваха базата си с намерението да опитат някой друг ден. Или бяха преработили разписанието си и бяха решили да рискуват с поранен удар. Чудеше се дали са подложили на гласуване това наложено от обстоятелствата решение. В края на краищата те бяха комарци и очевидно доброволци. Конспиратори аматьори – не че това е законно занятие с регистрацията в данъчното. Вариант Едно не му изглеждаше вероятен, като се имаше предвид какво беше видял досега. Вариант Две изглеждаше по-вероятен, но предоставяше на ИмпСи достатъчно време да си свърши работата. Което едва ли бе убягнало от вниманието и на комарците.

„Ако ще се притесняваш, притеснявай се за Вариант Три.“ А във Вариант Три имаше много за притеснение. Отчаяните и паникьосани хора са способни на какво ли не – достатъчно бе да си спомни някои моменти от собствената си кариера.

– Професор Вортис. Доктор Рива. – Наложил се да го повтори по-високо, преди да му обърнат внимание. – Значи насочвате устройството към някой възлен проход, активирате го и то започва да помпа

енергията си в него. В един момент енергията достига критичната си точка и отскача обратно към вас. Какво ще стане, ако изключите устройството преди този момент?

– Не съм сигурна – каза Рива, – но е възможно да се е случило именно това. Енергийният ритник може да е бил задействан или от превишаване на фазовите граници, или от това, че Радовас е изключил импулсия източник. Не е ясно дали понижаването на фазовата граница е непостоянно, или обратното.

– Значи... след като веднъж е активирано, устройството може на практика да се превърне в свой собствен взривител? Като го изключиш, го задействаш?

– Не съм сигурна. Би било интересно да се направи подобен експеримент.

„От подходящо разстояние.“

– Е... ако го измислите, ми свирнете, става ли? Продължавайте.

След една-две секунди, в които или смилала въпроса му, или чакаха дали няма да измисли още нещо, с което да ги прекъсне, разговорът около масата се върна към първоначалната мешавица от английски, математически и инженерски. Майлс се облегна назад. В главата му цареше истински миш-маш от емоции, но увереността определено не беше сред тях.

Ако Суда бе препрограмирал устройството с цел да използва проходите като енергиен източник, за да взриви охраняващите ги военни станции, като един вид изненадващ пролог към сериозни военни действия... единственият начин бе да ги взриви и шестте едновременно в координация с масово комарско въстание от мащаба на онова, което бе потушил баща му. Майлс не беше напълно доволен от досегашното представяне на ИмПСи в това разследване, но групата на Суда беше малка и с отлично прикритие. Признаците за клокочещо масово недоволство биха били твърде явни и дори от ИмПСи едва ли биха ги пропуснали. Освен това главните конспиратори бяха достатъчно възрастни, за да познават последиците от подобни кръвопролития. Всеки, преживял разгрома на Комарското въстание, имаше достатъчно основания да не се доверява на другарите си също толкова, колкото и на бараярците. На Суда определено не му трябваша още комарци в заговора. А и... нямаха шест устройства. Бяха разполагали с пет, четвъртото беше унищожено, а първите три приличаха на прототипи с по-малък мащаб.

Беше като да имаш пушка само с един куршум. Тогава трябва много грижливо да подбереш мишената си.

Може би Суда все още си мислеше, че разполага с унищожител на възлени проходи, пък макар и с някои недостатъци в конструкцията. В местното космическо пространство на Комар имаше шест активни прохода, но Майлс не се съмняваше кой от тях би избрал Суда.

Единственият скоков подстъп към Бараяр. „Така ще ни отреже с един удар, да.“ От комарска гледна точка такъв заговор си заслужаваше напълно петте години усилия и поетия риск – да се затвори единствената порта на Бараяр към галактическата възлена връзка. Безкръвна революция, която със сигурност би била по вкуса на тези техничари. Така биха върнали Комар към златните дни на величието му отпреди един век – а Бараяр към черните дни на една нова Изолация. Без значение дали всички, или някой въобще, както на Комар, така и на Бараяр, иска да се върне там. Дали конспираторите си въобразяваха, че ще им бъде позволено да живеят, след като истината излезеше на бял свят?

„Вероятно не.“ Но ако Рива беше права, процесът би бил необратим – веднъж колабирал, проходът не можеше да се отвори отново. Белята щеше да е факт и ничии сълзи и молитви нямаше да върнат времето назад. Един вид политическо убийство. Суда и приятелчетата му може и да си вярваха, че са ново и по-ефективно поколение Мъченици, което ще се задоволи с посмъртната почит на народа. Бяха му се сторили твърде практични за тази цел, но кой знае? Трудният избор можеше да хипнотизира и най-интелигентния човек.

Сега Майлс вече знаеше накъде са тръгнали комарците, а може вече и да бяха там. Гражданската или военната? Гражданската трансферна станция, която обслужваше възления проход към Бараяр.

„А ти току-що изпрати Екатеринбург там. Сега тя е там.“ Както и професорката, както и още няколко хиляди невинни хора, напомни си той. Отхвърли решително обземащата го паника. Първо трябваше да проследи докрай нишката на мисълта си. Възможно бе Суда да има някакво убежище там, подготвено преди месеци или години. Вероятно планираше да монтира устройството си, да го насочи към прохода, да изтегли енергия от... къде? Ако е от станцията, някой можеше да забележи. Ако бяха качили устройството на кораб (а то трябва да е било на някакъв кораб, за да стигне дотам), можеха да използват енергия от кораба. Но контролът на движението и бараярските военни едва ли щяха да оставят разни кораби да се мотаят в близост до прохода без съответен план на полета.

Кораб или станция? Не разполагаше с достатъчно информация, за да реши. Но ако Суда не бе преработил из основи устройството си,

заговорът, започнал с безкръвното намерение да унищожат възления проход, можеше да се изроди в кървав хаос при разрушаването на трансферната станция. Майлс и преди бе виждал катастрофи в космическото пространство. Стигаха му за цял живот.

Можеше да си представи дузина различни сценарии, като изхождаше от информацията, която бяха събрали, но само този не му оставяше нито пространство, нито време за грешка. „Започвай.“ Посегна към обезопасеното комтабло и набра щаба на комарската ИмпСи в Равноденствие.

– Тук е лорд ревизор Воркосиган. Свържете ме с генерал Ратиенс, незабавно. Случаят е спешен.

Вортис вдигна очи и го погледна.

– Какво?

– Току-що стигнах до заключението, че ако ще има екшън, то той ще се разиграе на трансферната станция до скоковата точка за Бараяр.

– Но, Майлс... не вярвам Суда да е толкова глупав, че да опита отново, след като се провали така първия път!

– За мен Суда е неизвестна величина. Да си говорил с Екатеринбург или с жена си?

– Да, Екатеринбург се обади, докато ти беше излязъл да осигуриш, въ, онова нещо. Настанила се е в хотел и тъкмо тръгваше да посрещне вуйна си.

– Остави ли някакъв номер за връзка?

– Да, в комтаблото е...

Лицето на генерал Ратиенс се появи над видеоплочата.

– Милорд ревизор?

– Генерале. Разполагам с нова информация, според която бегълците или пътуват към Бараярската трансферна станция, или вече са пристигнали там. Искам да наредите масирана проверка и да прекарате през сито както станцията, така и всички пристигащи кораби, при това колкото се може по-скоро. За себе си искам куриерски транспорт дотам, веднага. Ще ви дам подробностите, щом тръгна. След като задвижите нещата, искам да изпратя лично теснолъчево съобщение на, хм... – направи една бърза справка, – на този номер.

Ратиенс вдигна вежди, но каза само:

– Да, милорд ревизор. С нетърпение очаквам да чужа подробностите.

– И с право. Благодаря.

Лицето на Ратиенс изчезна. След няколко секунди комтаблото му даде знак за начало на теснолъчевата емисия.

– Екатерин – заговори бързо и настойчиво Майлс, вперил взор във видеоизлъчвателя, сякаш можеше да ускори съобщението само със силата на волята си. – Вземи професорката и се качете на първия заминаващ кораб, който откриете – за комарска орбита, за някоя от другите станции, където и да е. По-късно ще уредим да ви приберат оттам и да пристигнете вкъщи живи и здрави. Сега просто се махнете от станцията, веднага.

Поколеба се преди да завърши. Не, не му беше нито мястото, нито времето да заяви: „Обичам те“, без значение какви опасности си мислеше, че я грозят. А и всички щяха да го чуят. – Бъди внимателна. Воркосиган, край.

Когато Майлс стана да върви, Вортис неуверено попита:

– Мислиш ли, че и аз трябва да дойда с теб?

– Не. Мисля че всички вие трябва да останете тук и да намерите отговора на въпроса какво ще стане, когато някой се опита да изключи тази адска машина. А когато го направите, ми изпратете инструкции по теснолъчевия сигнал.

Вортис кимна. Майлс отправи към цялата им групичка поздрав в стил „аналитик от Импси“ – небрежно махване с ръка в областта на челото, – обърна се и тръгна към вратата.

ГЛАВА 19

Екатерин навъсено наблюдаваше как звуковата тоалетна поглъща обувките ѝ, без дори да се оригне.

– Струваше си да опиташ, скъпа – каза вуйна Вортис, след като забеляза изражението ѝ.

– На тази космическа станция има прекалено много системи за предупреждение при повреда – каза Екатерина. – Ники успя да го направи, когато пътувахме за насам със скоковия кораб. Каква врява се вдигна само! Корабният стюард ни се разсърди.

– Внуците ми биха му видели сметката за нула време, сигурна съм – съгласи се професорката. – Жалко, че няма няколко деветгодишни човечета при нас.

– Да – въздъхна Екатерина. „И не.“ Ники се намираше на далечния Комар и това бе извор на ведра радост, която клопочеше успокоително в някакви тайни ниши на съзнанието ѝ. Но все трябваше да има някакъв начин да саботират една звукова тоалетна, което да задейства някоя лампичка върху контролното табло на техниците по поддръжката и да ги доведе тук. Как да превърне звукова тоалетна в оръжие не беше точно по специалността на Екатерина. „Воркосиган сигурно знае как“ – горчиво си помисли тя. Типично по мъжки – с дни ѝ се мотае в краката, а когато наистина има нужда от помощта му, се намира на четвърт слънчева система от нея.

За десети път опипа стените, провери вратата и огледа подробно дрехите им. На практика единственият запалим материал в помещението бяха косите им. Да запалиш огън в заключено помещение не ѝ изглеждаше много препоръчително, макар да бе възможно последно средство. Пъхна ръце в процепа на стената и ги обърна, оставяйки звуковия очистител да разтвори мръсотията, ултравиолетовата светлина да опече микробите, а въздушния поток да издуха, както си го представяше, малките им трупчета. Извади ръце. Инженерите може и да се кълняха, че тази система е по-ефикасна, но Екатерина и досега смяташе, че старомодното измиване с вода е много по-освежително. А и как ще напъхаш бебешко дупе в това нещо? Екатерина изглежда злобно санитарното устройство.

– Ако имахме някакъв инструмент, какъвто и да било, все щяхме да измислим нещо.

– Носех ворската си кама – тъжно каза професорката. – Нея си я харесвам най-много – цялата дръжка е украсена с емайл.

– Носила си я?

– Беше в ножницата на ботуша ми. Онзи, който хвърлих.

– Оо!

– Ти май си престанала да носиш своята?

– Откакто сме на Комар. Опитвах се да бъда, и аз не знам, модерна. – Изкриви устни. – Чудя се какво ли е културното послание на ворската женска кама. Искам да кажа – да, с нея си по-добре въоръжена от селяните, но не може да се сравнява с двата меча на мъжете. Да не би ворските лордове да са се страхували, че жените им може да ги нападнат?

– Като се има предвид баба ми, възможно е – каза професорката.

– Хм. И баба Ворвейн също. – Екатеринбург въздъхна и погледна разтревожено вуйна си.

Професорката се бе подпряла с една ръка на стената. Изглеждаше все така бледа и уморена.

– Ако си свършила с опитите за саботаж, мисля, че ще е по-добре пак да седна.

– Да, разбира се. И без това идеята беше глупава.

Професорката се отпусна благодарно върху единственото клекало в малката тоалетна и Екатеринбург на свой ред се подпря на стената.

– Толкова съжалявам, че те въвлякох в това. Ако не беше с мен... Една от двете ни трябва да се измъкне.

– Видиш ли възможност, възползвай се, Екатеринбург. Не ме чакай.

– И Суда пак ще разполага със заложник.

– Мисля, че за момента това не е най-важното. Особено ако комарците казват истината за онова грозно нещо навън.

Екатерин провлачи големия пръст на крака си по гладкия сив под и тихичко попита:

– Мислиш ли, че собствените ни хора биха ни пожертвали, ако се стигне до безизходица?

– Заради това? Да – каза професорката. – Или поне... би трябвало. Знаят ли професорът, лорд ревизор Воркосиган и ИмПСи какво са построили комарците?

– Не, или поне вчера не знаеха. Тоест, знаеха, че Суда е построил нещо – доколкото разбрах, почти бяха успели да възстановят плановете на устройството.

– В такъв случай ще разберат – твърдо каза професорката. Сетне не толкова твърдо: – Рано или късно.

– Надявам се, няма да сметнат, че сме длъжни да се пожертваме като в „Трагедията на Девицата от езерото“.

– Всъщност тя е била жертвана от брат си, както си му е традицията – каза професорката. – Чудя се дали е било чак толкова доброволно, колкото той е твърдял по-късно.

Екатерин се замисли за старата бараярска легенда. Според преданието град Воркосиган Сърло, на Дългото езеро, бил обсаден от силите на Хазелбрайт. Верни васали на отсъстващия граф – един ворски офицер и неговата сестра удържали града до последно. В навечерието на последната атака Девицата от езерото подложила бялото си гърло под меч на брат си, избирайки смъртта пред страшната участ в ръцете на вражеските войници. На следващата сутрин обсадата внезапно била вдигната, благодарение на хитрината на нейния годеник – всъщност един от далечните предци на техния ревизор Воркосиган, чието име носеше известният напоследък граф генерал Селиг – които пратил враговете за зелен хайвер. Хазелбрайт подкарал войската си в бърз марш да отбива друга атака, която съществувала само в пуснатите от находчивия годеник фалшиви слухове. Но било, разбира се, твърде късно за Девицата от езерото. Съчувствието и симпатията на бараярския народ се бяха излели в обилни количества под формата на пиеси, поеми и песни, в които се описваше надълго и широко последвалата скръб на двамата мъже. Като ученичка в началните класове Екатерина беше учила наизуст една от по-кратките балади.

– Винаги съм се чудила – каза тя, – ако нападението наистина се беше състояло на следващия ден и грабежите и изнасилванията се бяха провели по разписание, дали тогава щяха да кажат: „О, правилно е постъпила“?

– Вероятно – каза вуйна й и сви устни.

След малко Екатерина отбеляза:

– Искам да си ида у дома. Но не искам да се връщам в Стария Бараяр.

– Нито пък аз, скъпа. Да четеш за него е вълнуващо и романтично. Хубаво е, че сме живи, за да го четем, обаче.

– Познавам момичета, които копнеят за онези времена. Обличат се в старовремски дрехи и се преструват на ворски дами, спасявани от романтични ворски младежи. Странно защо, но никога не играят на смърт при раждане или на повръщане, докато си издрайфаш червата от червената дизентерия, или на тъкане, докато не ослепееш, не осакатееш от артрит и не умреш от натравяне с боя, или на детеубийство. Е, понякога

наистина умират романтично от някаква болест, но незнайно как въпросната болест винаги ги прави интригуващо бледи, извиква дълбока мъка у околните и никога не включва дрисък.

– От трийсет години преподавам история. Човек не може да налее ум в главите на всички, макар че се опитваме. Все пак прати ги на моите лекции следващия път, когато ги видиш.

Екатерин се усмихна мрачно.

– С удоволствие.

За известно време се възцари тишина. Екатерина се взираше в отсрещната стена, а вуйна ѝ си почиваше със затворени очи. Екатерина я наблюдаваше с нарастваща тревога. После хвърли поглед към заключената врата и каза:

– Ще можеш ли да се престориш, че си много по-болна, отколкото си?

– О – каза вуйна ѝ, без да отваря очи – никак няма да ми е трудно.

От което Екатерина заключи, че тя вече се преструва на по-малко болна, отколкото е. Изглежда, този път скоковата болест я беше изтощила повече от нормалното. Сивкавата умора върху лицето ѝ наистина ли се дължеше само на пътуването? Лъчът на зашеметителя можеше да бъде смъртоносен за хора със слабо сърце – имаше ли и друга причина освен объркването вуйна ѝ да не се опита да извика или да се противопостави по някакъв начин на Арози, докато той я заплашваше със зашеметителя си?

– Тъж... как ти е сърцето напоследък? – предпазливо попита Екатерина.

Вуйна Вортис отвори рязко очи, после вдигна рамене.

– Долу-горе, скъпа. В списъка съм за ново.

– Мислех, че вече, не е проблем да се отглеждат нови органи.

– Така е, но това не се отнася за хирургическите екипи, извършващи трансплантации. Моят случай не е толкова спешен. След проблемите, които имаше една моя приятелка, реших, че ще е по-добре да изчакам да се отвори местенце в програмата на един от по-добрите екипи.

– Разбирам. – Екатерина се поколеба. – Мислех си... Нищо не можем да направим, докато сме заключени тук. Но ако успея да накарам някой да дойде до вратата, може да се престорим, че ти е много зле, и да ги принудим да ни извадят оттук. След това – кой знае? Не може да стане по-лошо от сега. От теб се иска само да стенеш убедително.

– Готово – каза вуйна Вортис.

Екатерин се зае да блъска по вратата с всички сили и да вика

комарците. След десетина минути блъскане и викане ключалката щракна, вратата се плъзна и мадам Радовас подаде глава от безопасно разстояние. Арози стоеше зад нея със зашеметител в ръка.

– Какво има? – попита тя.

– Вуйна ми е зле – каза Екатеринбург. – Тресе я и цялата е в пот. Може да изпада в шок от скоковата болест, а и сърцето ѝ е слабо, пък и целият този стрес... Трябва да легне някъде на топло и да пийне горещ чай, най-малкото. Да я види лекар, може би.

– В момента не можем да ви доведем лекар. – Мадам Радовас надникна разтревожено покрай Екатеринбург към отпуснатата върху клекалото професорка. – Другото може да се уреди.

– Някои от нас не биха имали нищо против да си върнат тоалетната – измърмори Арози. – Не е много приятно да маршируваме по коридора до най-близката обществена тоалетна.

– Няма къде другаде да ги заключим – каза му мадам Радовас.

– Ами сложи ги в средата на помещението и ги дръж под око. По-късно можеш пак да ги затвориш тук. Едната е болна, а другата трябва да се грижи за нея, какво толкова могат да направят? Няма да е добре, ако възрастната дама вземе че ни умре в ръцете.

– Ще видя какво мога да направя – обърна се към Екатеринбург мадам Радовас и отново затвори вратата.

След малко се върна и придружи двете бараярки до едно походно легло и един сгъваем стол в края на товарния док, възможно най-далеч от всички алармени системи. Екатеринбург и мадам Радовас придържаха залиташата професорка, докато стигне до леглото, помогнаха ѝ да легне и я завиха. Мадам Радовас остави Арози да ги охранява и отиде до донесе чай, след което Арози ѝ връчи зашеметителя и се върна към работата си. Мадам Радовас благоразумно седна на няколко метра от пленничките си. Екатеринбург придържаше вуйна си през раменете, докато си изпие чая, след което старата дама примигна с благодарност и се отпусна с пъшкане назад. Екатеринбург изнесе цяло представление – току попипваше челото на професорката, разтриваше студените ѝ ръце и въобще изглеждаше много загрижена. Зае се да приглади разрешената ѝ сива коса и тайно заглежда товарния док.

Устройството още стоеше върху рамата си на въздушна възглавница, но броят на плъзналите към него енергийни кабели се бе увеличил. Суда тъкмо наглеждаше свързането на един от тях към сложния набор от конвертори в основата му. Някакъв мъж, когото Екатеринбург не познаваше, стоеше в стъклената контролна кабина и изглеждаше много зает.

Като следваше указанията му, Капел начерта прецизни тебеширени линии по пода около устройството. След като свърши, се консултира със Суда, който взе дистанционното управление и отстъпи назад. Повдигна внимателно рамата, придвижи я напред досама външната стена и я приземи точно в тебеширените очертания. Сега рогът беше насочен почти под прав ъгъл спрямо вътрешната врата на големия товарен шлюз. Дали не се готвеха да го натоварят на кораб и да го транспортират до точка, от която да го насочат към възления проход? Или можеха да го използват директно оттук?

Екатерин извади кубчето с холокартата от джоба си. Мадам Радовас изправи стреснато гръб, насочвайки зашеметителя, после видя какво е и се отпусна неспокойно назад, но не понечи да вземе картата от Екатерина. Тя провери местонахождението на доковете и шлюзовете на „Южен транспорт“ – компанията беше наела три съседни товарни дока, но Екатерина не можа да прецени в кой от тях се намират. Триизмерната холопроекция не даваше представа за външната ориентация на станцията, но според Екатерина се намираха от страната на прохода, което означаваше, че шлюзът като нищо може да гледа право срещу него. „Май не ни остава много време.“

Освен рампата, по която бяха влезли, и вратата на тоалетната, имаше още два херметични изхода. Единият очевидно беше обслужващ шлюз, водещ към открития космос, точно до товарния. Другият водеше към някакъв сектор от противоположната страна, навярно с административни офиси, в случай че това наистина беше средният док. През него явно се стигаше до най-близкия обществен коридор. Няколко комарци бяха влезли и излезли през вратата – може би използваша сектора като жилищни помещения. Във всеки случай го използваша много по-често от вратата, през която бяха влезли те. Но пък беше по-близко. Контролната кабина не предлагаше изход.

Екатерин измери с поглед другата вдовица. Странно бе, че различните им житейски пътища ги бяха довели до еднакъв край. Мадам Радовас изглеждаше уморена и съсипана. „Тази история се превърна в кошмар за всички ни.“

– Как смятате да се измъкнете, след като всичко свърши? – от чисто любопитство я попита Екатерина. „И нас ли ще вземете със себе си?“ Определено щеше да им се наложи.

– Това не влизаше в плановете ни – отговори мадам Радовас. – Докато вие двете не се появихте. Жалко. Иначе беше по-просто. Унищожаваме възления проход и умираме. Сега нищо не е ясно, само тревоги.

– Тревоги? И това е по-лошо от смъртта?

– Оставих три деца на Комар. Ако бях мъртва, от ИмпСи нямаше да имат основание да... да ги безпокоят.

Отвсякъде заложници, наистина.

– Освен това – продължи мадам Радовас – гласувах „за“. Не бих могла да направя по-малко, отколкото направи съпругът ми.

– Гласували сте? За какво? И как разпределяте вездесъщите си комарски акции с право на глас в случай на бунт? Трябва да сте взели всички със себе си – ако на Комар беше останал някой, който знае за плановете ви, всичко щеше да излезе наяве при разпитите с фаст-пента.

– Суда, Фоскол, Капел и съпругът ми се смятаха за главните акционери. Решиха, че аз наследявам правото на глас на съпруга си. Изборът беше повече от ясен – да се предадем, да избягаме или да се борим до последно. Гласовете бяха три на един за това.

– Така ли? И кой гласува против?

Тя се поколеба.

– Суда.

– Колко странно – каза Екатеринбург недоумяващо. – Сега той е главният ви инженер – това не ви ли притеснява?

– Суда няма деца – язвително обясни мадам Радовас. – Искаше да изчакаме и да опитаме пак по-късно – сякаш ще има по-късно! Ако не ударим сега, ИмпСи в най-скоро време ще задържи роднините ни като заложници. Но ако затворим прохода и умрем, ИмпСи няма да има кого да заплашва. Децата ми ще бъдат в безопасност, макар и никога да не ги видя отново. – Очите ѝ бяха пусти и прями.

– А всички бяраярци на Комар и Сергияр, които никога няма да видят семействата си? Откъснати, без дори да знаят живи ли са, мъртви ли са... – „Като моето семейство например.“ – Ще е все едно, че са мъртви. Втора Изолация. – Потръпна от ужас при заливащите я образи на потрес и мъка.

– Ами радвайте се, че сте от тази страна на прохода – сопна ѝ се мадам Радовас, но при студения поглед на Екатеринбург омекна малко. – Изобщо няма да бъде като във времената на Изолацията. Имате високо развита индустрия в планетарен мащаб и много по-голямо население, което от сто години се захранва с нови гени. Има много други светове с нищожни галактически контакти, които се справят съвсем добре.

Професорката полуотвори очи.

– Мисля, че подценявате психологическия ефект.

– Какво ще си сторят един на друг бараярците няма да лежи на

моята съвест – каза мадам Радовас. – Стига никога повече да не го стаят на нас.

– Как... смятате да умрете? – попита Екатерина. – Ще изпиете отрова? Ще излезете през някой от шлюзовете? – „Първо нас ли ще убие?“

– Предполагам, че вие, бараярците, ще се погрижите за тази подробност, когато се разбере какво е станало – каза мадам Радовас. – Фоскол и Капел мислят, че ще успеем да избягаме или че ще ни бъде позволено да се предадем. Аз мисля, че ще се повтори Клането в Равноденствие. Дори си имаме свой собствен Воркосиган за тази цел. Не ме е страх. – Поколеба се, сякаш размишляваше над собственото си смело изявление. – Във всеки случай съм прекалено уморена, за да ме интересува.

Това Екатерина можеше да разбере. Нямаше намерение да се съгласява гласно с комарката, така че замълча и се втрени невидящо в отсрещната стена на помещението.

Замисли се трезво за собствения си страх. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, да, и стомахът ѝ бе свит на топка, и дишането ѝ беше учестено. И въпреки това тези хора не я плашеха толкова, колкото беше очаквала.

Веднъж – малко след като един от неприятните и необясними присътипи на ревност на Тиен се бе оттеглил в незнайния фантазен свят, от който бе изпълзял – той съвсем сериозно я бе уверил, че е изхвърлил невроразрушителя си (незаконно притежаван, защото нямаше разрешение от окръжния им васален господар) от някакъв мост и се е отървал от него. Дори не бе подозирала, че има невроразрушител. Тези комарци бяха отчаяни и опасни в отчаянието си. Но тя бе спала в едно легло с неща, които я плашеха повече от Суда и всичките му приятелчета. „Колко странно се чувствам.“

В бараярския фолклор имаше приказка за един мутант, който не можел да бъде убит, защото криел сърцето си в кутия, която държал на таен остров далеч от крепостта си. Естествено, младият ворски герой убедил красивата пленница на мутанта да му разкрие тайната, откраднал сърцето и бедният мутант си получил заслуженото, както си му е редът. Навярно страхът не успяваше да я парализира, защото Ники беше нейното сърце, и то се намираще в безопасност далеч оттук. Или защото за пръв път в живота ѝ отговорността беше изцяло нейна.

На няколко метра от тях Суда отново се приближи до устройството, насочи дистанционното към рамата и промени едва доловимо положението ѝ. Капел му извика нещо от другия край на дока и Суда остави дистанционното на ръба на рамата. После тръгна покрай един от

захранващите кабели, оглеждайки го внимателно, докато не стигна до енергийния изход в стената, около който се суетеше Капел. Събраха глави – сигурно ставаше въпрос за слаб контакт или нещо такова, – после Капел извика нещо на човека в стъклената кабина, който поклати глава, излезе и тръгна към тях.

„Ако тръгна да го обмислям, шансът ми ще изчезне. Ако тръгна да го обмислям, дори и мутантското ми сърце няма да ми помогне.“

Имаше ли право да поема толкова голям риск върху раменете си? Това беше истинският страх, да, и той я разтърси до дъно. Не беше задача за нея. Беше задача за ИмпСи, за полицията, за армията, за някой ворски герой, за всеки друг, но не и за нея. „Но тези други не са тук.“ Но, Боже, ако се опиташе и не успееше, провалът ѝ щеше да засегне цял Бараяр, завинаги. И кой щеше да се грижи за Ники, ако за една седмица загубеше и двамата си родители? Единственото разумно нещо беше да чакат компетентни мъже да я спасят.

„Като Тиен, така ли?“

– Постопли ли се, вуйно? – попита Екатерина. – Още ли те тресе? – Стана, наведе се над вуйна си с гръб към мадам Радовас и се престори, че подпхва по-плътнo одеялото под професорката, докато всъщност правеше точно обратното. Мадам Радовас беше по-ниска от Екатерина, по-слаба, и с двайсет и пет години по-стара. „Сега“ – прошепна тя в лицето на професорката.

С плавни, но не внезапни движения, тя се обърна, тръгна към мадам Радовас и метна одеялото върху главата ѝ тъкмо когато жената скачаше на крака. Столът се катурна с трясък назад. Още две крачки и успя да я сграбчи и да притисне ръцете ѝ към тялото ѝ. Лъчът на зашеметителя облиза със съскане пода до тях и краката ѝ изтръпнаха. Тя вдигна мадам Радовас във въздуха и я разтърси. Зашеметителят издрънча на пода и Екатерина го ритна към вуйна си, която се мъчеше да стане от походното легло. После блъсна увитата в одеялото комарка колкото може по-далеч, обърна се и хукна към рамата.

Грабна дистанционното управление и се затича колкото я държаха краката към стъклената кабина, потните ѝ боси стъпала пляскаха по гладкия под. Мъжете при енергийния изход се развикаха и хукнаха към нея. Тя не погледна назад.

Заобиколи ъгъла и с един скок взе двете стъпала до кабината. Заблъска като обезумяла по контролното табло на вратата. Сякаш мина цяла вечност, докато тя се затвори докрай по плъзгачите си. Капел почти беше стигнал до стъпалата, когато треперещите ѝ пръсти най-после

успяха – при третия опит – да активират ключалката. Капел се стовари с цялата си тежест върху вратата и заблъска по нея.

Екатерин не погледна, не смееше да погледне назад и да провери какво става с професорката. Вместо това вдигна дистанционното и го насочи през стъклото към рамата. Имаше шест бутона и топка с четири лостчета. Този вид координация никога не ѝ се беше удавала. За щастие, сегашната ѝ цел не изискваше прецизност.

При третия опит откри бутона, задвижващ рамата нагоре. Безкрайно бавно тя се надигна от пода на товарния док. Сигурно имаше вградени сензори, които я държах в равновесно положение. Първите четири комбинации не дадоха резултат. Най-накрая успя да завърти нещото около оста му, после да го блъсне във висящите пътечки отгоре. Чу се гадно стържене. Добре. Захранващите кабели се откъснаха с пукот и заплюяха из въздуха – непознатият мъж се хвърли на пода и едва успя да избегне разхвърчалите се искри. Суда крещеше и се опитваше да скочи върху стъклената стена пред нея. Чуваше го съвсем слабо. В края на краищата, стъклото бе предвидено да издържа на вакуум. Той се плъзна назад и насочи зашеметителя си към нея. Лъчът изплющя в прозореца.

Тя най-накрая успя да извика сензорната програма върху миниатюрното екранче на дистанционното управление. Отмени зададените инструкции и рамата сякаш оживя. Успя да обърне устройството на сто и осемдесет градуса – с главата надолу. Сетне изключи рамата.

От висящите пътечки до пода имаше не повече от четири метра. Нямаше представа от какъв материал е направен огромният рог. Очакваше, че ще трябва да повтори упражнението няколко пъти, преди да го огъне или напука достатъчно, така че Суда да не може да го поправи за единия ден, необходим да забележат нейното и на професорката отсъствие, когато фериботът се върне без тях. Вместо това камбаната се пръсна като... като саксия.

Тръсъкът разтърси целия док. Големи и малки отломки обсипаха пода като шрапнели. Едно назъбено парче прелетя на сантиметри от главата на Суда, отскочи от стъклото на кабината и Екатерина несъзнателно приклепна. Изключителен материал. Добре че устройството не беше направено от него. В гърлото ѝ заклокочи смях – заливах я вълни на някакъв кървав воински екстаз. Искаше да унищожи сто устройства. Включи отново рамата и стовари още няколко пъти смачканите останки върху пода, просто защото можеше. „Девицата от езерото отвръща на удара!“

Професорката седеше превита на пода до отсрещната стена. Не

бягаше, нито се канеше да бяга. Лошо. Мадам Радовас вече беше на крака и си бе взела зашеметителя. Капел блъскаше по вратата на контролната кабина с дълъг цял метър гаечен ключ, който беше намерил най-найнто откъде. Арози, чието лице беше потънало в кръв от срещата с летящо парче от разбития рог, успя да го разубеди преди блъскането му да я е заключило за вечни времена. Суда дотича с комплект електронни инструменти и двамата с Арози изчезнаха под прозорчето на вратата. През ключалката долетяха стържещи звуци, по-зловещи дори от френетичните удари на Капел.

Екатерин затаи дъх и огледа контролната кабина. Не можеше да изтегли въздуха от товарния док, защото и вуйна ѝ беше там. Ето го и комтаблото. Дали не трябваше да започне с него? Не, действията ѝ бяха в правилния ред. Колкото и неадекватна да беше реакцията на ИмпСи, колкото и неподходяща и некомпетентна да беше тактиката им, вече нямаше как да загубят Бараяр.

– Ало, Аварийната служба ли е? – задъхано каза Екатерина, когато видеоплочата се активира. – Казвам се Екатерина Ворсоасон... – Наложил се да спре, когато автоматичната система се опита да я пренасочи към пътнически услуги. Отхвърли „Изгубени и намерени“, избра „Сигурност“ и започна наново, без да е сигурна дали отсреща най-сетне я слуша човек, молейки се съобщението ѝ да бъде записано. – Казвам се Екатерина Ворсоасон. Лорд ревизор Вортис е мой вуйчо. Държат ме като заложник заедно с вуйна ми – комарски терористи при шлюзовете на „Южен транспорт“. В момента се намирам в контролна кабина в един от товарните докове, но те всеки момент ще отворят вратата – Хвърли поглед през рамо. Суда бе надвил ключалката. Херметичната врата, изкривена от усилията на Капел с гаечния ключ, скърцаше и не искаше да се върне в плъзгачите си. Суда и Арози я натиснаха с рамо, изпъшкаха от усилието и тя се плъзна с няколко сантиметра. – Кажете на лорд ревизор Воркосиган... кажете на ИмпСи...

В този момент Суда се вмъкна през отвора, последван от Капел, който продължаваше да стиска гаечния ключ. Задавена от истеричен смях, с обляно от сълзи лице, Екатерина се обърна да посрещне съдбата си.

ГЛАВА 20

Майлс едва се съдържаше да не залепи лице до шлюзовото прозорче на куриерския кораб, докато чакаше херметичните печати на тръбата от скоковата станция да си легнат в гнездата. Когато вратата най-сетне със съскане се отвори, той се хвърли през нея с едно-единствено движение и ядосано огледа шлюзовия коридор. Комитетът по посрещането му, строил се при частния шлюз – офицерът от ИмПСи с най-висок чин на станцията и някакъв човек в синьо-оранжевата униформа на гражданската охрана – застанаха мирно след кратък пристъп на изненада. Изненада, позната му до болка – трябваше да сведат очи надолу и още надолу, докато най-послед срещнат погледа му.

– Лорд ревизор Воркосиган – поздравя го Воржие, притесненият офицер от ИмПСи. – Това е групов командир Хусави, шеф на Сигурността в станцията.

– Капитан Воржие. Командир Хусави. Някакво ново развитие през последните – погледна часовника си – петнайсет минути? – Почти три часа бяха минали, откакто първото съобщение на Воржие бе превърнало пътуването му от комарска орбита в този отвратителен кошмар на трудно потискана паника. Никога куриерски кораб на ИмПСи не му се беше струвал толкова бавен и тъй като ниции ругатни по адрес на екипажа, пък било то и ревизорски, не можеха да променят законите на физиката, Майлс бе принуден да кипи мълчаливо.

– Моите хора, прикривани от хората на командир Хусави, почти са се придвижили в позиция за нападение – увери го Воржие. – Смятаме, че ще успеем да прикачим аварийна херметична тръба към външната врата на шлюза, в който се намират ворските жени, преди комарците да изтеглят въздуха. Веднага щом спасим заложниците, тежковъоръженият ни отряд може да влезе в дока на „Южен транспорт“. Оттам нататък е въпрос на минути.

– Как ли пък не – сопна се Майлс. – Няколко инженери са разполагали с няколко часа, за да се приготвят за вас. Тези комарци може и да са отчаяни, но в никакъв случай не са глупави, гарантирам ви. Щом аз мога да се сетя за реагиращ на натиск експлозив в шлюза, значи и те могат.

Господи, какъв набор от представи родиха думите на Воржие – тръбата напасната накриво или прекалено късно към външната обвивка на

станцията; телата на Екатерин и професорката издухани в открития космос, защото някой облечен в скафандър умник от ИмпСи е сбъркал нещо – Майлс почти чуваше смутеното му, басово „Опа“ по аудиовръзката. Слава Богу, че Воржие не беше споделил тези подробности по-рано, когато Майлс щеше да разполага с часове, за да размишлява над тях, заседнал на борда на куриерския кораб.

– Ворските дами не могат да бъдат жертвани. Мадам доктор Вортис е със слабо сърце, както ме уведоми съпругът ѝ лорд ревизор Вортис. А мадам Ворсоасон... просто не може да бъде жертвана. А още по-малко можем да жертваме комарците. Трябват ни живи, за да ги разпитаме. Съжалявам, капитане, но планът ви не ми допада.

Воржие застина.

– Милорд ревизор. Оценявам загрижеността ви, но вярвам, че военната операция е най-бързият и ефективен начин да се справим с положението. Гражданските власти ще направят най-добре, ако не ни се пречкат в краката и оставят професионалистите да си свършат работата.

Досега от колодата на ИмпСи му се бяха паднали двама души под ред с изключителна компетентност – Тумонен и Гибс. Защо, о, защо хубавите неща не идваха по три? Нали това се очаква от тях, дяволите ги взели!

– Това е моя операция, капитане, и аз ще отговарям лично пред императора за всяка подробност. Последните десет години бях галактически оперативен агент на ИмпСи и съм си имал работа с повече скапани ситуации от всеки друг в личния състав на Саймън Илян, и много добре знам точно колко може да се издъни една професионална операция. – Потропа с пръсти по гърдите си. – Така че слезте от ворския си кон и ме информирайте както трябва.

Воржие определено изглеждаше стъписан. Хусави полагаше забележителни усилия да скрие усмивката си, което беше достатъчно за Майлс да прецени как са стояли нещата тук. Все пак трябваше да се признае на Воржие, че се съвзе почти мигновено.

– Милорд ревизор – каза той, – моля, последвайте ме в оперативния център. Ще ви запозная с подробностите и вие сам ще прецените.

„Така е по-добре.“ Тръгнаха по коридора, почти достатъчно бързо за вкуса на Майлс.

– Има ли някаква промяна или увеличение в разхода на енергия в района на „Южен транспорт“?

– Не още – отговори Хусави. – Както наредихте, моите инженери намалиха подаваната енергия до ниво, колкото да работят

животоподдържащите системи. Не знам колко енергия могат да изцедят комарците от товарния кораб за вътрешни полети, който е пристанал на дока. Суда каза, че ако се опитаме да превземем или преместим кораба, те ще отворят шлюза, в който са ворските дами, така че изчакваме. Сензорите ни за далечно наблюдение засега не отчитат нищо необичайно.

– Добре. – Озадачаващо, но добре. Майлс не можеше да си представи защо комарците още не са включили устройството си за колапс на възлени проходи в последен отчаян опит да постигнат лелеяната си цел. Дали Суда не бе открил принципния му дефект? Може би още не бе напълно готово и дори в момента комарците работеха усилено над последните поправки? Във всеки случай, активираха ли го, всички щяха да загаят здраво, защото професорът и Рива бяха стигнали до заключението – придружено с доста обезпокоително махане на ръце, – че съществува петдесет процента вероятност за обратен гравитационен удар от възления проход в мига, в който устройството бъде изключено, който ще разкъса станцията на парчета. Когато Майлс ги попита каква е техническата разлика между „шанс петдесет на петдесет“ и „не знаем“, те не можаха да му дадат категоричен отговор. На по-нататъшното теоретично прецизиране бе сложен внезапен край с пристигането на новината за патовата ситуация на станцията. В момента професорът беше на път към точката за скок, само на няколко часа след Майлс.

Завиха зад поредния ъгъл и се качиха в един асансьор. Майлс попита:

– Докъде стигнахте с евакуацията на станцията?

– Отпратихме всички пристигащи кораби, които можеха да бъдат отклонени – отвърна Хусави. – Няколко трябваше да влязат в док, за да презаредят с гориво, иначе нямаше да могат да стигнат до никоя от другите станции. – Изчака да слязат от асансьора в друг коридор и продължи: – Успяхме да евакуираме повечето от транзитните пътници и около петстотин души от нашия персонал, чиято работа не е пряко свързана с функционирането на станцията.

– Какво им казахте?

– Че има бомбена заплаха.

– Чудесно. – „И до голяма степен вярно.“

– Повечето ни съдействат. Други не.

– Хм.

– Но има сериозен проблем с транспортирането. Наблизо няма достатъчно кораби, които да евакуират всички за по-малко от десет часа.

– Ако разходът на енергия в дока на „Южен транспорт“ скочи

рязко, ще трябва да качите хората на совалки и да ги прехвърлите на военната станция. – Макар Майлс изобщо да не беше сигурен, че гравитационният феномен – в случай че се състои – няма да засмуче и да повреди или унищожи и военната станция заедно с гражданската. – Оттам ще трябва да помогнат.

– Дватама с капитан Воржие обсъдихме този въпрос с военния командир, милорд. На него не му се понрави идеята за внезапен наплив от, хм, случайно подбрани и непроверени хора на станцията му.

Майлс можеше да се обзаложи, че не му се е понравила.

– Ще говоря с него – каза той и въздъхна.

„Оперативният център“ на Воржие се оказа местният офис на Имп-Си. Централната комуникационна зала наистина имаше далечна прилика с тактическата зала на военен кораб, трябваше да признае Майлс. Воржие извика холовидео изображение на участъка, където се намираха доковете и шлюзовете на „Южен транспорт“. Това изображение се отличаваше с доста по-подробни технически детайли от онова, което Майлс беше изучавал през последния час. Воржие се разпростря надълго и нашироко върху плана за разположение на хората си, за времето и тактиката на нападението. Не беше лош план, като за нападение. На млади години и по време на тайни операции Майлс бе измислял също толкова гениални и идиотски неща при също толкова кратко предизвестие. Добре де... по-идиотски, жално си призна той. „Някой ден, Майлс – му беше казал веднъж шефът му от ИмпСи Саймън Илян, – се надявам да доживееш да имаш дузина подчинени същите като теб.“ Досега Майлс не беше осъзнавал, че от страна на Илян това си е било чиста проба проклятие.

Рекламната пледоария на Воржие лека-полека заглъхна в съзнанието на Майлс, заменена от повтарящия се до безкрайност запис на съобщението, оставено от Екатерин, което Воржие бе съобразил да му препрати по теснолъчевата връзка. За последните три часа беше успял да запамети всеки нюанс на гласа ѝ. „Намирам се в контролната кабина на един от товарните докове... те всеки момент ще отворят вратата...“ Не беше казала нищо за устройството. Освен ако не бе смятала да го направи след онези част с „Кажете на лорд Воркосиган... кажете на Имп-Си...“, която беше така грубо прекъсната от лапата на Суда, стоварила се върху контролния панел на комтаблото. Колкото и да мъчеха компютъра, в размазания фон не можеше да се различи нищо освен вътрешността на контролната кабина – и математика Капел, сграбчил гаечен ключ, който, изглежда, беше готов да използва за нещо по-различно от

притягането на болтове. Явно се бе въздържал все пак – от ИмпСи бяха получили видеоизображения посредством осигурителния канал при шлюза на товарния док, на които се виждаше как комарците завличат двете жени в шлюза. После Суда беше прекъснал захранването на сигнала. Тези краткотрайни образи също горяха като жигосани в мозъка на Майлс.

– Добре, капитан Воржие – прекъсна го Майлс. – Имайте готовност да приложите плана си като последен изход.

– Да бъде приложен при какви обстоятелства, милорд ревизор?

„Само през трупа ми“ – помисли, но не го каза Майлс. Току-виж Воржие не разбрал, че не се шегува.

– Преди да почнем да взривяваме стени, ще се опитам да се споразумея със Суда и приятелчетата му.

– Те са комарски терористи. Луди – не можете да преговаряте с тях!

Покойният барон Риовал беше луд. Покойният Сер Гален също беше луд, без съмнение. А и на покойния генерал Метцов не всички дъски му бяха на мястото, като си помисли човек. Майлс трябваше да признае, че във всичките онези преговори се бе долавяла определена негативна отсянки.

– Не ми липсва опит в това отношение, Воржие. Но не мисля, че доктор Суда е луд. Дори не е типичният луд учен. Просто е един дълбоко разстроен инженер. Даже може да се окаже, че тези комарци са най-разумните революционери, които съм срещал досега.

Остана така за момент, взирайки се невидящо в шареното злоещо тактическо изображение на Воржие, докато възможностите за евакуация на станцията се бореха в главата му с догадки относно психическото здраве на комарците. Самоизмама, политическа страст, личностни характеристики, преценка... образи на Катерининия ужас и отчаяние се въртяха като калейдоскоп в главата му. Щом от такова просторно място като комарските куполи я хващаше клаустрофобията... „Престани!“ Съзнателно извика представата за дебел стъклен параван, който се спуска между него и личния му водовъртеж от тревоги. Щом властта му тук беше абсолютна, такава беше и задължението му да разсъждава трезво.

– Всеки час се измерва със спечелен живот. Ще играем за време. Свържете ме с командира на военната станция – нареди Майлс. – След това ще видим дали Суда ще отговори по комтаблото си.

Съзнателно голото помещение, в което седеше Майлс, можеше да

се намира както на съседната военна станция, така и на кораб, отстоящ на няколко хиляди километра от мястото на събитието, макар че в действителност се намираще на неколкостотин метра от доковете на „Южен транспорт“. Местоположението на Суда, когато лицето му най-после се появи над видеоплочата, не беше толкова анонимно – седеше в същата контролна кабина със стъклени стени, откъдето Екатерин бе вдигнала тревога. Майлс се чудеше кои ли техници наблюдават коридорите за движение от страна на ИмпСи и чий ли нервен пръст стои в готовност до контролното табло на външната врата на служебния шлюз. Бяха ли го настроили да реагира при смърт на контролиращия?

Лицето на Суда беше изпито от неприкрита умора – нямаше и следа от изпечения лъжец. Лена Фоскол седеше напрегнато вдясно от него с вид на развлечена утопистка. Мадам Радовас също беше там – лицето ѝ наполовина в сянка зад Суда, а Капел стоеше встрани, почти извън обсега на видеопредавателя. Добре. Кворум от комарски акционери с право на глас, ако правилно разчиташе знаците. Поне дотолкова признаваха властта му на имперски ревизор.

– Добър вечер, доктор Суда – започна Майлс.

– Вие сте тук? – Суда вдигна вежди, забелязал липсата на забавяне при трансмисията.

– Ами да, за разлика от администратор Ворсоасон, аз успях да се измъкна жив от оковите си в експерименталната станция. Все още не знам дали оцеляването ми е влизало в плановете ви, или не.

– Той не е умрял наистина, нали? – прекъсна го Фоскол.

– О, напротив. – Майлс съзнателно сниши глас. – А аз трябваше да го гледам как умира, точно според сценария ви. До самия отвратителен край. Беше невероятно грозна смърт.

Тя зяпна, а Суда каза:

– Всичко това е без значение в момента. От вас искаме да чуем само едно – че сте ни приготвили скоков кораб, който да ни транспортира до най-близкия неутрален космос, Пол, или Ескобар. След като пристигнем там, ще освободим ворските дами. В противен случай ще прекъсна връзката.

– Първо имам за вас малко безплатна информация – каза Майлс. – Боя се, че не е от типа, който сте очаквали.

Ръката на Суда застина над клавиатурата.

– Продължете.

– Боя се, че вашето устройство за колапс на възлени проходи вече не се брои за тайно оръжие. Иззехме файла със спецификациите му от

„Дизайн Болън“. Професор Вортис покани доктор Рива от университета в Равноденствие като консултант. Предполагам сте запознати с репутацията ѝ?

Суда кимна предпазливо. Капел ококори очи. Мадам Радовас се взираше уморено пред себе си. Фоскол изглеждаше изпълнена с подозрения.

– И така, след като съпоставихме вашите спецификации с данните от инцидента със слънчевото огледало и с физиката на Рива – с нея имаше и един математик, Юел, ако името ви говори нещо – най-добрият специалист по анализ на грешките и най-добрият експерт по петизмерна физика в Империята, стигна се до заключението, че вие всъщност не сте успели да изобретите устройство за колапс на възлени проходи. Изобретили сте възлен бумеранг. Рива твърди, че когато петизмерните вълни са увеличили резонанса на възления проход над фазовите му граници, проходът, вместо да колабира, е върнал енергията обратно в триизмерното пространство под формата на гравитационен импулс. Именно той е разрушил слънчевото огледало и товарния кораб, както и – моля да ме извините, мадам Радовас – е причинил смъртта на доктор Радовас и Мари Трогир. Преди няколко часа екипът по вероятната причина най-после откри тялото ѝ, приквещено в някакви отломки, които прибрали още миналата седмица.

Капел даде израз на скръбта си само с една лека въздишка, но очите му проблеснаха от събираща се влага. „Отбележи – помисли си Майлс. – Още тогава си помислих, че твърде много протестира.“ Никой не изглеждаше изненадан, затова пък униинето беше всеобщо.

– Така че, ако успеете да активирате онова ваше нещо, на практика ще унищожите тази станция заедно с петте хиляди души на борда ѝ, както и самите себе си. А утре сутринта Бараяр все още ще си е на мястото. – Майлс остави гласа си да спадне почти до шепот. – Всичко е било напразно. Повече от напразно.

– Лъже! – яростно извика Фоскол. – Лъже!

Суда изсумтя някак странно, прекара пръсти през косата си и поклати глава. После, за огромна изненада на Майлс, се засмя.

Капел се втренчи в колегата си.

– Наистина ли вярваш, че затова стана така? Че това обяснява случилото се?

– Това би обяснило – започна Суда. – Би обяснило... о, Господи. – Гласът му заглъхна. – Мислех, че е било заради товарния кораб – каза той най-накрая. – Че се е намесил някак.

– Също така е редно да спомена – вметна Майлс, все още следейки с тревога странната реакция на Суда, – че ИмПСи арестува всички слушатели на Отпадъчна топлина, които оставихте в клона на „Южен транс-спорт“ в Равноденствие, както и семействата им. А да не забравяме и всичките ви други роднини и приятели – невинни хора, които не са знаели нищо за делата ви. Играта със заложници е кофти игра, тъжна и грозна игра, която е много по-лесно да започнеш, отколкото да приключиш. В най-лошите ѝ варианти накрая никой от страните не владее положението, нито получава исканото. А хората, които губят най-много, обикновено дори не участват в нея.

– Бараярски заплахи. – Фоскол вирна брадичка. – Мислите ли, че няма да удържим позицията си?

– Сигурен съм, че можете, но защо? Не останаха много награди в тази провалена игра. Най-голямата вече я няма – не можете да откъснете Бараяр. Не можете да запазите тайната си, нито да защитите хората, които оставихте на Комар. Кажете-речи единственото, което все още можете да направите, е да убиете още невинни хора. Великите цели може и да оправдават големите жертви, да, но във вашия случай възможните печалби намаляват с всяка изминала минута. – „Да, точно така. Не усиливай натиска, а смалявай стената.“

– Не минахме през всичко това – изхрипя Капел и изтри очи с опакото на ръцете си, – за да предадем накрая оръжието на века право в ръцете на Бараяр.

– То вече е в наши ръце. Като оръжие, изглежда, има някои фундаментални дефекти, засега. Но според Рива има данни, че от прохода е изтекла повече енергия, отколкото сте вкарали в него. Това навежда на мисълта, че е възможно в бъдеще да го използваме за мирни, икономически цели, след като феноменът бъде проучен основно.

– Наистина ли? – каза Суда. – Тя защо мисли така? С какви цифри разполага?

– Суда! – възкликна Фоскол. Мадам Радовас примигна, а Суда се сви.

– От друга страна – продължи Майлс, – докато по-нататъшните изследвания не докажат, че колапсът на възлени проходи наистина е невъзможен, никой от вас няма да ходи никъде, най-малко пък при други планетарни правителства. Едно от онези гадни военни решения, нали се сещате? И се боя, че го взех лично. – „Ворските дами не могат да бъдат жертвани“, беше казал на Воржие. Тогава ли лъжеше, или сега? Е, ако самият той не можеше да си отговори на въпроса, може пък и комарците

да не успееш.

– Всички вас ви чака бараярски затвор и това е въпрос, който не подлежи на обсъждане – продължи той. – Неприятната част на това да си вор, която много хора, включително и някои вори, не отчитат, е, че животът ни подлежи на пожертване. Каквито и заплахи, мъчения или бавна смърт да приложите спрямо двете бараярски жени, това няма да промени съдбата ви.

Беше ли това правилната тактика? Образите им над видеоплочата бяха смалени, малко призрачни и трудни за разчитане. Какво ли не би дал, за да води този разговор лице в лице. Половината от несъзнателните улики – езикът на тялото, недоловимите нюанси в изражението и гласа – се губеха при излъчването и не стигаха до инстинктите му. Но да им се предостави лично, увеличавайки колекцията им от заложници, щеше само да затвърди разколебаната им решимост. Споменът за една женска ръка, изплъзваща се от пръстите му и потъваща с писък в мъглата, просветна в съзнанието му. Ръцете му се свиха безпомощно в скута. „Никога пак, така каза. Не могат да бъдат жертвани, така каза.“ Изпиваше с поглед лицата на комарците, търсейки недоловими промени в изражението – отражения на искреност, лъжи, вяра, подозрение, доверие.

– Затворът си има и своите преимущества – убедително продължи той. – Някои затвори са удобно обзаведени и, за разлика от гроба, от затвора все пак може да се излезе. Самият аз съм склонен – в замяна на мирната ви капитулация и съдействие – лично да гарантирам живота ви. Не свободата ви, забележете – това ще трябва да почака. Но времето си тече, нови кризисни ситуации изтихват старите в забвение, хората променят решенията си. Живите, във всеки случай. Пък и винаги има амнистии – по повод това или онова обществено събитие. По случай раждането на императорски наследник например. Съмнявам се, че на някой от вас ще му се наложи да прекара и десет години в затвора.

– Страхотна оферта – горчиво изрече Фоскол.

Майлс вдигна вежди.

– Затова пък е честна. Шансът ви за амнистия е много по-голям от този на Тиен Ворсоасон. Жената, пилотирала онзи товарен кораб, няма да се радва на посещения от децата си. Прегледах доклада от аутопсията ѝ, споменах ли го вече? От всички аутопсии. Ако имам някакви морални скрупули, те идват именно оттам – че лишавам семействата на мъртвите служители от станцията за поддръжка на огледалото от законното им право да търсят справедливост за убитите си. Редно е да се заведе гражданско дело за непредумишлено убийство.

Дори Фоскол отклони поглед при тези думи. „Добре. Продължавай.“ Колкото повече време печелеше, толкова по-добре, а и те, изглежда, следяха аргументите му. Докато успяваше да държи Суда достатъчно заинтригуван, за да не прекъсне връзката, можеше да смята, че е постигнал някаква извратена форма на напредък.

– Непрекъснато говорите за тиранията на Бараяр, но някак не ми се вярва, че сте получили гласовете на всички комарски акционери преди да се опитате да затворите – или да заграбите – бъдещето им. А дори да можехте да го направите, не мисля, че бихте посмели. Преди двайсет, дори преди петнайсет години, навярно бихте могли да разчитате на мнозинство. Но преди десет години вече би било късно. Дали днешните ви сънародници наистина биха искали да загубят своя най-близък пазар и всичките си търговски връзки с него? Да загубят всичките си роднини, които са се преместили да живеят на Бараяр, или своите наполовина бараярски внуци? Вашите търговски флотилии неведнъж са имали случай да се убедят, че бараярските военни ескорти са дяволски полезни. Кой са истинските тирани тук – бараярците, които, макар и слепешката, макар и с цената на грешки, се опитват да включат Комар в своето бъдеще, или комарският интелектуален елит, който цели да изключи от него всички освен самия себе си? – Пое си дълбоко дъх, за да охлади неочаквания гняв, който се бе надигнал в стомаха му при собствените му думи. Съзнаваше, че се движи по ръба с тези хора. „Внимавай, внимавай.“ – Така че ни остава само едно – да се опитаме да спасим живота на колкото се може повече хора от това крушение.

След кратко мълчание мадам Радовас попита:

– Как ще гарантирате живота ни? – Това бяха първите й думи, макар да бе следила разговора с напрегнато внимание.

– По моя заповед, в качеството си на имперски ревизор. Единствено император Грегор може да я отмени.

– И... защо император Грегор да не я отмени? – скептично попита Капел.

– Всичко това никак няма да му хареса – искрено отговори Майлс, „А аз ще трябва да му докладвам по случая, Господ да ми е на помощ.“ – Но... ако заложи думата си, не мисля, че ще я прекрачи. – Поколеба се. – В противен случай ще трябва да си подам оставката.

Фоскол изсумтя.

– Колко успокоително – да знаем, че след като умрем, вие ще си подадете оставката. Какъв край само!

Суда наблюдаваше Майлс... наблюдаваше окастрения му образ,

напомни си Майлс. Не само на него му липсваше езикът на тялото. Инженерът мълчеше и обмисляше... какво?

– Вашата дума? – Капел изкриви лице в отвратена гримаса. – Знаете ли какво означава за нас думата на един Воркосиган?

– Да – спокойно отговори Майлс. – А вие знаете ли какво означава тя за мен?

Мадам Радовас наклони глава и тихият ѝ поглед стана, ако въобще беше възможно, още по-фокусиран.

Майлс се наведе напред към излъчвателя на видеоплочата.

– Моята дума е единственото, което стои между вас и амбициозните герои от ИмпСи, които чакат да нахлуят през стените наоколо ви. Не им трябва да използват коридорите, нали се сещате. Моята дума е моята ревизорска клетва, която в този момент ме задължава да се справя с нещо, което намирам за по-ужасяващо, отколкото можете да си представите. Имам само едно име, върху което да се закълна. И то няма да важи пред Грегор, ако не важи пред вас. Но ако има едно нещо, което научих от сърцераздирателния опит на баща ми от Равноденствие, то е никога да не залагам думата си върху неща, над които нямам контрол. Ако се предадете мирно и тихо, ще мога да контролирам развитието на нещата оттам нататък. Ако се наложи ИмпСи да ви задържи със сила, всичко ще зависи от шанса, хаоса и рефлексите на няколко превъзбудени млади мъже с пушки в ръце, чиито глави са пълни с рицарски фантазии как озаптяват луди комарски терористи.

– Ние не сме терористи – разгорещено възрази Фоскол.

– Не сте ли? Мен определено успяхте да ме подложите на тормоз – студено каза Майлс.

Тя стисна устни, но Суда не изглеждаше толкова сигурен.

– Ако насъскате ИмпСи, последствията ще тежат на вашата съвест – каза Капел.

– Почти вярно наблюдение – съгласи се Майлс. – Ако насъскам ИмпСи, отговорността за последствията ще е моя. Касае се за онази дяволска разлика между това да отговаряш за нещо и това да контролираш нещо. Аз отговарям, но контролът е ваш. Сигурно можете да си представите колко вълнуващо е това за мен.

Суда изсумтя. Едното ъгълче на устата на Майлс се кривна в несъзнателен отклик. „Даа, Суда знае за какво говоря.“

Фоскол се наведе напред.

– Всичко това е само димна завеса. Капитан Воржие каза, че са изпратили за скоков кораб. Къде е той?

– Воржие е излъгал, за да спечели време, което е било негов дълг в случая. Няма да има скоков кораб. – Мамка му, това беше то. Сега имаше само два начина, по които можеха да се развият нещата. „И преди имаше само два начина.“

– Държим двама заложници. Трябва ли да изритаме единия в космоса, за да докажем, че не се шегуваме?

– Изобщо не смятам, че се шегувате. Коя ще трябва да гледа – вуйната или племенницата? – тихо попита Майлс. – Твърдите, че не сте луди терористи, и аз ви вярвам. Не сте. Все още. Освен това не сте убийци. Същност приемам, че всичките трупове, които оставихте след себе си, са били жертви на злополука. Досега. Но освен това знам, че с практиката става все по-лесно да прекрачиш тази граница. Моля забележете, че до момента сте стигнали толкова далеч, колкото ви е възможно, без да се превръщате в образ и подобие на врага, срещу когото се борите.

Остави последните думи да увиснат във въздуха за няколко секунди, като един вид ударение.

– Воркосиган е прав, струва ми се – неочаквано каза Суда. – Стигнахме до края на възможностите си за избор. Или до началото на качествено различни възможности. Възможности, под които аз не съм се подписал.

– Трябва да бъдем единни, иначе няма смисъл – настойчиво каза Фоскол. – Ако трябва да изритаме някоя в космоса, аз гласувам за онази фурия Ворсоасон.

– Би ли го направила със собствените си ръце? – бавно попита Суда. – Защото аз не бих.

– Дори след онова, което ни направи тя?

„Какво, за Бога, ви е направила нежната Екатерина?“ Майлс се помъчи да удържи изражението си безизразно, доколкото му беше по силите. Суда се поколеба.

– Изглежда, че в крайна сметка не е имало никакво значение.

Капел и мадам Радовас заговориха едновременно, но Суда вдигна ръка да замълчат. Издиша бавно като човек, измъчван от силни болки.

– Не. Нека продължим така, както започнахме. Изборът ни е прост. Да спрем сега – безусловна капитулация – или да рискуваме, разчитайки, че Воркосиган блъфира. За никого от вас не е тайна, че според мен моментът да минем в нелегалност, изчаквайки втора възможност, беше преди да напуснем Комар.

– Съжалявам, че гласувах против теб последния път – каза Капел.

Суда сви рамене.

– Вече няма значение. Ами... ако ще приключваме, сега му е времето.

„Не, не е“ – обезумял си помисли Майлс. Твърде внезапно беше. Искаше да си приказват дружески поне десетина часа. Искаше да ги подмами към капитулация, а не да ги пришпори към самоубийство. Или убийство. Ако му вярваха за дефекта на устройството си, а изглежда, наистина му бяха повярвали, скоро трябваше да се сетят, че могат да държат като заложник цялата станция, стига да нямат нищо против саможертвения аспект на подобна ситуация. Е, ако сами не се сетеха, той беше далеч от мисълта да ги подсеща сам. Облегна се назад във въртящия се стол и задъвка кожичката на палеца си: наблюдаваше и слушаше.

– Няма смисъл да се изчаква, каквото и да решим – продължи Суда. – Рискът нараства с всяка минута. Лена?

– Никаква капитулация – твърдо каза Фоскол. – Продължаваме. – И не толкова твърдо: – Някак си.

– Капел?

Математикът се колеба дълго.

– Не мога да понеса мисълта, че Мари загина напразно. Гласувам да продължим.

– Аз... – Голямата квадратна ръка на Суда удари леко по комтаблото. – Гласувам да спрем. След като изгубихме преимуществото на изненадата, цялата работа стана безсмислена. Единственият въпрос е какво ще ни струва да се примирим с това. – Обърна се към мадам Радовас.

– О, мой ред ли е? Не исках да гласувам последна.

– При всички случаи твоят глас ще е решаващ – каза Суда.

Мадам Радовас замълча и се взря през стъклената стена на контролната кабина – към шлюза от другата страна на дока? Майлс не можа да се сдържи и също погледна натам. Тя внезапно се обърна, улови погледа му и Майлс потрепна.

„Сега вече я оплеска, момче. Животът на Екатерина и клетвата на душата ти зависят от гласуването на банда комарски акционери. Как позволи да се случи? Това не влизаше в плановете...“ Очите му се спряха, после отново се отместиха от кодovия сигнал върху комтаблото му, който щеше да даде картбланш на Воржие и войниците му.

Погледът на мадам Радовас се върна към прозореца и тя каза, без да се обръща конкретно към никого:

– Преди безопасността ни неизменно зависеше от секретността. Сега дори да се доберем до Пол, до Ескобар или дори по-далеч, ИмПСи винаги ще бъде по петите ни. Никога няма да се почувстваме достатъчно

сигурни, за да освободим заложниците. В изгнание или не, ще бъдем затворници до края на живота си. Уморих се да бъда затворник, било на надеждата, било на страха.

– Ти не беше затворник! – извика Фоскол. – Беше една от нас. Или поне така си мислех.

Мадам Радовас я погледна.

– Поддържах съпруга си. Ако не го бях правила... може би още щеше да е жив. Уморена съм, Лена.

– Може би трябва да си починеш преди да решиш – неуверено каза Фоскол.

Погледът, който получи от мадам Радовас в отговор на тази си реплика, я накара да сведе очи.

Мадам Радовас се обърна към Суда.

– Вярваш ли му, че устройството не работи?

Бръчките по челото на Суда се връзаха дълбоко.

– Да. Боя се, че да. В противен случай щях да гласувам различно.

– Бедният Барто. – Тя погледна към Майлс. Гледа го дълго, с някакво отнесено удивление.

Окуражен от очевидно трезвата ѝ преценка, той я попита заинтригувано:

– Защо вашият глас е решаващ?

– Всичко това беше идея на съпруга ми, първоначално. Тази мания ръководи живота ми вече седем години. Неговият пакет от акции с право на глас винаги се е смятал за най-голям.

Колко типично по комарски. Значи Суда е бил втори по ранг и е бил принуден да заеме мястото на покойния... сега всичко това изглеждаше толкова незначително. Може би ще го нарекат на него. Ефектът Радовас. Нищо чудно.

– Значи и двамата сме един вид наследници.

– Наистина. – Вдовицата намери сили да се усмихне. – Знаете ли, никога няма да забравя лицето ви, когато онзи глупак Ворсоасон ви каза, че във формулярите му нямало място за имперска заповед. Едва не се изсмях на глас, въпреки всичко.

Майлс се усмихна за миг. Не смееше да диша. Мадам Радовас поклати невярващо глава, но не, помисли си той, във връзка с обещанията му.

– Е, лорд Воркосиган... ще приема думата ви. Пък ще видим колко струва тя. – Огледа изпитателно лицата на тримата си колеги, но когато проговори, проговори на него: – Гласувам да спрем сега.

Майлс чакаше напрегнато за признаци на несъгласие, протест, вътрешен бунт. Капел удари с юмрук по стъклената стена, която завибрира, обърна се настрана, по лицето му се гонеха силни чувства. Фоскол зарови своето в шепи. След това се възцари мълчание.

– Ами, това е то – каза Суда, изтощен до безчувственост. Майлс се запита дали новината за принципния дефект на устройството не е пречупила волята му повече от всеки аргумент. – Предаваме се, разчитайки на думата ви, че ще запазите живота ни, Лорд ревизор Воркосиган. – Той стисна силно очи, после ги отвори пак. – Сега какво?

– Поредица от разумни и бавни ходове. Първо внимателно ще лиша ИмПСи от представата за героично нападение. Те здравата си го бяха навили на пръста. След това вие ще информирате останалите от групата си. После ще обезвредите каквито там капани сте заложили и ще съберете всичкото си оръжие закуп някъде по-далеч от вас. Ще отключите вратите. После ще седнете мирно и тихо на пода на дока с ръце зад главите. В този момент аз ще пусна момчетата вътре. – И добави сериозно: – Моля ви да избягвате всякакви резки движения и неща от този сорт.

– Така да бъде. – Суда изключи комтаблото и комарците изчезнаха с примигване. Майлс потръпна, внезапно загубил ориентация, отново останал сам в малката херметически затворена стая. Имаше чувството, че крещящият човек зад стъкления параван в главата му е извадил хидравличен таран.

Отвори канал за свързка по комтаблото и нареди медицински екип да придружи офицерите от ИмПСи и Сигурността на станцията, за да извършат ареста. Трябваше да бъдат въоръжени само и единствено със зашеметители. Последната заповед повтори два пъти, за всеки случай. Имаше чувството, че е седял на въртящия се стол векове. Когато се опита да стане, краката му се подгънаха. После хукна като луд.

Единствената отстъпка на Майлс пред тревогата на Воржие относно личната сигурност на имперския ревизор бе да мине по рампата, спускаща се към дока на „Южен транспорт“, след, а не преди осигурителния отряд. Десетината комарци, насядали на пода, се обърнаха към влизащите бараярци. След Майлс влезе техническият отряд, който се разпръсна из помещението, търсейки замаскирани капани, а след тях и медицинският екип заедно с пале на въздушна възглавница.

Първото нещо, което привлече погледа на Майлс след инвентара от живи мишени, беше преобърнатата рама в средата на дока, кацнала

върху купчина обезобразени останки. Ако съдеше по диаграмите, които беше разглеждал на Комар, това трябва да беше петото устройство на Суда. На сърцето му олекна при тази необяснима, но твърде приятна гледка.

Обиколи го от всички страни и стигна до Суда, когото тъкмо претърсваха за оръжие преди да го арестуват.

– Боже, Боже! Вашият унищожител на възлени проходи, изглежда, е претърпял злополука. Но това няма да ви помогне. Разполагаме с всичките му спецификации.

Капел и един мъж, в когото Майлс позна инженера, избягал от „Дизайн Болън“, го гледаха злобно. Фоскол се мъчеше да се приближи достатъчно, за да чува разменените реплики, едва удържана от жената офицер, която бе извършила ареста ѝ.

– Не бяхме ние – отрони Суда. – Тя беше.

И посочи с пръст към обслужващия шлюз. През дръжката на херметичната вътрешна врата беше прекаран метален лост, чиито краища бяха заварени съответно към вратата и стената.

Майлс се ококори и устните му се разтвориха в бездиханно очакване.

– Тя?

– Фурията от ада. Или от Бараяр, което е почти същото. Мадам Ворсоасон.

– Забележително. – Източникът на някои странно закривени реакции от страна на комарците по време на скорошните преговори най-последно започна да му се изяснява. – Хм... как?

И тримата комарци се опитаха да отговорят едновременно с един миш-маш от прехвърляне на вината, който съдържаше множество фрази от рода на: „ако мадам Радовас не я беше пуसнала; ако не беше оставил Радовас да я пусне; откъде можех да зная?; старата дама изглеждаше много зле, наистина изглеждаше зле; ако не беше оставил дистанционното под носа ѝ; ако не беше излязъл от проклетата контролна кабина; ако беше действал по-бързо; ако беше изтичал към рамата и беше прекъснал захранването; ами ти защо не се сети за това, а?“, от което Майлс постепенно състави най-прекрасната фантазна мозайка за целия този дяволски ден. За цялата година. За доста дълго време всъщност.

„Влюбен съм. Влюбен съм. Преди само си мислех, че съм влюбен. Сега наистина съм влюбен. Трябва, трябва, трябва да имам тази жена! Моя, моя, моя. Лейди Екатерин Найл Ворвейн Ворсоасон Воркосиган, да!“ Не беше оставила нищо за ИмПСи и за всички имперски ревизори,

освен да сметат боклука. Искаше му се да се затъркаля по пода и да крещи от радост, което би било крайно недипломатично от негова страна, предвид обстоятелствата. Успя да запази физиономията си неутрална и дори строга. Някак не му се вярваше, че комарците ще оценят изяществото на цялата ситуация.

– Когато я набутахме в шлюза, го заварих – мрачно каза Суда. – Нямахте да допусна да ни прецака за трети път.

– За трети път? – повтори Майлс. – Щом това е бил вторият, кой е бил първият?

– Когато онзи идиот Арози я доведе тук, тя едва не провали всичко, като задейства алармената сигнализация.

Майлс погледна аларменото табло на близката стена.

– И какво стана?

– Стана това, че на главите ни се изсипа неочакван порой от контролори по безопасността. Мислех, че никога няма да се отърва от тях.

– Аа. Разбирам. – „Колко интересно. Воржие въобще не спомена за това. По-късно.“ – Искате да кажете, че пет часа сме правили и невъзможното, за да евакуираме станцията за едното нищо?

Суда се усмихна горчиво.

– Съчувствие ли търсиш от мен, бараярецо?

– Ха. Няма значение.

Повечето затворници бяха подкарани в строй към изхода на дока. Майлс даде знак да задържат Суда.

– Дойде моментът на истината, Суда. Минирахте ли това нещо?

– Към външната врата е прикрепен взривател с детектор за движение. Ако я отворите от тази страна, не би трябвало да се задейства.

С железен самоконтрол Майлс наблюдаваше как един техник от ИмпСи стопява заварките на металния лост. Глед няколко секунди лостът падна с дрънчене на пода. Майлс се забави още миг. Стомахът му се гърчеше в лапите на страха.

– Какво чакате? – заинтригувано попита Суда.

– Просто размишлявам доколко дълбока е политическата ви изобретателност. Да предположим, че това е нагласено да се задейства и в последния миг да ни лиши от наградата ни.

– Сега? Защо? Всичко свърши – каза Суда.

– Отмъщение. Манипулация. Може би разчитате да ме докарате до кръвожаден бяс и да предизвикате повторение на Клането в Равноденствие, макар и в по-малък мащаб. Може да се превърне в истински пропаганден удар. Дали си заслужава да жертвате живота си за това е нещо,

което само вие бихте могли да прецените, разбира се. При подходяща реклама инцидентът може да предизвика ново комарско въстание.

– Наистина имате извратен начин на мислене, лорд Воркосиган – каза Суда и поклати глава. – Това на възпитанието ви ли се дължи, или на гените?

– Да. – Майлс въздъхна, махна на войниците и Суда бе изведен след колегите си.

Получил от имперския ревизор знак да продължи, техникът набра необходимия код върху контролното табло. Вътрешната врата изскърца и заседна по средата. Майлс я натисна с ботуша си и тя с трясък се отвори докрай.

Екатерин стоеше права между вътрешната врата и професорката. Възрастната жена седеше на пода, наметнала жилетката на племенницата си върху собственото си болеро. Върху лицето на Екатерина се виждаше червена следа от удар, косата ѝ бе разчорлена, юмуците ѝ бяха стиснати – въобще изглеждаше напълно обезумяла и направо великолепна според личното мнение на Майлс. Той се усмихна широко, протегна и двете си ръце и пристъпи напред.

Тя му метна яден поглед.

– Крайно време беше! – Мушна се покрай него и измърмори ненавистно: – Мъже!

След кратко залитане Майлс успя да прегрупира протегнатите си ръце в изискан поклон по посока на професорката.

– Професор Вортис. Добре ли сте?

– Здравсти, Майлс. – Тя примигна срещу него. Лицето ѝ беше посивяло и имаше вид на жестоко премръзнал човек. – Била съм и по-добре, но смятам, че ще оцелея.

– Носим едно пале специално за вас. Тези здрави младежи ще ви помогнат да се настаните.

– О, благодаря ти, скъпи.

Майлс отстъпи назад и махна на медтехниците. Професорката, изглежда, остана съвсем доволна, когато я метнаха на палето и я завиха с топли одеяла. Повърхностният преглед и краткият спор завършиха с половин доза стимулант – но не интравенозно, – после палето се издигна над пода.

– Професорът ще пристигне всеки момент – увери я Майлс. – Същност най-вероятно ще бъде тук още преди да са прегледали и двете ви в лечебницата. Ще се погрижа да дойде право при вас.

– Толкова се радвам. – Професорката му даде знак да се приближи

и когато се наведе над нея, го хвана за ухото и го целуна звучно по бузата. – Екатерина беше страхотна! – прошепна тя.

– Знам – отрони той и бръчиците край очите му се вдълбаха. Тя му се усмихна.

После се дръпна от палето и се приближи до Екатерина с надеждата, че примерът на вуйна ѝ може да я вдъхнови – не би имал нищо против някой малък знак на благодарност...

– Май не бяхте изненадана да ме видите – промърмори той. Палето потегли под ръководството на един от медиците и двамата с Екатерина го последваха. Техниците от ИмпСи любезно ги изчакаха да напуснат помещението преди да влязат в шлюза и да обезвредят бомбата.

Екатерин прибра кичур коса зад ухото си – ръката ѝ едва забележимо трепереше. Ръкавът ѝ се плъзна, разкривайки още червени следи, и Майлс се навъси.

– Знаех, че трябва да са нашите – простичко обясни тя. – Иначе щеше да се задейства другата врата.

– Вярно. – Беше имала три часа, за да размишлява над тази възможност. – Бързият ми куриерски кораб беше бавен.

Завиха по следващия коридор, потънали в умислено мълчание. Наистина, приятно би било да се хвърли в ръцете му и да зарони сълзи на облекчение върху – е, не чак върху рамото му, но поне върху върха на главата му – пред цялата тълпа от ИмпСи, но трябваше да признае, че този ѝ стил на поведение го възхищаваше дори повече. „Та какво е това нещо, което те прихваща при мисълта за високи жени и несподелена любов?“ Братовчед му Иван със сигурност би намерил какво да каже – нещо язвително, със сигурност. Майлс изпъшка наум при тази перспектива. Но с Иван и с другите рискове, заплашващи ухаждането му, щеше да се оправя по-късно.

– Знаете ли, че спасихте живота на около пет хиляди души? – попита я той.

Тъмните ѝ вежди се свъсиха.

– Какво?

– Устройството е било дефектно. Ако комарците бяха успели да го задействат, гравитационният откат откъм възления проход щеше да разруши станцията по подобие на слънчевото огледало и оцелелите едва ли щяха да са повече. А направо ме побиват тръпки при мисълта за материалните щети. Като си помисля как се оплакваше Илян от потрошеното оборудване, когато бях само обикновен агент по секретни операции...

– Искате да кажете... че въобще не е работело? Че съм направила

всичко това за едното нищо? – Екатеринбург се закова на място и раменете ѝ увиснаха.

– Как така за нищо? Познавам имперски генерали, които са се пенсионирали, без да могат да се похвалят и с половината от това. Според мен, медал трябва да ви дадат. Само дете цялата тази история накрая ще я потулят с параф „строго секретно“, всъщност ще им се наложи да измислят цяло ново ниво на секретност, в което да я вместят. А после да засекретят секретността.

Екатерин издаде устни, не особено весело.

– И какво ще правя с нещо толкова безполезно като медал?

Майлс си помисли иронично за съдържанието на едно конкретно чекмедже в замъка Воркосиган.

– Може да си го сложите в рамка. Или да го използвате за преспание. Да го бършете редовно от прах.

– Точно каквото винаги съм искала. Още боклуци.

Той ѝ се ухили и тя най-после отвърна на усмивката му, пое си дълбоко дъх и отново продължи напред, а Майлс тръгна до нея. Беше застанала лице в лице с врага, беше се държала достойно и бе стояла три часа на прага на смъртта – и след всичко това все още беше на крака и се зъбеше. Прекалено възпитана, ха! „О, да, татко, тази определено я искам.“

Майлс спря пред вратата на лечебницата. Професорката изчезна вътре, съпроводжана от медтехниците като високопоставена дама в панланкин. Екатеринбург спря заедно с него.

– Трябва да ви оставя за малко и да нагледам затворниците. Хората от станцията ще се погрижат за вас.

Челото ѝ се смръщи.

– Затворниците? О, да. Как всъщност се отървахте от комарците?

Майлс се усмихна сурово.

– Със силата на убеждението.

Тя погледна надолу към него и едното ъгълче на хубавата ѝ уста се кривна нагоре. Долната ѝ устна беше сцепена – прииска му се да я излекува с целувка. „Не още. Подбирай моментите, момче. И още нещо.“

– Сигурно сте много убедителен.

– Надявам се да е така. – Пое си дълбоко дъх. – Блъфирах и успях да ги убедя, че няма да ги оставя да се измъкнат, независимо какво ще сторят на вас и на професорката. Само дете не блъфирах. Не бихме могли да ги оставим да се измъкнат. – Готово. Предателството бе изповядано. Празните му ръце се стегнаха в юруци.

Тя го гледаше невярващо. Същето му се сви.

– Естествено, че не!

– Какво?!

– Не знаете ли какво искаха да сторят на Бараяр? – настойчиво попита тя. – Нещо ужасно. Злокобно, а те дори не можеха да го видят. Дори се опитаха да ме убедят, че колапсът на прохода нямало да навреди на никого! Тъпанари смотани!

– И аз точно това си помислих.

– Е, вие не бихте ли рискували своя живот, за да ги спрете?

– Да, но не рискувах своя живот... рискувах вашия.

– Аз съм вор – простичко каза тя.

Усмивката и сърцето му се върнаха към живот, зашеметени от пристъп на радостно оживление.

– Истински вор, милейди – прошепна той.

Една медтехничка се приближи и разтревожено каза:

– Мадам Ворсоасон? – Майлс се предаде пред настоятелните ѝ жестове, отдаде чест на Екатерин и се обърна. Когато зави по първия коридор, вече си тананикаше. Доста фалшиво.

ГЛАВА 21

Персоналът на лечебницата настоя да задържи двете ворски дами за през нощта – предпазна мярка, срещу която никоя от тях не възрази. Въпреки изтощението, Екатерина получи разрешение да прибере куфара си от хотелската стая, която така и не беше използвала. Придружаваше я млад охранител от ИмпСи, който решително настоя да носи багажа ѝ.

На комтаблото в хотелската стая я чакаше съобщение – спешна заповед от лорд Воркосиган да вземе вуйна си и незабавно да напусне станцията – изречено с толкова настоятелен тон, че краката ѝ понечиха да изпълнят указанието въпреки очевидната му неактуалност. Само инструкции, забеляза тя, нито дума за обяснение. Навремето сигурно наистина бе ръководил военно подразделение. Контрастът между този напрегнат, енергичен лорд и почти глуповатата сърдечност на младия мъж, посрещнал я с поклон на излизане от шлюза, я объркваше – кой беше истинският лорд Воркосиган? При цялото му откровено бърборене, той си оставаше неуловим като шепа вода. „Вода в пустинята.“ Мисълта се пръкна неканена и Екатерина тръсна глава, за да я прогони.

След като се върна в лечебницата, Екатерина поседя за малко с вуйна си. Вуйчо Вортис пристигна след около час. Беше необичайно задъхан и притихнал, когато седна на ръба на леглото и прегърна съпругата си. Тя на свой ред го притисна и в очите ѝ се появиха сълзи – за пръв път, откакто беше започнало изпитанието им.

– Не трябва да ми изкарваш така акъла – каза ѝ той с престорена строгост. – Тичаш насам-натам, пъхаш се в ръцете на разни похитители, усмиряваш комарски терористи и оставяш ИмпСи без работа... Преждевременната ти кончина би объркала нацяло егоистичния ми план да се гътна пръв и да те оставя да се влачиш на опашката. Бъди така добра да не го правиш!

Тя се засмя треперливо.

– Ще се постарая, мили.

Болничната ѝ нощница не беше по последна мода, но лицето ѝ бе повъзвърнало цвета си. Стимулантът, горещите течности, затоплянето, както и спокойствието и чувството за безопасност си казваха своето, надвивайки по-стряскащите ѝ симптоми без по-нататъшно медикаментозно лечение, така че дори разтревоженият ѝ съпруг се успокои сравнително бързо. Екатерина остави вуйна си да му разкаже за

преживелиците им в ръцете на комарските терористи, като само от време на време промърморваше възмутено, когато професорката се изказваше твърде ласкаво за нейното участие в събитията.

В пристъп на благородна завист Екатерина се замисли за естеството на един брак, който двамата партньори считат за преждевременно заплашен след четирийсет и повече години мирно съвместно съществуване. „Не е за мен. Вече пропилях тази възможност.“ Професорът и професорката със сигурност бяха сред късметлиите. Каквито и лични качества да се изискваха, за да постигнеш такова безоблачно семейно щастие, на Екатерина ѝ беше повече от ясно, че самата тя не ги притежава.

Бумтящият глас и прецизният академичен изговор на професора се върнаха към нормалната си висота, докато даваше зор на медтехниците – съвсем ненужно – да се погрижат за съпругата му. Екатерина се наемси, изказвайки твърдото становище, че за момента вуйна ѝ се нуждае най-вече от почивка. След още една енергична и шумна обиколка из частната болнична стая професорът замина да търси лорд Воркосиган и да навести бойното поле при шлюзовете на „Южен транспорт“. Екатерина не вярваше, че някога пак ще може да заспи, но след като разтреби стаята и се пхна в собственото си болнично легло, една медтехничка ѝ донесе някаква настойка и я накара да я изпие. Екатерина още се оплакваше унесено, че подобни неща не ѝ действат, когато чаршафите сякаш я всмукаха в себе си.

Дали заради настойката, умората, силното нервно изтощение, или поради отсъствието на деветгодишни същества с постоянни изисквания, Екатерина се успа. Спокойният остатък от сутринта, прекаран в лениви приказки с вуйна ѝ, се сля неусетно с обедата, когато лорд Воркосиган нахлу в болничната стая. Беше чист като коте, а хубавият му сив костюм светеше колосан и изгладен, макар че лицето му бе набраздено от умора. Под всяка от мишниците му срамежливо се подаваше по един огромен букет цветя. Екатерина побърза да го освободи от тях и да ги остави на една маса, преди да ги е изпуснал и двата.

– Добър ден, мадам Вортис, изглеждате много по-добре. Чудесно. Мадам Ворсоасон. – Той сведе глава в кратък поклон и белозъбата му усмивка ѝ намигна.

– Откъде намерихте такива великолепни цветя на космическа станция? – попита удивена Екатерина.

– В един магазин. Това е комарска космическа станция. Всичко се

продава. Е, не чак всичко – това важи само за Джаксън Хол. Но е логично – при всичките хора, които се срещат, поздравяват и разделят тук, да се отвори пазарна ниша за такова нещо. Отглеждат ги на самата станция, както и всички количкови градински зеленчуци, които продават по коридорите. Чудя се защо ги наричат количкови градини? Не вярвам някога да са отглеждали колички в тях, дори на Старата Земя. – Придърпа един стол и седна до нея край леглото на професорката. – Струва ми се, че това тъмночервено мъхнато нещо е бараярско растение, между другото. Пипнах го и целият се изринах.

– Да, кърваво валмо – съгласи се тя.

– Това име ли е, или лична оценка?

Екатерин се усмихна.

– Предполагам, че е заради цвета. Вирее на Южния континент, по западните склонове на Черната планина.

– Веднъж бях на зимно обучение там. За щастие, по онова време тези неща сигурно са били заровени под няколко метра сняг.

– Как въобще ще ги занесем у дома, Майлс? – попита през смях професорката.

– Няма какво да ги мислите – каза той. – Винаги може да ги оставите на медтехниците, когато ви пуснат да си ходите.

– Но сигурно са много скъпи – разтревожено отбеляза Екатерина. Абсурдно скъпи като за нещо, на което можеха да се радват само няколко часа.

– Скъпи ли? – възкликна Майлс. – Автоматичните контролни оръжейни системи са скъпи. Прецаканите бойни акции на вражеска територия са скъпи. Тези са евтини. Наистина. Пък и така подпомагаме нечий бизнес, което е добре за Империята. Ако ви се отвори възможност, помолете да ви разведат из хидропонните градини на станцията, преди да си тръгнете. Според мен ще ви се сторят изключително интересни.

– Не знам дали ще остане време – каза Екатерина. – Беше толкова необикновено преживяване. Само като си помисля, че дори ще се върна навреме, за да прибера Ники. Още няколко дни, докато приключат с лечението му, и ще мога да кажа сбогом на Комар.

– Разполагате ли с всичко необходимо за това? Всичко, от което може да имате нужда? Вуйна ви – той кимна към професорката – вече е с вас.

– Смятам, че този път ще успее да се справя с всичко, което изникне – увери го Екатерина.

– Да, наистина. – Усмивката пак премина по лицето му.

– Щяхме да тръгнем с кораба тази сутрин, за който имахме вече билети, но вуйчо Вортис настоя да го изчакаме и да пътуваме заедно с него с бързия му куриерски кораб. Знаете ли кога ще стане това? Трябва да изпратя съобщение на мадам Ворторен.

– Има да свърши още няколко неща тук. От комарската ИмПСи ни изпратиха специален отряд от експерти и техници, които да разчистят и документират кашата, която сте забъркали на дока на „Южен транспорт“...

– О, съжалявам... – по навик започна тя.

– Не, не, беше прекрасна каша. Самият аз не бих могъл да забъркам по-хубава, а имам богат опит в кашите. Както и да е, той трябва да ръководи работата им, а след това да се върне на Комар и да състави секретна научна комисия, която да проучи устройството, да установи ограниченията му и така нататък. А на мен щабът ми изпрати няколко супер разпитвачи, които трябва лично да уведомя за ситуацията преди да им предам затворниците. Капитан Воржие не остана много доволен, че не допуснах никой от местните хора до разпитите на конспираторите, но аз вече обявих ограничен достъп до всички подробности по този случай, така че той просто нямаше късмет. – Майлс се изкашля. – С вуйчо ви решихме аз да замина директно за Ворбар Султана и лично да запозная император Грегор с първоначалния доклад. Досега е получавал само сводки от ИмПСи.

– О! – възкликна стреснато тя – Тръгвате толкова скоро?... Ами нещата ви – не би трябвало да заминавате без пристъпния си стимулатор, нали?

Той потри несъзнателно слепоочието си. Превръзките бяха изчезнали от китките му, забеляза тя, оставяйки само бледочервени гривни от нови белези. Които да прибави към колекцията си.

– Помолих Тумонен да ми опакова нещата и да ги изпрати тук по екипа от щаба. Пристигнаха преди няколко часа, така че съм напълно оборудван. Добрата стара ИмПСи – така ме вбесява понякога. Тумонен ще получи огромна черна точка, защото конспирацията в серифозкото тераформиране е била на негова територия, макар че всъщност Имперската счетоводна служба е трябвало да реагира първа. А онзи идиот Воржие ще обере похвалите. Няма справедливост.

– Горкият Тумонен. Той ми харесва. Не можете ли да направите нещо?

– Мм, отклоних една покана да поема вътрешните дела на ИмПСи, така че не, мисля, че ще е най-добре въобще да не се опитвам.

– Ще запази ли работата си?

– Още не може да се каже със сигурност. Казах му да ми се обади, ако усети, че военната му кариера зацикля. Мисля, че ще мога да се възползвам от услугите на един добре обучен помощник в тази моя реви- зорска служба. Работата ще бъде нередовна обаче. Ключовата дума в моя живот.

Засмука замислено долната си устна и погледна Екатеринбург.

– Прекатегоризирането на този случай от обикновено присвояване в нещо далеч по-сериозно ще се отрази и на онова, което можете да кажете на Ники, за съжаление. Цялата история е на път да се озове в една секретна черна дупка, при това толкова бързо, колкото успеем да я натикаме там, и там ще си остане за дълго време. Така че няма да има граждански процес и не се налага да давате свидетелски показания, макар че от ИмпСи може да ви потърсят за някой и друг допълнителен разпит – но не с фаст-пента. Знаете ли, изпитвам огромно облекчение от факта, че се постарях нещата да се потулят временно. Но за Ники и за другите роднини на Тиен, както и за всички останали, ще остане версията, че Тиен е загинал при обикновена злополука с дихателна маска, защото е излязъл извън купола с незареден резервоар, и на вас не са ви известни никакви други подробности. Мадам Вортис, това се отнася и за вас.

– Разбирам – каза професорката.

– Чувствам се едновременно облекчена и объркана – бавно каза Екатеринбург.

– След време съображенията за безопасност ще се смекчат. Тогава ще трябва да направите преценка на проблема – когато, ами, когато много неща може да са се променили.

– Чудех се дали, заради честта на името, което носи Ники, дали не трябва да се опитам да върна на Империята парите от подкупи, които е взел Тиен.

Майлс, изглежда, се стресна.

– В никакъв случай! Ако някой дължи нещо, това е Фоскол. Тя ги е откраднала първа. А от нея със сигурност няма да си върнем и стотинка.

– Все пак имам някакъв дълг – сериозно каза тя.

– Тиен изплати дълговете с живота си. Вече няма взимане-даване с Империята, уверявам ви. С Императорския глас, ако е необходимо.

Екатерин се замисли над думите му. Смъртта наистина заличаваше дълговете. За разлика от спомена за болката – този оздравителен процес щеше да отнеме повече време. „Твоето време вече си е само твое.“ Виж, това я караше да се чувства странно. Можеше да се възползва от

всичкото време, което си поиска, от което се нуждае. Богатство, за което не е и сънувала. Кимна.

– Добре.

– Миналото е платено. Все пак уведовете ме за погребението на Тиен. Бих искал да присъствам, ако мога. – Намръщи се. – И аз дължа нещо там.

Тя поклати мълчаливо глава.

– Във всеки случай, обадете ми се, когато се приберете с вуйна си във Ворбар Султана. – Погледна отново професорката. – Двамата с Ники ще останат при вас за известно време, нали? – Екатерина не можа да прецени дали последното бе изречено като въпрос, или като настойчива молба.

– Да, разбира се. – Вуйна Вортис се усмихна.

– Тук са всичките ми адреси. – Той се обърна отново към Екатерина и ѝ подаде един лист. – Номерата на резиденция Воркосиган във Ворбар Султана, в Хасадар и във Воркосиган Сърло. В Хасадар търсете господин Ципис – той се занимава с бизнес-делата ми, мисля, че ви споменах за него, и обикновено знае къде да ме намери. А този номер е в Имперската резиденция – там винаги знаят къде да ме намерят. По всяко време, ден и нощ.

Вуйна Вортис се облегна назад, с пръст на долната устна: наблюдаваше го с нарастващ интерес.

– Мислиш ли, че тези ще са достатъчни, Майлс? Сигурно ще успееш да се сетиш за още два-три, просто за всеки случай?

За изненада на Екатерина, той се изчерви и каза:

– Вярвам, че тези ще стигнат. А, и, разбира се, ще мога да се свържа с вас посредством вуйна ви, нали?

– Разбира се – промърмори вуйна Вортис.

– Бих искал някой път да ви разведа из моя окръг – добави той към Екатерина, избягвайки погледа на професорката. – Има какво да се види, мисля, че ще ви е интересно. В планините Дендариите започнахме мащабен залесителен проект, провеждаме и някои опити за възстановяване на унищожените от радиацията земи. Семейството ми притежава няколко плантации с лозя и клен, от които правим сироп. А и цялото проклето място е пълно с растения всъщност. Не можеш и крачка да направиш, без да се спънеш в някое.

– Може би по-нататък – неуверено каза Екатерина. – Какво ще стане с проекта по тераформиране след цялата тази каша с комарците?

– Нищо особено, предполагам. Засекретяването на инцидента ще

ограничи непосредствените обществени и политически реакции.

– И в по-далечен план ли?

– Макар количеството на парите, откраднати от бюджета на сектор „Серифоза“, да е огромно в очите на отделния индивид, от гледна точка на бюрокрацията не е чак толкова голяма хапка. В края на краищата, има още деветнайсет други сектора. Всъщност повредата на слънчевото огледало ще се окаже най-значителната материална щета.

– Ще се погрижи ли Империята да го поправят? Така се надявах отново да заработи нормално.

Лицето му грейна.

– Хрумна ми една страхотна идея по този повод. Ще предложа на Грегор да обяви ремонта на огледалото – и разширяването му – за сватбен подарък. От Грегор за Лайза и от Бараяр за Комар. Ще препоръчам размерът му да се удвои, като се прибавят шестте нови панела, за които комарците се молят кажи-речи, откакто се помня. Мисля, че инцидентът може да се превърне в истински пропаганден удар, стига да се подбере подходящият момент. Ще прокараме финансовия законопроект през Съвета на графовете и министрите още преди Летния празник, докато всички във Ворбар Султана още са сантиментално настроени покрай императорската сватба.

Екатерин плесна ентузиазирано с ръце, но после колебливо попита:

– Ще стане ли? Не мислех, че старият закостенял Съвет на графовете се поддава на онова, което Тиен наричаше „романтично лигавене“.

– О – безгрижно каза той. – Сигурен съм, че ще се поддаде. Самият аз съм младши член на Съвета – все пак и ние сме хора. Освен това можем да изтъкнем, че всеки път, когато комарците погледнат нагоре – е, поне през половината от денонощието – ще виждат бараярския дар да виси над главите им и ще знаят каква е ролята му за бъдещето на децата им. Силата на внушението и така нататък. Това може да ни спести разходите по потушаването на следващата комарска конспирация.

– Надявам се – каза тя. – Според мен идеята е чудесна.

Майлс разцъфна в широка усмивка, повече от доволен. Погледна към професорката, отмести поглед, размърда се неспокойно и извади от джоба на панталона си едно малко пакетче.

– Мадам Ворсоасон, не знам дали Грегор ще ви даде медал за бързата ви мисъл и хладнокръвна реакция в дока на „Южен транспорт“, но...

Тя поклати глава.

– Не ми трябва...

– Но си помислих, че е редно да имате нещо, което да ви напомня за цялата история. Това. – Той рязко протегна ръка към нея.

Тя взе пакетчето и се засмя.

– Това познавам ли го отнякъде?

– Вероятно.

Екатерин разви познатата опаковка и отвори кутийката. Вътре се мъдреше мъничкият макет на Бараяр от бижутерското магазинче в Серифоза, нанизан на тънка златна верижка. Тя го вдигна във въздуха и Бараяр се завъртя, искрейки на светлината.

– Виж, вуйно – срамежливо каза тя и ѝ го подаде за инспекция и одобрение.

Професорката го разгледа с интерес, присвивайки съвсем леко очи.

– Много е хубав, мила. Много е хубав наистина.

– Наречете го „Наградата на лорд ревизор Воркосиган, задето направихте живота му по-лесен“ – каза Воркосиган. – Наистина го направихте, да знаете. Ако комарците вече не бяха загубили адската си машинка, никога нямаше да се предадат, дори да ги бях убеждавал до посиняване. Всъщност Суда спомена нещо в този смисъл по време на предварителния разпит снощи, така че можете да го смятате за потвърдено от сигурен източник. Ако не бяхте вие, досега тази станция щеше да се е разлетяла из близкия космос.

Екатерин се поколеба. Трябваше ли да приеме подаръка? Погледна вуйна си, която ѝ се усмихваше доброжелателно и без никакви очевидни колебания относно благоприличието на подобен подарък. Не че вуйна Вортис беше страстна радетелка на благоприличието – това всъщност бе едно от качествата, които я правеха любимата родственица на Екатерина. „Помисли върху това.“

– Благодаря – искрено каза тя на лорд Воркосиган. – Няма да забравя. Не съм забравила – добави накрая.

– Хм, бих предпочел да забравите онази злощастна част с езерото.

– В никакъв случай. – Устните ѝ се извиха нагоре. – Беше кулминацията на деня. Да не би да сте запазили това, воден от някакво предчувствие, или шесто чувство?

– Едва ли. Шансът е на страната на подготвените и така нататък. За мой късмет, отстрани повечето хора не могат да различат навременното използване на усетената със закъснение възможност от грижливо обмислените планове. – Определено се наду самодоволно, когато тя нахлузи верижката през главата си. – Знаете ли, вие сте първото ми га... първата ми приятелка, на която съм успял да подаря Бараяр. Не че не

съм се опитвал.

Очите ѝ се присвиха.

– Толкова много гаджета ли сте имали? – Ако не бе имал, значи трябваше да обяви целия си пол за страдащ от вроден идиотизъм. Този мъж притежаваше такъв чар, че можеше да измъкне с приказки змии от дупките им, деветгодишни от заключени бани и комарски терористи от бункерите им. Жените би трябвало да го следват на глутници, за Бога! Нима нито една бараярка не бе прозряла под повърхността му, или отвъд вирнатия си нос?

– Ммм... – Последва доста дълго колебание. – Обичайната поредица, предполагам. Безнадеждна първа любов, едно-друго през годините, несподелени смахнати увлечения.

– Коя беше безнадеждната първа любов? – попита очарована тя.

– Елена. Дъщерята на един от гвардейците на баща ми. Той ми беше телохранител, когато бях дете.

– Тя още ли е на Бараяр?

– Не, емигрира още преди години. Направи галактическа военна кариера и се оттегли с чин капитан. Сега има търговска флотилия.

– Скокови кораби?

– Да.

– Ники би ѝ завидял. Хм... какво точно означава „едно-друго“? Ако мога да попитам. – Щеше ли да ѝ отговори?

– Ами... Да, мисля, че е редно да знаете, като се има предвид... По-добре рано, отколкото късно, нали?

„Държи се все повече и повече като бараярец“ – помисли си тя. А избликът на откровения беше също толкова забавен, колкото ако го беше натъпкала с фаст-пента. Даже повече, като се имаше предвид странната му реакция на наркотики, за която беше споменал.

– Следващата беше Ели. Когато се срещнахме, беше редник във флотилия на свободни наемници.

– Сега каква е?

– Флотски адмирал.

– Значи тя е била „едно“-то. Коя беше „друго“-то?

– Таура.

– И каква беше тя, когато я срещнахте?

– Робиня на Джаксън Хол. Собственост на Къща Риовал. Къща Риовал вече не съществува.

– Някой път трябва да си поговорим повече за тези ваши секретни акции... Та каква е тя сега?

– Старши сержант в една наемническа флотилия.

– Същата флотилия като на „едно“?

– Да.

Веждите ѝ се вдигнаха безпомощно. Вуйна ѝ се бе настанила удобно, показалецът ѝ пак се беше озовал на устните, а очите ѝ светеха от едва сдържан смях. Не, професорката явно не възнамеряваше да се намеси в странния разговор.

– Друго? – подкани го тя. Започваше да я мъчи огромно любопитство докога щеше да продължава с изброяването. Защо, за Бога, беше решил, че тези му романтични истории са нещо, което тя би трябвало да знае? Не че би го спряла... нито пък вуйна Вортис, очевидно, дори да я подкупеха с пет килограма шоколадови бонбони. Но тайното ѝ мнение за нежната половина от човечеството започна да се подобрява.

– Мм... стигаме до Роан. Това беше... това беше кратко.

– А тя беше?...

– Крепостна на Къща Фел. Сега е хирург по криосъживяване на Ес-кобар, щастлив съм да отбележа. Много е доволна от новия си статут на свободен гражданин.

Тиен я бе предпазвал гордо, помисли си тя, в малката крепост на собственото ѝ домакинство. Цяло десетилетие я беше предпазвал толкова настървено, и най-вече от всичко, което наподобяваше растеж, че на трийсет не се чувстваше по-голяма, отколкото на двайсет. Каквото и да бе предложил Воркосиган на този изключителен списък от любими, то не беше било опека.

– Да забелязвате някакъв общ мотив във всичко това, лорд Воркосиган?

– Да – мрачно отговори той. – Никоя от тях не би се оженила за мен и не би дошла да живее на Бараяр.

– И така... какво стана с несподеленото смахнато увлечение?

– А, това беше Райън. Бях много млад, току-що ме бяха произвели в лейтенант и ме бяха пратили на дипломатическа мисия.

– А тя с какво се занимава сега?

Воркосиган се изкашля.

– Сега ли? Императрица е. – После добави под натиска на широко ококорените очи на Екатеринбург. – На Сетаганда. Те си имат няколко, нали разбирате.

Настана мълчание – и се проточи. Той мърдаше неспокойно на стола си, усмивката му се включваше и изключваше.

Екатерин подпря брадичка на ръката си и се загледа в него.

Веждите ѝ се вдигнаха в интригуващ израз на добро настроение.

– Лорд Воркосиган. Мога ли да си взема номерче и да се наредя на опашката?

Каквото и да беше очаквал, не беше това. Беше толкова изумен, че едва не падна от стола. Чакай, тя не бе искала да прозвучи точно като... Усмивката му се включи и си остана така, макар и доста накриво.

– Следващият номер в списъка – прошепна той – е номер едно.

Сега беше неин ред да се изуми. Очите ѝ се сведоха, опарени от жегата в неговите. Беше я съблазнил до това лекомислие. Той бе виновен: беше толкова... съблазнителен. Огледа паникьосано стаята, търсейки някаква подходящо неутрална забележка, която да ѝ върне самообладанието. Бяха на космическа станция, следователно не можеха да си говорят за времето. „Боже, вакуумът навън е кофти днес...“ Не ставаше. Погледна умолително към вуйна Вортис. Воркосиган забеляза непреднамерения ѝ ужас и усмивката му придоби някакво препарирано извиително естество. Той също погледна предпазливо към професорката.

Тя потри замислено с пръст брадичката си и попита:

– С търговски лайнер ли ще пътуваш за Бараяр, лорд Воркосиган? – Взаимно ужасените страни примигнаха срещу нея в изблик на благодарност.

– Не – каза Воркосиган. – С бърз куриерски кораб. Всъщност той вече ме чака. – Изкашля се, скочи на крака и демонстративно направи справка с часовника си. – Да, вече чака. Мадам Вортис, мадам Ворсоасон, надявам се да ви видя на Бараяр, нали?

– Да, със сигурност – каза Екатерин, затаила дъх.

– Ще очаквам срещата ни с искрено нетърпение – благочестиво вметна професорката.

Усмивката му бе сбит и ясен знак, че е оценил по достойнство тона ѝ. Оттегли се с дълбок, смутен поклон, чийто ефект бе донякъде развален от сблъсъка с дръжката на вратата. Бързите му стъпки заглъхнаха по коридора.

– Приятен млад човек – отбеляза вуйна Вортис. Стаята внезапно бе започнала да изглежда много по-празна. – Жалко, че е толкова нисък.

– Не е нисък – побърза да го защити Екатерин. – Просто е... просто е...

Усмивката на вуйна ѝ стана влудяващо приветлива.

– Разбрах те, скъпа.

Екатерин вирна брадичка с достойнство, или поне с онова, което ѝ бе останало от него.

– Виждам, че се чувстваш много по-добре. Да идем ли да попитаме за онази обиколка на хидропонните градини?

КРАЙ

© 1998 Лоис Макмастер Бюджолд
© Милена Илиева, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Komarr, 1998

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2001
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1312>]